„O lectură pasionantă.”
– Jim Butcher
TRISTEŢI DE SUCUB
AUTOAREA BESTSELLERULUI
ACADEMIA VAMPIRILOR
RICHELLE MEAD
1
LEDA

Tristeţi de sucub

Richelle Mead

Seria Georgina Kincaid, partea I

ebook v1.1

Capitolul 1

Statisticile arată că majoritatea muritorilor îşi vând sufletul din cinci motive: sex, bani, putere, răzbunare şi iubire. În ordinea asta.

Presupun că atunci ar fi trebuit să mă liniştească gândul că eram acolo, gata să ofer *numero uno* de pe listă, dar toată chestia asta mă făcea să mă simt... hm, ieftină. Şi chiar că e o chestie tare, venind din partea mea.

„Poate că mi-am pierdut capacitatea de a-i înţelege pe ceilalţi", am meditat. „A trecut prea mult timp. Pe vremea când eram eu virgină, oamenii încă mai credeau că lebedele pot lăsa fetele borţoase."

Prin apropiere, Hugh aştepta răbdător să-mi înfrâng reticenţa. Şi-a îndesat mâinile în pantalonii milităreşti bine călcaţi, sprijinindu-şi fizicul uriaş de maşina Lexus.

— Nu înţeleg care e faza. Doar faci tot timpul chestia asta.

Nu era chiar aşa, dar ştiam amândoi ce voia să spună. Nu l-am băgat în seamă, ci m-am uitat ostentativ împrejur, nu că asta mi-ar fi dat mai mult chef de viaţă. Cartierele mărginaşe îmi tăiau întotdeauna cheful. Case la indigo. Pajişti impecabile şi mult prea multe SUV-uri. Pe undeva, la adăpostul nopţii, un câine nu se lăsa deloc de lătrat.

— Nu fac chestia *asta,* am spus într-un târziu. Până şi eu am standarde.

Hugh a pufnit, exprimându-şi opinia în legătură cu standardele mele.

— Uite, dacă te simţi mai bine, nu te gândi la treaba asta ca la o osândă, ci ca la o faptă creştinească.

— Faptă creştinească?

— Exact.

Şi-a scos PC-ul de buzunar cu un aer energic, afaceristic, în ciuda locaţiei deloc ortodoxe. Nu că ar fi trebuit să mă surprindă chestia asta. Hugh era un drăcuşor profesionist, expert în a convinge muritorii să-şi vândă sufletul, în contracte şi chichiţe avocăţeşti care ar fi făcut orice avocat să moară de invidie.

În acelaşi timp era prietenul meu, iar chestia asta mai că dădea un nou sens expresiei: „Cu prieteni ca ăştia...”

— Ascultă şi tu ce scrie în profilul ăsta, a continuat. Martin Miller. Sex masculin, desigur. Rasă albă. Luteran nepracticant. Lucrează la un magazin de jocuri la mall. Locuieşte la demisol aici, în casa părinţilor lui.

— Iisuse.

— Ţi-am zis.

— Faptă creştinească sau nu, tot pare aşa... excesiv. Câţi ani spuneai că are?

— Treişpatru.

— Îh!

— Mi-ai luat vorba din gură. Dacă ai avea şi tu vârsta asta şi nu ai fi avut parte de cireaşa de pe tort, poate ai recurge şi tu la măsuri disperate, a spus şi şi-a aruncat privirea la ceas. Deci te bagi sau nu?

Era evident că îl reţineam pe Hugh de la vreo întâlnire cu o tipă cu mult mai tânără decât el, chestie cu care mă refer, normal, la vârsta pe care o arăta, pentru că în realitate bătea spre un secol de viaţă.

Mi-am lăsat geanta pe pământ şi i-am aruncat o privire ameninţătoare.

— Îmi eşti dator.

— Bine, a acceptat.

Nu era genul de treabă de care aveam parte în mod normal, slavă Domnului. De regulă, drăcuşorul lua pe cineva din afară să se ocupe de asta, dar astă-seară avusese o

problemă cu programarea. Nu-mi puteam închipui pe cine lua de obicei să facă treaba asta.

Am pornit spre casă, dar m-a oprit.

— Georgina!

— Hm?

— Mai e... o chestie...

M-am întors, nu prea încântată de tonul lui.

— Ce?

— Ăăă, a avut o solicitare anume.

Am ridicat din sprâncene şi am aşteptat.

— Vezi tu, ăăă, îi cam plac chestiile malefice. Ştii, îşi închipuie că, dat fiind că şi-a vândut sufletul diavolului, ca să zic aşa, o să-şi piardă virginitatea cu o, ştiu şi eu, o demoniţă sau ceva de genul ăsta.

Jur că până şi câinele s-a oprit din lătrat la faza asta.

— Glumeşti.

Hugh n-a suflat o vorbă.

— Nu sunt o... nu. Nici prin gând nu-mi trece să...

— *Haide,* Georgina. Nu e mare lucru, doar o înfloriturăă. Fum şi oglinzi. Te rog! Vrei să faci chestia asta pentru mine? a spus, devenind melancolic, linguşitor.

Greu să rezişti la aşa ceva. După cum spuneam, tipul e bun în meseria lui.

— Sunt la ananghie... dacă m-ai ajuta... ar însemna enorm pentru mine...

Am mârâit, incapabilă să rezist aerului jalnic de pe faţa lui lătăreaţă.

— Dacă află careva de treaba asta...

— Buzele îmi sunt pecetluite, a spus şi a avut chiar tupeul să facă un gest cum că îşi lipeşte buzele.

M-am aplecat resemnată şi mi-am desfăcut cureluşele de la pantofi.

— Ce faci? m-a întrebat.

— Sunt pantofii mei preferaţi de la Bruno Maglis şi nu vreau să-mi fie absorbiţi când mă transform.

— Da, da'... poţi să le redai forma iniţială.

— N-or să mai fie la fel.

— Ba da. Poţi să-i faci cum vrei tu. E o prostie.

— Uite ce e - am spus poruncitor - vrei să stau aici şi să mă cert pe teme de încălţăminte, sau să mă duc şi să fac bărbat dintr-un virgin?

Hugh a închis gura şi a făcut un gest spre casă.

Am pornit uşor prin iarbă, iar firele îmi gâdilau picioarele goale. Curtea din spate, prin care se ajungea la demisol, era descuiată, după cum îmi promisese Hugh. Am intrat în casa adormită cu speranţa că nu aveau câine, întrebându-mă undeva în adâncul meu cum de ajunsesem într-o asemenea situaţie jalnică din existenţa mea. Când ochii mi s-au obişnuit cu întunericul, am remarcat curând elementele unei încăperi confortabile aparţinând unei familii din clasa de mijloc: canapea, televizor, rafturi cu cărţi. La stânga se înălţa o scară, iar la dreapta cotea un hol.

Am luat-o pe hol şi mi-am schimbat forma pe măsură ce înaintam. Senzaţia îmi era atât de familiară, ca o a doua natură,încât nici nu era nevoie să-mi văd aspectul exterior ca să ştiu ce se întâmplă. Fizicul meu micuţ se alungise, corpul meu îşi păstrase formele armonioase, dar avea mai multă supleţe şi fermitate. Pielea mi-a căpătat o tentă alburie, cadaverică, alungând orice urmă de bronz. Părul, care îmi ajungea deja până la jumătatea spatelui, a rămas la aceeaşi lungime, dar a devenit negru ca tăciunele, iar cârlionţii fini s-au îndreptat şi au devenit aspri. Sânii mei, impresionanţi după majoritatea standardelor, au devenit şi mai mari, rivalizând cu cei ai eroinelor de benzi desenate, cu care sigur crescuse tipul ăsta. Cât despre haine... hm, s-au dus pantalonii drăguţi şi bluza de la Banana Republic. În picioare mi-au apărut cizme negre de piele până deasupra genunchilor, la culoare cu un maiou şi cu o fustă în care nu

aş fi reuşit niciodată să mă aplec. Imaginea era completată de nişte aripi ascuţite, coarne şi un bici.

— Dumnezeule, am mormăit când mi-am surprins din greşeală imaginea într-o oglindă mică, decorativă.

Am sperat că nici una dintre demoniţele locale nu avea să afle despre chestia asta, pentru că ele erau chiar elegante.

Mi-am întors privirea de la oglinda batjocoritoare şi m-am uitat în josul holului la destinaţia mea: o uşă închisă pe care era prins un semn galben cu „Men at Work”. Mi s-a părut că aud zgomotele neclare ale unui joc video care răzbăteau de dincolo, deşi zgomotele au amuţit când am bătut eu.

O clipă mai târziu s-a deschis uşa şi m-am trezit înaintea mea cu un tip de 1 metru 73, cu un păr blond murdar, lung până la umăr şi care chelea galopant. De sub tricoul cu Homer Simpson se iţea un burdihan păros, şi într-o mână ţinea o pungă de chipsuri.

Când m-a văzut, i-a scăpat punga pe jos.

— Martin Miller?

— D... da, a icnit.

— Eşti gata de joacă? am spus şi am trosnit din bici.

Exact peste şase minute, ieşeam din casa familiei Miller. Se pare că treizeci şi patru de ani de viaţă nu ajută prea mult la robusteţe.

— Mamă, ce rapid, a remarcat Hugh când m-a văzut traversând curtea din faţă.

Stătea din nou sprijinit de maşină şi fuma o ţigară.

— Pe bune? Mai ai cumva vreunul din ăsta?

A rânjit la mine şi mi-a dat ţigara lui, învăluindu-mă într-o privire cuprinzătoare.

— Te simţi jignită dacă-ţi zic că aripile astea mă cam excită?

Am luat ţigara şi am mijit ochii la el în timp ce trăgeam un fum. O privire rapidă m-a lămurit că nu era nimeni primprejur şi mi-am reluat forma obişnuită.

— Îmi eşti dator vândut, i-am amintit în timp ce mă încălţam la loc.

— Ştiu. Desigur, unii ar putea spune că tu îmi eşti datoare. Te-ai aranjat cu treaba asta, mai bine decât erai tu obişnuită.

Nu puteam să neg chestia asta, dar nici nu era un motiv să mă simt bine. Bietul Martin. O fi fost el prostălău, dar să-ţi oferi sufletul osândei perpetue pentru şase minute, era cam mult.

— Vrei să bei ceva? a propus Hugh.

— Nu, e prea târziu. Mă duc acasă. Am o carte de citit.

— Ah, sigur. Când e ziua cea mare?

— Mâine, am anunţat.

Veneraţia mea l-a făcut pe drăcuşor să chicotească:

— Ştii, tipul scrie ficţiune convenţională. Nu se poate compara cu Nietzsche sau cu Thoreau.

— Ei, nu trebuie să fii neapărat suprarealist sau transcendental ca să fii un mare scriitor. Eu ştiu asta, pentru că am văzut câţiva de-a lungul timpului.

Hugh mi-a întâmpinat aerul arogant cu un mârâit şi a făcut un simulacru de plecăciune.

— Departe de mine gândul de a discuta cu o doamnă în contradictoriu despre vârsta ei.

L-am sărutat iute pe obraz, apoi am mers preţ de două cvartale spre locul în care parcasem. Descuiam portiera, când am simţit căldura şi zumzetul pe care le simţeam de obicei în prezenţa unui alt nemuritor. *Vampir,* am constatat cu doar o milisecundă înainte să apară lângă mine. Drace, că iute se mai mişcau!

— Georgina, *ma belle,* dulcele meu sucub, zeiţa desfătării, a psalmodiat el, ducându-şi mâinile la inimă cu un gest teatral.

Minunat! Exact ce-mi lipsea. Duane era probabil cel mai nesuferit nemuritor pe care îl cunoscusem în viaţa mea. Avea părul blond aproape periuţă şi, ca întotdeauna,

demonstra un gust îngrozitor atât în materie de modă, cât şi de deodorant.

— Pleacă, Duane, n-am ce discuta cu tine.

— Ah, haide, a mormăit şi şi-a strecurat mâna ca să ţină portiera pe care încercam s-o deschid. Nici măcar tu nu poţi s-o faci pe sfioasa de data asta. Ia uită-te la tine, efectiv străluceşti. Ai avut succes la vânătoare, nu?

M-am încruntat când a făcut referire la energia lui Martin, conştientă că probabil radiam. Am încercat cu încăpăţânare să smulg portiera de sub mâna lui Duane, dar n-am avut noroc.

— După câte se pare, o să rămână lat câteva zile, a adăugat vampirul, studiindu-mă îndeaproape. Totuşi, îmi închipui că, oricine o fi el, i-a plăcut cursa, atât cu tine cât şi aia spre iad, a spus şi mi-a aruncat un zâmbet leneş, dezvelindu-şi uşor dinţii ascuţiţi. Trebuie să fi fost unul pe cinste dacă arăţi aşa de bine. Ce s-a întâmplat? Credeam că ţi-o tragi numai cu scursura planetei, cu marii dobitoci.

— Mi-am schimbat politica. Nu voiam să-ţi dau speranţe deşarte.

A clătinat apreciativ din cap.

— O, Georgina, niciodată nu mă dezamăgeşti, tu şi ironia ta fină. Pe de altă parte, întotdeauna am fost de părere că târfele ştiu cum să-şi folosească gurile, şi la muncă, şi în timpul liber.

— Dă-i drumul, am izbucnit şi am tras şi mai tare de portieră.

— De ce te grăbeşti aşa? Am dreptul să aflu ce faci tu cu drăcuşorul ăla pe aici. Eastside e zona mea.

— Nu suntem obligaţi să ne supunem regulilor din „zona” ta, ştii foarte bine.

— Totuşi, buna-cuviinţă te obligă ca, dacă eşti prin cartier, în cazul ăsta în sens propriu, să treci să saluţi măcar. În plus de asta, cum se face că noi nu ieşim

niciodată împreună? Îmi eşti şi mie datoare cu un pic de timp, că doar petreci destul cu rataţii ăilalţi.

Rataţii la care se referea erau prietenii mei şi singurii vampiri cumsecade pe care îi cunoscusem vreodată. Majoritatea vampirilor, precum Duane, erau aroganţi, neadaptaţi social şi obsedaţi de ideea de teritoriu, nu foarte diferiţi de mulţi muritori pe care îi cunoscusem.

— Dacă nu-mi dai drumul, o să afli o altă definiţie pentru „bună-cuviinţă”.

Recunosc, era o replică stupidă, de film de acţiune de doi bani, dar a fost cea mai bună care mi-a trecut prin cap în momentul ăla. M-am străduit ca vocea să-mi sune cât mai ameninţătoare posibil, dar bravam, iar el ştia foarte bine asta.

Sucubii erau înzestraţi cu carismă şi capacitatea de a-şi schimba forma, vampirii cu super-puteri şi viteză. Asta însemna că unii dintre noi se descurcau mai bine la petreceri, iar ceilalţi puteau rupe degetele cuiva cu o strângere de mână.

— Adică mă ameninţi? Şi-a trecut jucăuş mâna pe obrazul meu, făcând să mi se ridice părul pe ceafă, într-un fel enervant, şi m-am ferit. E adorabil. Şi destul de excitant. De fapt, chiar mi-ar plăcea să te văd mai agresivă. Poate dacă te porţi ca o fată cuminte - au! Curvă mică!

Cum avea amândouă mâinile ocupate, am profitat de ocazia oferită. M-am transformat iute şi la mâna dreaptă mi-au apărut gheare ascuţite de opt centimetri pe care i le-am trecut peste obraz. Reflexele lui nu mi-au permis să obţin prea multe cu gestul meu, dar am reuşit să fac să-i dea sângele, înainte să mă prindă de încheietură şi să mi-o izbească de maşină.

— Ce e? Nu sunt destul de agresivă pentru gustul tău? am reuşit să spun, în ciuda durerii.

Şi hop, încă o replică de film prost.

— Drăguţ, Georgina. Foarte drăguţ. Vedem noi cât de drăguţ mai e când...

Lumina unor faruri a strălucit în noapte pe când o maşină cotea pe după cvartalul următor şi venea spre noi. În clipa aia am citit nehotărârea pe faţa lui Duane. Micul nostru *tête à tête* avea fără îndoială să fie observat de şofer. Desigur, Duane putea cu uşurinţă să omoare un muritor băgăcios, ce naiba, doar din asta îşi câştiga existenţa, dar o crimă ce decurgea din hărţuirea mea nu avea să fie pe placul şefilor noştri. Până şi un cretin ca Duane s-ar gândi de două ori înainte să dezlănţuie o asemenea hârţogărie.

— Să ştii că n-am terminat, a şuierat el şi mi-a dat drumul la încheietură.

— Ba eu cred că da, am spus eu, prinzând curaj acum că vedeam salvarea. Următoarea ocazie cu care te apropii de mine o să fie şi ultima.

— Tremur de frică, a râs prosteşte.

Ochii i-au scăpărat o dată în întuneric, apoi dus a fost, dispărând în noapte, exact când trecea maşina. Slavă Domnului pentru aventura amoroasă sau fuga după îngheţată care îl scosese din casă pe şofer în noaptea asta.

Ca să nu mai pierd timpul, am intrat în maşină şi am pornit, dornică să ajung înapoi în oraş. Am încercat să nu bag în seamă mâinile care îmi tremurau pe volan, dar adevărul era că Duane mă îngrozea. Îl trimisesem de multe ori la plimbare în prezenţa prietenilor mei nemuritori, dar era cu totul altceva să mă înfrunt singură cu el pe o stradă întunecoasă, mai ales că toate ameninţările mele fuseseră vorbe goale.

De fapt, uram violenţa în toate formele ei. Presupun că era din cauză că trăisem în epoci cu un nivel de cruzime şi brutalitate pe care nimeni din epoca modernă nu le-ar putea măcar înţelege. Oamenilor le place să spună că trăim în vremuri pline de violenţă, dar nici nu ştiu ce vorbesc. Desigur, acum câteva secole mai aveai parte de satisfacţia

de a vedea un violator castrat pentru fărădelegile lui fără prea multă vorbă, fără nesfârşita paradă de la tribunal sau eliberarea anticipată pe motiv de „bună purtare”. Din nefericire, aceia care trăiesc din răzbunări şi cu o atitudinea poliţienească rareori ştiu unde să tragă linie, aşa că oricând aş scoate birocraţia din sistemul judiciar modern.

Când mi-am amintit cum presupusesem eu că şoferul apărut întâmplător dăduse o fugă după îngheţată, am hotărât că un pic de desert mi-ar pica şi mie bine. Când am ajuns cu bine înapoi în Seattle, m-am oprit la un magazin alimentar deschis non stop şi am descoperit că un geniu al marketingului crease îngheţata cu aromă de tiramisu. Tiramisu şi îngheţată! Întotdeauna mă uimise ingeniozitatea muritorilor.

Când mă pregăteam să plătesc, am trecut pe lângă nişte flori expuse. Erau ieftine şi un pic ofilite, dar am văzut un tânăr intrând şi plimbându-şi emoţionat privirea peste ele. Într-un final a ales câteva crizanteme în culorile toamnei şi a plecat cu ele. L-am urmat melancolică cu privirea, un pic geloasă pe fata care avea să le primească.

După cum remarcase Duane, de regulă eram amatoare de rataţi, tipi din cauza cărora nu trebuia să mă simt vinovată dacă îi răneam sau îi lăsam inconştienţi preţ de câteva zile. Genul ăsta nu trimiteau flori, şi de obicei evitau de-a dreptul gesturile cu cea mai mică tentă romantică. În privinţa tipilor care trimiteau flori, ei bine, pe ăştia îi evitam eu. Şi era spre bine lor. Asta era atipic pentru un sucub, dar eram prea obosită să-mi mai pese de bună-cuviinţă.

Cu un sentiment de tristeţe şi singurătate, am luat un buchet de garoafe roşii pentru sufletul meu şi am plătit pentru el şi pentru îngheţată.

Când am ajuns acasă, îmi suna telefonul. Mi-am lăsat jos lucrurile şi m-am uitat să văd cine mă sună. „Număr privat.”

— Stăpâne, am răspuns eu. Ce final desăvârşit pentru o noapte desăvârşită.

— Scuteşte-mă de zeflemeaua ta, Georgie. De ce te-ai luat de Duane?

— Jerome..., *cee?*

— Adineauri m-a sunat. Zicea că te-ai luat de el la modul absolut gratuit.

— M-am luat de el? Simţeam că mă cuprinde revolta. El a început! El a venit la mine şi...

— L-ai lovit?

— Eu...

— Aşa e?

Am oftat. Jerome era arhidemonul marii ierarhii malefice din Seattle şi în acelaşi timp şeful meu. Treaba lui era să se ocupe de noi toţi, să aibă grijă să ne vedem de sarcinile noastre şi să ne controleze. Însă, ca orice demon leneş, prefera să îi dăm cât mai puţin de furcă posibil. Iritarea lui era aproape palpabilă prin firul telefonic.

— L-am lovit *oarecum.* De fapt, mai degrabă a fost o pălmuţă.

— Aha, o pălmuţă. Şi l-ai şi ameninţat?

— Presupun că da, dacă vrei să discutăm aspecte semantice acum, dar, Jerome, să fim serioşi! E vampir. Nu pot nici măcar să-i ating un fir de păr, ştii foarte bine asta.

Arhidemonul a ezitat, pare-se meditând la rezultatul unei înfruntări dintre mine şi Duane. Probabil că am pierdut în cafteala ipotetică, pentru că l-am auzit răsuflând zgomotos o clipă mai târziu.

— Da, presupun că ai dreptate. Dar nu-l mai provoca. Am destulă treabă fără să vă mai păruiţi voi, copii.

— De când ai pus tu osul la treabă?

Mda, copii.

— Noapte bună, Georgie. Nu te mai ciorovăi cu Duane.

Legătura s-a întrerupt. Demonii nu prea erau amatori de flecăreală.

Am închis teribil de jignită. Nu puteam să cred că Duane mă pârâse şi prezentase treburile ca şi când eu aş fi fost aia rea. Mai nasol era că Jerome părea să fi crezut. Cel puţin în primă fază. Cred că asta mă deranja cel mai tare, pentru că, lăsând deoparte pornirile mele sucubice spre lenevie, întotdeauna îmi plăcuse un anume rol de preferată a profului, proful fiind arhidemonul.

Dornică de consolare, mi-am dus îngheţata în dormitor şi am scăpat de haine în favoarea unei cămăşi de noapte. Pisica mea, Aubrey, s-a ridicat de pe locul în care dormise la capătul patului şi s-a întins. Pisica albă, cu excepţia câtorva pete negre de pe cap, a mijit ochii verzi la mine în semn de bun venit.

— Nu pot să vin la culcare, i-am spus, înăbuşindu-mi un căscat. Mai întâi trebuie să citesc.

M-am ghemuit cu cutia de o juma' de kil de îngheţată şi cu cartea, amintindu-mi din nou cum aveam în sfârşit să-mi întâlnesc scriitorul preferat la sesiunea de autografe de mâine. Cărţile lui Seth Mortensen întotdeauna îmi transmiseseră ceva şi trezeau în mine ceva ce nici măcar nu ştiam că dormita acolo. Ultima lui carte, *Pactul de la Glasgow,* nu putea să-mi potolească sentimentul de culpabilitate pe care îl simţeam din cauza a ceea ce se întâmplase cu Martin, dar totuşi umplea un gol dureros. Mă uluia faptul că muritorii, atât de puţin cât trăiau ei, puteau crea lucruri atât de minunate.

— Eu n-am creat nimic cât am fost muritoare, i-am spus lui Aubrey după ce am terminat cinci pagini.

S-a frecat de mine şi a tors în semn de înţelegere, şi am avut prezenţa de spirit să pun îngheţata deoparte înainte să mă prăbuşesc pe pat şi să adorm.

Capitolul 2

A doua zi de dimineaţă, telefonul a fost cel care m-a adus în simţire. Prin perdelele transparente se strecura o lumină difuză, murdară, ceea ce trimitea cu gândul la o oră neobişnuit de mică. Însă aici, cantitatea asta de lumină putea indica orice, de la răsărit şi până la miezul zilei. După patru apeluri, în sfârşit am catadicsit să răspund, dând-o pe Aubrey jos din pat din greşeală. A aterizat cu un „miorlau” indignat şi a plecat supărată să-şi facă toaleta.

— Alo.

— Servus, Kincaid.

— Nu, a venit răspunsul meu iute şi sigur. Nu vin.

— Nici măcar nu ştii că o să-ţi cer chestia asta.

— Normal că ştiu. Nu e nici un alt motiv pentru care m-ai suna tu aşa devreme, dar nu vreau. E ziua mea liberă, Doug.

Doug, celălalt director adjunct de la locul meu de muncă din timpul zilei, era un tip foarte de treabă, dar nu era în stare să-şi stăpânească nici mimica, nici glasul ca să-şi rezolve treburile. Atitudinea lui relaxată îi trăda imediat disperarea.

— Toată lumea a sunat că e bolnavă şi acum nu avem personal. Trebuie să vii.

— Ei bine, şi eu sunt bolnavă. Crede-mă, chiar nu vrei să fiu acolo.

Mă rog, nu eram tocmai bolnavă, dar încă mai etalam o rămăşiţă de strălucire pentru că fusesem cu Martin. Muritorii nu aveau s-o „vadă” clar ca Duane, dar aveau s-o perceapă şi să se simtă atraşi de ea, atât bărbaţii cât şi femeile, fără ca măcar să ştie de ce. Izolarea mea de lume

avea să prevină orice comportament prostesc, amoros. De fapt, era un gest foarte drăguţ din partea mea.

— Mincinoaso. Tu nu te îmbolnăveşti niciodată.

— Doug, aveam deja de gând să vin înapoi în seara asta pentru sesiunea de autografe. Dacă vin şi azi la muncă, o să fiu acolo toată ziua, iar asta e deja o chestie bolnăvicioasă şi anormală.

— Acum ştii cum e viaţa mea, iubire. Nu avem altă soluţie, asta dacă nu cumva nu-ţi pasă de soarta magazinului şi dacă efectiv te doare în cot de clienţii noştri şi de fericirea lor...

— Aici m-ai pierdut, prietene.

— Deci - a continuat - întrebarea e, vii de bunăvoie sau trebuie să vin eu la tine şi să te târăsc din pat cu mâinile mele? Sincer, nu m-ar deranja a doua variantă.

Am dat ochii peste cap în mintea mea şi, pentru a mia oară, m-am blestemat că stau la doar două cvartale distanţă de locul în care munceam. Bălmăjeala lui despre suferinţele librăriei îşi atinsese ţinta, după cum ştia. Trăiam cu greşita impresie că locul ăla nu putea supravieţui făr' de mine.

— Hm, decât să mai risc să fiu martora tentativelor tale de insinuări sexuale pline de duh, mai bine vin. Dar Doug..., am spus pe un ton dur.

— Ia zi.

— Să nu mă pui la casă sau ceva de genul.

De la capătul celălalt al firului am simţit ezitare.

— Doug, vorbesc serios. Nu mă pui la casele principale. Nu vreau să am mulţi clienţi prin preajmă.

— Bine, a spus el într-un târziu. Nu te pun la casele principale.

— Promiţi?

— Promit.

O jumătate de oră mai târziu ieşeam pe uşă şi parcurgeam distanţa de două cvartale care mă despărţea

de librărie. Nori prelungi atârnau greoi, întunecând cerul, şi o adiere răcoroasă mângâia aerul, ceea ce-i făcuse pe ceilalţi pietoni să-şi ia paltoane. Eu nu îmi luasem, considerând că pantalonii milităreşti şi puloverul maro din velutină erau mai mult decât suficienţi. Hainele, precum şi luciul de buze şi creionul contur de ochi pe care mi le aplicasem în dimineaţa asta erau pe bune, nu rezultat al transformării. Îmi plăcea natura rutinieră a aplicării machiajului şi a asortării hainelor, deşi Hugh ar fi spus că din nou sunt o ciudată.

Emerald City Books & Cafe era un spaţiu comercial vast care ocupa aproape un întreg cvartal din cartierul Queen Anne din Seattle. Se înălţa pe două etaje, iar partea cu cafeneaua ocupa un colţ de la etajul al doilea cu vedere spre Space Needle[1]. Deasupra intrării principale atârna o copertină de un verde vesel, menită să le ofere adăpost clienţilor care aşteptau deschiderea magazinului. I-am ocolit şi am intrat pe o uşă laterală, folosindu-mă de cheia pe care o aveam, ca angajată acolo.

Doug a sărit pe mine înainte să apuc să fac doi paşi.

— Era şi timpul. Am... A făcut o pauză şi m-a studiat îndelung. Mamă, arăţi... tare grozav azi. Ai făcut ceva anume?

Doar felul unui virgin de treiş'patru de ani, am gândit.

— Ţi se pare ţie, pentru că eşti atât de fericit că am venit să-ţi rezolv problema cu personalul. Ce treabă îmi dai? Stocuri?

— Aăă, nu, a spus Doug, străduindu-se să se smulgă din vrajă studiindu-mă încă din cap până în picioare într-un fel pe care îl găseam deconcertant.

Nu era nici un secret că voia să iasă cu mine, şi nici refuzul meu permanent.

— Hai să-ţi arăt.

— Ţi-am zis...

---

1 Turn din Seattle (184 m înălţime), simbol al oraşului.

— Nu te pun la casele principale, mi-a promis.

Până la urmă, treaba s-a dovedit a fi maşina de espresso din cafeneaua de la etaj. Rareori personalul din librărie venea să înlocuiască pe cineva de aici, dar nici nu era imposibil.

Bruce, responsabilul cafenelei, şi-a făcut apariţia din spatele tejghelei unde stătea în genunchi. Deseori mă gândeam că Doug şi Bruce puteau fi gemeni, în ciuda raselor diferite, ca într-un soi de realitate alternativă. Amândoi aveau părul lung, dezordonat, prins în coadă, şi amândoi purtau o grămadă de haine de flanelă ca un omagiu adus epocii grunge din care nici unul dintre ei nu îşi revenise complet. Principala deosebire dintre ei era culoarea pielii. Doug era de origine japoneză, cu părul brunet şi cu o piele fără cusur, în vreme ce Bruce era un arian sadea, blond şi cu ochii albaştri.

— Salut, Doug, Georgina, ne-a întâmpinat Bruce. A făcut ochii mari la mine: Măiculiţă, arăţi dementţial.

— Doug! E la fel de nasol. Ţi-am spus că nu vreau să am clienţi prin preajmă.

— Ai spus doar că nu vrei la casele principale.

Am deschis gura să protestez, dar m-a întrerupt Bruce.

— Haide, Georgina, Alex a sunat că azi e bolnav, iar Cindy chiar şi-a dat demisia. La vederea aerului meu neîndurător, adăugat iute: Casele noastre de marcat sunt aproape identice cu ale voastre. O să fie uşor.

— În plus de asta - a spus Doug şi a ridicat tonul, imitându-l binişor pe şeful nostru - directorii adjuncţi trebuie să poată ţine locul oricui de aici.

— Da, dar la cafenea...

— Şi ea e parte din librărie. Uite care e faza, eu trebuie să mă duc să deschid. Bruce o să-ţi arate ce trebuie să ştii. Nu-ţi face griji, o să fie bine, a spus şi a ţâşnit ca din puşcă, înainte să apuc să-l refuz din nou.

— Laşule! am strigat în urma lui.

— N-o să fie chiar aşa de rău, a repetat Bruce, care nu-mi înţelegea spaima. Tu doar încasezi, iar eu fac espresso. Hai să facem o probă pe tine. Vrei o moca mare cu ciocolată albă?

— Da, am cedat.

Toţi colegii mei de muncă erau la curent cu viciul meu. De regulă, reuşeam să rad vreo trei pe zi. Mă refer la moca, nu la colegii de muncă.

Bruce mi-a arătat paşii necesari şi cum să marchez paharele şi să găsesc unde trebuia să apăs pe monitorul tactil al casei de marcat. Avea dreptate, nu era chiar aşa de rău.

— Eşti un talent înnăscut, m-a asigurat mai târziu, pe când îmi înmâna moca.

Am mormăit în chip de răspuns şi mi-am băut porţia de cafeină, gândind că pot să fac faţă la orice atâta timp cât nu-mi lipseşte moca.

În plus de asta, nu putea fi atât de rău ca la casele principale. Probabil că pe la ora asta cafeneaua nici nu prea avea clienţi.

Mă înşelasem. La câteva minute de la deschidere, ne-am trezit cu o coadă de cinci persoane.

— Un latte mare, am repetat cerinţa primului meu client, tastând cu grijă informaţia.

— Am prins, mi-a spus Bruce şi s-a apucat să prepare băutura înainte ca eu să apuc măcar să marchez pe pahar.

Am luat veselă banii de la femeie şi am trecut la următorul client.

— O moca mare, slăbănoagă.

— Slăbănoagă se referă la degresată, Georgina.

Am mâzgălit „DG” pe pahar. Nici o grijă. Ne descurcăm.

Următoarea clientă s-a apropiat şovăielnică şi s-a holbat la mine, rămasă fără grai pentru o clipă. Şi-a revenit, a clătinat din cap şi a revărsat un puhoi de cuvinte.

— Vreau o cafea mică la filtru, o vanilia latte mare degresată, un cappuccino mic dublu şi un latte mare decofeinizat.

Acum eu eram aia rămasă fără grai. Cum de ţinuse minte toate chestiile astea? Şi pe bune, cine mai cere cafea la filtru în zilele noastre?

Şi aşa a continuat dimineaţa, dar în ciuda temerilor mele, în curând a început să mă cuprindă veselia şi să îmi placă experienţa. Nu mă puteam abţine, ăsta era felul în care lucram eu, în care înaintam prin viaţă. Îmi plăcea să încerc lucruri noi, chiar şi ceva aşa de banal precum marcarea de pahare cu espresso. Oamenii puteau fi stupizi, cu siguranţă, dar de cele mai multe ori îmi plăcea să lucrez cu ei. Aşa aterizasem în serviciul clienţilor.

Şi imediat ce mi-am depăşit starea de somnolenţă, carisma înnăscută de sucub a ieşit la iveală. Devenisem vedeta propriului spectacol şi pălăvrăgeam şi flirtam degajată. Când în scena a intrat şi aerul seducător care mi se trăgea de la Martin, am devenit de-a dreptul irezistibilă. Deşi asta mi-a atras câteva oferte de întâlniri şi insinuări deşucheate, în acelaşi timp m-a scutit de urmările unor greşeli. Clienţii mei nu puteau să-mi reproşeze nimic.

— Nu-i nimic, drăguţă, m-a liniştit o bătrânică atunci când a descoperit că, din greşeală, îi comandasem o moca mare cu scorţişoară în loc de un latte degresat şi decofeinizat. Şi aşa trebuie să mai încerc şi băuturi noi.

I-am zâmbit şi eu la rândul meu cuceritoare şi am sperat că nu era diabetică.

Mai târziu, a apărut un tip cu un exemplar din *Pactul de la Glasgow* al lui Seth Mortensen. Era primul semn al marelui eveniment pe care îl vedeam în seara asta.

— Te duci la sesiunea de autografe? am întrebat în timp ce-i marcam ceaiul.

Ih! Fără cafeină.

M-a studiat intens pentru o clipă şi m-am pregătit pentru avansuri.

În schimb, tipul a spus cu blândeţe:

— Mda, o să fiu acolo.

— Atunci gândeşte-te la nişte întrebări ca lumea. Nu le pune pe aceleaşi pe care le pune toată lumea.

— Ce vrei să spui?

— Ştii tu, alea obişnuite. „De unde îţi vin ideile?” sau „Or să se cupleze vreodată Cady şi O'Neill?”

Tipul a meditat la asta în timp ce eu îi dădeam restul. Era drăguţ, genul răvăşit. Avea părul castaniu cu o tentă auriu-roşiatică strălucitoare, iar amintita strălucire era mai vizibilă în umbra de păr facial care îi întuneca bărbia. Nu-mi dădeam seama dacă îşi lăsase intenţionat barbă sau pur şi simplu uitase să se bărbierească. Indiferent de situaţie, îi crescuse cât de cât simetric şi, combinată cu tricoul cu Pink Floyd, îi dădea aerul unui soi de hippie/tăietor de lemne. Nu cred că „întrebările obişnuite” sunt mai lipsite de sens pentru cel care întreabă, s-a hotărât el într-un final, părând stânjenit să mă contrazică. Pentru orice fan, fiecare întrebare e nouă şi unică.

S-a dat într-o parte ca să pot servi un alt client. Am luat următoarea comandă şi continuam conversaţia cu el, refuzând să ratez ocazia de a avea o discuţie inteligentă despre Seth Mortensen.

— Lasă-i pe fani. Da' Seth Mortensen, săracul? Probabil că-i vine să se tragă singur în ţeapă la fiecare întrebare de genul ăsta.

— Să se tragă în ţeapă, e cam dur spus, nu crezi?

— Deloc. Tipul e genial şi probabil că întrebările stupide îl plictisesc până la lacrimi.

Pe buzele bărbatului s-a desenat un zâmbet plin de amuzament şi ochii lui căprui şi pătrunzători m-au cântărit cu grijă. Când şi-a dat seama că se holba pe faţă la mine, şi-a ferit privirea jenat.

— Nu, din moment ce se duce în turneu, e semn că îi pasă de fanii lui şi nu-l deranjează întrebările repetitive.

— Nu se duce în turneu din altruism, ci pentru că îl obligă agenţii de publicitate de la editura lui, am replicat eu. O altă pierdere de timp, apropo.

A îndrăznit să-mi arunce o nouă privire.

— Te referi la turneu? Tu nu vrei să-l cunoşti?

— Hm, da, sigur că vreau. Numai că... uite, nu mă înţelege greşit. Venerez pământul pe care calcă tipul ăsta. Abia aştept să-l cunosc în noaptea asta, pur şi simplu mor de nerăbdare. Dacă ar vrea să mă ducă departe şi să facă din mine sclava lui sexuală, aş accepta, atâta timp cât primesc exemplare de semnal din cărţile lui. Dar chestia asta cu turneele... iroseşte timp. Timp care mai bine ar fi folosit pentru a scrie următoarea carte. În fond, n-ai văzut cât durează până îi apar cărţile?

— Mda, am remarcat.

În momentul ăla s-a întors un client de mai înainte, care s-a plâns că primise sirop de caramel în loc de sos de caramel. Cine naiba ştie care e diferenţa? I-am zâmbit de câteva ori şi mi-am cerut dulce scuze şi în curând a uitat şi de sosul de caramel şi de tot. Când a plecat de la casă, se făcuse nevăzut şi fânul lui Mortensen.

Când în sfârşit mi-am terminat tura pe la cinci, Doug a venit la mine.

— Am auzit lucruri interesante despre prestaţia ta de sus.

— Eu aud tot timpul lucruri interesante despre „prestaţia” ta, Doug, dar pe mine nu m-ai auzit făcând glume pe treaba asta.

A mai stat un pic de vorbă cu mine şi, într-un final, mi-a dat drumul ca să mă duc să mă pregătesc de autograf, dar nu înainte de a-l face să recunoască cu umilinţă cât de dator îmi era pentru mărinimia de care dădusem dovadă azi. Şi de la el, şi de la Hugh, ce să mai zic, culegeam favoruri din toate părţile.

Am străbătut aproape în fugă distanţa până acasă, nerăbdătoare să ciugulesc ceva de seară şi să mă gândesc cu ce aveam să mă îmbrac. Entuziasmul meu atingea cote maxime. Cam într-o oră aveam să-mi cunosc autorul preferat din toate timpurile. Se putea o viaţă mai bună de atât? Am urcat scările două câte două, îngânând o melodie, şi am scos cheile cu un gest bombastic, doar de mine remarcat şi apreciat.

Când am deschis uşa, brusc m-a înhăţat o mână şi m-a tras cu brutalitate înăuntru, în bezna din apartamentul meu. Am chiţăit de uimire şi de frică pe când eram trântită de uşa care s-a închis, astfel, cu zgomot. Deodată şi pe neaşteptate s-au aprins luminile, iar prin aer plutea un discret miros de pucioasă. Deşi strălucirea luminii m-a făcut să mă strâmb, vedeam destul de bine încât să-mi dau seama ce se petrecea.

Nu e iad mai mare decât cel stârnit de un demon ofticat.

Capitolul 3

Desigur, în momentul ăsta al poveştii ar trebui să lămuresc faptul că Jerome nu arată ca un demon, cel puţin nu în sensul tradiţional, a se citi roşu la piele şi cu coarne. Poate că arată ca un demon la un alt nivel al existenţei, dar, asemenea mie, lui Hugh şi celorlalţi nemuritori care mişună pe faţa pământului, Jerome îşi trăsese acum aspect omenesc.

Unul care aducea cu John Cusack.

Serios, nu glumesc. Arhidemonul pretindea că nici măcar nu ştia cine era actorul ăsta, dar nici unul dintre noi nu credea aşa ceva.

— Au, am făcut, iritată. Dă-mi drumul.

Jerome m-a eliberat din strânsoare, dar ochii negri încă îi scânteiau ameninţători.

— Arăţi bine, a spus o clipă mai târziu şi a părut să-l mire propria recunoaştere.

Am tras de pulover ca să-l îndrept acolo unde mi-l mototolise el.

— Ciudat mod mai ai de a-ţi arăta admiraţia.

— Chiar foarte bine, a continuat el, meditativ. Dacă n-aş şti mai bine, aş spune că...

— ...străluceşti, a murmurat un glas din spatele demonului. Străluceşti, Fiică a lui Lilith[2], asemenea astrului pe cerul nopţii, asemenea unei nestemate ce scânteiază în pustiul veşniciei.

---

2 Demon feminin din mitologia mesopotamiană, considerat ca fiind aducător de boală şi moarte.

Am tresărit uimită, iar Jerome a aruncat o privire tăioasă spre vorbitor, detestând să fie întrerupt. Am aruncat şi eu o privire fulgerătoare, pentru că nu agream ideea unui înger nepoftit la mine în casă. Însă Carter s-a mulţumit să ne zâmbească amândurora.

— După cum spuneam - a izbucnit Jerome - pari să fi fost cu un muritor de treabă.

— I-am făcut o favoare lui Hugh.

— Deci să înţeleg că nu ţi-ai luat un nou obicei?

— Nici gând, la cât mă plăteşti.

Jerome a mormăit, dar aşa decurgeau treburile între noi de regulă. El mă muştruluia pentru că nu-mi luam munca în serios, eu îi serveam câteva remarci spirituale drept răspuns, şi astfel ajungeam de unde plecaserăm. După cum spuneam, într-un fel eram preferata profului.

Însă de data asta, privindu-l, am văzut că nu aveau să mai urmeze şi alte glume. Farmecul care îmi cucerise într-atât clienţii astăzi nu avea nici un efect asupra ăstora doi. Pe faţa lui Jerome se citeau oboseala şi seriozitatea, la fel şi pe cea a lui Carter, în ciuda tentativei de zâmbet sardonic afişat de regulă de înger.

Jerome şi Carter umblau de obicei împreună, mai ales când în discuţie intra şi ceva alcool. Chestia asta mă uimea, pentru că se presupunea că simt prinşi într-o luptă de dimensiuni cosmice. Mai demult îl întrebasem pe Jerome dacă nu cumva Carter era un înger căzut, ceea ce îi provocase demonului hohote de râs. Când îşi revenise din episodul de ilaritate, îmi răspunsese că nu, Carter nu căzuse. Dacă ar fi fost aşa, practic n-ar mai fi fost înger. Nu prea mă satisfăcuse răspunsul ăsta, aşa că până la urmă trăsesem concluzia că cei doi probabil că umblau împreună pentru că nu mai era nimeni altcineva prin zonă care să fi avut parte de o existenţă ce-şi avea originea la începutul vremurilor şi al creaţiei. Noi, ceilalţi nemuritori, de rang inferior, fuseserăm muritori la un moment dat în trecutul

nostru; în schimb, nemuritorii de rang înalt, precum Jerome şi Carter, nu. Secolele mele de existenţă erau o biată fracţiune de secundă raportate la existenţa lor.

Indiferent ce-i adusese aici, nu puteam să-l înghit pe Carter. Nu era nesuferit ca Duane, dar întotdeauna păruse atât de plin de sine şi de dispreţuitor... Poate era o chestie îngerească. În acelaşi timp, Carter avea cel mai ciudat simţ al umorului pe care îmi fusese vreodată dat să-l cunosc. Niciodată nu-mi puteam da seama dacă mă lua în băşcălie sau nu.

— Bun, băieţi, cu ce vă pot fi de folos? am întrebat, aruncându-mi geanta pe canapea. Am treburi în seara asta.

Jerome m-a fixat cu o pereche de ochi mijiţi.

— Vreau să-mi vorbeşti despre Duane.

— Ce? Ţi-am spus deja. E un dobitoc.

— De-aia l-ai omorât?

— Ce-am făcut?!

Am îngheţat în timp ce cotrobăiam prin dulap şi m-am întors uşor ca să privesc duoul, aşteptându-mă într-un fel să aud o glumă, însă amândouă feţele mă studiau cu seriozitate.

— Omorât? Cum... cum vine asta?

— Tu să-mi spui, Georgie.

Am clipit şi am realizat deodată încotro se îndrepta povestea asta.

— Mă acuzaţi pe mine că l-am omorât pe Duane? Dar staţi aşa...asta e o prostie. Duane nu e mort, e imposibil.

Jerome a început să se plimbe prin încăpere şi a vorbit pe un ton exagerat de politicos.

— Ba te asigur că este chiar mort. L-am găsit azi-dimineaţă, chiar înainte de răsărit.

— Şi? A murit pentru că s-a expus la soare?

— Numai în felul ăsta auzisem că poate vreodată să moară un vampir. Nu. A murit din cauza ţăruşului înfipt în inimă.

— Îh.

— Deci, eşti pregătită să-mi spui pe cine ai pus să-l rezolve, Georgie?

— N-am pus pe nimeni să-l rezolve! Nici măcar nu pot... nici măcar nu înţeleg ce se-ntâmplă. Nu se poate să fie mort.

— Azi-noapte ai recunoscut că v-aţi îmbrâncit.

— Da...

— Şi că l-ai ameninţat.

— Da, dar glumeam...

— Parcă spunea că i-ai zis ceva cum că n-o să se mai apropie de tine?

— Eram nervoasă! Îmi era frică de el. E o tâmpenie. În plus de asta, nu se poate să fie mort.

Era singura chestie normală de care mă puteam agăţa în toată nebunia asta, aşa că am continuat să le repet asta şi lor, şi mie. Nemuritorii erau, prin definiţie, nemuritori, şi cu asta basta.

— Tu chiar nu ştii nimic despre vampiri? m-a întrebat arhidemonul, curios.

— Ce, că de exemplu sunt nemuritori?

În ochii cenuşii ai lui Carter am surprins o urmă de amuzament, însă lui Jerome i-am părut mai puţin amuzantă.

— Georgina, te mai întreb o dată. Ai sau n-ai legătură cu uciderea lui Duane? Răspunde la întrebare. Da sau nu?

— Nu, am spus cu hotărâre.

Jerome şi-a aruncat privirea spre Carter. Îngerul m-a studiat, cu părul blond, lins, acoperindu-i parţial faţa. Atunci am înţeles de ce era şi Carter în peisaj în seara asta. Îngerii pot întotdeauna să facă diferenţa dintre adevăr şi minciună. Într-un final, a încuviinţat scurt din cap către Jerome.

— Mă bucur că am trecut examenul, am mormăit.

Dar deja nu mai erau atenţi la mine.

— Ei bine, cred că ştim ce înseamnă asta, a remarcat Jerome posomorât.

— Ba nu ştim sigur...

— *Eu* da.

Carter i-a aruncat o privire plină de înţeles şi s-au scurs câteva clipe de tăcere. Întotdeauna bănuisem că cei doi comunică mental în astfel de momente, ceva ce noi, nemuritorii de rang inferior, nu puteam face fără ajutor.

— Şi deci Duane e mort pe bune? am întrebat.

— Da, a răspuns Jerome, amintindu-şi că eram şi eu pe acolo. Al naibii de mort.

— Şi cine l-a omorât? Acum c-am stabilit că n-am fost eu.

Cei doi au făcut schimb de priviri şi au ridicat din umeri, dar nici unul nu a răspuns. Amândoi, nişte părinţi neglijenţi. Carter a scos un pachet de ţigări şi şi-a aprins o ţigară. Doamne, ce mă enerva când începeau cu de-astea.

Într-un final, Jerome a spus:

— Un vânător de vampiri.

Am făcut ochii mari.

— Pe bune? Ceva gen fătuca aia de la televizor?

— Nu tocmai.

— Şi ia zi, unde te duci în seara asta? a întrebat Carter pe un ton vesel.

— La sesiunea de autografe a lui Seth Mortensen, dar nu schimba subiectul. Vreau să ştiu ce-i cu vânătorul de vampiri.

— Ai de gând să te culci cu el?

— Cee? Preţ de o clipă m-am gândit că îngerul mă întreba despre vânătorul de vampiri. Te referi la Seth Mortensen?

Carter a suflat fumul afară.

— Normal. Eu unul, dacă aş fi sucub şi obsedat de un scriitor din specia umană, asta aş face. În plus de asta, cele ca tine nu caută întotdeauna alte şi alte vedete?

— Avem deja destule vedete, a spus Jerome cu glas scăzut.

Să mă culc cu Seth Mortensen? Doamne sfinte! Era cea mai ridicolă chestie pe care o auzisem în viaţa mea. Era de-a dreptul îngrozitor. Dacă îi absorbeam energia, cine ar mai şti cât o să dureze până să scoată următoarea carte?

— Nu! Bineînţeles că nu.

— Şi atunci ce ai de gând să faci ca să ieşi în evidenţă?

— Să ies în evidenţă?

— Normal. Mă gândesc că tipul se loveşte de grămezi de fani tot timpul. Nu vrei să ieşi în vreun fel în evidenţă?

M-a surprins chestia asta. Nici măcar nu mă gândisem. Oare ar fi trebuit? Eram cam sastisită de felul meu, şi asta făcea să fie tare greu să mai găsesc plăcere în prea multe lucruri, aşa încât cărţile lui Seth Mortensen erau unul din cele câteva refugii ale mele. Oare ar trebui să recunosc asta şi să încerc să iau legătura cu autorul romanelor? Mai devreme făcusem bâză de fanii banali. Oare eram pe cale să devin şi eu unul?

— Mă rog, eu mă gândesc că Paige, probabil, o să-i prezinte personalul şi am să ies atunci în evidenţă oarecum.

— Desigur, a spus Carter şi şi-a stins ţigara în chiuveta de la bucătărie. Sunt convins că niciodată nu are şansa de a cunoaşte conducerea unei librării.

Am dat să protestez, dar Jerome mi-a tăiat macaroana.

— Destul, a spus şi i-a aruncat lui Carter încă o privire plină de înţeles. Trebuie să plecăm.

— Stai puţin!

Carter chiar reuşise până la urmă să mă îndepărteze de la subiect. Incredibil.

— Vreau să ştiu mai multe despre vânătorul ăsta de vampiri, am spus.

— Tot ce e nevoie să ştii tu e că trebuie să ai grijă, Georgie. Mare grijă. Nu glumesc.

Am înghiţit în sec întrucât sesizasem ceva tăios în glasul demonului.

— Bine, dar eu nu sunt vampir.

— Nu-mi pasă. Uneori, genul ăsta de vânători îi urmăresc pe vampiri, în speranţa că or să găsească şi alţii. Ai putea fi şi tu implicată în chestia asta prin asociere. Dă-te la fund şi evită să fii singură. Stai cu alţii, fie ei muritori sau nemuritori, nu contează. Poate reuşeşti să continui cu favorurile pentru Hugh şi în treacăt să mai faci rost de ceva suflete pentru noi.

La faza asta am dat ochii peste cap, în timp ce ei se îndreptau spre uşă.

— Vorbesc serios. Ai grijă, dă-te la fund, nu te amesteca.

— Şi transmite-i salutări lui Seth Mortensen din partea mea, a adăugat Carter şi mi-a făcut cu ochiul.

Cu asta, cei doi au plecat, închizând uşurel uşa în urma lor, o formalitate de fapt, întrucât amândoi s-ar fi putut teleporta, sau mi-ar fi putut smulge uşa din ţâţâni.

M-am întors spre Aubrey, care urmărise cu precauţie toate astea din spatele canapelei, dând nervos din coadă.

— Ei, i-am spus, înaintând agale. Şi eu ce-ar trebui să înţeleg din faza asta?

Chiar era mort Duane? Sigur, era un nenorocit, iar eu mă cam enervasem noaptea trecută când l-am ameninţat, dar niciodată nu voisem pe bune să dea colţu'. Şi ce era chestia asta cu vânătorul de vampiri? De ce trebuia să am eu grijă când...

— Rahat!

Tocmai aruncasem o privire la ceasul de la cuptorul cu microunde, care mă anunţa cu detaşare că trebuia să mă întorc la librărie într-o fracţiune de secundă. Mi l-am alungat pe Duane din minte, am dat năvală în dormitor şi m-am studiat în oglindă. M-a urmat şi Aubrey agale.

Cu ce să mă îmbrac? Puteam să rămân în hainele de pe mine. Combinaţia dintre pulover şi pantalonii militărești părea respectabilă şi îmi dădea un aer liniştit, deşi culoarea semăna prea tare cu cea a părului meu şaten. Era oarecum o costumaţie de bibliotecară. Voiam să par liniştită? Poate.

După cum trebuise să-i spun lui Carter, chiar nu voiam să fac ceva care să-i trezească interesul sentimental autorului meu preferat din toată lumea asta.

Totuşi...

Totuşi mi-am amintit ce spusese îngerul despre ieşitul în evidenţă. Nu voiam să fiu doar un chip din mulţimea de fani ai lui Seth Mortensen. Era ultima lui oprire din acest ultim turneu. Fără îndoială, văzuse mii de fani în ultima lună, fani care se topeau într-o mare de feţe insipide, furnizoare de comentarii stupide. Pe tipul de la tejghea îl sfătuisem să fie inventiv cu întrebările pe care le adresa şi aveam de gând să procedez în acelaşi fel cu aspectul meu.

Cinci minute mai târziu, stăteam în faţa oglinzii, de data asta îmbrăcată cu un maiou de mătase violet-închis, decoltat, şi o fustă înfloratăde muselină. Fusta îmi acoperea aproape coapsele şi, când mă răsuceam, făcea valuri. Era dementială pentru dans. Mi-am luat în picioare sandale cu barete şi tocuri înalte şi mi-am aruncat privirea spre Aubrey pentru confirmare.

— Ce zici? Sunt prea sexy?

S-a apucat să-şi cureţe coada.

— Hai bine, chiar *e* sexy - i-am dat dreptate - dar e sexy într-un fel elegant. Cred că ajută şi părul la imaginea asta.

Îmi ridicasem părul într-un soi de coc în stil romantic, lăsând nişte şuviţe cârlionţate să-mi încadreze faţa şi să-mi scoată ochii în evidenţă. Transformarea momentană le-a dat o tentă şi mai verde decât de obicei. Apoi m-am răzgândit şi i-am readus la nuanţa de căprui, cu nuanţe de auriu şi verde.

Când Aubrey s-a încăpăţânat să refuze în continuare să recunoască ce bestial arătam, mi-am înşfăcat haina din piele de şarpe şi am fulgerat-o cu privirea.

— Nu-mi pasă ce crezi tu, ţinuta asta a fost o idee bună. Am plecat din apartament cu exemplarul meu din *Pactul de la Glasgow* şi am pornit din nou spre serviciu, indiferentă la

burniţa care se cernea, un alt avantaj al transformării. Fanii roiau în zona comercială principală, dornici să-l vadă pe omul a cărui ultimă carte era încă în fruntea topului de bestselleruri, chiar şi după cinci săptămâni. Am trecut cu greu pe lângă mulţime şi mi-am croit drum spre scările care duceau la etaj.

— Literatura pentru adolescenţi este acolo, lângă perete, a plutit din apropiere către mine glasul prietenos al lui Doug. Să-mi spui dacă mai ai nevoie de altceva.

S-a întors dinspre clientul pe care îl servise, m-a zărit şi a scăpat instantaneu din mână teancul de cărţi pe care le ţinea.

Clienţii s-au dat un pas înapoi şi l-au urmărit cu un aer politicos pe când se apleca să culeagă cărţile. Imediat am recunoscut copertele. Erau cărţile mai vechi ale lui Seth Mortensen în ediţie de buzunar.

— Ce sacrilegiu, am spus. Să le laşi să atingă pământul. Acum va trebui să le arzi, ca pe un steag.

Doug m-a ignorat în timp ce strângea cărţile şi apoi m-a luat de acolo, departe de urechile celor din jur.

— Drăguţ din partea ta că te-ai dus acasă să te schimbi în ceva mai confortabil. Dumnezeule, poţi măcar să te apleci cu fusta asta pe tine?

— Ce, crezi că trebuie să mă aplec în noaptea asta?

— Depinde. Adică, în fond Warren e aici.

— Asta a fost dură, Doug. Foarte dură.

— Ţi-ai căutat-o, Kincaid, a spus şi mi-a aruncat o privire stingheră, apreciativă, chiar înainte să pornească pe scări. Dar să ştii că, totuşi, arăţi destul de bine.

— Mersi. Voiam ca Seth Mortensen să mă remarce.

— Crede-mă pe cuvânt, o să te remarce, dacă nu cumva e gay. Şi probabil că şi atunci te-ar remarca.

— Nu par prea târfuliţă, nu?

— Nu.

— Sau ieftină?

— Nu.

— Intenţia mea era să arăt sexy spre elegant. Ce părere ai?

— Cred că ţi-am măgulit destul amorul-propriu. Ştii deja prea bine cum arăţi.

Am ajuns în capătul scărilor. Fuseseră instalate o mulţime de scaune, care acopereau mare parte din zona din cafenea destinată servirii şi se întindeau până în secţiunea cu cărţi de grădinărit şi hărţi. Paige, directoarea librăriei şi şefa noastră, executa un soi de acrobaţie pe sârmă cu microfonul şi staţia audio. Nu ştiam ce destinaţie avusese clădirea asta înainte să se mute aici Emerald City Books, dar nu era locaţia ideală pentru o acustică acătării şi grupuri mari.

— Mă duc să-i dau o mână de ajutor, mi-a spus cavalerul de Doug.

Paige era însărcinată în trei luni.

— Te sfătuiesc să nu te apleci la mai mult de 20 de grade în nici o direcţie. A, şi dacă încearcă cineva să te convingă să-ţi lipeşti coatele la spate, vezi să nu cazi în cursă.

I-am dat un ghiont în coaste, mai să-i cadă din nou cărţile.

Bruce, manevrând încă maşina de expresso, mi-a pregătit a patra moca mare cu ciocolată albă pe ziua aia, şi am pornit agale spre atlasele geografice ca s-o beau, până începea.

Mi-am aruncat privirea într-o parte şi l-am recunoscut pe tipul cu care discutasem mai devreme despre Seth Mortensen. Încă ţinea în mână un exemplar din *Pactul de la Glasgow.*

— Salut, am spus.

La auzul glasului meu a tresărit, pentru că era absorbit de un ghid de călătorii al statului Texas.

— Scuze, i-am spus. Nu voiam să te sperii.

Ah, nu... nu m-m-ai..., s-a bâlbâit el. Cu o privire rapidă m-a cercetat din cap până în picioare, insistând scurt timp pe şolduri, pe sâni, dar cel mai mult pe faţă. Te-ai schimbat. Realizând aparent milioanele de implicaţii ale acestei afirmaţii, a adăugat în grabă: Nu că ar fi un lucru rău. Adică e chiar bine. Ăăă, este...

S-a întors, din ce în ce mai stânjenit, şi a încercat neîndemânatic să pună la loc pe raft cartea despre Texas, invers. Mi-am reţinut un zâmbet. Tipul ăsta era adorabil. Nu prea mai dădeam peste tipi timizi. Întâlnirile din vremurile noastre păreau să implice că tipii trebuie să se dea în stambă, şi, din nefericire, femeile păreau să fie amatoare de aşa ceva. Dar tipii timizi meritau şi ei o şansă şi am decis că un pic de flirt nevinovat avea să-i hrănească amorul-propriu până începea sesiunea de autografe. Probabil că, săracul, nu prea avea noroc la femei.

— Lasă-mă pe mine, m-am oferit şi m-am aplecat spre el.

Când i-am luat cartea, ni s-au atins mâinile, şi am aşezat-o cu grijă pe raft, cu coperta spre în afară.

— Aşa, am exclamat. M-am dat înapoi, contemplându-mi parcă opera, dar m-am asigurat că sunt foarte aproape de el, şi aproape că ni se atingeau umerii. La cărţi e foarte important să păstrezi aparenţele, i-am explicat. Imaginea e un lucru important de când lumea în afacerea asta.

A îndrăznit să-mi arunce o privire, emoţionat încă, dar uşor-uşor îşi recăpăta stăpânirea de sine.

— Pe mine mă interesează mai mult conţinutul.

— Serios? M-am aşezat iarăşi în aşa fel încât să ne atingem din nou şi flanela cămăşii lui îmi atingea pielea goală. Pentru că acum o clipă aş fi jurat că erai mai interesat de aspectul exterior.

Şi-a coborât din nou privirea, dar i-am văzut un zâmbet înflorindu-i pe buze.

— Mă rog, unele lucruri sunt atât de izbitoare încât este imposibil să nu atragă atenţia asupra lor.

— Şi asta nu-ţi trezeşte interesul pentru ce este pe dinăuntru?

— Mai degrabă mă face să-mi doresc să-ţi dau exemplare de semnal.

— Exemplare de semnal? Ce spunea...?

— Seth! Seth, unde... ah, aici erai.

Paige s-a înfiinţat pe culoarul nostru, urmată îndeaproape de Doug. Când m-a văzut, s-a luminat, iar eu am simţit că stomacul îmi scapă pe jos cu un *pleosc* când în sfârşit am început să înţeleg. Nu. Nu! Nu se poate...

— Ah, Georgina. Văd că deja l-ai cunoscut pe Seth Mortensen.

Capitolul 4

— Doug, te rog, omoară-mă. Omoară-mă pe dată, şterge-mă de pe faţa pământului.

În ciuda imortalităţii mele, sentimentul mi-era sincer.

— Dumnezeule, Kincaid, ce i-ai spus? a murmurat Doug.

Ne-am aşezat la marginea grupului de fani ai lui Seth Mortensen, alături de mulţi alţii. Toate scaunele fuseseră ocupate, iar spaţiul şi vizibilitatea deveniseră *rara avis.* Eu aveam norocul să stau împreună cu personalul în zona rezervată nouă, şi aveam parte de o vizibilitate perfectă asupra lui Seth, care citea din *Pactul de la Glasgow.* Nu că aş fi vrut să fiu în raza lui vizuală. De fapt, aş fi preferat să nu mai dau niciodată ochii cu el.

— Ei bine, i-am spus lui Doug, cu ochii la Paige, ca să nu atrag atenţia asupra şopăcăitului nostru. I-am desfiinţat fanii şi am criticat încetineala cu care îi apar cărţile.

Doug m-a privit fix, aşteptându-se la ceva mai mult de atât.

— Apoi i-am spus, neştiind cine e, că aş deveni sclava lui sexuală ca să primesc exemplare de semnal din cărţile lui.

Nu am intrat şi în faza cu flirtul pe nepusă masă. Ca să vezi, şi eu care îmi imaginam că-i măgulesc amorul-propriu unui tip timid! Dumnezeule! Probabil că Seth Mortensen avea la dispoziţie câte o fană în fiecare noapte dacă voia.

Nu că ar fi părut genul. Dăduse dovadă cam de aceeaşi emotivitate de la început în faţa mulţimii ca în faţa mea. Însă, odată ce a început să citească, s-a mai relaxat, prinzându-se în vâltoarea textului, iar glasul i se modula cu intensitate şi cu un umor presărat cu ironie.

— Ce soi de fan eşti tu? m-a întrebat Doug. Tu nu ştiai cum arată?

— Niciodată nu sunt poze cu el în cărţi! Pe lângă asta, credeam că e mai în vârstă.

Acum credeam că Seth are vreo treizeci de ani, un pic mai în vârstă decât arătam eu în corpul ăsta, dar mai tânăr decât scriitorul de patruzeci de ani pe care mi-l închipuisem eu.

— Priveşte partea pozitivă, Kincaid. Ţi-ai atins scopul, l-ai făcut să te remarce.

Mi-am înăbuşit un mormăit şi mi-am lăsat lamentabil capul pe umărul lui Doug.

Paige a întors capul şi ne-a aruncat o privire ucigătoare. Şefa noastră arăta, ca întotdeauna, superb, îmbrăcată cu un costum roşu care îi scotea în evidenţă pielea ciocolatie. Sub sacou i se ghicea burtica de femeie însărcinată, şi nu puteam să nu simt o uşoară invidie amestecată cu dorinţă.

Când ne anunţase sarcina ei neplanificată, râsese şi spusese:

— Ştiţi cum se întâmplă aşa, pe nepusă masă, lucrurile astea.

Dar eu niciodată nu aflasem cum „se întâmplă aşa, pe nepusă masă”. Cât fusesem muritoare, încercasem cu disperare să rămân însărcinată, dar fără succes, devenind în schimb ţinta compasiunii şi a glumelor disimulate cu grijă, deşi nu destul de bine. Când devenisem sucub, pierise şi cea mai slabă şansă pe care o avusesem de a fi mamă, deşi la vremea aia nu realizasem lucrul ăsta. Dădusem în schimbul tinereţii eterne şi frumuseţii capacitatea de a procrea. Un fel de nemurire pentru un altul. Existenţa de-a lungul multor secole îţi dă timpul necesar pentru a accepta ceea ce poţi şi ce nu poţi avea, dar totuşi, când ţi se reaminteşte, doare.

I-am adresat lui Paige un zâmbet cu care îi promiteam să fiu cuminte, şi mi-am îndreptat din nou atenţia către Seth.

Tocmai termina lectura şi trecea la întrebări. Cum era de aşteptat, primele întrebări au fost: „De unde îţi vin ideile?” şi „Or să se cupleze vreodată Cady şi O'Neill?”

A aruncat o privire rapidă în direcţia mea înainte să răspundă, fază la care eu m-am făcut mică, pentru că mi-am amintit de remarca mea despre trasul în ţeapă din cauza întrebărilor ăstora. Şi-a reîntors atenţia asupra fanilor săi şi a abordat serios prima întrebare, evitând-o însă pe a doua.

La restul întrebărilor a răspuns succint, deseori cu un umor sec şi subtil. Nu a vorbit nici o clipă mai mult decât trebuia, oferind doar suficient cât să satisfacă cerinţa celui care adresase întrebarea. Era limpede că mulţimea îl emoţiona, chestie care m-a cam dezamăgit.

Cred că, ţinând cont de cât de incisive şi de deştepte erau cărţile lui, mă aşteptam să vorbească la fel cum scria. Îmi doream un şuvoi de cuvinte spirituale rostite pe un ton încrezător şi cu o carismă care să rivalizeze cu a mea. Cred că avusese câteva replici bune mai devreme cât vorbiserăm noi, dar îi luase timp până să se încălzească în prezenţa lor şi a mea deopotrivă.

Recunosc, nu era cinstit să fac o comparaţie între noi doi. El nu avea bizara abilitate de a-i lăsa pe ceilalţi fără cuvinte, nici secole de antrenament în spate. Dar totuşi, nu-mi imaginasem niciodată că un introvertit uşor împrăştiat ar fi fost capabil să creeze romane pe sufletul meu. Nu era cinstit din partea mea, dar nu mă puteam abţine.

— E totul în regulă? a întrebat o voce din spatele meu.

M-am uitat şi l-am văzut pe Warren, patronul librăriei şi tipul cu care mi-o trăgeam ocazional.

— Perfect, i-a răspuns Paige, în stilul ei concis şi eficient, începem cu autografele peste vreo cincisprezece minute.

— Bravo.

Şi-a aruncat o privire nonşalantă peste restul personalului, apoi m-a privit din nou. Nu a spus nimic, dar în timp ce mă măsura cu privirea, mai că-i simţeam mâinile

dezbrăcându-mă. Ajunsese să se aştepte mai mereu la o partidă de sex, şi deregulă nu mă împotriveam, pentru că îmi oferea o porţie de energie şi de vitalitate rapidă şi de încredere, deşi era doar o porţioară. Moralitatea lui îndoielnică ştergea orice posibilă vină pe care aş fi putut-o resimţi pentru fapta mea.

După ce s-a terminat runda de întrebări, ne-am trezit pe cap cu problema controlului mulţimii, pentru că toată lumea s-a aşezat la coadă ca să-şi primească autograful. M-am oferit să dau o mână de ajutor, dar Doug mi-a spus că e totul aranjat. Aşa că, în schimb, m-am ţinut deoparte şi am încercat să evit contactul vizual cu Seth.

— Vino la mine în birou când se termină, mi-a şoptit Warren, apropiindu-se de mine.

În noaptea asta purta un costum gri-cărbune făcut pe comandă, care-i dădea un aer sofisticat de magnat literar. În ciuda opiniei proaste pe care o aveam despre un bărbat care îşi înşală nevasta de treizeci de ani cu o angajată mult mai tânără, trebuia totuşi să-i recunosc un anume şarm fizic şi o anume atractivitate. Însă, după toate câte se întâmplaseră azi, nu aveam chef să mă întind pe biroul lui la închiderea magazinului.

— Nu pot, i-am răspuns şi eu în şoaptă, atentă încă la sesiunea de autografe. Am treabă după asta.

— Ba nu e adevărat. Nu ţii lecţia de dans în noaptea asta.

— Nu, i-am dat dreptate. Dar am altă treabă.

— Ca de exemplu?

— Am întâlnire, mi-a ieşit minciuna cu naturaleţe.

— Nu e adevărat.

— Ba da.

— Tu nu te dud niciodată la întâlniri, aşa că nu mă lua cu de-astea. Singura întâlnire pe care o ai e cu mine, la mine în birou, de preferat în genunchi. S-a mai apropiat cu un pas şi-mi vorbea în ureche, astfel încât simţeam căldura răsuflării lui pe piele. Dumnezeule, Georgina, eşti al dracu'

de bună în noaptea asta, acum aş sări pe tine. Ai idee ce-mi faci, îmbrăcată în hainele astea?

— Ce-ţi fac? Nu-ţi „fac” nimic. Ştii, din cauza unor atitudini de genul ăsta sunt femeile din întreaga lume înfofolite în văluri. Şi lumea mai şi dă vina pe victimă.

— Mă spargi cu glumele tale, ştii? a spus el cu un chicot. Ai şi chiloţei pe sub chestia asta?

— Kincaid! Poţi să vii să ne ajuţi?

M-am întors şi l-am văzut pe Doug privindu-ne încruntat. Era şi normal. Avea nevoie de ajutorul meu acum că-l vedea pe Warren dându-se la mine. Cine spunea că nu mai există cavaleri pe lumea asta? Doug era unul dintre puţinii care ştiau ce se petrecea între mine şi Warren, şi nu era de acord. Dar cu toate astea voiam să scap, chiar şi aşa de târziu, şi astfel am evitat pentru o vreme poftele trupeşti ale lui Warren, mergând să ajut la vânzarea de cărţi.

A durat aproape două ore să împrăştiem clienţii de-a lungul cozii la autografe, şi mai erau doar cincisprezece minute până la închiderea magazinului. Seth Mortensen părea un pic obosit dar binedispus. Stomacul mi-a făcut o piruetă când Paige ne-a făcut semn nouă, celor care nu aveam treabă cu închiderea magazinului, să venim şi să stăm de vorbă cu el.

Ne-a prezentat fără ocolişuri.

— Warren Lloyd, proprietarul librăriei. Doug Sato, director adjunct. Bruce Newton, responsabilul cafenelei. Andy Kraus, de la vânzări. Şi deja o cunoşti pe Georgina Kincaid, celălalt director adjunct.

Seth a dat politicos din cap şi le-a strâns tuturor mâna. Când a ajuns la mine, mi-am ferit privirea, aşteptând să treacă mai departe. Când nu s-a întâmplat chestia asta, m-am făcut mică şi m-am pregătit pentru vreun comentariu referitor la întâlnirile noastre anterioare. În schimb, nu a spus decât:

— G.K.

Am clipit uimită.

— Ce?

— G.K., a repetat, de parcă mesajul transmis de literele alea ar fi fost destul de clar.

Când aerul stupid de pe faţa mea nu a dat semne de deşteptare, a dat din cap spre o broşură promoţională a evenimentului din seara asta, în care scria:

> „Dacă nu aţi auzit de Seth Mortensen, atunci e limpede că nu aţi trăit pe planeta asta în ultimii opt ani. Este cel mai tare autor de ficţiune contemporană/mystery, iar pe lângă el concurenţa pare populată de mâzgălitori de cărţi pentru copii. Autorul, ilustrul domn Mortensen, care are la activ câteva bestselleruri, scrie atât romane de sine stătătoare, cât şi noi cărţi din îndrăgita serie Cady & O'Neill. *Pactul de la Glasgow* continuă aventurile îndrăzneţilor investigatori, care de data aceasta călătoresc peste hotare, unde continuă să dezlege mistere arheologice şi să ne ofere porţii suculente de pălăvrăgeală spirituală, presărată cu aluzii sexuale, pentru care am ajuns să-i iubim atât. Băieţi, dacă nu ştiţi pe unde vă umblă prietenele în noaptea asta, să ştiţi că sunt aici, cu *Pactul de la Glasgow,* şi îşi doresc să fiţi şi voi curtenitori precum O'Neill.
> G.K.”

— Tu eşti G.K. Tu ai scris prezentarea.

S-a uitat la mine pentru confirmare, dar nu puteam vorbi, nu puteam rosti isteaţa recunoaştere pe cale să-mi ţâşnească din gură. Mi-era prea frică. După ce o dădusem în bară mai devreme, mi-era teamă să nu spun ce nu trebuie.

În final, nelămurit de tăcerea mea, a întrebat şovăielnic:

— Eşti scriitoare? Este foarte bun textul.

— Nu.

— Ah, a făcut, şi s-au mai scurs câteva clipe în tăcere. Mă rog, presupun că unii oameni scriu poveşti, iar alţii le trăiesc pur şi simplu.

Asta cam suna a remarcă sarcastică, dar mi-am muşcat buzele în loc de răspuns, jucându-mi în continuare noul rol

de netrebnică absolută, dornică să dezamorsez flirtul de mai devreme.

Paige nu înţelegea atmosfera tensionată dintre mine şi Seth, dar o simţea şi încercă s-o mai detensioneze.

— Georgina este unul din cei mai mari fani ai tăi. A fost de-a dreptul în transă când a aflat că vii aici.

— Mda, a adăugat Doug drăceşte. Este efectiv o *sclavă* a cărţilor tale. Întreab-o de câte ori a citit *Pactul de la Glasgow.*

I-am aruncat o privire ucigătoare, dar atenţia lui Seth s-a întors din nou către mine, stăpânită de o curiozitate pură. Încearcă să restabilească legătura de mai devreme, am realizat cu tristeţe, dar nu puteam permite să se întâmple chestia asta acum.

— De câte ori ai citit-o?

Am înghiţit în sec, fără nici cel mai mic chef să răspund, dar povara tuturor privirilor ălora era prea mare pentru mine.

— Nici una. Încă nu am terminat-o.

Calmul studiat mi-a permis să spun cuvintele alea cu stăpânire şi încredere, disimulându-mi stânjeneala.

Seth părea uluit, şi la fel şi ceilalţi; se holbau cu toţii la mine, perplecşi, pe bună dreptate. Numai Doug ştia care era faza.

— Nici una? a întrebat Warren încruntat. Nu a fost lansată deja de mai bine de o lună? Nemernicul de Doug rânjea.

— Spune-le şi restul. Spune-le cât citeşti pe zi.

Mi-am dorit să se desfacă podeaua sub mine şi să mă înghită toată, ca să scap de coşmarul ăsta. De parcă n-ar fi fost suficient că apăream în faţa lui Seth Mortensen ca o femeie uşoară şi arogantă, acum Doug mă aducea în jenanta situaţie de a-mi mărturisi ridicolul obicei.

— Cinci, am spus într-un târziu. Citesc numai cinci pagini pe zi.

— Dar de ce? a întrebat Paige, care se pare că nu auzise niciodată povestea asta.

Simţeam cum îmi ard obrajii. Paige şi Warren se uitau la mine de parcă aş fi fost de pe altă planetă, în timp ce Seth pur şi simplu continua să tacă şi părea să mediteze, distras. Am inspirat adânc şi am izbucnit:

— Pentru că... pentru că e atât de bună, şi pentru că numai o dată ai ocazia să citeşti o carte pentru prima oară, şi vreau să dureze. Experienţa asta. Altfel aş termina-o într-o zi, şi asta ar fi ca şi cum... ca şi cum ai mânca o cutie de îngheţată dintr-odată. E prea multă bunătate care se termină prea repede. În felul ăsta pot s-o savurez puţin câte puţin. Aşa o fac să dureze mai mult. O degust. Trebuie s-o fac din moment ce apar aşa de rar.

Am închis instantaneu gura, pentru că realizam că tocmai jignisem abilităţile scriitoriceşti ale lui Seth... din nou. Nu a spus nimic drept răspuns la comentariul meu, şi nu puteam descifra expresia feţei lui. Poate că medita. Încă o dată, m-am rugat în tăcere la podea să mă înghită şi să mă scutească de umilinţă, dar refuza cu încăpăţânare.

Doug mi-a zâmbit încurajator; el considera drăguţ obiceiul meu. Paige, care se pare că era de altă părere, dădea impresia că îmi împărtăşea dorinţa de a mă vedea oriunde altundeva. Şi-a dres glasul, politicoasă, şi a început o cu totul altă discuţie. După chestia asta, abia am mai fost atentă la ce se spunea. Nu mă gândeam decât la faptul că probabil Seth Mortensen mă considera o ţicnită, şi abia aşteptam să se termine noaptea asta.

— ... Kincaid se ocupă de asta.

Când mi-am auzit numele, câteva minute mai târziu, am revenit printre cei prezenţi.

— Ce? i-am spus lui Doug, care vorbea.

— Nu-i aşa? a repetat el.

— Nu-i aşa, ce?

— Să îl însoţeşti mâine pe Seth prin oraş, a vorbit Doug cu blândeţe, de parcă i s-ar fi adresat unui copil. Să-l familiarizezi cu zona.

— Fratele meu este prea ocupat, a explicat Seth.

Ce treabă avea frate-său în chestia asta? Şi de ce trebuia să-l familiarizeze cu zona?

Am ezitat, pentru că nu voiam să recunosc că dispărusem din peisaj şi mă afundasem într-o mare de autocompătimire.

— Ăăă...

— Dacă nu vrei..., a dat Seth să spună şovăielnic.

— Normal că vrea, a spus Doug şi mi-a dat cu cotul. Hai, ieşi din bârlog.

Am făcut schimb de priviri şmechere, demne de Jerome şi de Carter.

— Mda, mă rog.

Am stabilit detaliile întâlnirii dintre mine şi Seth, şi mă întrebam în ce mă băgasem. Nu mai voiam să ies în evidenţă, de fapt aş fi preferat să mă şteargă din memorie pentru tot restul zilelor lui. Ieşitul mâine prin Seattle nu părea cea mai bună cale de realizare a planului meu. Probabil că rezultatul avea să fie încă o mostră de stupizenie din partea mea.

Până la urmă, conversaţia s-a stins. Când ne pregăteam să ne împrăştiem, deodată mi-am dat seama de ceva.

— Ah. Auziţi, domnule Mortensen! Seth!

S-a întors spre mine.

— Da.

Am încercat cu disperare să spun ceva ce avea să alunge învălmăşeala de mesaje contradictorii şi stânjeneală de care ne loviserăm. Din nefericire, singurele lucruri care îmi treceau prin cap erau: De unde îţi vin ideile? şi: Or să se cupleze vreodată Cady şi O'Neill? Am alungat idioţeniile astea şi pur şi simplu i-am întins cartea mea.

— Îmi dai şi mie un autograf?

A luat-o şi a spus:

— Ah, desigur, apoi a făcut o pauză. Ţi-o aduc mâine înapoi.

Şi adică mă lasă fără cartea mea în noaptea asta? Nu suferisem destul?

— Nu poţi să mi-l dai acum?

A înălţat trist din umeri, de parcă ar fi fost o chestiune dincolo de puterea sa de decizie.

— Nu-mi trece nimic acum prin cap.

— Semnează-te doar.

— Ţi-o aduc mâine înapoi, a repetat şi a plecat cu exemplarul meu din *Pactul de la Glasgow,* de parcă nici n-aş fi spus nimic.

Îngrozită, m-am gândit serios să fug până la el şi să-l snopesc în bătaie, dar deodată m-a tras de mână Warren.

— Georgina - a spus el cu glas mieros pe când eu îmi priveam cartea dispărând - avem de discutat chestiunea aia în biroul meu.

Nu. Nici vorbă. Categoric nu aveam chef de hâţâială după dezastrul din seara asta. M-am întors încet spre el şi am clătinat din cap.

— Ţi-am spus, nu pot.

— Da, mi-ai spus deja, întâlnirea ta fictivă.

— Nu e fictivă. E...

În timp ce vorbeam, privirea îmi căuta cu disperare o cale de scăpare. Nu a apărut nici o poartă magică în secţiunea de cărţi de bucătărie, dar brusc am făcut schimb de priviri cu un tip care se uita la cărţile în limbi străine. Mi-a zâmbit, uimit de atenţia arătată, şi, într-o fracţiune de secundă, am luat o decizie îndrăzneaţă.

— Am întâlnire cu el. Cu el am.

Am făcut cu mâna către tipul necunoscut şi i-am făcut semn să vină. Cum era şi firesc, a părut surprins, a lăsat cartea din mână şi a pornit spre noi. Când a ajuns, mi-am aruncat braţul cu familiaritate în jurul lui şi l-am cadorisit cu o privire capabilă să îngenuncheze regi.

— Eşti gata de plecare?

O uşoară uimire i-a străfulgerat ochii, care, apropo, erau frumoşi, de un albastru-verzui-închis. Spre uşurarea mea, s-a prins în joc şi mi-a întors serviciul cu măiestrie.

— Cum să nu, a spus şi m-a cuprins şi el cu braţul, iar mâna i s-a odihnit pe şoldul meu cu o obrăznicie surprinzătoare. Aş fi ajuns mai devreme, dar am fost prins în trafic.

Drăguţ! I-am aruncat o privire lui Warren.

— Lăsăm pe altă dată discuţia noastră?

Warren şi-a mutat privirea de la mine la tip şi apoi înapoi la mine.

— Sigur. Da. Bineînţeles.

Warren avea sentimente posesive asupra mea, dar nu erau atât de puternice încât să-l facă să provoace un rival mai tânăr.

Câţiva dintre colegii mei priveau şi ei scena cu interes. Asemenea lui Warren, nici unul dintre ei nu mă văzuse vreodată ieşind cu vreun tip. Seth Mortensen îşi făcea de lucru cu strângerea servietei, fără să-mi mai caute o clipă privirea, ignorându-mi prezenţa. Nici măcar nu a răspuns când am spus „la revedere”. Nu contează.

Eu şi cu „prietenul” meu am plecat din magazin şi am păşit în noaptea răcoroasă. Ploaia se oprise, dar norii şi luminile oraşului făceau stelele invizibile. După ce l-am cercetat scurt, mai că-mi doream să fi avut întâlnire cu el.

Era înalt, foarte înalt, probabil mai înalt cu cel puţin vreo 30 de centimetri decât mine, o tipă mărunţică de 1,65. Avea părul negru şi ondulat, dat pe spate, lăsând la vedere faţa bronzată zdravăn care mai că-i făcea ochii de culoarea mării să strălucească. Purta o haină lungă, neagră din lână şi un fular în pătrăţele negre, bordo şi verzi.

— Mersi, i-am spus când ne-am oprit în colţul străzii. M-ai salvat dintr-o situaţie... neplăcută.

— Cu plăcere, a spus şi a întins mâna spre mine. Eu sunt Roman.

— Drăguţ nume.

— Presupun că da. Mie îmi aminteşte de proza romantica.

— Da?

— Ihî. Nu se numeşte nimeni aşa în realitate. Dar în proza romantică sunt o mulţime: Roman, Al Cincilea Duce de Wellington, Roman Groaznicul dar Totuşi Galantul şi Uimitor de Atractivul Pirat al Mărilor.

— Hm, cred că l-am citit şi eu pe al doilea. Eu sunt Georgina.

— Văd, a spus şi a dat din cap spre ecusonul pe care îl aveam agăţat de gât, probabil un pretext ca să tragă cu ochiul la decolteul meu. Asta e uniforma obişnuită a directorilor adjuncţi?

— De fapt, costumaţia asta a cam început să mă calce pe nervi, am spus, meditând la diferitele reacţii pe care le suscitasem.

— Pot să-ţi dau haina mea. Unde vrei să mergem în seara asta?

— Unde vreau...? Nu ieşim. Ţi-am spus: m-ai salvat doar dintr-o mică încurcătură, atâta tot.

— Ei, tot merită şi asta ceva, a replicat. O batistă? Un sărut pe obraz? Numărul de telefon?

— Nu!

— Haide. N-ai văzut ce bun am fost? Nu mi-a stat nici un pic inima în loc când m-ai copleşit cu privirea aia seducătoare.

Nu puteam nega asta.

— Bine. E 555-1200.

— Ăsta e numărul de la magazin.

— De unde ai ştiut?

A arătat spre indicatorul cu Emerald City din spatele meu, pe care erau trecute toate datele de contact ale magazinului.

— Ştiu să citesc.

— Mamă! Asta te ridică cu zece poziţii peste majoritatea tipilor care se dau la mine.

La faza asta a devenit mai optimist.

— Asta înseamnă că putem ieşi împreună vreodată?

— Nu. Mersi pentru ajutorul din noaptea asta, dar eu nu măi duc la întâlniri.

— Atunci nu o mai privi ca pe o întâlnire, ci ca pe o... contopire a minţilor.

Felul în care m-a privit sugera că voia să se contopească cu ceva mai mult decât mintea mea. Fără să vreau, am tremurat, dar nu mi-era frig. De fapt, începeam să simt o căldură supărătoare.

Şi-a descheiat nasturii de la haină şi a spus:

— Ia-o pe tine. Uite, îngheţi de frig. Îmbracă-te până te conduc acasă. Am maşina chiar după colţ.

— Pot să ajung pe jos acasă.

Haina lui era caldă încă de la trupul lui şi mirosea frumos, o combinaţie de cK One şi, ăăă, *bărbat.* Mmm.

— Atunci te conduc acasă pe jos.

Era fermecător de insistent, un motiv în plus pentru care trebuia să pun capăt situaţiei ăsteia chiar acum. Era exact genul de tip de treabă pe care trebuia să-l evit.

— Haide, m-a implorat Roman când a văzut că nu răspund. Nu-ţi cer chiar aşa de mult. Nu sunt un obsedat, vreau doar să te conduc acasă, apoi nu mai trebuie să mă vezi niciodată în viaţa ta.

— Dar abia mă cunoşti..., am spus, apoi am făcut o pauză, meditând la ce spusese. Bine.

— Bine ce?

— Bine, poţi să mă conduci acasă.

— Serios? a spus şi s-a înseninat.

— Îhî.

Trei minute mai târziu, când am ajuns la blocul în care locuiam, a dat exasperat din mâini.

— Nu e cinstit, stai aproape uşă-n uşă cu librăria.

— Mă conduci până acasă, asta ai spus.

Roman a clătinat din cap.

— Nu e cinstit, absolut deloc. Dar - a spus şi şi-a înălţat o privire plină de speranţă - cel puţin acum ştiu unde locuieşti.

— Ei! Ai spus că nu eşti obsedat.

A zâmbit larg, lăsând la vedere nişte dinţi albi superbi, care contrastau cu pielea lui bronzată.

— Nu e niciodată prea târziu să începi ceva. S-a aplecat, mi-a sărutat mâna şi mi-a făcut cu ochiul. Până la următoarea întâlnire, prea-frumoasă Georgina.

S-a întors şi s-a pierdut în noaptea care se lăsase peste cartierul Queen Anne. L-am privit plecând şi pe piele încă îi simţeam atingerea buzelor. Ce mai întorsătură uluitoare luase seara asta!

Când a dispărut din raza mea vizuală, m-am întors şi am intrat în clădire. Eram pe la jumătatea scărilor când am realizat că încă aveam haina lui pe mine. Cum naiba aveam să i-o dau înapoi? *A făcut-o special,* mi-a picat fisa. M-a lăsat s-o păstrez.

Brusc am realizat că aveam să-l revăd pe Ducele Roman cel şiret, probabil cât de curând.

Am continuat să urc spre apartamentul meu chicotind şi m-am oprit după încă vreo câţiva paşi.

— Iar? am mormăit exasperată.

Dincolo de uşa apartamentului meu pluteau senzaţii cunoscute mie, ca o furtună de scântei, ca zumzăitul albinelor.

În locuinţa mea era un grup de nemuritori.

Ce mama dracului? Oare trebuia să încep să tai bilete la intrare? De ce dintr-odată toată lumea îşi imagina că poate să intre pur şi simplu când eu eram plecată?

În momentul ăla, într-o clipită, mi-am dat seama că *nu* simţisem prezenţa lui Jerome şi a lui Carter mai devreme şi

mă luaseră cu totul prin surprindere. Era ciudat, dar fusesem prea distrasă de veştile pe care mi le dăduseră ca să mai fiu atentă la altceva.

De data asta era la fel, mânia care mă cuprinsese acum mă împiedica să meditez la ciudatul detaliu. Eram prea iritată. Mi-am aruncat geanta pe umăr şi am dat buzna în casă.

Capitolul 5

— Pare o reacţie al dracu' de exagerată venind din partea cuiva care tocmai a pus la cale o crimă.

Reacţie exagerată? În ultimele 24 de ore trebuise să suport virgini, vampiri înfricoşători, crime, acuze şi umilinţă în faţa autorului meu preferat. Chiar nu credeam că ceream prea mult dacă voiam să vin acasă şi să găsesc linişte la mine în apartament. În loc de asta, dădusem peste trei intruşi. Trei intruşi care erau în acelaşi timp prietenii mei, recunosc, dar asta nu schimba cu nimic lucrurile.

Normal, nici unul dintre ei nu înţelegea de ce eram atât de supărată.

— Îmi încălcaţi intimitatea! Şi n-am omorât pe nimeni. De ce crede toată lumea chestia asta?

— Pentru că ai spus cu gura ta că ai de gând s-o faci, a explicat Hugh. Drăcuşorul stătea tolănit pe canapeluţa mea şi, judecând după poziţia sa relaxată, ai fi zis că eu eram la el acasă. Jerome mi-a spus.

Vizavi de el, amicul nostru Cody m-a cadorisit cu un zâmbet prietenesc. Era extrem de tânăr pentru un vampir şi îl vedeam ca pe fratele mai mic pe care nu îl avusesem niciodată

— Nu-ţi face griji. Merita. Suntem de partea ta fără rezerve.

— Da' n-am...

— O aud cumva pe ilustra noastră gazdă? a strigat Peter din baie. O clipă mai târziu îşi făcea apariţia pe hol. Eşti cam înţolită pentru o tipă cu o minte criminală.

— Nu sunt..., am dat să spun, dar cuvintele mi-au îngheţat pe buze când privirile mi-au căzut pe el şi pentru

un moment grindurile despre crime şi musafiri nepoftiţi mi s-au risipit. Pentru numele lui Dumnezeu, Peter. Ce ţi-ai făcut la păr?

Şi-a trecut jenat mâna peste ţepii ascuţiţi de un centimetru şi jumate care îi acopereau ţeasta. Nici măcar nu puteam să-mi dau seama de cât gel fusese nevoie ca să sfideze în felul ăsta legile fizicii. Şi asta nu era tot, vârfurile ţepilor erau vopsite blond-deschis, contrastând cu părul lui obişnuit, brunet.

— M-a ajutat un coleg.

— Unul care te urăşte de moarte?

Peter s-a încruntat.

— Eşti cel mai lipsit de farmec sucub pe care l-am cunoscut până acum.

— Eu cred că ţepii ăia de fapt...ăăă... îţi scot în evidenţă forma sprâncenelor, a spus Cody plin de diplomaţie. Numai că... e nevoie de timp până să te obişnuieşti.

Am clătinat din cap. Îmi plăceau Peter şi Cody, erau singurii vampiri cu care fusesem vreodată prietenă, dar asta nu-i făcea mai puţin enervanţi. Cu fiinţe ca ei prin preajmă, Peter cel nevrotic şi Cody, optimistul îndârjit, uneori mai că mă simţeam ca personajul serios dintr-un serial de comedie.

— De o *grămadă* de timp până să te obişnuieşti, am mormăit şi am tras aproape un scaun de bar din bucătărie.

— Tu vorbeşti, mi-a întors-o Peter. Tu care umbli cu aripi şi cu bice.

Mi-a căzut faţa şi i-am aruncat o privire lui Hugh, care a închis iute catalogul Victoria's Secret pe care îl răsfoia.

— Georgina...

— Ai spus că nu sufli o vorbă. Chiar ţi-ai şi lipit buzele, şi tot tacâmu'!

— Ăăă... mi-a scăpat.

— Chiar ţi-ai pus şi coame? a întrebat Peter.

— Gata, până aici. Afară cu toţii, imediat, am spus şi am arătat spre uşă. Am avut parte de destule porcării pe ziua de azi, nu-mi mai trebuie şi ajutorul vostru.

— Stai, că nici măcar nu ne-ai spus cum ai aranjat dileala lui Duane, a spus Cody şi m-a privit rugător, cu ochişori de căţeluş. Murim de curiozitate.

— De fapt, Duane e ăla care s-a ocupat de partea cu muritul, a precizat Peter cu glas scăzut.

— Ia ai tu grijă cu comentariile alea sarcastice, l-a avertizat Hugh, că parcă văd că-ţi vine şi ţie rândul.

Mai că mă aşteptam să-mi ţâşnească abur din urechi.

— Vă spun pentru ultima oară, nu eu l-am omorât pe Duane! Jerome mă crede, bine?

Cody părea gânditor.

— Dar l-ai ameninţat...

— Da. Şi din câte îmi aduc eu aminte, şi voi aţi făcut acelaşi lucru la un moment dat. E o coincidenţă. N-am nici o legătură cu chestia asta, şi... Brusc m-am gândit la ceva: De ce spune toată lumea că i-am aranjat moartea, sau că am pus pe cineva să-l omoare? De ce nu spuneţi că *eu* l-am omorât, cu mâna mea?

— Stai puţin... adineauri ai spus că nu l-ai omorât tu.

Peter a dat ochii peste cap la Cody, după care s-a întors spre mine, iar expresia vampirului mai vârstnic a devenit serioasă. Desigur, „serioasă” poate însemna o grămadă de chestii când este alăturată unei tunsori de genul ăla.

— Nu spune nimeni că l-ai omorât tu pentru că nu poţi.

— Mai ales cu nişte încălţări ca alea, a spus Hugh şi a dat din cap spre pantofii mei cu toc.

— Preciez lipsa totală de încredere în abilităţile mele, dar nu se poate, zic şi eu, să-l iau prin surprindere? Ipotetic vorbind.

Peter a zâmbit.

— N-ar fi contat. Nemuritorii de rang inferior nu se pot omorî între ei. Văzând cât de uimită eram, a adăugat: Cum

de nu ştii chestia asta? După atâta amar de vreme de când trăieşti?

În cuvintele lui se simţea insinuarea. Între mine şi Peter fusese întotdeauna misterul ăsta nerostit pe tema: „care dintre cei din cercul nostru era cel mai vârstnic dintre muritorii deveniţi nemuritori”. Nici unul dintre noi nu-şi recunoştea făţiş vârsta, aşa că niciodată nu stabiliserăm care avea mai multe secole la activ. Într-o noapte, după o sticlă de tequila, începuserăm să jucăm un joc gen: „Mai ţii minte când a avut loc...” Nu ajunserăm mai departe de revoluţia industrială înainte să ni se taie filmul.

— Pentru că nu a încercat nimeni niciodată să mă omoare. Şi ce vrei să spui, că toate războaiele alea între clanuri pe care le duc vampirii sunt inutile?

— Nu chiar inutile, a spus el. Crede-mă, distrugerile pe care le facem sunt destul de nasoale. Dar nu moare nimeni niciodată. La câte dispute teritoriale sunt, n-ar mai rămâne prea mulţi de-ai noştri dacă ne-am putea omorî.

A în rămas tăcută, întorcând pe toate părţile dezvăluirea pe care mi-o făcuse.

— Şi atunci cum de..., am dat să spun, dar mi-am amintit ce-mi zisese Jerome. Sunt omorâţi de vânătorii de vampiri.

Peter a încuviinţat din cap.

— Care e treaba cu ei? am întrebat. Jerome n-a vrut să dea prea multe detalii.

Hugh era şi el interesat.

— Vrei să spui ca tipa aia de la televizor? Blonda aia bună?

— Ne aşteaptă o noapte lungă, a spus Peter şi ne-a aruncat amândurora priviri usturătoare. Văd că aveţi nevoie de o introducere în lumea vampirilor. N-ai şi tu ceva de băut, Georgina?

Am dat nerăbdătoare din mână spre bucătărie.

— Ia ce vrei de acolo. Eu vreau să aflu despre vânătorii de vampiri.

Peter a ieşit agale din sufragerie şi a scos un scheunat când s-a împiedicat de unul din multele mele teancuri de cărţi împrăştiate peste tot. Mi-am spus să nu uit să-mi mai iau o bibliotecă. Mi-a cercetat frigiderul aproape gol cu o privire încruntată, cu un aer dezaprobator.

— Mai ai de lucrat la prestaţia de gazdă.

— Peter...

— Tot aud poveşti despre celălalt sucub... tipa aia din Missoula. Cum îi zice?

— Donna, i-a sărit Hugh în ajutor.

— Exact, Donna. Dă nişte chefuri demenţiale, din câte am auzit. Are serviciu de catering, invită o grămadă de lume...

— Dacă vreţi să faceţi chef cu toţi cei zece din Montan, atunci sunteţi bine-veniţi să vă mutaţi acolo. Acum nu mai pierdeţi timpul.

Peter nu m-a băgat în seamă şi s-a uitat la garoafele roşii pe care le cumpărasem noaptea trecută. Le pusesem într-o glastră lângă chiuveta din bucătărie.

— Cine ţi-a trimis flori?

— Nimeni.

— Ţi le-ai trimis singură? a întrebat Cody, cu glasul stăpânit de un tremur compătimitor.

— Nu, pur şi simplu le-am cumpărat. Nu e acelaşi lucru. Nu am... uite care e faza. De ce discutăm despre chestia asta când se presupune că un ucigaş de vampiri umblă liber pe străzi? Voi doi sunteţi în pericol?

Într-un final, Peter a optat pentru apă chioară, dar le-a aruncat lui Hugh şi lui Cody câte o bere.

— Nţ.

— Nu? a spus Cody, părând surprins.

Cei câţiva ani de vampir pe care îi număra făceau să pară aproape un bebeluş pe lângă noi, ceilalţi, iar Peter îl învăţa „meserie”, ca să zic aşa.

Vânătorii de vampiri sunt pur şi simplu nişte muritori mai speciali, care s-au născut cu capacitatea de a le face rău vampirilor. Normal, în general muritorii nu ne pot face rău. Nu mă întrebaţi în ce fel sau de ce merge aşa treaba asta; nu e nici o regulă, din câte îmi dau eu seama. Majoritatea aşa-zişilor vânători de vampiri îşi duc zilele fără ca măcar să realizeze, că au talentul ăsta. Cei care îşi dau seama hotărăsc uneori să treacă la profesionişti în domeniu şi din când în când scot capul, dilesc câte un vampir pe care îl prind, joacă rolul cuiului în talpă până când vreun vampir sau vreun demon întreprinzător îi ia glanda.

— Cui în talpă? a întrebat Cody neîncrezător. Chiar şi după faza cu Duane? Nu-ţi e nici un pic teamă că o să vină după tine? După noi?

— Nu, nu mi-e, a răspuns Peter.

Acum împărtăşeam şi eu nedumerirea lui Cody.

— De ce?

— Pentru că individul ăsta, cine o fi el sau ea, este un amator, a spus Peter şi ne-a aruncat o privire mie şi lui Hugh. Ce a spus Jerome despre moartea lui Duane?

Am hotărât că nu mi-ar fi prins nici mie rău un păhărel am dat iama în dulăpiorul cu băuturi şi mi-am preparat un cocteil cu votcă.

— Voia să afle dacă eu sunt autoarea.

— Nu, despre felul în care a murit, a spus Peter şi mi-a alungat vorbele cu un gest.

Hugh s-a încruntat, încercând în mod vizibil să pună cap la cap povestea în desfăşurare.

— A spus că l-au găsit pe Duane mort cu un ţăruş înfipt în inimă.

— Aia e, vezi?

Peter ne privea nerăbdător şi i-am întors uimiţi privirea.

— Nu mă prind, am spus într-un târziu.

Peter a oftat, vizibil iritat.

— Dacă eşti un muritor cu semidivina capacitate de a omorî vampiri, nici de-al dracu' nu contează cum faci treaba asta. Poţi să foloseşti o armă, un cuţit, un suport de lumânări şi altele. Chestia cu ţăruşul în inimă e genul care circulă din gură în gură. Dacă un muritor obişnuit îi face asta unui vampir singurul lucru pe care reuşeşte să-l facă e să-l calce pe nervi pe vampirul în cauză. Auzi de chestia asta numai când o face un vânător de vampiri, aşa că aduce a superstiţie, când de fapt e doar ca treaba aia cu oul la echinocţiu.

— Ce? a spus Hugh, total perplex.

M-am frecat la ochi.

— De fapt, ştiu despre ce vorbeşte, oricât ar fi de înspăimântător de recunoscut. Există o legendă urbană potrivit căreia oul stă singur, drept, în timpul echinocţiului. Uneori merge, alteori nu, dar adevărul e că rezultatul ar fi acelaşi în orice alt moment al anului. Numai că lumea încearcă treaba asta numai la echinocţiu, aşa că numai asta remarcă. I-am aruncat o privire lui Peter: Ce vrei să spui e că un vânător de vampiri ar putea omorî un vampir într-o mulţime de feluri, dar pentru că ţăruşul e vedeta, asta a devenit metoda general acceptată de a... „revoca nemurirea”.

— Asta după părerea oamenilor, m-a corectat el. De fapt, e nasol ca dracu' să înfigi un ţăruş în inima cuiva. E mult mai simplu să-l împuşti.

— Şi deci tu crezi că tipul ăsta e un amator pentru căăă...,

A lungit Cody cuvântul, evident neconvins de fascinanta analogie cu oul.

— Pentru că orice vânător de vampiri care e din breaslă ştie chestia asta şi nu ar folosi un ţăruş. Ăsta e un începător.

Mai întâi de toate - l-am sfătuit pe Peter - nu mai spune „din breaslă”, e o expresie învechită şi pari de pe altă lume.

În al doilea rând, poate că vânătorul ăsta încearcă să fie tradiţionalist, sau ceva de genul. Şi chiar dacă este un începător", ce mai contează din moment ce a reuşit să-l scoată pe Duane din peisaj?

Peter a ridicat din umeri.

Era un cretin arogant. Vampirii îi simt pe vânătorii de vampiri prin apropiere. Dacă la asta adaugi lipsa de experienţa a ăstuia, Duane n-ar fi trebuit să fie niciodată scos din peisaj. A fost un prost.

Am deschis gura să-l contrazic. Aş fi fost printre primii care să încuviinţeze că Duane era într-adevăr şi arogant, şi cretin, dar nu era prost. Nemuritorii nu au cum să trăiască atâta şi să vadă atâtea câte vedeam noi, fără să capete ştiinţa şi agerimea necesare. Ca să zic aşa, ne maturizăm repede.

Apoi am pus o altă întrebare de mai mare importanţă.

— Vânătorii ăştia pot să facă rău şi altor nemuritori, sau doar vampirilor?

— Doar vampirilor, din câte ştiu eu.

Ceva din ce spusese Peter nu se potrivea cu varianta lui Jerome, nu-mi dădeam seama exact ce anume mă supăra, aşa că mi-am ţinut pentru mine îndoielile, în timp ce ceilalţi pălăvrăgeau. În curând subiectul cu vampirii n-a mai fost interesant după au hotărât, oarecum dezamăgiţi, că nu plătisem pe nimeni ca să-l omoare. De asemenea, Cody şi Hugh păreau mulţumiţi de teoria lui Peter că un vânător amator nu era o ameninţare reală.

— Voi doi aveţi grijă, i-am avertizat pe vampiri pe când se pregăteau să plece. Începător sau nu, până una-alta Duane e mort.

— Bine, mămico, mi-a răspuns Peter indiferent şi şi-a luat haina pe el.

I-am aruncat lui Cody o privire tăioasă şi a dat semne de stânjeneală. El era mai uşor de manipulat decât mentorul lui.

— O să am grijă, Georgina.

— Să mă suni dacă se întâmplă ceva ciudat.

A încuviinţat din cap, chestie care l-a făcut pe Peter să-şi ridice ochii în tavan.

— Hai, a spus vampirul mai vârstnic. Hai să mâncăm ceva.

Mi-a venit să zâmbesc la faza asta. Poate că faptul că nişte vampiri iau cina îi sperie pe majoritatea oamenilor, dar eu ştiam ce presupunea asta. Peter şi Cody nu puteau să sufere vânătoarea de victime din rândul fiinţelor umane. O făceau uneori, dar rareori ucideau pentru asta. În mare măsură hrana lor se baza pe achiziţiile în sânge de la măcelărie. La fel ca şi mine, îşi făceau meseriile infernale mai fără chef.

— Hugh, am spus tăios pe când se pregătea să-i urmeze pe vampiri. Stai să-ţi spun o vorbă, te rog.

Vampirii i-au aruncat lui Hugh priviri compătimitoare înainte să plece. Drăcuşorul a făcut o grimasă, a închis uşa şi s-a întors spre mine.

— Hugh, ţi-am dat cheia aia pentru situaţii de urgenţă...

— Şi faptul că un vampir a fost omorât nu e o urgenţă?

— Vorbesc serios. E destul de nasol că Jerome şi Carter pot să se teleporteze aici, fără să mai hotărăşti tu să le deschizi uşa mea lui Dumnezeu şi tuturor sfinţilor.

— Nu cred că Dumnezeu a fost invitat în noaptea asta.

— Apoi te-ai dus fuga şi le-ai spus despre costumaţia de demoniţă...

— Hai mă, a protestat el. Era prea bună s-o ţin pentru

Mine în plus, sunt prietenii noştri. Ce contează?

— Contează, pentru că ai promis că nu spui nimănui, am mârâit. Ce fel de prieten eşti tu? Mai ales după ce că te-am ajutat noaptea trecută.

— Hristoase, Georgina. Îmi pare rău. Nu mă gândeam c-o s-o iei aşa personal.

Mi-am trecut o mână prin păr şi am spus:

— Nu e doar asta. Faza e că.... nu ştiu. E toată chestia asta cu Duane. Mă gândeam la ce mi-a spus Jerome...

Hugh a aşteptat, ca să-mi dea timp să-mi adun gândurile, simţind că eram gata-gata să dau drumul la stăvilar. Meditam la ce se întâmplase în această noapte şi studiam umbra prelungă a drăcuşorului de lângă mine. Uneori era la fel de prostuţ precum vampirii, şi nu ştiam dacă pot vorbi serios cu el.

— Hugh... de unde ştii dacă un demon minte?

A urmat o pauză, apoi a râs uşurel pentru că recunoscuse bancul ăla mai vechi.

— Mişcă din buze. Ne-am sprijinit de bar şi m-a studiat de la înălţimea din dotare, cu mult peste a mea. De ce? Crezi că ne minte Jerome?

— Da, asta cred, am spus.

A urmat încă o pauză.

— Atunci spune.

— Jerome mi-a zis să am grijă, a zis că aş putea fi luată drept vampir.

— Mi-a spus şi mie acelaşi lucru.

— Dar Peter a spus că vânătorii de vampiri nu ne pot omorî.

— Ai avut vreodată un ţăruş în inimă? Poate că nu mori de la asta, dar pun pariu că nici nu ţi-ar plăcea.

— O fi. Dar Jerome a spus că vânătorii de vampiri dau de alţi vampiri în timp ce-şi urmăresc victima. Asta e o aiureală. Cody şi Peter sunt excepţia. Ştii şi tu cum sunt majoritatea vampirilor, nu umblă cu alţi vampiri. În general, dacă îl urmăreşti pe unul, nu dai peste un altul.

— Da, dar a spus că ăsta e un începător.

— Nu Jerome a spus asta, asta e teoria lui Peter despre ţăruş.

Hugh a mormăit împăciuitor:

— Bine. Şi tu ce crezi că se întâmplă?

— Habar n-am. Tot ce ştiu e că poveştile astea se bat cap în cap. Iar Carter părea tare implicat, de parcă el şi Jerome ar fi împărtăşit un secret. De ce i-ar păsa măcar lui Carter? Ai lui ar trebui teoretic să fie de acord cu faptul că cineva îi curăţă pe ai noştri.

— E înger. Meseria lui nu e să iubească pe toată lumea, chiar şi pe ăia osândiţi? Mai ales că sus-amintiţii osândiţi sunt prietenii lui de pahar.

— Nu ştiu. Aici se întâmplă mai multe decât ni se spune nouă... şi Jerome părea foarte hotărât că eu trebuie să umblu cu grijă. Şi se pare că şi tu.

A rămas tăcut câteva clipe, după care, într-un târziu, a spus:

— Eşti o fată drăguţă, Georgina.

Am tresărit. Gata cu discuţia serioasă.

— Ai mai băut şi altceva în afară de berea aia?

Totuşi, uit mereu - a continuat el, ignorându-mi întrebarea - că eşti şi o fată isteaţă. Lucrez atâta prin preajma femeilor superficiale, gen casnicele din suburbii care tot ce-şi doresc e pielea fină şi sânii mai mari, care nu au altă grijă decât propriul aspect. E uşor să te laşi influenţat de stereotipuri şi să uiţi că ai şi creier, dincolo de faţa frumoasă. Tu vezi lucrurile altfel decât noi ceilalţi, mai limpede, presupun. Genul de gândire mai de ansamblu. Poate e de la vârstă, fără supărare.

— Chiar ai băut prea mult. În plus de asta, nu sunt destul de deşteaptă ca să-mi dau seama ce ne ascunde Jerome, asta dacă nu cumva... sunt şi vânători de sucubi sau de drăcuşori.

— Ai auzit vreodată de aşa ceva?

— Nu.

— Nici eu. Dar am auzit despre vânătorii de vampiri, fără legătură cu cultura populară. Hugh s-a întins după ţigări dar s-a răzgândit, pentru că şi-a amintit că nu-mi plăcea să se

fumeze în apartament. Nu cred că o să ne înfigă cineva prea curând un ţăruş în inimă, dacă asta te îngrijorează.

— Dar eşti de acord că suntem lăsaţi pe afară?

— La ce te mai aştepţi din partea lui Jerome?

— Cred... cred că o să mă duc să stau de vorbă cu Erik.

— Mai trăieşte?

— Ultima oară mai trăia.

— Bună idee. El ştie mai multe despre noi decât noi înşine.

— Îţi spun ce aflu.

— No. Cred că prefer să rămân un ignorant.

— Bine. Acum unde te duci?

— Mă duc să fac ore suplimentare cu una din secretarele noi, dacă înţelegi unde bat, a spus cu un rânjet, aş îndrăzni să spun drăcesc. O junã de douăj' de ani, cu sâni care sfidează gravitaţia. Ştiu sigur, că doar eu am ajutat la instalarea lor.

Nu m-am putut abţine să nu râd, în ciuda atmosferei sumbre. Hugh, asemenea noastră, a celorlalţi, avea o slujbă de zi atunci când nu promova cauza răului şi a haosului. În cazul lui, linia de demarcaţie dintre ocupaţii era cam subţire: era chirurg plastician.

— Nu mă compar cu aşa ceva.

— Nu e adevărat. Ştiinţa nu poate crea o pereche de sâni ca ai tăi.

— Şi asta vine de la un cunoscător. Hai, distracţie plăcută!

— Mersi. Ai grijă de tine, dulceaţă.

— Şi tu.

Mi-a depus un sărut rapid pe frunte şi a plecat. Am rămas acolo, în sfârşit singură, cu ochii holbaţi la uşă, întrebându-mă ce însemna toată chestia asta. Probabil că avertismentul lui Jerome fusese o exagerare, am hotărât eu. După cum spusese Hugh, nu mai auzise nimeni de vânători de drăcuşori sau de sucubi.

Cu toate astea, am pus siguranţa şi lanţul la uşă înainte să mă duc la culcare. Oi fi eu nemuritoare, dar nu şi inconştientă. Hm, cel puţin nu în momentele importante.

Capitolul 6

A doua zi m-am trezit, hotărâtă să mă duc la Erik şi să aflu adevărul despre vânătorii de vampiri. Apoi, în timp ce mă spălam pe dinţi, mi-am amintit de cealaltă criză a zilei de ieri.

Seth Mortensen.

Mi-am terminat treaba la baie cu o înjurătură, ceea ce mi-a atras o privire dezaprobatoare din partea lui Aubrey pentru blasfemia mea. Nu ştiam cât avea să dureze plimbarea asta cu el. Era posibil să trebuiască să aştept până mâine ca să mă duc la Erik, iar până atunci, vânătorul ăla de vampiri sau ce naiba era putea să atace din nou.

Am pornit spre Emerald City îmbrăcată în cea mai neatractivă costumaţie pe care am reuşit s-o găsesc: jeanşi şi un pulover pe gât, cu părul strâns sobru la spate. Paige s-a apropiat de mine toată numai un zâmbet în timp ce-l aşteptam pe Seth în cafenea.

— Ar trebui să-l duci la Foster's and Puget Sound Books când ieşiţi, mi-a spus ea pe un ton de uneltitoare.

Încă mă chinuiam să mă trezesc. Am luat o sorbitură din moca pe care tocmai mi-o pregătise Bruce şi am încercat să meditez la motivele ei. Foster's and Puget Sound Books erau concurenţii noştri, deşi nu prea importanţi.

— Bine, da' sunt nişte maghernițe.

— Exact, a spus cu un zâmbet larg, lăsându-şi la vedere dinţii albi şi regulaţi. Dacă i le arăţi, o să fie convins că librăria noastră e cel mai bun loc în care să scrie.

Am studiat-o, simţindu-mă complet pe dinafară. Sau poate că încă mă mai distrăgea chestia aia cu Duane. În fond, nu aveai parte în fiecare zi de revocarea nemuririi.

— Şi de ce... ar scrie aici?

— Pentru că îi place să-şi ia laptopul şi să scrie prin cafenele.

— Da, dar el stă în Chicago.

Paige a clătinat din cap.

— Nu mai stă acolo. Tu n-ai fost pe fază azi-noapte? Se mută aici ca să fie mai aproape de familia lui.

Mi-am amintit că Seth pomenise ceva de fratele lui, dar eu fusesem prea prinsă cu propria-mi umilire ca să mai fiu atentă.

— Când?

— Din câte ştiu eu, acum. De-asta a fost ultima lui oprire din turneul ăsta. O să stea cu fratele lui, dar are de gând să-şi găsească propria locuinţă în curând. S-a apropiat de mine, cu ochi scânteietori, de animal de pradă. Georgina, dacă avem pe aici un scriitor celebru care ne calcă frecvent pragul, imaginea noastră are de câştigat.

Sincer, prima mea grijă nu era unde avea să scrie Seth. Ce mă teroriza pe mine era că nu avea să plece prea curând într-o altă zonă orară, una în care putea uita de mine ca să ne vedem amândoi de propriile vieţi. Acum puteam să dau nas în nas cu el în fiecare zi, la propriu, dacă se împlinea dorinţa lui Paige.

— Dacă se află de prezenţa lui, nu o să fie distras de la scris? Din cauza fanilor stresanţi şi a mai ştiu eu ce?

— N-o să permitem noi să devină o problemă. O să profităm la maximum de situaţie, dar o să-i şi respectăm intimitatea. Ai grijă că vine.

Mi-am mai sorbit un pic din moca, uimită încă de felul în care funcţiona creierul lui Paige. Se gândea la idei de promovare care mie nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap. Poate că Warren era ăla care investea capital în magazinul ăsta, dar geniul ei în materie de marketing îl făcuse de succes.

— Bună dimineaţa, ne-a spus Seth, venind spre masa mea.

Purta jeanşi, un tricou cu Def Leppard şi o jachetă maro de velur. Felul în care îi stătea părul nu mă convingea că se pieptănase în dimineaţa asta.

Paige m-a privit cu tâlc, am oftat şi am spus:

— Hai să mergem.

Seth m-a urmat afară în tăcere în vreme ce tensiunea stânjenitoare se instala între noi ca o barieră de netrecut. Nu s-a uitat la mine, şi nici eu nu m-am uitat la el. Numai când am ajuns pe bulevardul Queen Anne şi am realizat că nu aveam nici un plan pentru ziua de azi, a trebuit să încep o discuţie cu el.

— De unde să începem? Seattle, spre deosebire de Galia, nu este împărţită doar în trei părţi.

Am făcut gluma asta mai mult pentru mine, dar dintr-odată Seth s-a pus pe râs.

— *Seattle peninsula est, a plusat el.*

— Nu tocmai. În plus de asta, ăsta e Beda[3], nu Cezar.

— Ştiu. Dar nu prea mă pricep la latină, a spus şi mi-a aruncat un zâmbet neobişnuit, nedumerit, care părea să-i fie semn distinctiv. Tu ştii?

— Suficient.

Mă întrebam cum ar reacţiona dacă aş menţiona că vorbesc fluent diferite dialecte ale limbii latine din diferitele epoci ale Imperiului Roman. Răspunsul meu vag trebuie să fi fost interpretat drept lipsă de interes, pentru că şi-a ferit privirea şi s-a lăsat din nou liniştea.

— Vrei să vezi ceva anume? l-am întrebat.

— Nu tocmai.

---

3 Teolog şi istoric anglo-saxon (673?-735), considerat părintele istoriei Angliei.

Nu tocmai. Bravo. Cu cât începeam mai repede, cu atât mai repede se termina şi mă puteam duce să vorbesc cu Erik.

— Vino cu mine.

Pe când porneam, am sperat într-un fel că între noi avea sa se înfiripe natural o conversaţie închegată, în ciuda startului ratat de ieri. Însă, pe drum, părea evident că Seth n-avea nici o intenţie să continue vreo discuţie. Mi-am amintit de emotivitatea de care dăduse dovadă ieri în faţa mulţimii şi chiar de faţă cu unii din membrii personalului librăriei. Tipul ăsta avea nişte fobii sociale evidente, am realizat eu, deşi făcuse un efort eroic de a şi le alunga în timpul flirtului nostru iniţial, Apoi plecasem şi declanşasem vibraţiile negative, marcându-l fără doar şi poate pe viaţă şi aruncând pe apa sâmbetei orice urmă de progres. Bravo, Georgina!

Poate dacă reuşeam să deschid un subiect interesant, avea să arate din nou încrederea de mai devreme şi avea să reia legătura pe care o stabiliserăm - desigur, la modul platonic. Am încercat să-mi amintesc întrebările profunde de azi-noapte, dar, încă o dată, m-au ocolit, aşa că am recurs la alea mai pământene.

— Şi deci fratele tău locuieşte pe aici?

— Îhî.

— În ce zonă?

— În Lake Forest Park.

— Drăguţă zonă. Acolo o să-ţi cauţi şi tu o locuinţă?

— Nu cred.

— Atunci te-ai gândit la altă zonă?

— Nu tocmai.

Bun, văd că discuţia asta nu ne duce nicăieri. Stresată de felul în care maestrul cuvântului scris era atât de zgârcit cu viul grai, am decis să termin de tot cu conversaţia. Era prea complicat să-l atrag în ea. În schimb, am început o pălăvrăgeală cordială fără să-l implic şi pe el, indicându-i

punctele de interes: Piaţa Pioneer, Pike Place Market, Freemont Troll. I-am arătat până şi mai modestul reprezentant al concurenţei, cum mă însărcinase Paige. Însă nu am băgat în seamă turnul Space Needle şi nu l-am cadorisit cu mai mult de un semn scurt din cap. Fără îndoială, îl văzuse de la fereastra librăriei Emerald City şi-şi putea permite să plătească preţul exorbitant ca să-l viziteze de aproape, dacă ţinea musai la experienţa asta turistică.

Am mers să luăm prânzul în U District[4]. M-a urmat fără proteste şi comentarii în restaurantul meu vietnamez preferat. Ne-am luat masa în linişte, pentru că eu mi-am luat o pauză de la vorbit, şi mâncam amândoi tăiţei şi ne zgâiam prin fereastra din apropiere la agitaţia de studenţi şi de maşini.

— E drăguţ.

Era cea mai consistentă frază pe care o spusese Seth de o bună bucată de vreme, şi mai că am tresărit la auzul vocii lui.

— Mda. Nu arată cine ştie ce, dar fac un *pho* dementţial. Nu, mă refer la zona asta.

I-am urmărit gestul care avea drept ţintă bulevardul University Way, şi la început nu am văzut decât studenţi morocănoşi, cărând după ei rucsacuri. Apoi, când mi-am extins cercetarea, am remarcat şi celelalte restaurante cu specific, cafenelele şi anticariatele. Era un amestec eclectic, un pic ponosit, dar avea multe de oferit genului neconvenţional, intelectual, chiar şi scriitorilor celebri şi introvertiţi.

L-am privit pe Seth, care m-a privit la rândul lui, de parcă ar fi aşteptat ceva de la mine. Era primul nostru contact vizual pe ziua de azi.

— Oare sunt pe aici locuinţe?

---

4 Cartier din oraşul Seattle care şi-a luat numele de la campusul Universităţii Washington, pe care îl găzduieşte.

— Sigur. Dacă eşti dispus să împărţi un apartament cu puştani de 18 ani... Am făcut o pauză şi m-am gândit că era posibil ca o asemenea variantă să nu-i fie tocmai dezagreabilă unui tip. Dacă vrei ceva mai consistent în zona asta, o să te cam usture la buzunar. Dar presupun că perechea Cady / O'Neill fac ca asta să nu fie o problemă, nu? Putem să mergem prin zonă să arunci o privire, dacă vrei.

— Poate. Sincer, mai degrabă aş merge acolo mai întâi, a spus şi a arătat peste drum, spre un anticariat. Apoi şi-a întors din nou privirea spre mine, nesigur. Dacă nu te deranjează.

— Hai să mergem.

Îmi plăceau anticariatele, dar întotdeauna mă simţeam vinovată când intram într-unul. Mă simţeam de parcă le-aş fi trădat. În fond, eu lucram cu cărţi lucioase, nou-nouţe. Puteam pune mâna pe orice carte reeditată aş fi vrut, nouă. Mi se părea aiurea să-mi ofer o asemenea plăcere visceralã umblând printre cărţi vechi, adulmecând hârtia îngălbenită, mucegaiul şi praful. Astfel de colecţii care adăposteau cunoştinţe, dintre care unele foarte vechi, îmi aminteau întotdeauna de vremuri de mult apuse şi de locuri pe care le vizitasem, ceea ce atrăgea după sine un val de nostalgie. Toate astea mă făceau să mă simt deopotrivă bătrână şi tânără. Cărţile astea îmbătrâneau, în vreme ce eu rămâneam veşnic tânără.

Când am intrat, o pisicuţă cenuşie tărcată s-a întins şi a clipit la noi de pe locul ei de pe tejghea. Am mângâiat-o pe spate şi l-am salutat pe bătrânelul de lângă ea. Şi-a ridicat scurt privirea de la cărţile pe care le aranja, ne-a zâmbit şi şi-a reluat treaba. Seth a privit cercetător imensitatea de rafturi de cărţi de dinaintea noastră, cu o expresie de fericire întipărită pe chip, şi imediat s-a pierdut printre ele.

Am rătăcit spre secţiunea de non-ficţiune, dornică să răsfoiesc cărţile de bucate. Crescusem pregătind mâncare

fără ajutorul cuptoarelor cu microunde şi al roboţilor de bucătărie şi am decis că era vremea să-mi extind cunoştinţele culinare în secolul actual.

Hotărându-mă într-un final la o carte de bucate grecească cu o mulţime de poze color, o jumătate de oră mai târziu m-am smuls de acolo şi l-am căutat pe Seth. L-am găsit la secţiunea de cărţi pentru copii, aşezat în genunchi lângă un teanc de cărţi, absorbit pe deplin.

M-am ghemuit lângă el şi l-am întrebat:

— Ce-ai găsit?

A tresărit uşor, speriat de apropierea mea, şi şi-a smuls privirea de la descoperirea făcută ca să se uite la mine. De la distanţa asta, am reuşit să văd că avea ochii mai degrabă de un căprui chihlimbariu şi gene destul de lungi încât să stârnească invidia oricărei fete.

Poveştile cu zâne ale lui Andrew Lang, a spus, iar în mână ţinea o ediţie de buzunar intitulată *Povestea zânei albastre.*

Prima carte din teancul de lângă el era o alta, intitulată *Povestea zânei portocalii,* şi nu puteam decât să presupun că şi lentul urmau aceeaşi serie pe culori. Seth strălucea de extaz literar şi îşi pierduse reticenţa de care dăduse dovadă în prezenţa mea.

Sunt reeditările din anii ’60. Nu sunt la fel de valoroase precum, să zicem, cele din secolul XIX, dar pe astea le avea tata, şi din ele ne citea. Însă nu avea decât câteva; aici e setul complet. O să le cumpăr şi o să le citesc nepoatelor mele din ele.

Am răsfoit paginile *Poveştii zânei roşii* şi am recunoscut titlurile multor poveşti cunoscute mie, unele despre care nici nu ştiam că mai există. Am întors cartea şi m-am uitat în interiorul copertei, dar nu era nici un preţ acolo.

— Cât costă?

Seth a arătat spre un cartonaş de lângă raftul de pe care le luase.

— E un preţ rezonabil? am întrebat.

— Un pic cam piperat, dar merită dacă le iau pe toate odată.

— Nici gând, am spus şi am luat o parte dintre cărţi pe când mă ridicam. Îl convingem să le dea mai ieftin.

— Cum să-l convingem?

Colţurile buzele mi s-au înălţat într-un zâmbet.

— Cu cuvinte.

Seth părea sceptic, dar omul s-a dovedit o ţintă uşoară. Majoritatea bărbaţilor cedează până la urmă în faţa unei femei atrăgătoare, pline de carismă, ce să mai zic de un sucub care încă mai afişa o urmă de energie vitală. În plus de asta, învăţasem de la mama să negociez. Tipul de dincolo de tejghea nu avea nici o şansă. Când am terminat cu el, îmi scăzuse cu dragă inimă preţul cu 25% şi îmi dăduse cartea de bucate gratis.

Pe când mergeam înapoi la maşină, cu braţele încărcate de cărţi, Seth îmi tot arunca priviri întrebătoare.

— Cum ai reuşit? N-am văzut în viaţa mea aşa ceva.

— Am antrenament, am dat un răspuns vag, demn de unul de-al lui.

— Mersi. Mi-ar plăcea să te pot răsplăti pentru favoarea asta.

— Nu-ţi face griji... ah, de fapt chiar poţi. Vrei să mergi cu mine să rezolv o chestie? La o librărie, dar să ştii că e de groază.

— În ce fel, de groază?

Cinci minute mai târziu, eram în drum spre vechiul meu amic, Erik Lancaster. Erik se stabilise în zona Seattle cu mult înaintea mea, şi era o figură cunoscută aproape tuturor fiinţelor nemuritoare dimprejur. Priceput în mitologie şi supranatural, se dovedea în mod frecvent o excelentă resursă pentru tot ce ţinea de paranormal. Dacă remarcase că unii dintre cei mai buni clienţi ai săi nu

îmbătrâneau niciodată, se abţinea, ca un înţelept, să aducă chestia asta în discuţie.

Singurul lucru enervant pe care îl presupunea vizitarea lui Erik era că implica şi o vizită la Krystal Starz, un minunat exemplu de spiritualitate New Age scăpată de sub control. Nu mă îndoiam că magazinul avusese probabil intenţii bune la deschidere, în anii '80, dar acum afişa violent o grămadă de mărfuri colorate, comerciale până în măduvă, mai valoroase ca preţ decât ca însemnătate mistică. După judecata mea, Erik era singurul angajat realmente preocupat şi cu cunoştinţe în materie de ezoterism. Cei mai buni dintre colegii săi erau pur şi simplu indiferenţi; cei mai răi erau fanatici şi artişti impostori.

Am tras în parcarea magazinului şi imediat m-a surprins numărul de maşini de acolo. Dacă ar fi fost atâtea la Emerald City, ar fi fost semn că organizăm o sesiune de autografe, dar un asemenea eveniment părea ciudat ziua în amiaza mare.

Când am intrat, ne-a învăluit un miros de tămâie, iar Seth a părut la fel de surprins de mulţimea de oameni şi de stimuli.

— Cred că-mi ia un pic, i-am spus. Poţi să te uiţi pe aici, dacă vrei. Nu că ar fi mare lucru demn de văzut.

Seth a dispărut, iar eu mi-am îndreptat atenţia asupra unui tânăr cu ochi scânteietori de lângă uşă, care dădea indicaţii mulţimii de oameni.

— Aţi venit pentru Adunare?

— Ăă, nu, i-am răspuns. Îl caut pe Erik.

— Erik şi mai cum?

— Lancaster. Un tip mai în vârstă. De culoare. Lucrează aici.

Junele a clătinat din cap.

— Nu e nici un Erik. Cel puţin de când lucrez eu aici, a spus el, de parcă el ar fi fondat magazinul.

— Cât înseamnă asta?

— Două luni.

Am dat ochii peste cap. Un adevărat veteran!

— E pe aici vreun director cu care aş putea sta de vorbă?

— Păi, e Helena aici, dar o să fie... ah, uite-o, a spus cu un gest spre partea cealaltă a magazinului, unde a apărut femeia în chestiune, de parcă ar fi fost invocată.

Ah, da, Helena. Mai avusesem de-a face cu ea. Tipa cu părul deschis la culoare, cu gâtul acoperit de cristale şi alte simboluri oculte, stătea în pragul uşii pe care scria: Sală de întruniri. Pe umerii fragili avea un şal albastru-verzui şi, ca întotdeauna, m-am întrebat câţi ani are. Părea să bată spre 30, dar ceva din atitudinea ei mă făcea să cred că era mai în vârstă. Poate că se operase la greu. Chiar i s-ar fi potrivit, ţinând cont şi de restul aspectul ei fals, artificial.

— Oameni buni! Oameni buni! a spus ea cu un glas evident fals, ascuţit, menit să sune a şoaptă, deşi atingea tonuri înalte, aşa că suna hârşâit, de parcă ar fi fost răcită. E vremea să începem.

Mulţimea, care număra vreo treizeci de persoane, aş spune eu, a pornit spre sala de întruniri şi am urmat-o şi eu, amestecându-mă prin ea. Unii dintre cei din preajma mea arătau ca Helena: haine tematice, fie complet negre sau în nuanţe excesiv de ţipătoare, şi asezonate cu o pletoră de pentagrame, cristale şi simbolul om. Alţii arătau ca oamenii obişnuiţi, cam ca mine în uniforma de serviciu, şi înaintau stăpâniţi de un amestec de curiozitate şi entuziasm.

Cu un zâmbet înţepenit şi fals întipărit pe faţă, Helena ne-a făcut semn să intrăm în încăpere, murmurând:

— Bun venit, bun venit. Lăsaţi-vă pătrunşi de energie. Când am trecut pe lângă ea, zâmbetul i-a devenit ezitant.

— Te cunosc, mi-a spus.

— Da.

Zâmbetul i-a pălit şi mai mult.

— Tu eşti femeia care lucrează la librăria aia mare, comercială.

Câţiva oameni s-au oprit şi ascultau schimbul nostru de cuvinte, şi acesta era fără îndoială motivul pentru care se abţinea să facă referire la ultima oară când fusesem aici, când îi zisesem că e o ipocrită, care bagă pe gât marfă de rahat la suprapreţ.

Comparativ cu anumite lanţuri comerciale de răspândire naţională, cu greu puteam considera Emerald City ca fiind comercial. Cu toate astea, am ridicat din umeri şi am încuviinţat.

— Hm, ce pot să zic, şi noi suntem o parte din problema Americii corporatiste. Însă şi noi vindem toate volumele şi cărţile de tarot pe care le vindeţi voi, uneori şi cu reducere dacă eşti membru al Programului Emerald City pentru Cititorii Fideli, am spus ultima parte mai tare.

Un pic de reclamă în plus nu strică niciodată.

Zâmbetul firav al Helenei a dispărut de tot, luând cu sine şi glasul hârşâit.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Îl caut pe Erik.

— Erik nu mai lucrează aici.

— Unde s-a dus?

— Nu am căderea să vorbesc despre acest lucru.

— De ce? Ţi-e teamă să nu mă duc la altcineva? Crede-mă, niciodată n-ai fost în pericol să apelez la tine.

Şi-a dus la frunte degetele delicate şi m-a studiat cu seriozitate, cu o uşoară iritare în priviri.

— Simt multă întunecime în aura ta. Negru şi roşu, şi-a înălţat ea glasul, atrăgând atenţia acoliţilor ei. Nu ţi-ar prinde rău puţină muncă de purificare. De asemenea, ţi-ar mai putea fi util un pic de cuarţ fumuriu sau de cuarţ rutilat. Avem nişte exemplare excelente din amândouă la vânzare. Oricare dintre ele ţi-ar lumina aura.

Nu mi-am putut reţine un zâmbet superior. Credeam în ideea de aură şi ştiam că există cu adevărat. Însă în acelaşi timp ştiam că aura mea nu arăta absolut deloc ca cea a

unui muritor şi în nici un caz nu mi-ar fi putut-o vedea cineva ca Helena. Într-adevăr, un meseriaş din specia umană, capabil să vadă asemenea lucruri, ar fi remarcat că, dacă aş fi stat într-o mulţime de oameni, eu eram singura fără aură distinctă. Ar fi invizibilă pentru toată lumea, mai puţin pentru cineva precum Jerome sau Carter, însă un muritor deosebit de priceput i-ar putea simţi forţa şi, cum ar fi şi normal, ar umbla cu grijă. Erik era un astfel de muritor, motiv pentru care întotdeauna mă trata cu atâta respect. Însă nu era şi cazul Helenei.

— Mamă! am lălăit. Nu pot să cred că ai dedus toate astea fără ajutorul aparatului tău de aură, am spus, referindu-mă la aparatul pe care Krystal Starz îl afişa cu mândrie ca fiind capabil să-ţi fotografieze aura pentru 9,95 dolari. Îţi datorez ceva acum?

— Nu am nevoie de aparat pentru a vedea aura celorlalţi, a pufnit ea. Eu sunt o Maestră. În plus de asta, spiritele care s-au reunit pentru această întrunire îmi spun destule despre tine.

Zâmbetul mi s-a lăţit.

— Şi ce-ţi spun?

În lunga mea viaţă avusesem prea puţin de-a face cu spiritele sau cu alte făpturi eterice, dar mi-aş fi dat seama dacă ar fi fost vreuna de faţă.

A închis ochii, şi-a dus din nou mâinile la fruntea care i s-a brăzdat, meditativ. Privitorii urmăreau scena uimiţi.

— Îmi spun că te preocupă multe. Că indecizia şi monotonia vieţii tale te fac să fii dură cu cei din jurul tău şi atâta timp cât ai să alegi calea întunericului şi a neîncrederii, nu-ţi vei afla niciodată liniştea şi lumina, a spus ea şi şi-a deschis ochii albaştri, prinsă în propriul extaz transcendental. Vor să ni te unească. Păşeşte în cercul nostru, simte-le energia tămăduitoare. Spiritele te vor ajuta să capeţi o viaţă mai bună.

— Aşa cum te-au ajutat pe tine să scapi de industria pornografică?

A îngheţat, a pălit şi mai că m-am simţit prost pentru o clipă. Experţii asemenea lui Erik nu erau singurii cu o reputaţie în comunitatea nemuritorilor. Zănatica de Helena era şi ea cunoscută. Se pare că cineva care fusese fanul ei acum ceva vreme o recunoscuse dintr-un film şi ne pasase şi nouă, celorlalţi, mizeria asta.

— Nu ştiu ce vrei să spui, a replicat ea într-un târziu, chinuindu-se să-şi controleze atitudinea de faţă cu adepţii ei.

— M-am înşelat. Îmi aminteşti de cineva pe nume Moana Licka[5]. Chestia e că freci cristalele cum freca ea pe vremuri... hm, m-ai înţeles.

— Te înşeli, a spus Helena cu o voce gata-gata să-şi trădeze emoţia. Erik nu mai lucrează aici. Te rog să pleci.

Pe buze mi s-a înfiripat o altă replică, dar în momentul ăla l-am zărit în spatele ei pe Seth. Venise până în marginea mulţimii şi era martor la spectacol alături de ceilalţi. Când l-am văzut, dintr-odată m-am simţit stupid, iar plăcerea de a o umili pe Helena a devenit brusc ieftină şi fără substanţă. În ciuda stânjenelii, am reuşit să-mi ţin capul sus şi să păstrez pentru mine remarcile, şi m-am îndepărtat de ea. Seth mi s-a alăturat.

— Lasă-mă să ghicesc, am spus sec. Unii oameni scriu poveşti, iar alţii le trăiesc pur şi simplu.

— Cred că-ţi este imposibil să nu faci senzaţie pe unde mergi.

Am presupus că era sarcastic, dar apoi mi-am aruncat privirea spre el şi i-am văzut aerul sincer, nici dezaprobator, nici ironic. Sinceritatea lui era aşa de neaşteptată încât m-am împiedicat uşor, dat fiind că eram mai atentă la el decât la direcţia în care mergeam. Renumită fiind pe bună

---

5 Nume sugestiv care provine din moan, „a geme", şi lick, „a linge".

dreptate pentru graţia mea, mi-am recăpătat echilibrul aproape imediat. Însă Seth, instinctiv, a întins mâna să mă prindă.

La gestul lui, am simţit deodată o străfulgerare de.... de ceva. Ca atunci la secţiunea cu hărţi când am avut clicul ăla, sau ca valul ăla de plenitudine pe care îl simţeam când îi citeam cărţile. A fost scurt, pasager, de parcă nici nu s-ar fi întâmplat. Părea şi el la fel de surprins ca mine şi mi-a dat drumul la braţ nesigur, aproape şovăielnic. O clipă mai târziu, un glas din spatele meu a destrămat de tot vraja.

— Scuză-mă.

Când m-am întors, am văzut o fată subţirică, cu părul roşu tuns scurt şi cu urechile înţesate de piercinguri.

— Tu îl căutai pe Erik, nu?

— Mda...

— Ştiu eu pe unde umblă. A plecat acum vreo cinci luni ca să-şi deschidă propriul magazin. E în Lake City... nu mai ştiu cum se numeşte. E un semafor acolo, un magazin alimentar şi un restaurant mexican mare...

Am dat din cap.

— Cunosc zona. Dau eu de el. Mersi, am spus şi am privit-o curioasă. Lucrezi aici?

— Mda. Erik a fost întotdeauna de treabă cu mine, aşa că prefer să ştiu că se apucă de afaceri decât să stea aici. M-aş fi dus şi eu cu el, dar nu are nevoie de ajutor, aşa că m-am ales cu zărghita aia, a spus şi a făcut un semn cu degetul mare în direcţia Helenei.

Fata asta avea o atitudine serioasă şi practică, diferită de cea a majorităţii angajaţilor locului ăstuia. Acum îmi aminteam că o văzusem servind clienţii când intrasem.

— De ce lucrezi aici dacă nu-ţi place?

— Habar n-am. Îmi plac cărţile şi am nevoie de bani.

Mi-am cotrobăit prin geantă în căutarea uneia din puţin folositele mele cărţi de vizită.

— Uite. Dacă vrei un alt loc de muncă, vino să vorbeşti cu mine.

A luat cartea de vizită, a citit-o şi trăsăturile i-au fost copleşite de uimire.

— Mersi... aş zice.

— Mersi pentru informaţia despre Erik. Am făcut o pauză, am mai meditat puţin şi am scos o altă carte de vizită. Dacă ai vreun prieten, altcineva ca tine care lucrează aici, dă-i asta.

— E legal? m-a întrebat Seth mai târziu.

— Habar n-am. Dar noi ducem lipsă de personal la Emerald City.

M-am gândit că un magazin de specialitate ca al lui Erik trebuie să se fi închis deja, aşa că am luat-o spre Lake Forest Park ca să-l duc pe Seth acasă la frate-său. Recunosc, m-a năpădit uşurarea. Era obositor să fii alături de eroul tău, ca să nu mai spun că fiecare interacţiune a noastră ne plasa pe poziţii total diferite. Probabil că era mai sigur pentru mine să limitez relaţia noastră la aia de scriitor-cititor.

L-am lăsat în faţa unei case drăguţe, din suburbii, a cărei curte era presărată cu jucării pentru copii. Copiii însă, nu erau de găsit, spre dezamăgirea mea. Seth şi-a luat teancul de cărţi, mi-a aruncat un alt zâmbet împrăştiat în timp ce-mi mulţumea, şi s-a făcut nevăzut în casă. Ajunsesem aproape înapoi în Queen Anne când am realizat că uitasem să-i cer exemplarul meu din *Pactul de la Glasgow.*

Iritată, am intrat în clădirea în care locuiam şi l-am auzit pe portar strigându-mă:

— Domnişoară Kincaid?

M-am dus la el şi mi-a înmânat o vază plină cu flori în nuanţe de mov şi roz-închis.

— Astăzi au sosit pentru dumneavoastră.

Am acceptat vaza cu încântare şi am inspirat aromele amestecate de trandafiri, stânjenei şi crini Stargazer. Nu era nici un bileţel. Tipic.

— Cine le-a adus?

A făcut un gest în spatele meu.

— Bărbatul de colo.

Capitolul 7

Când m-am întors, l-am văzut pe Roman stând într-un colţ al holului micuţ. Arăta demenţial într-un pulover verde-închis pe gât, cu părul negru dat pe spate. Mi-a zâmbit când i-am surprins privirea, şi m-am apropiat şi m-am aşezat lângă el.

— Dumnezeule, chiar eşti obsedat.

— Măi, măi. Ce îngâmfată eşti. Am venit să-mi iau haina.

— Ah, am făcut şi am roşit, simţindu-mă ridicol. De cât timp aştepţi?

— Nu de prea mult. De fapt, mai întâi am încercat la librărie, mă gândeam că aşa par mai puţin obsedat.

— Am liber azi, am spus şi mi-am coborât privirea spre florile bogat colorate din braţele mele. Mersi pentru flori. Nu era nevoie să mi le aduci ca să-ţi iei haina înapoi.

Roman a ridicat din umeri; ochii lui verzi-albăstrui aveau efecte copleşitoare asupra mea.

— Aşa e, dar mă gândeam că poate ele îţi induc dorinţa de a ieşi cu mine la un păhărel în seara asta.

Hm, deci mai avea un motiv.

— Hai să nu începem iar cu asta...

— Auzi, dacă voiai să eviţi „asta”, n-ar fi trebuit să mă ademeneşti noaptea trecută. Acum e prea târziu. Ai putea să eviţi suferinţa îndelungată şi să termini iute cu chestia asta. Cam ca atunci când smulgi un leucoplast, ori când tai o mână sau un picior.

— Mamă! Cine spunea că nu mai există romantism pe lume?

În ciuda sarcasmului meu, găseam că replicile spirituale ale lui Roman, servite cu uşurinţă, erau o schimbare reconfortantă după atmosfera ezitantă dintre mine şi Seth.

— Deci, cum rămâne? Să înţeleg că în final cedezi, generale? Sincer, până acum ai dus o luptă admirabilă de evitare a inamicului.

— Ştiu şi eu... Tu ai venit la mine acasă. Se pare că nu te-am evitat aşa de mult.

Pe când aştepta nerăbdător, zâmbetul mi-a pălit. Am oftat, l-am studiat şi am încercat să-i ghicesc motivaţiile. Apoi am spus:

— Roman, uite care e faza, pari un tip de treabă...

— Nu, a mormăit. Nu mă lua cu chestii din astea. Niciodată nu e un semn bun când o femeie spune: „eşti un tip de treabă”. Asta înseamnă că se pregăteşte să te trimită la plimbare cu frumosul.

Am clătinat din cap.

— Nu mă interesează să am o relaţie serioasă cu cineva în momentul de faţă, atâta tot.

— Uau! Relaţie serioasă? Ia-o uşurel, drăguţă. Nu te cer de soţie sau ceva de genul. Vreau doar să ies cu tine din când în când, poate să mergem la film, să luăm cina, să bem ceva, atâta tot. Şi la final, dacă am noroc, să mă sărut cu tine. La naiba, dacă încă te mai sperie chestia asta, doar o să ne strângem mâna.

Mi-am sprijinit capul de perete şi am stat aşa o clipă, fiecare dintre noi măsurându-l din priviri pe celălalt. Ştiam că era perfect posibil ca bărbaţii şi femeile să meargă la întâlniri fără ca asta să implice automat şi sex, dar în general întâlnirile mele nu decurgeau aşa. Instinctele mă făceau să caut sex, şi pe când îl priveam, am realizat că dorinţa asta ar putea fi puternică indiferent de nevoia unei sucub de a se hrăni. Îmi plăcea felul în care arăta, cum se îmbrăca, mirosul lui. În special îmi plăcea felul bleguţ în care încerca să mă curteze. Din nefericire, nu puteam opri

setea distructivă tipică unui sucub, nici dacă voiam. Se petrecea prin voinţă proprie şi probabil că la el avea să aibă loc în forţă. Până şi sărutul despre care vorbise în glumă avea sa-i răpească un pic de viaţă.

— Nu ştiu nimic despre tine, am spus într-un final, când am realizat că tăcusem prea mult timp.

A zâmbit leneş.

— Ce vrei să ştii?

— Ăăă...nu ştiu. Ce-ţi place să faci? Ai şi tu o slujbă? Probabil că ai un orar foarte lejer dacă poţi să-mi dai târcoale tot timpul.

— Tot timpul, hm? Iar eşti îngâmfată, dar răspunsul e „da”, muncesc. Predau lingvistica la câteva colegii publice. Când nu sunt acolo, îmi ocup timpul cu corectarea lucrărilor şi altele.

— Bine. Care e numele tău de familie?

— Smith.

— Nu se poate!

— Ba se poate!

— Nu prea se potriveşte cu cel de Ducele Roman, am spus şi am încercat să mă gândesc la un alt criteriu adecvat de evaluare. De cât timp locuieşti în Seattle?

— De câţiva ani.

— Hobby-uri ai?

— Am câteva, a spus, a făcut o pauză şi şi-a aplecat capul spre mine când a văzut că nu mai vin şi alte întrebări. Mai vrei să ştii şi altceva? Ar trebui oare să scot şi carnetul de note? CV-ul actualizat şi dosarul complet?

Am dat din mână, semn că nu e nevoie.

— Nu mă interesează asemenea informaţii irelevante Vreau doar să cunosc lucrurile cu adevărat importante.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu..., care e cântecul tău preferat?

Evident, întrebarea mea l-a luat prin surprindere, dar imediat şi-a revenit din uimire, aşa cum făcuse şi noaptea trecută. Îmi plăcea mult chestia asta.

— Ultima parte a albumului *Abbey Road,* al lui Beatles.

— Ultima parte a albumului *Abbey Road*?

— Da, sunt o grămadă de piese, dar de fapt se cam amestecă toate într-una singură...

I-am retezat vorbele cu un gest rapid.

— Da, da, ştiu albumul.

— Deci?

— Deci e un răspuns destul de bun, am spus.

M-am tras de coada de cal, şi mă întrebam cum e mai bine să abordez chestia asta. Mai că mă convinsese.

— Ăăă... nu. Îmi pare rău. Nu pot. E prea complicat. Chiar şi dacă o să ieşim numai o dată. Apoi o să mai ieşim încă o dată, apoi încă o dată, apoi...

— Tare te mai pripeşti. Dacă îţi dau cuvântul meu de cercetaş că nu te mai deranjez niciodată după ce ieşim o dată?

— Ai accepta aşa ceva? am întrebat sceptică.

— Sigur, dacă asta vrei tu. Dar nu cred că ai mai accepta tu aşa ceva, odată ce ai petrecut o seară cu mine.

Tonul sugestiv al vocii lui mi-a dat o chestie la stomac pe care n-o mai simţisem de mult timp. Înainte să apuc să procesez pe deplin informaţia, mi-a sunat telefonul mobil.

— Scuze, i-am spus pe când mi-l pescuiam din geantă. Mi-am aruncat privirea la ecran să văd cine mă sună şi am recunoscut numărul lui Cody. Mda?

— Salut, Georgina. S-a întâmplat ceva ciudat în noaptea asta...

Dumnezeule. Chestia asta putea însemna orice, de la încă o crimă până la faptul că Peter se răsese în cap.

— Stai un pic.

M-am ridicat şi l-am privit pe Roman în timp ce jonglam cu vaza cu flori. S-a ridicat şi el, cu un aer preocupat.

— E totul în regulă?

— Mda, adică nu. Vreau să spun că nu ştiu. Uite, Roman, care e treaba, trebuie să mă duc acasă şi să vorbesc la telefon. Mersi pentru flori, dar acum nu pot să mă implic într-o relaţie. Îmi pare rău. Nu e vina ta, e vina mea. Sincer.

A făcut câţiva paşi spre mine pe când eu mă îndepărtam.

— Stai puţin, a spus.

Şi-a vârât mâna prin buzunare, a scos un pix şi o bucată de hârtie. A mâzgălit ceva iute şi mi-a dat-o. Mi-am coborât privirea şi am văzut un număr de telefon.

— E pentru când te-oi răzgândi.

— N-am să mă răzgândesc.

— A zâmbit doar, a aplecat uşor capul şi a ieşit din hol. L-am privit doar o clipă înainte să pornesc în sus pe scări, nerăbdătoare să aud ce veşti avea Cody. Când am ajuns înăuntru, am aşezat florile pe masă şi mi-am dus iar telefonul la ureche.

— Mai eşti acolo?

— Mda. Cine e Roman şi de ce ai folosit mai vechea frază cu: „nu e vina ta, e vina mea”?

— Nu contează. Ce se întâmplă? A mai murit cineva?

— Nu... nu. Chestia e că s-a întâmplat ceva, dar Peter nu crede că e mare lucru. Hugh spunea că tu crezi că se poate să se întâmple ceva mai grav decât credem noi.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Cred că azi-noapte ne-a urmărit cineva.

Cody mi-a povestit cum la scurt timp după ce au plecat de la mine, tot auzise zgomot de paşi în urma lui şi a lui Peter, pe stradă. Când se întorcea, nu era nimeni. Peter dăduse uitării incidentul, fiindcă nu simţiseră prezenţa unei alte fiinţe.

— Poate că nu ştii în ce fel se simte prezenţa unui vânător de vampiri.

— Tot aş fi simţit ceva. Şi Peter la fel. Poate că are dreptate şi am eu o imaginaţie debordantă. Sau poate era

doar un muritor obişnuit care voia să ne tâlhărească sau ceva de genul.

Mă îndoiam de chestia asta. Nu simţeam muritorii la fel ca pe nemuritori, dar i-ar fi fost tare greu cuiva să se apropie pe furiş de un vampir.

— Mersi că mi-ai spus. Ai procedat bine.

— Şi acum ce ar trebui să fac?

Când m-am gândit că vreun ciudat i-ar putea urmări pe Peter şi pe Cody, m-a cuprins o senzaţie bizară, de nelinişte. Or fi fost ei defecţi, dar eu îi iubeam. Erau singurii pe care îi consideram familia mea şi nu puteam permite să li se întâmple ceva.

— Ce-a zis Jerome. Aveţi grijă. Staţi împreună cu alţii şi anunţaţi-mă imediat dacă se întâmplă ceva.

— Şi tu ce-o să faci?

Gândul mi-a zburat la Erik.

— O să lămuresc treburile, odată pentru totdeauna.

Capitolul 8

Paige zâmbea cu gura până la urechi când am venit la muncă în tura de dimineaţă a doua zi.

— Bună treabă ai făcut cu Seth Mortensen, mi-a spus şi-a luat privirea de la hârţogăria frumos aranjată de pe biroul ei şi s-a uitat la mine.

Biroul pe care îl împărţeam eu şi cu Doug arăta de regulă ca după război.

— Cum adică?

— L-ai convins să vină să scrie aici.

Am clipit. După toată aventura noastră din U District şi de la Krystal Starz, nu suflasem o vorbă despre folosirea librăriei noastre drept loc de creaţie.

— Ah!

— Adineauri l-am văzut la etaj, la cafenea. A spus că s-a distrat de minune ieri.

Am plecat de la ea din birou, uimită, şi mă întrebam dacă îmi scăpase mie ceva ieri. Nu păruse tocmai o ieşire de zile mari, dar am presupus că se simţea încântat şi recunoscător pentru cărţile pe care le obţinuse la un preţ redus. Oare se mai întâmplase şi altceva notabil?

Pe nepusă masă, mi-a revenit în memorie amintirea atingerii mâinii lui Seth şi bizarul val de familiaritate pe care îl răspândise în fiinţa mea. Nu, am hotărât, nu fusese nici o chestie, doar închipuirea mea.

Am urcat la cafenea după moca de rigoare, nedumerită încă. Cum era de aşteptat, Seth stătea într-un colţ, cu laptopul în faţa lui pe masă. Arăta cam ca ieri, numai că azi avea un tricou cu Beaker din Papuşile Muppets. Degetele îi

alergau furioase pe tastatură şi avea privirea aţintită asupra monitorului.

— Salut, am spus.

— Salut.

Atâta tot. Şi nici măcar nu şi-a ridicat privirea.

— Lucrezi?

— Da.

Am aşteptat detalii, dar au întârziat să vină. Aşa că am continuat:

— Şi ia zi, Paige mi-a spus că te muţi aici.

Nu mi-a răspuns, nici măcar nu ştiam dacă mă auzise. Deodată şi-a înălţat privirea, iar ochii i-au devenit pătrunzători.

— Ai fost vreodată în Texas?

M-a surprins la faza asta.

— Cum să nu. Unde anume?

— În Austin. Mă interesează cum e vremea acolo.

— Când? În perioada asta?

— Nu..., mai degrabă primăvara sau pe la începutul verii.

Mi-am stors creierii.

— E cald, plouă şi sunt furtuni. E şi ceva umiditate, vecină cu tornada.

— Ah, a spus el şi a căpătat un aer meditativ, apoi a dat energic din cap şi şi-a îndreptat din nou atenţia spre laptopul lui. Lui Cady o să-i placă la nebunie chestia asta. Mersi.

Mi-a luat ceva să-mi dau seama că se referea la unul din personajele lui. Era notorie lehamitea Ninei Cady faţă de vremea furtunoasă. Deodată stomacul mi-a scăpat din lăcaşul lui şi a izbit podeaua. M-am şi mirat că el nu a auzit zgomotul pe care l-a scos.

— Scrii...scrii ceva cu Cady şi O’Neill? Acum?

— Mda, a spus el relaxat, de parcă încă am mai fi vorbit despre vreme. Următoarea carte de după următoarea.

Următoarea e deja în proces de publicare. Mai am cam un sfert din asta.

I-am privit extaziată laptopul, ca pe un zeu din vechime îmbăiat în aur, capabil să facă minuni, să aducă ploaia, să domolească foamea mulţimii. Rămăsesem fără cuvinte. Faptul că următoarea capodoperă era în proces de creaţie chiar dinaintea ochilor mei, faptul că era posibil să spun ceva ce ar fi putut-o influenţa, era mai mult decât puteam suporta. Am înghiţit în sec şi mi-am smuls privirea de la el, străduindu-mă să-mi menţin calmul. La urma urmei, nu prea avea sens să mă entuziasmez de un alt volum din serie când eu încă îl mai aveam de citit pe cel de acum.

— Mamă! Un roman cu Cady şi O'Neill. E chiar…

— Ăăă, sunt cam ocupat. Trebuie să mă ocup de asta acum. Scuze.

Cuvintele lui m-au împietrit.

— Poftim?

Adică mă trimitea la plimbare?

— Putem să vorbim mai târziu?

Chiar *mă trimitea* la plimbare. Şi asta fără măcar să catadicsească să-mi arunce o privire. M-am înroşit la faţă.

— Şi cartea mea? am izbucnit, lipsită de eleganţă.

— Poftim?

— *Pactul de la Glasgow.* Mi-ai scris dedicaţia?

— Ah. Asta.

— Ce vrei să spui?

— Am să-ţi trimit un e-mail.

— Îmi trimiţi…vrei să spui că nu mi-ai adus cartea?

Seth a clătinat din cap şi a continuat să lucreze.

— Ah. Bine. Nu înţelesesem faza cu e-mailul, dar nu aveam de gând să-i cerşesc atenţia. Bine, ne vedem mai târziu. Să ne anunţi dacă ai nevoie de ceva, am spus cu un glas înţepenit şi rece, dar mă îndoiam că remarcase măcar.

Am încercat să nu dau buzna în jos pe scări. De când, mă rog frumos, începuse el să se poarte aşa cu mine? Mai ales

că ieri umblasem cu el prin tot oraşul. O fi fost el un scriitor celebru, dar nu avea dreptul să se poarte ca un măgar cu mine. Mă simţeam umilită.

Umilită că ce? Că nu te-a băgat în seamă? m-a mustrat glăsciorul interior al raţiunii. *Nu ţi-a făcut o scenă. Era doar ocupat, în fond, tu te-ai plâns că nu scrie destul de repede.*

Am ignorat glăsciorul şi m-am apucat iar de treabă, simţindu-mă încă jignită. Însă munca nu mi-a permis să-mi hrănesc prea mult timp amorul-propriu rănit, căci după-amiaza şi lipsa personalului m-au ţinut ocupată în magazin. Următoarea dată când am reuşit să mă duc înapoi în birou a fost ca să-mi iau geanta la finalul turei.

Pe când mă pregăteam să plec, am văzut un mesaj de la Seth în contul de e-mail. M-am apropiat de calculator şi am citit.

> Georgina,
> Ai fost vreodată atentă la agenţii imobiliari, la felul în care se îmbracă, la maşinile pe care le conduc? Adevărul e mai ciudat decât ficţiunea, după cum se spune. Seara trecută mi-am exprimat interesul de faţă cu fratele meu de a locui în University District şi el şi-a sunat o prietenă, agent imobiliar. A ajuns în fix două minute, şi presupun că nu e puţin lucru, dat fiind că îşi are biroul în West Seattle. Şi-a făcut apariţia într-un jaguar, al cărui alb strălucitor era depăşit doar de albul orbitor al zâmbetului ei de Miss America. În timp ce se extazia non-stop de prezenţa mea, sfârteca tastele computerului în căutare de locuinţe adecvate, cu nişte unghii destul de lungi încât să tragă în ţeapă un bebeluş. (Vezi? Mi-am amintit cât de tare ţi-a plăcut expresia „a trage în ţeapă”.)
> De fiecare dată când găsea o locuinţă care mi-ar fi putut fi pe plac, se entuziasma: „Da..., da. Ah, da! Aşa! Aşa! Da! Da!”. Mărturisesc că atunci când a terminat, mă simţeam cam murdar şi epuizat, ca şi când ar fi trebuit să-i arunc nişte bani pe pernă sau ceva de genul ăsta. Lăsând deoparte teatrul pe care-l juca, până la urmă am găsit un apartament drăguţ nu prea departe de campus, şi în plus nou-nouţ. A fost scump, cum ai sugerat tu, dar cred că e exact ce vreau. Mistee - da, aşa o cheamă - şi cu mine mergem în seara asta să-l vizităm. Mi-e şi frică de reacţia ei dacă

fac o ofertă. Fără îndoială că gândul la comision o va duce direct la orgasme multiple. (Şi că veni vorba, întotdeauna am fost de părere că poziţia misionarului este cea care a împiedicat femeile să aibă parte de adevărata împlinire.)
În orice caz, voiam să te ţin la curent, pentru că tu eşti cea care mi-a arătat prima oară U District. Îmi pare rău că nu am avut ocazia să stau de vorbă cu tine mai devreme; mi-ar fi plăcut să aflu de la tine ce restaurante sunt prin zonă. Încă nu cunosc prea bine zona, iar frate-meu şi cumnată-mea sunt prea ocupaţi cu viaţa lor suburbană ca să-mi recomande vreun restaurant care nu are meniu şi pentru copii.
Ei, acum cred că ar trebui să mă întorc la scris, ca să-mi permit sus-amintita locuinţă. Cady şi O'Neill sunt stăpâni nerăbdători, ăăă, adică stăpână şi stăpân nerăbdători, după cum ai remarcat mai devreme. Şi apropo, nu am uitat de exemplarul tău din *Pactul de la Glasgow.* Aveam de gând să scriu ceva aproape original aseară, după plăcuta zi petrecută împreună, dar vâltoarea imobiliară m-a prins până peste cap. Scuze. Ţi-o aduc în curând.
Ne vedem,
Seth

Am citit de două ori e-mailul. Eram aproape sigură că în scurtul timp de când îl cunoscusem pe Seth, nu-l auzisem niciodată rostind atâtea cuvinte câte scrisese adineauri. Dar nu era numai asta, erau cuvinte amuzante, care mă distrau. Era ca un miniroman cu Cady şi O'Neill, doar pentru mine. Era o mare diferenţă faţă de atitudinea lui ezitantă de azi-dimineaţă. Dacă mi-ar fi spus personal ceva cât de cât comparabil, probabil că aş fi leşinat.

— Incredibil, am mormăit cu ochii la monitor.

E-mailul înmuiase o parte din mine, deşi o altă parte simţea că ar fi putut şi el să fie mai plin de tact mai devreme, chiar dacă era ocupat. Restul fiinţei mele a remarcat că toate aceste „părţi din mine” ar avea probabil nevoie de ajutor specializat şi, în plus de asta, chiar trebuia să plec şi să-l caut pe Erik pentru chestia cu vânătorul de vampiri. Am trimis un răspuns rapid:

Mersi pentru e-mail. Cred că pot să mai rezist încă o zi fără carte. Succes cu agenta imobiliară şi ai grijă să-ţi pui prezervativ când faci o ofertă. Alte restaurante bune la care poţi mânca sunt Han & Sons, The Tomato Café şi Lotus Chinese.

— Georgina

Am plecat din magazin, dându-l rapid uitării pe Seth, bucuroasă că nu era trafic la ora asta. Am pornit spre Lake City şi am găsit repede intersecţia de care pomenise fata de la Krystal Starz. Reperarea magazinului s-a dovedit a fi o provocare. Zona era înţesată de complexe comerciale şi de mai multe soiuri de magazine, şi am parcurs grămezi de reclame stradale şi de vitrine în speranţa că am să găsesc ceva promiţător. Într-un final, am remarcat o firmă micuţă, întunecoasă, vârâtă în colţul unui ciorchine de magazine mai puţin frecventate. „TAINE S.R.L.” Ăsta trebuia să fie.

Am parcat în faţă, sperând că era deschis. Nu avea afişat orarul, dar uşa a cedat imediat când am împins-o. În aerul dinăuntru pluteau rotocoale de fum de santal ars şi, de la un CD player micuţ aşezat pe tejghea, se auzeau sunetele delicate ale unei muzici de harpă. Nu vedeam pe nimeni în magazin, aşa că am umblat pe acolo, admirând ce aveam împrejur. Cărţi adevărate de mitologie şi de religie, nu prostiile alea ţipătoare pe care le vindeau la Krystal Starz, se înşirau pe pereţi, şi vitrine aranjate cu grijă în care erau expuse bijuterii lucrate manual pe care le-am recunoscut ca aparţinându-le câtorva artişti locali. O varietate de obiecte ritualice, precum lumânări, tămâie şi statuete, umpleau fiecare colţişor, dând locului un aspect pestriţ, dar agreabil şi familiar.

— Domnişoară Kincaid. Este o onoare să te revăd.

M-am răsucit dinspre statueta albă, reprezentarea zeiţei Tara, pe care o admiram. Erik a intrat în încăpere şi mi-am stăpânit uimirea pe care mi-a provocat-o apariţia lui. Când îmbătrânise în felul ăsta? Era bătrân şi ultima oară când îl

văzusem, cu pielea lui întunecată ridată, cu părul cărunt, dar nu-mi aminteam să fi mers aplecat sau să fi avut ochii înfundaţi în orbite. Am încercat să-mi aduc aminte când vorbiserăm ultima oară. Nu mă gândeam să fi trecut atâta timp. Cinci ani? Zece? Cu muritorii era uşor să pierzi şirul anilor.

— Şi eu mă bucur să te văd. Eşti greu de găsit. A trebuit să te caut pe la Krystal Starz ca să aflu ce s-a întâmplat cu tine.

— Ah. Sper că n-a fost o experienţă prea... jenantă.

— N-a fost imposibil de controlat. În plus de asta, mă bucur că ai plecat de acolo, am spus şi am privit împrejur în magazinul înţesat şi prost luminat. Îmi place aici.

— Nu e mare lucru, nici nu-mi aduce prea mulţi bani, dar e al meu. Pentru asta am economisit şi aici o să-mi petrec ultimii ani din viaţă.

Am făcut o grimasă.

— Acum nu deveni patetic, nu eşti chiar aşa de bătrân.

Zâmbetul i s-a lăţit, iar expresia i-a devenit uşor ironică.

— Nici dumneata, domnişoară Kincaid. Eşti la fel de frumoasă ca prima oară când te-am văzut, a spus şi s-a plecat uşor, dar mai mult decât ar fi trebuit s-o facă cineva cu un spate ca al lui. Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Am nevoie de informaţii.

— Desigur, a spus şi a făcut un gest spre o masă mică de lângă tejgheaua principală, acum acoperită cu cărţi şi cu un suport de lumânări frumos împodobit. Ia loc. Serveşte un ceai împreună cu mine şi hai să vorbim. Dacă nu cumva te grăbeşti...

— Nu, am timp.

În timp ce Erik aducea ceaiul, eu am eliberat masa şi am aşezat cărţile în teancuri ordonate pe podea. Când s-a întors cu ceainicul, ne-am prins într-o conversaţie uşoară şi am sorbit din ceai pentru scurtă vreme, dar nu prea îmi stătea mintea la asta. Probabil că neliniştea mea era

evidentă, căci degetele îmi dănţuiau pe buza ceştii şi loveam nerăbdătoare din picior.

În cele din urmă, am atacat subiectul care mă interesa.

— Vreau să ştiu despre vânătorii de vampiri.

Pentru majoritatea oamenilor ar fi fost o cerinţă ciu-dată, dar Erik a dat doar din cap, aşteptând continuarea.

— Ce anume ai vrea să ştii?

— Orice. Obiceiurile lor, după ce îi recunoşti. Tot ce ştii.

S-a lăsat pe speteaza scaunului, ţinându-şi ceaşca cu delicateţe.

— Din câte am înţeles, vânătorii de vampiri se nasc astfel, nu se formează. Au „talentul”, ca să spun aşa, de a ucide vampiri.

S-a lansat în relatarea şi a altor detalii, şi majoritatea se potriveau cu ce aflasem eu de la Peter.

Meditând la ce-mi spusese Cody despre sentimentul că era urmărit de cineva invizibil, am întrebat:

— Au şi alte calităţi, din câte ştii? Pot deveni invizibili?

— Din câte ştiu eu, nu. Unele fiinţe nemuritoare da, desigur, dar nu şi vânătorii de vampiri. Sunt tot muritori, în fond, în ciuda bizarelor talente.

Am dat din cap, dat fiind că şi eu eram o astfel de creatură care se putea face invizibilă, deşi rareori apelam la puterea asta. Mi-a trecut prin gând că poate fantoma care-l necăjise pe Cody era un nemuritor invizibil care încerca să le joace o festă, dar tot ar fi trebuit să-i simtă semnul distinctiv pe care îl aveam cu toţii. Într-adevăr, ar fi trebuit să simtă şi un muritor, vânător de vampiri. Faptul că nici nu văzuse şi nici nu simţise nimic făcea credibilă teoria lui Peter că urmăritorul fusese doar în închipuirea lui Cody.

— Vânătorii de vampiri pot fi periculoşi şi pentru altcineva decât pentru vampiri? Demoni... sau alte făpturi nemuritoare?

— Este foarte greu să faci ceva concret unui nemuritor, a pus el meditativ. Sunt anumiţi oameni de bine, preoţii pu-

ternici, de exemplu, care pot alunga demonii, dar nu le pot face rău. De asemenea, am auzit de cazuri de muritori care au capturat făpturi supranaturale, dar ceva mai mult de atât... Nu spun că e imposibil, ci doar că n-am auzit niciodată de aşa ceva. Din câte pot să spun în momentul ăsta, vânătorii de vampiri nu le pot face rău decât vampirilor, şi atâta tot.

— Apreciez ce poţi să-mi spui tu în momentul ăsta mai mult decât majoritatea datelor confirmate.

M-a privit plin de curiozitate.

— Dar nu ăsta e răspunsul pe care îl aşteptai.

— Nu ştiu. E cam ce mi s-a spus deja. Numai că mă gândeam că poate e mai mult de-atât.

Era foarte posibil ca Jerome să fi spus adevărul, că era vorba doar despre un vânător agresiv de vampiri, şi faptul că ne avertizase pe mine şi pe Hugh fusese pur şi simplu un gest de politeţe, ca să ne scutească de o neplăcere. Cu toate astea, nu-mi puteam alunga sentimentul că Jerome ne ascunsese nişte informaţii, şi nici nu credeam cu adevărat că amicul Cody era genul care să inventeze poveşti.

Probabil că păream perplexă, pentru că Erik mi-a sugerat, oarecum şovăielnic:

— Pot să mă interesez mai în detaliu, dacă vrei. Faptul că eu nu am auzit niciodată să fie ceva capabil să le facă rău celorlalţi nemuritori nu înseamnă că nu poate exista cu adevărat.

— Ţi-aş fi recunoscătoare, am spus şi am dat din cap. Mulţumesc.

— Este un privilegiu să-i pot fi de folos cuiva ca dumneata. Şi dacă vrei, pot să mă interesez şi despre vânătorii de vampiri în general. A făcut o pauză ca să-şi aleagă cu grijă cuvintele. Dacă o asemenea persoană ar fi la pândă, ar fi ceva semne în sânul comunităţii oculte.

Cineva ar cumpăra cele trebuincioase, ar pune întrebări. Astfel de fiinţe nu trec neobservate.

Acum eu eram aia care ezita. Jerome ne spusese să avem grijă. Aveam sentimentul că nu ar fi apreciat munca mea privată de investigaţie, deşi faptul că stăteam acum de vorbă cu Erik exact asta era. Desigur, nu ar conta că-mi scot eu propriile antene, pentru că faptul că strângeam informaţii nu era ca şi când m-aş fi dus personal să-l caut pe respectivul.

— Ţi-aş fi recunoscătoare şi pentru asta. Orice poţi să afli nu ar fi de folos, am spus cu o ultimă sorbitură din ceai şi am aşezat pe masă ceaşca goală. Cred că acum ar fi bine să plec.

S-a ridicat odată cu mine.

— Mulţumesc că ai luat ceaiul cu mine. De regulă, numai în vise i se mai întâmplă unui bărbat să fie cu o femeie ca dumneata.

Am râs uşurel la gluma voalată, care făcea aluzie la vechea poveste despre sucubii care le apăreau bărbaţilor în vis.

— Stai liniştit, Erik, visele tale sunt în siguranţă.

Mi-a zâmbit şi el la rândul lui.

— Mai treci peste câteva zile şi am să-ţi spun ce am aflat, şi mai bem un ceai.

Mi-am aruncat privirea prin magazinul pustiu, gândindu-mă că nu a intrat nici un client în timpul întrevederii noastre, aşa că brusc am simţit nevoia să-i fac vânzare.

— Vreau să cumpăr nişte ceai din ăsta înainte să plec.

Mi-a aruncat o privire îngăduitoare, şi în ochii căprui-închis i se citea amuzamentul, ca şi când şi-ar fi dat seama ce joc făceam.

— Credeam că eşti mai degrabă genul de amatoare de ceai negru - sau cel puţin o admiratoare a cafeinei.

— Ei, chiar şi mie îmi place să mai schimb câte ceva uneori. Şi apoi, a fost bun... în sensul vegetal, decofeinizat.

— Am să-i transmit complimentele tale prietenei mele.

Ea face amestecurile şi eu i le vând.

— Hm, o prietenă.

— O simplă prietenă, domnişoară Kincaid.

A mers spre un raft din spatele casei de marcat unde se aflau mai multe varietăţi de ceai. Când m-am apropiat de tejghea să plătesc, am admirat câteva dintre bijuteriile de sub geam. O bijuterie anume mi-a reţinut privirea, un colier format din trei şiruri de perle de apă dulce, de culoarea piersicii, printre care erau şi mărgeluţe de aramă sau bucăţele de sticlă verde de mare. Piesa centrală era un *ankh*[6] din aramă.

— E tot de la un meşteşugar local?

— L-a făcut un vechi prieten din Tacoma, a spus Erik, a scos colierul din vitrină şi l-a aşezat pe tejghea.

Mi-am trecut degetele peste frumoasele perle netede; fiecare avea o formă puţin neregulată.

— Cred că i-a adăugat şi un pic de influenţă egipteană, a adăugat Erik, dar a vrut şi să invoce într-un fel spiritul Afroditei şi al mării, să creeze ceva ce ar fi putut purta străvechile preotese

— Nu purtau nimic de o asemenea frumuseţe, am murmurat pe când întorceam colierul invers şi remarcam preţul usturător de pe etichetă. M-am trezit vorbind fără voie: Şi multe dintre oraşele greceşti chiar aveau o influenţă egipteană. *Ankh-urile* chiar au apărut pe monede cipriote, ca şi Afrodita.

Când am atins arama *ankh*-ului, mi-am amintit de un alt colier peste care se aşternuse de mult pulberea vremurilor. Acela era mai simplu, doar mărgeluţe înşirate pe o sforicică pe care fuseseră încrustate *ankh-uri* micuţe. Însă soţul meu mi-l adusese în ziua nunţii noastre, se strecurase în casa

---

6 Cruce în formă de T cu o buclă în partea superioară, simbol al vieţii în Egiptul antic

noastră după revărsatul zorilor, un gest atipic de îndrăzneţ din partea lui.

Îl certasem pentru imprudenţa lui.

„Ce faci? O să mă vezi în după-amiaza asta... şi apoi în fiecare zi!”

„Trebuia să ţi le dau înainte de nuntă”, a spus şi mi-a întins mărgelele. „Au fost ale mamei mele. Vreau să fie ale tale şi să le porţi astăzi.”

Se aplecase înainte şi îmi pusese mărgelele la gât. Când degetele lui îmi atinseseră pielea, îmi simţisem trupul străbătut de o fierbinţeală şi de ceva ca o gâdilătură. La frageda vârstă de cincisprezece ani nu înţelegeam prea bine asemenea senzaţii, deşi eram dornică să le explorez. Eu cea experimentată de azi îi recunoşteam ca fiind primii fiori ai dorinţei, şi...hm, mai fusese ceva, ceva ce încă nu înţelegeam. Era ca un curent electric, sentimentul că eram uniţi în ceva ce depăşea puterea noastră de înţelegere, faptul că iubirea noastră era inevitabilă.

„Gata”, a spus el, odată ce mărgelele au fost prinse şi părul aranjat la loc. „Perfect.”

— Apoi nu a mai spus nimic. Nici nu era nevoie. Ochii lui îmi spuneau tot ce trebuia să ştiu, şi m-am înfiorat. Înainte de Kyriakos, nici un alt bărbat nu mă privise îndelung. În fond, eu eram mult prea înalta fiică a lui Marthanes,cea cu limba ascuţită, care nu gândea înainte să deschidă gura. Capacitatea de a-mi schimba forma avea până la urma să mă scape de una din cele două probleme, dar nu şi de cealaltă. Însa Kyriakos întotdeauna mă ascultase şi mă privise ca şi când aş fi fost cineva important, cineva tentant şi atrăgător, asemenea frumoaselor preotese ale Afroditei care încă îşi duceau la îndeplinire ritualurile, departe de privirile preoţilor creştini.

Şi atunci m-a năpădit dorinţa de a-i simţi mâinile pe trup şi nici nu realizasem cât de mult până când l-am prins de mână brusc, pe neaşteptate. l-am luat-o, mi-am aşezat-o pe

talie şi l-am tras aproape de mine. Ochii i s-au mărit de uimire, dar nu s-a retras. Aveam aproape aceeaşi înălţime şi gura lui mi-a găsit-o fără greutate pe a mea, strivind-o cu un sărut. M-am sprijinit de zidul cald de piatră din spatele meu, prinsă la mijloc între el şi zid. Îi simţeam fiecare parte a trupului lipită de al meu, dar tot nu eram destul de aproape. Nu suficient de aproape.

Săruturile noastre au devenit şi mai înfocate, de parcă numai buzele noastre ar fi avut puterea de a micşora distanţa dureroasă care ne ţinea departe. I-am luat din nou mâna, de data asta ca să-mi ridic fusta de pe un picior. Mâna lui a mângâiat carnea delicată de acolo şi, fără prea multe insistenţe, şi-a coborât-o spre interiorul coapsei. Mi-am împins înainte bazinul şi acum aproape că fremătam lipită de el, dorind să mă acopere de mângâieri.

„Letha? Unde eşti?”

Glasul surorii mele a fost purtat de vânt; nu era prin apropiere, dar destul de aproape încât să ajungă aici în curând. Kyriakos şi cu mine ne-am dezlipit unul de celălalt, gâfâind amândoi, cu inimile bătându-ne nebuneşte. Mă privea de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată, iar privirea îi era pârjolitoare.

„Ai mai fost cu cineva până acum?” m-a întrebat uimit.

Am clătinat din cap.

„De unde... Niciodată nu mi te-aş fi închipuit făcând..

„Învăţ iute.”

A zâmbit larg şi mi-a lipit mâna de buzele lui.

„În noaptea asta”, a spus el cu respiraţia întretăiată. „În noaptea asta...”

„În noaptea asta”, am încuviinţat.

Atunci s-a îndepărtat cu spatele, cu privirea mocnindu-i încă.

„Te iubesc. Eşti viaţa mea.”

„Şi eu te iubesc”, i-am spus zâmbind şi l-am urmărit cu privirea pe când se îndepărta. Un minut mai târziu am auzit-o iar pe sora mea.

„Letha!”

— Domnişoară Kincaid!

Glasul lui Erik m-a smuls din vâltoarea aducerilor aminte şi brusc am revenit în magazin, departe de casa de mult năruită a părinţilor mei. I-am întâlnit privirile întrebătoare şi am ridicat colierul.

— Iau şi ăsta.

— Domnişoară Kincaid, a spus el nesigur, strângând între degete eticheta cu preţul. Ajutorul pe care vi-l dau... nu e nevoie... nu costă nimic...

— Ştiu, l-am asigurat. Ştiu. Dar trece-mi şi asta pe nota de plată. Şi întreabă-ţi prietenul dacă poate să-mi facă şi nişte cercei asortaţi.

Am plecat din magazin cu colierul la gât, meditând încă la dimineaţa aceea, la sentimentul pe care îl avusesem când fusesem atinsă pentru prima oară, atinsă numai de un bărbat pe care îl iubeam. Am răsuflat şi mi-am alungat din minte amintirea aceasta, aşa cum făcusem de nenumărate ori.

Capitolul 9

Când m-am întors în Queen Anne, am descoperit că încă îmi mai rămânea mare parte din seara asta. Din nefericire, nu aveam nimic de făcut. Un sucub fără viaţă socială! Ce

trist! Şi mai trist era faptul că aş fi putut avea o grămadă de lucruri de făcut, dar o dădusem în bară. Desigur, Doug mă invitase să ies cu el destul de des; acum fără doar şi poate se bucura de ziua liberă alături de o femeie care îl aprecia şi mai mult. Şi pe Roman îl refuzasem, cu tot cu ochii lui frumoşi. Am zâmbit melancolic, amintindu-mi de conversaţia lui degajată şi de farmecul său sclipitor. Ar fi putut lejer să fie O'Neill întrupat din romanele lui Seth.

Când gândul mi-a zburat la Seth, mi-am amintit că încă se mai afla la el cartea mea şi era deja a treia zi fără ea. Am oftat, dornică să ştiu ce avea să se mai întâmple apoi, să mă pierd în paginile populate de Cady şi de O'Neill. Asta ar fi fost o modalitate în care să-mi petrec seara. Ce netrebnic. Nu mi-o mai dă niciodată înapoi şi niciodată n-o să aflu ce...

Am gemut şi mai că mi-a venit să-mi dau una peste frunte când mi-am realizat propria prostie. Nu cumva lucram la o mare librărie? După ce mi-am parcat maşina, am pornit spre Emerald City şi am descoperit teancul de cărţi cu *Pactul de la Glasgow* rămase acolo după sesiunea de autografe. Am înhăţat una şi m-am dus cu ea la casă. Beth, una dintre casiere, era liberă momentan.

— Vrei să-mi demagnetizezi şi mie asta? i-am cerut şi am împins cartea de-a latul mesei.

— Sigur, a spus ea şi a trecut-o peste demagnetizator. Îţi aplic reducerea la care ai dreptul?

Am clătinat din cap.

— N-o cumpăr, o iau doar cu împrumut.

— Se poate? a spus şi mi-a dat cartea înapoi.

— Sigur, am minţit. Directorii au dreptul ăsta.

Câteva minute mai târziu îi arătam premiul obţinut pisicii mele celei indiferente şi porneam apa în cadă. În timp ce se umplea, mi-am verificat mesajele: nu aveam nici unul. M-am uitat prin corespondenţa pe care o luasem în drum spre apartament. Nici acolo nu era nimic interesant. Mulţumită

că nimic altceva nu-mi solicita atenţia, am sărit din haine şi m-am prelins în străfundurile acvatice ale căzii, atentă să nu ud cartea. Aubrey, ghemuită în apropiere, mă privea cu ochii mijiţi, meditând, pare-se, la motivele care ar putea determina pe cineva să se scufunde vreodată în apă de bunăvoie şi, în plus, pentru o lungă perioadă.

Mi-am spus că pot să citesc mai mult de cinci pagini în noaptea asta întrucât în ultimele câteva zile fusesem văduvită de ea. Când am terminat-o pe a cincisprezecea, am descoperit că mai am trei pagini şi încep capitolul următor. Aş putea să citesc până la o pauză pe bune. Când am terminat, am oftat şi m-am lăsat pe spate, cu un sentiment de decadenţă şi de epuizare. Ce fericire. Cărţile sunt mai puţin aducătoare de necazuri decât orgasmele.

A doua zi de dimineaţă m-am dus la muncă fericită şi împrospătată. Paige a dat de mine pe la prânz în timp ce stăteam pe marginea biroului meu şi îl urmăream pe Doug care juca Minesweeper[7]. Când am văzut-o, am sărit de la locul meu în timp ce el oprea iute jocul.

Paige l-a ignorat şi m-a fixat pe mine cu privirea.

— Vreau să faci o chestie cu Seth Mortensen.

Jenată, mi-am amintit de comentariul despre sclava sexuală.

— Ca de exemplu?

— Nu ştiu, a spus şi a dat din cap uşor, indiferentă. Orice. E nou-sosit în oraş, încă nu cunoaşte pe nimeni, aşa că probabil are o viaţă socială groaznică.

Mi-am amintit de primirea rece de ieri şi dificultăţile de a lega o conversaţie, aşa că nu prea mă mirau veştile ei.

— I-am făcut un tur al oraşului.

— Nu e acelaşi lucru.

— Şi frate-său?

---

7 Joc video care constă în descoperirea unor mine pe un câmp minat fără a le detona.

— Ce e cu el?

— Sunt convinsă că şi ei fac chestii din astea tot timpul.

— De ce te împotriveşti? Credeam că eşti fan.

Eram fan, mare de tot, dar citirea cărţilor lui şi interacţionarea cu el se dovedeau a fi două lucruri foarte diferite. *Pactul de la Glasgow* era extraordinar, la fel şi e-mailul pe care mi-l trimisese. Însă la capitolul conversaţie stătea un pic cam... prost. Desigur, nu-i puteam spune asta lui Paige, aşa că eu şi cu ea am dezbătut un pic problema asta, în timp ce Doug ne privea cu interes. Într-un târziu, am acceptat în silă, îngrozită de perspectiva de a-i propune măcar o asemenea aventură lui Seth, ce să mai vorbesc de efectiva punere în practică.

Mai târziu, când în sfârşit mi-am făcut curaj să mă apropii de el, eram pregătită să mă trimită iar la plimbare. În loc de asta, s-a rupt de munca lui şi mi-a zâmbit.

— Salut, a spus.

Starea lui era mult îmbunătăţită, aşa încât am tras concluzia că ziua de ieri trebuie să fi fost un accident.

— Salut. Cum merge?

— Nu prea bine, a spus şi a lovit uşor monitorul laptopului cu unghiile şi s-a concentrat asupra lui, încruntat. E un pic complicat. Nu prea reuşesc să surprind bine scena asta.

M-a copleşit curiozitatea. Hm, Cady şi O'Neill au zile mai proaste. Întotdeauna îmi imaginasem că trebuie să fie o chestie teribil de palpitantă să interacţionezi cu asemenea personaje, cea mai adevărată treabă.

— Se pare că ai nevoie de o pauză. Paige e îngrijorată din pricina vieţii tale sociale.

Ochii lui căprui m-au privit din nou.

— Serios? De ce?

— Crede că nu ieşi destul, că încă nu cunoşti pe nimeni în oraş.

— Îl cunosc pe frate-meu şi familia lui. Şi pe Mistee, a spus, a făcut o pauză şi a continuat: Şi te cunosc şi pe tine.

— Foarte bine, pentru că sunt pe cale să devin responsabilul tău personal cu distracţia.

Pe buze i-am văzut o uşoară strâmbătură, apoi a clătinat din cap şi a privit din nou la monitor.

— E foarte drăguţ din partea ta şi a lui Paige, dar nu e nevoie.

Nu mă trimitea la plimbare cum o făcuse ieri, dar tot mă irita că generoasa mea ofertă nu era acceptată, mai ales că i-o făceam sub presiune.

— Haide, am spus. Ce altceva o să faci?

— Am să scriu.

Nu mă puteam opune la aşa ceva. Romanele lui erau însăşi lucrarea lui Dumnezeu. Cine eram eu să le obstrucţionez creatorul? Şi totuşi... Paige îmi dăduse instrucţiuni şi asta era aproape o poruncă divină în sine. Deodată mi-a trecut prin cap o soluţie de compromis.

— Ai putea să faci ceva, ştiu şi eu, gen cercetare, pentru carte. Aşa împuşti doi iepuri dintr-un foc.

— Am deja tot ce-mi trebuie pentru cartea asta.

— Dar dacă, ăăă, personajele suferă o evoluţie? Ca de exemplu... se duc la planetariu.

Cady era fascinată de astronomie. Deseori numea constelaţiile şi le lega de o poveste plină de simboluri care mergea în paralel cu firul narativ al romanului.

— Sau... sau... la un meci de hochei. Ai nevoie de idei noi pentru jocurile lui O'Neill, pentru că în curând o să rămâi fără.

— Ba nu. A clătinat din cap. În primul rând, nu am fost niciodată la un meci de hochei.

— Poftim?? Nu se... Nu! Serios?

A ridicat din umeri.

— Şi atunci de unde... îţi iei informaţiile despre meciuri?

— Ştiu regulile de bază, iau informaţii de pe Internet şi le combin.

Am făcut ochii mari; mă simţeam trădată. O'Neill era de-a dreptul obsedat de echipa Detroit Red Wings, iar pasiunea asta îi conturase personalitatea şi se reflecta în acţiunile sale: era rapid, îndemânatic şi uneori brutal. Crezând că Seth era meticulos în privinţa detaliilor, presupusesem, în mod normal, că probabil ştie totul despre hochei dacă făcuse din asta o trăsătură definitorie a protagonistului.

Seth s-a uitat la mine, nedumerit de aerul meu uluit.

— Mergem la un meci de hochei, am decretat.

— Nu...

— Ba mergem la un meci de hochei. Stai un pic.

Am dat iar fuga jos, l-am uşuit pe Doug de la calculatorul nostru şi am făcut rost de informaţia care îmi trebuia. Era exact cum bănuisem eu. Echipa Thunderbirds îşi începuse sezonul.

— 6:30, i-am spus lui Seth câteva minute mai târziu. Ne întâlnim la Key Arena, la casa principală. Iau eu bilete.

Părea nehotărât.

— 6:30, am repetat. O să fie fantastic. Aşa îţi iei o pauză şi o să vezi cu adevărat cum e jocul. În plus de asta, spuneai că azi te-ai blocat.

Şi nu era numai asta, aşa aveam să-mi îndeplinesc obligaţiile faţă de Paige într-un mod care nu solicita prea multă conversaţie. Avea să fie prea mare gălăgie pe stadion, şi o să fim prea ocupaţi să urmărim meciul ca să mai trebuiască să discutăm.

— Nu ştiu unde e Key Arena.

— De aici poţi să ajungi pe jos. Ia-o doar spre Space Needle. Amândouă fac parte din Seattle Center.

— Hm...

— Deci la ce oră ne întâlnim? am spus pe un ton ameninţător, provocându-l parcă să mă supere.

— 6:30, a spus el cu o grimasă.

Când am ieşit de la serviciu, m-am dus să-mi rezolv nişte probleme. Nu mai aveam ce altceva să fac pe tema enigmei cu vânătorul de vampiri până nu avea Erik un răspuns. Din nefericire, lumea pământeană îşi avea încă partea ei de cerinţe, şi mi-am petrecut mare parte din seară cu diverse treburi. Ca de exemplu reaprovizionarea cu hrană pentru Aubrey, cafea şi Grey Goose[8]. Şi m-am uitat şi la noua linie de luciu de buze de la MAC[9]. Mi-am amintit chiar să-mi iau şi o bibliotecă din aia ieftină pe care ţi-o asamblezi singur pentru teancurile mele de cărţi din living, care ameninţau să alimenteze un incendiu.

Productivitatea mea era fără limite.

Pentru cină am înşfăcat nişte mâncare indiană şi am reuşii să ajung la Key Arena la 6:30 fix. Nu-l vedeam pe nicăieri pe Seth, dar încă nu m-am lăsat cuprinsă de panică. Seattle Center nu era uşor de străbătut şi probabil că încă dădea târcoale pe lângă Space Needle şi încerca să-şi facă drum încoace.

Am cumpărat biletele şi m-am aşezat pe o treaptă mare de ciment. Era răcoare în seara asta şi m-am cuibărit bine în puloverul meu gros de lână şi l-am transformat într-unul mai gros. În timp ce aşteptam, priveam lumea. Cupluri, grupuri de tipi şi copii entuziasmaţi se adunau să vadă echipa mică dar dură din Seattle. Ofereau un spectacol interesant.

Când s-a făcut 6:50, am început să-mi pierd cumpătul. Mai aveam zece minute, şi-mi făceam griji că era posibil ca Seth să se fi rătăcit. Mi-am scos mobilul şi am format numărul de la magazin, întrebând dacă mai era acolo. Nu, a venit răspunsul, dar avea Paige numărul lui de mobil. Am format la el apoi, dar mi-a intrat căsuţa vocală.

---

8 Marcă de votcă produsă în Franţa de către compania Bacardi.

9 Make-up Art Cosmetics, sau M»A»C, marcă de cosmetice ere ată în 1984 în Canada, achiziţionată în 1998 de Estee Laudei Companies.

Mi-am închis telefonul iritată şi m-am afundat şi mai mult în propria îmbrăţişare ca să-mi ţin de cald. Încă aveam timp. În plus, era bine că Seth nu mai era la magazin. Asta însemna că era pe drum.

Însă când s-a făcut ora şapte şi a început meciul, tot nu ajunsese. Am încercat din nou să-l sun pe mobil, apoi am privit uşile cu jind. Voiam să văd începutul meciului. Poate că Seth nu fusese niciodată la un meci de hochei, dar eu fusesem şi îmi şi plăcea. Mişcarea continuă şi energia îmi acaparau atenţia mai mult decât orice alt sport, chiar dacă uneori bătăile mă umpleau de ruşine. Nu voiam să ratez aşa ceva, dar nici nu-mi plăcea să mă gândesc că Seth ajunge şi nu ştie ce să facă atunci când vede că eu nu mai sunt la locul de întâlnire.

Am mai aşteptat un sfert de oră, ascultând zgomotele jocului care răzbăteau până la mine, până când în sfârşit am acceptat adevărul.

Îmi trăsese clapa.

Aşa ceva era nemaiîntâlnit şi nu mi se mai întâmplase... de mai bine de un secol. Mă simţeam mai mult uimită decât jenată sau mânioasă. Toată chestia asta era prea ciudată s-o pot pricepe.

O clipă mai târziu, am decis că mă înşelam. E drept, Seth fusese reticent, dar n-ar fi refuzat pur şi simplu să vină fără să sune măcar. Şi poate... poate că i se întâmplase ceva rău. Poate îl lovise o maşină, mai ştii? După moartea lui Duane, niciodată nu puteai prevedea când avea să se întâmple o nenorocire.

Totuşi, până să aflu mai multe, singura nenorocire cu care mă confruntam eu era că pierdeam meciul. L-am sunat din nou pe mobil, şi de data asta i-am lăsat un mesaj cu numărul meu de telefon şi locul în care mă aflam. Aveam să ies eu şi să-l iau dacă era nevoie. Apoi am intrat să văd meciul.

Stând aşa singură, mă simţeam de parcă aş fi sărit în ochi, de parcă tristeţea situaţiei în care mă aflam ar fi fost marcată cu indicatoare. În apropierea mea erau şi alte cupluri, şi un grup de tipi îmi tot aruncau ocheade şi din când în când îi tot dădeau cu cotul unuia dintre ei care voia să intre în vorbă cu mine. Nu mă îngrijora faptul că mi se făceau avansuri, ci că dădeam impresia că aveam nevoie de aşa ceva. Poate că alesesem eu să nu ies la întâlniri, dar asta nu însemna că nu puteam s-o fac atunci când voiam eu. Nu îmi plăcea să fiu percepută ca o tipă disperată şi singură. Mă simţeam destul în felul ăsta uneori, fără să mi se confirme din exterior.

În prima pauză, mi-am cumpărat un *corndog*[10] ca să mă consolez. În timp ce scotoceam prin geantă după bani, am dat de hârtiuţa pe care era numărul lui Roman. M-am uitat la ea în timp ce mâncam, şi mi-am amintit de insistenţele lui şi de cât de rău mă simţisem că-l refuzasem. Brusca şi dureroasa senzaţie de abandon mi-a trezit nevoia de a fi cu cineva, ca să-mi amintesc mie însămi că puteam avea viaţă socială când voiam.

Simţul realităţii m-a îngheţat pentru o clipă pe când mă pregăteam să formez numărul, avertizându-mă că asta presupunea încălcarea jurământului de zeci de ani de a nu ieşi cu tipi de treabă. Erau modalităţi mai înţelepte de a da întrebuinţare unui bilet de hochei nefolosit, mi-a amintit vocea interioară, vocea raţiunii. Ca de exemplu să i-l dau lui Hugh sau vampirilor. Dacă îl sunam pe unul dintre ei, aveam parte de o interacţiune mai prudentă.

Dar... dar ei mă tratau ca pe o soră, şi, deşi şi eu ţineam la ei ca la familia mea, în momentul ăsta nu voiam să fiu soră. Şi în orice caz, nici măcar nu era o întâlnire pe bune, ci doar o ieşire ca între amici. În plus de asta, aceeaşi

10 Un fel de hotdog dat prin aluat din făină de porumb şi prăjit in ulei încins sau copt la cuptor şi de regulă servit pe băţ.

acoperire pe care mi-ar fi oferit-o prezenţa lui Seth, absenţa interacţiunii,se aplica şi în cazul lui Roman. Avea să fie sută la sută sigur, aşa că am format numărul.

— Alo.

— Auzi, m-am săturat să-ţi mai ţin haina.

L-am simţit zâmbind la celălalt capăt al firului.

— Mă gândeam că deja ai aruncat-o.

— Ai înnebunit? E de la Kenneth Cole[11]. Dar mă rog, nu de aia am sunat.

— Mda, mi-am dat seama.

Vrei să vii la un meci de hochei în seara asta?

— Când începe?

— Ăăă, acum patruzeci de minute.

S-a lăsat o pauză marca Seth.

— Şi abia acum te-ai gândit să mă inviţi?

— Ăăă..., persoana cu care trebuia să merg n-a venit.

— Şi acum mă suni pe mine?

— Erai aşa de dornic să ieşi...

— Da, dar sunt... stai un pic. Adică eu sunt al doilea pe listă?

— Nu te gândi în felul ăsta, ci mai degrabă gândeşte-te că, ştiu şi eu... că eşti solicitat să duci la îndeplinire ceva ce nu a putut un altul.

— Cam ca tipa de pe locul doi de la Miss America?

— Uite care e treaba, vii sau nu?

— E foarte tentantă propunerea, dar am treabă. Şi nu spun doar aşa, a explicat şi apoi a făcut încă o pauză. Dar trec pe la tine după meci.

Nu, nu aşa trebuiau să decurgă lucrurile.

— După meci am treabă.

— Ce treabă, ai alte planuri cu tipul care ţi-a tras clapa?

— Nu... Trebuie să... să montez o bibliotecă. O să-mi ia ceva timp. E muncă grea, înţelegi?

---

11 Designer vestimentar american (n. 1954).

— Sunt expert în genul ăsta de treburi domestice. Ne vedem peste câteva ore.

— Stai puţin, nu se poate..., am dat să spun, dar s-a întrerupt.

Am închis ochii, pradă unui moment de exasperare, i-am deschis, apoi mi-am îndreptat din nou atenţia asupra acţiunii de pe gheaţă. Ce făcusem?

După meci, m-am strecurat înapoi spre casă. Exaltarea cauzată de victorie nu putea depăşi anxietatea de a-l avea pe Roman în apartamentul meu.

— Aubrey - am spus când am intrat - ce mă fac eu?

A căscat, lăsându-şi la vedere colţişorii micuţi, de animaluţ domestic, şi am clătinat din cap la ea.

— Eu nu pot să mă ascund sub pat ca tine. N-o să prindă aşa ceva la el.

Amândouă am tresărit când, brusc, s-a auzit o bătaie la uşă. Preţ de o jumătate de secundă chiar am luat în calcul ideea cu patul înainte să catadicsesc să-i deschid lui Roman. Aubrey l-a studiat pentru un moment, apoi, parese, mult prea copleşită la vederea unui sex-simbol în carne şi oase, a pornit ca din puşcă spre dormitorul meu.

Roman, îmbrăcat casual, stătea acolo, cu un pachet de şase cutii de Mountain Dew şi cu două pungi de chipsuri. Şi cu o cutie cu cereale.

— Lucky Charms? am întrebat.

— Magic de delicioase, a explicat el. Obligatorii în cazul oricărei lucrări de construcţii.

Am clătinat din cap, uimită încă de felul în care reuşise să se strecoare până aici.

— Să ştii că nu e întâlnire.

— Evident, a spus şi mi-a aruncat o privire scandalizată. Altfel aduceam cereale Count Chocula.

— Vorbesc serios. Nu e întâlnire, am repetat.

— Da, da, am înţeles, a spus, a lăsat lucrurile pe masă şi s-a întors spre mine. Ia spune, unde e? Hai să ne apucăm de treabă.

Am răsuflat, uşurată dar încă jenată de atitudinea lui directă. Fără flirt şi fără avansuri pe faţă, doar întrajutorare cinstită, prietenească. Montăm biblioteca şi apoi pleacă.

Am rupt ambalajul de la cutia enormă şi am împrăştiat pe afară rafturi şi panouri, alături de o multitudine de bolţuri şi şuruburi. Instrucţiunile erau zgârcite la vorbă şi cuprindeau în general nişte diagrame criptice cu nişte săgeţi care indicau unde trebuiau puse anumite elemente. După câteva minute de cercetare minuţioasă, într-un final am decis că trebuia să începem cu panoul ăla mare din spate, aşa că l-am întins pe jos cu rafturile şi pereţii laterali deasupra. Odată ce totul a fost aliniat cum trebuie, Roman a luat şuruburile şi se uita la locul în care se îmbinau diferitele componente.

A cercetat şuruburile, s-a uitat la cutie, apoi s-a întors iar spre raft.

— Ciudată treabă.

— Ce anume?

— Cred că... majoritatea chestiilor ăstora au de regulă găuri în lemn, şi e şi o unealtă micuţă cu care să prinzi şuruburile.

M-am aplecat deasupra lemnului. Nici urmă de găuri, nici de unealtă.

— Trebuie să le înşurubăm noi.

A încuviinţat din cap.

— Am pe undeva o şurubelniţă...

S-a uitat la lemnul bibliotecii.

— Nu cred că o să meargă. Cred că avem nevoie de o maşină de găurit.

M-a uluit dibăcia lui într-ale sculelor.

— Aşa ceva ştiu sigur că n-am.

Am dat fuga la un mare magazin de scule pentru casă unde am ajuns cu zece minute înainte de închidere. Un vânzător stresat ne-a indicat unde erau maşinile de găurit, apoi a luat-o la picior şi ne-a strigat peste umăr că nu avem prea mult timp.

Sculele electrice ne priveau nepăsătoare, aşa că am apelat la Roman pentru îndrumare.

— Habar n-am, a recunoscut într-un final, după o lungă tăcere.

— Credeam că eşti expert în „treburile domestice”.

— Hm, mă rog..., a spus cu un aer vinovat, o premieră la el. Era o exagerare.

— Ca un fel de minciună, cum ar veni?

— Nu. Ca un fel de exagerare.

— E acelaşi lucru.

— Ba nu.

Am renunţat la fineţurile semantice.

— Şi atunci de ce ai spus aşa?

A clătinat trist din cap.

— În parte, pentru că voiam doar să te mai văd. Cât despre restul..., nu ştiu. Cred că răspunsul scurt ar fi că ai spus că aveai ceva complicat de făcut. Aşa că voiam să te ajut.

— Sunt o domniţă la ananghie? l-am tachinat.

M-a studiat cu seriozitate.

— Nu prea. Dar eşti o persoană pe care aş vrea s-o cunosc mai bine şi voiam să vezi că mai am şi altceva în cap decât să mă culc cu tine.

— Deci dacă ţi-aş oferi o partidă de sex pe culoarul ăsta, m-ai refuza? mi-a ieşit remarca asta obraznică înainte să apuc s-o cenzurez.

Era un mecanism de apărare, o glumă menită să-mi disimuleze starea de confuzie în care mă aruncase explicaţia lui sinceră. Majoritatea tipilor voiau doar să se culce cu

mine şi nu eram prea sigură ce trebuia să fac cu un tip care nu voia asta.

Remarca mea superficială a reuşit să distrugă momentul de meditaţie. Roman a redevenit tipul încrezător în sine şi fermecător, şi mai că am regretat schimbarea pe care o cauzasem şi mă întrebam ce ar fi putut urma.

— Ar trebui să te refuz. Nu mai avem decât şase minute, şi ne-ar da afară înainte să terminăm, a spus şi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra maşinilor de găurit cu o vigoare reînnoită. Şi cât despre aşa-zisa mea dibăcie în materie de treburi domestice - a adăugat - sunt un tip care învaţă foarte repede, aşa că nu era tocmai o exagerare. Până se lasă noaptea, am să fiu expert.

Fals.

După ce a ales în mod aleatoriu o maşină de găurit şi am ajuns acasă, Roman s-a apucat să aşeze componentele bibliotecii şi să le asambleze. A fixat unul din rafturi pe panoul din spate, a pus şurubul drept şi a pornit maşina.

Şurubul a intrat oblic, ratând cu totul raftul.

— Mama mă-sii, a tras el o înjurătură.

M-am dat mai aproape şi am scâncit când am văzut şurubul scoţând capul prin spatele bibliotecii mele. L-am scos şi am privit dezolaţi gaura vizibilă rămasă în urmă.

— Probabil că o să fie acoperită de cărţi, am sugerat.

Buzele i s-au redus la o linie rigidă şi a repetat isprava. De data asta şurubul a prins, dar tot într-un unghi din care era vizibil. L-a scos din nou şi într-un final l-a introdus corect, la a treia încercare.

Din nefericire, procesul se repeta pe măsură ce continua. Priveam cum apărea gaură după gaură, şi într-un târziu l-am întrebat dacă pot să încerc şi eu. A făcut un gest de resemnare şi mi-a înmânat maşina de găurit. Am potrivit şurubul, m-am lăsat pe el şi l-am vârât perfect de la prima încercare.

— Iisuse, a exclamat. Sunt complet în plus. Eu sunt domniţa la ananghie.

— Da' de unde. Tu ai adus cerealele.

Am terminat cu fixarea rafturilor, apoi au urmat pereţii laterali. Pe panoul din spate erau nişte semne mici şi profunde ca să te ajute să îi potriveşti. Atentă, am încercat să îi aliniez ca să se potrivească bine pe margine.

S-a dovedit o sarcină imposibilă şi în curând am realizat care era motivul. În ciuda găurilor perfect executate, toate rafturile erau fixate strâmb, unele prea spre stânga sau prea spre dreapta. Pereţii laterali nu se suprapuneau cu marginile panoului din spate.

Roman s-a lăsat pe speteaza canapelei şi şi-a trecut o mână peste ochi.

— Dumnezeule!

Am ronţăit o mână de Lucky Charms şi am chibzuit.

— Ei, hai să le potrivim cum putem.

— Chestia asta n-o să ţină niciodată cărţi.

— Facem şi noi ce putem.

Am încercat cu primul perete şi, deşi a durat ceva şi arăta cumplit, era totuşi utilizabil. Apoi am trecut la următorul.

— Cred că până la urmă trebuie să recunosc că nu mă pricep prea bine la chestia asta, a remarcat el. Dar tu pari să ai un talent anume, eşti o adevărată expertă în domeniu.

— Nu sunt prea sigură. Cred că singurul lucru la care sunt talentată e să mă descurc cât de cât cu treburile pe care trebuie le fac.

— Pari să fii sătulă de lumea asta, dacă recunosc eu bine tonul. Care e motivul? Sunt multe lucruri pe care „trebuie” să le faci?

Mai că m-am înecat de râs când gândul mi-a zburat la scena cu supravieţuirea specifică unui sucub.

— Se poate spune şi asta. În fond, nu li se întâmplă tuturor?

— Ba da, desigur, dar trebuie să menţii un echilibru între astea şi lucrurile pe care vrei să le faci. Nu te mai sufoca de atâta „trebuie”. Altfel nu mai are nici un sens să trăieşti. Viaţa devine o chestiune de supravieţuire.

Am terminat cu un şurub.

— Eşti cam profund pentru mine în noaptea asta, măi Descartes.

— Nu fi caraghioasă. Vorbesc serios. Ce vrei de fapt? De la viaţă. De la viitor. De exemplu, ai de gând să lucrezi la librărie tot restul vieţii?

— O vreme da. De ce? Vrei să spui că e ceva în neregulă cu chestia asta?

— Nu. Doar că pare cam banal, o modalitate de a-ţi umple timpul.

— Nu, categoric nu, am spus cu un zâmbet. Şi chiar dacă ar fi aşa, tot ne mai putem bucura de lucrurile banale.

— Da, dar am descoperit că oamenii visează să aibă meserii mai palpitante, unele prea nebuneşti să fie cu adevărat practicate. Unele care sunt prea dificile, care înseamnă prea multă muncă sau pur şi simplu sunt prea excentrice. Mă gândesc la lucrătorul de la benzinărie care visează să fie vedetă rock. La contabila care îşi doreşte să fi făcut cursuri de istoria artei în loc de statistică. Oamenii renunţă la visurile lor, fie pentru că le cred irealizabile, fie pentru că le lasă pe „altă dată”. Se oprise din ce făcea şi redevenise serios. Deci, tu ce vrei, Georgina Kincaid? Ce vis nebunesc ai tu? Cel pe care crezi că nu-l poţi îndeplini, dar la care visezi în taină.

Sincer, marea mea dorinţă era să am o relaţie normală, să iubesc şi să fiu iubită fără complicaţii supranaturale. Un lucru minuscul, am gândit cu tristeţe, în comparaţie cu grandioasele exemple pe care le dăduse, deloc nebunesc, doar imposibil. Nu ştiam dacă acum îmi doream dragostea ca pe un mod de a-mi compensa mariajul de muritoare pe care îl distrusesem, sau pur şi simplu pentru că trecerea

anilor îmi demonstrase că dragostea putea aduce mai multe împliniri decât eterna punere în slujba carnalului. Nu că asta nu ar fi avut părţile ei bune, desigur. Era tentant să fii dorită şi adorată, un lucru după care tânjeau majoritatea muritorilor şi nemuritorilor. Dar dragostea şi dorinţa nu sunt acelaşi lucru.

Alegerea logică părea a fi relaţia cu alţi nemuritori, dar lucrătorii Infernului nu se dovedeau a fi candidaţii ideali pentru stabilitate şi devotament. Avusesem câteva relaţii satisfăcătoare cu asemenea bărbaţi de-a lungul anilor, dar se alesese praful de toate.

Însă asta nu era o conversaţie pe care să o am prea curând cu Roman. Aşa că, în schimb, i-am mărturisit cea de-a doua fantezie a mea, aproape surprinsă de cât de tare îmi doream asta. De regulă, oamenii nu mă întrebau ce îmi doresc de la viaţă, majoritatea întrebau doar în ce poziţie vreau s-o fac.

— Ei bine, dacă nu aş lucra la librărie, şi, crede-mă, sunt toarte fericită acolo, cred că mi-ar plăcea să regizez spectacole în Las Vegas.

Pe chipul lui Roman a înflorit un zâmbet.

— Asta e, vezi? Asta e genul de chestie nebunească, bizară, despre care vorbesc, a spus şi s-a aplecat înainte. Şi ce te ţine departe de lumea sânilor goi şi a paietelor? Teama de risc, de senzaţional, de ce-o să spună lumea?

— Nu, am spus cu tristeţe. Simplul fapt că nu pot să fac chestia asta.

— Nu pot e un...

— Vreau să spun că nu pot să regizez pentru că nu pot să concep numere de dans. Am încercat. Nu pot... nu pot să creez nimic de genul ăsta, nimic nou. Nu sunt genul creativ.

— Eu nu cred asta, a spus el dispreţuitor.

— Dar e adevărat.

Cineva îmi spusese pe vremuri că nemuritorii nu erau meniţi să creeze, că ăsta era apanajul fiinţelor umane care

erau mistuite de pasiunea de a lăsa ceva în urmă la finalul scurtei lor existenţe. Dar cunoscusem nemuritori care puteau. Peter îşi ticluia întotdeauna propriile surprize culinare originale, iar Hugh se folosea de trupul uman ca de cadrul propriilor creaţii. Dar eu? Eu nu fusesem niciodată capabilă să fac asta, nici măcar când fusesem muritoare. Eu eram problema.

— Nici nu ştii cât de mult am încercat să fac lucruri creative. Ore de pictură, lecţii de muzică. În cel mai rău caz sunt un dezastru, în cel mai bun, imitatoarea geniului altcuiva.

— Ai fost destul de pricepută la chestia asta cu montatul.

— Pentru că a conceput-o altcineva, şi la instrucţiunile altcuiva. La asta excelez. Sunt inteligentă, am judecată, citesc oamenii şi interacţionez perfect cu ei. Pot să imit diverse lucruri, să învăţ mişcările şi paşii potriviţi. Ochii mei, de exemplu, am spus şi i-am arătat. Pot să mă machiez la fel de bine, sau chiar mai bine decât orice fată de la raionul de cosmetice al unui magazin. Dar toate ideile şi culorile pe care le folosesc provin de la alţii, de la pozele din reviste. Nu inventez nimic. Chestia cu Las Vegasul? Aş putea dansa într-un spectacol şi aş fi perfectă. Serios. Aş putea fi starul oricărui spectacol de revistă, urmând regia altcuiva. Dar eu n-aş putea crea nici o mişcare, nimic demn de luat în seamă.

Terminaserăm cu peretele.

— Nu te cred, m-a contrazis el, şi apărarea lui pasionată m-a surprins şi m-a fermecat în acelaşi timp. Eşti sclipitoare şi plină de viaţă, eşti inteligentă, extrem de inteligentă. Trebuie să-ţi dai o şansă. Începi uşurel şi porneşte de acolo.

— Asta e faza în care îmi spui să am încredere în mine, şi că limita e cerul?

— Nu, asta e faza în care îţi spun că se face târziu şi că trebuie să plec. Biblioteca e gata, iar eu am petrecut o seara minunată.

Ne-am ridicat şi am ridicat şi biblioteca, sprijinind-o de peretele livingului. M-am dat înapoi şi am cercetat-o în linişte. Până şi Aubrey s-a prezentat la inspecţie.

Nu era raft care să nu stea strâmb. Unul din pereţii laterali se suprapunea aproape perfect cu marginea panoului din spate, însă la celălalt era un spaţiu de vreo jumătate de centimetru. În panoul din spate erau şase găuri la vedere, şi, lucrul cel mai inexplicabil, toată mustăria părea să stea într-o rână, spre stânga.

M-am pus pe râs şi nu mă mai puteam opri. După o clipă de uluială, Roman mi s-a alăturat.

— Sfinte Doamne, am spus într-un final, ştergându-mi lacrimile. N-am văzut în viaţa mea un lucru mai îngrozitor.

Roman a dat să-şi exprime dezaprobarea, apoi s-a răzgândit.

— Se poate, a spus şi a executat un salut milităresc. Dar eu cred că o să reziste, căpitane.

Au mai urmat câteva comentarii relaxate, după care l-am condus spre uşă şi mi-am amintit să-i dau haina înapoi. În ciuda glumelor pe care le făcea, părea sincer dezumflat de montarea ratată a bibliotecii, mai mult decât mine, de parcă ar fi simţit că m-a dezamăgit. Cine ştie cum, mi se părea o atitudine mai pe placul meu decât replicile oportune sau bravada şarmantă. Nu că nu mi ar fi plăcut la nebunie lucrurile astea. L-am studiat în timp ce ne luam la revedere şi mă gândeam la „cavalerismul” lui şi la încrederea arzătoare în capacitatea mea de a-mi urma dorinţa cea mai profundă, şi ghemul de frică ce încolţea în mine în prezenţa oamenilor pe care îi plăceam s-a mai detensionat un pic.

— Ei, tu nu mi-ai spus niciodată care e visul tău năstruşnic.

La vorbele astea, şi-a mijit ochii albaştri-verzui.

— Nu e chiar aşa de năstruşnic. Încă încerc să obţin întâlnirea aia cu tine.

Nu chiar aşa de năstruşnic. La fel ca mine, prefera tovărăşia cuiva în locul faimei şi a luminii reflectoarelor. În momentul ăla m-am hotărât.

— Hm, atunci... ce faci mâine?

— Nimic deocamdată, s-a înseninat el.

— Atunci treci pe la magazin chiar înainte de ora închiderii. O să ţin o lecţie de dans.

Lecţia de dans avea să se petreacă în prezenţa multor persoane şi avea să fie un compromis fără urmări.

Zâmbetul i-a devenit un pic şovăielnic.

— O lecţie de dans?

— Te deranjează? Te-ai răzgândit, nu vrei să mai ieşi?

— Nu, dar... e ca treaba aia cu Las Vegas? O să te acoperi de diamante false? Pentru că probabil m-aş prinde în aşa ceva.

— Nu tocmai.

A ridicat din umeri şi carisma i-a urcat din nou la cote înalte.

— Ei, o lăsăm pe a doua întâlnire.

— Nu, nu mai există şi a doua întâlnire, ai uitat? Doar una şi gata. Nu ne mai vedem, aşa ai spus. Pe cuvânt de cercetaş...sau ceva de genul.

— Se poate să fi fost o exagerare.

— Nu. Asta ar fi o minciună.

— Ah, a exclamat şi mi-a făcut cu ochiul. Presupun că până la urmă nu sunt acelaşi lucru, nu?

— Ăă, am ezitat în faţa logicii ăsteia.

A făcut o plecăciune din aia ştrengărească în stilul caracteristic, după care a şters-o.

— Rămas-bun, Georgina.

Am intrat înapoi în casă, trăgând nădejde că nu făcusem vreo gafă, şi am găsit-o pe Aubrey pe unul din rafturi.

— Fată, ai grijă, am avertizat-o. Nu cred că are o structură prea sănătoasă.

Deşi era târziu, nu mă simţeam obosită, nu după seara asta nebună petrecută cu Roman. Mă simţeam surescitată, iar prezenţa lui îmi afectase şi trupul, şi mintea. Într-un moment de inspiraţie, am uşuit-o pe Aubrey din bibliotecă şi am început să-mi transfer teancurile. Cu fiecare greutate adăugată, mă aşteptam să se prăbuşească, dar hardughia se ţinea bine.

Când am ajuns la cărţile lui Seth Mortensen, mi-am adus brusc aminte de cataclismul care declanşase toată seara pe care o avusesem. În adâncul meu a pornit din nou să mocnească mânia. Nu auzisem o vorbă de la scriitor în tot acest timp. Încă mai exista posibilitatea să fi fost călcat de o maşină, dar instinctul îmi spunea că mă înşel. Pur şi simplu îmi trăsese clapa.

O parte din mine lua în calcul să-i ia cărţile la şuturi drept răsplată, dar ştiam că nu puteam niciodată să fac chestia asta. Le iubeam prea tare. Nu era cazul să tragă ele ponoasele din cauza neajunsurilor creatorului lor. Am luat cu melancolie *Pactul de la Glasgow,* cuprinsă deodată de nerăbdarea de a-mi primi porţia de cinci pagini. Mi-am lăsat restul cărţilor nearanjate în bibliotecă şi m-am instalat pe canapea, cu Aubrey la picioare.

Când am ajuns la o pauză, am descoperit ceva incredibil. Cady începea să fie interesată de tipul ăsta. Aşa ceva era de neimaginat. O'Neill, seducătorul, se alegea tot timpul cu partide de sex, însă Cady rămânea de o virtute impecabilă, indiferent de câte aluzii sexuale şi glume îşi arunca cu O'Neill. Până acum nu se întâmplase nimic palpabil în carte, dar puteam citi semnele inevitabile a ceea ce urma să se petreacă între ea şi investigatorul ăsta pe care îl cunoscuseră în Glasgow.

Am continuat să citesc, incapabilă să las acţiunea în suspensie. Şi cu cât citeam mai mult, cu atât mai greu îmi era să mă opresc. În scurt timp, începeam să simt o satisfacţie

tainică şi iraţională la încălcarea regulii cu cele cinci pagini. Era de parcă într-un fel m-aş fi răzbunat pe Seth.

Noaptea avansa. Cady s-a culcat cu tipul, iar O'Neill a devenit atipic de gelos şi de surescitat în ciuda farmecului pe care îl afişa de regulă. Drace! M-am ridicat de pe canapea, am sărit în pijamale, şi m-am ghemuit la mine în pat, urmată de Aubrey. Am continuat să citesc.

Am terminat cartea la patru dimineaţa, cu ochii înceţoşaţi şi la capătul puterilor. Cady s-a mai văzut de câteva ori cu tipul în timp ce ea şi O'Neill desluşeau misterul, palpitant ca de obicei, dar dintr-odată mai puţin interesant în comparaţie cu evoluţia relaţiilor dintre cei doi, şi apoi ea şi cu scoţianul s-au despărţit. S-a întors împreună cu O'Neill la Washington D.C., şi totul a revenit la normal.

Am răsuflat şi am lăsat cartea pe podea, nesigură pe gândurile mele, în primul rând pentru că eram atât de obosită. Însă, cu un efort voinicesc, m-am ridicat din pat, mi-am luat laptopul, m-am conectat la contul din Emerald City şi i-am trimis lui Seth un mesaj lapidar: „Cady a pus-o. Care e faza?” Apoi, în chip de post-scriptum: „Apropo, a fost demenţial meciul de hochei.”

Mulţumită că îmi imortalizasem părerea, am adormit instantaneu..., dar câteva ore mai târziu m-a trezit deşteptătorul.

Capitolul 10

Iisuse! Ce naiba a fost în capul meu? Azi trebuia să merg la muncă. Şi nu numai atât, trebuia să mă duc la muncă în zece minute. Nu aveam timp pentru haine şi machiaj „pe bune”. Cu un oftat, mi-am schimbat exteriorul, cămaşa de noapte a lăsat locul unor pantaloni gri şi unei bluze de culoarea fildeşului, iar părul şi machiajul au căpătat perfecţiunea obişnuită. Spălatul pe dinţi şi parfumatul nu se puteau drege în felul ăsta, şi după ce am făcut treburile astea, mi-am înşfăcat geanta şi am ieşit în fugă din casă.

Când am ajuns în hol, m-a strigat portarul.

— Aveţi un pachet, a spus şi mi-a înmânat un obiect plat.

Conştientă încă de faptul că era târziu, am rupt iute ambalajul şi mi-am înăbuşit un icnet la vederea conţinutului. Pe pachet scria „Set pentru pictură pe catifea cu zone numerotate”, iar dedesubt stătea scris: „Creează-ţi propria capodopera! Conţine toate cele necesare pentru ca tu să pictezi ca un adevărat artist!” „Capodopera” pe care o puteam crea era un peisaj deşertic, cu un cactus uriaş într-o parte şi cu un coiot urlător în partea cealaltă. Pe cer zbura un vultur şi prin apropiere plutea capul unui indian fără trup. Pe scurt, stereotipic şi de un prost gust greu de imaginat.

De el era prinsă o bucată de hârtie. „începi uşurel”, scria pe ea. „Cu drag, Roman.” Scrisul era de o perfecţiune ireală.

Încă mai chicoteam când am ajuns la muncă. Ajunsă în birou, m-am instalat în faţa calculatorului şi am descoperit încă o surpriză matinală: un alt e-mail de la Seth. Fusese trimis la 5 dimineaţa.

Georgina,

Acum câţiva ani, în timp ce scriam *Zeii aurului,* am cunoscut o femeie la un curs de arheologie sud-americană pe care îl făceam. Nu ştiu cum e pentru femei, probabil că nici pentru noi, bărbaţii, nu e întotdeauna la fel. Dar în cazul meu, când cunosc o femeie de care mă simt atras, timpul stă în loc. Planetele se aliniază şi mi se curmă răsuflarea. Îngerii înşişi se scoboară şi mi se aşază pe umeri, de unde îmi şoptesc promisiuni de iubire şi de devotament, în vreme ce făpturi mai puţin edenice îmi murmură promisiuni mai pământeşti, mai banale. Cred că asta presupune să fii bărbat.

În orice caz, asta s-a întâmplat cu femeia aceasta. Ne-am îndrăgostit destul de tare unul de celălalt şi am tot ieşit mult timp împreună, cu pauze. Erau zile în care nu ne puteam desprinde unul de celălalt mai mult de un minut, dar apoi, mai târziu, treceau şi luni fără să luăm legătura. Trebuie să mărturisesc că tipul ăsta de comportament îmi aparţinea mie mai mult decât ei. Am mai spus că O'Neill şi Cady mă solicită. În fazele în care eram adâncit în scris, nu eram capabil să gândesc sau să fac altceva care nu avea legătură cu cartea. Ştiam că o doare, ştiam că era genul de persoană care voia să se aşeze la casa ei şi să-şi întemeieze o familie, să ducă o viaţă liniştită, plină de devotament. Eu însă nu eram genul ăla de om, nici măcar nu sunt sigur că acum am devenit acel gen de om, dar îmi plăcea ideea de a avea veşnic pe cineva prin preajmă, cineva pe care mă puteam baza şi pe care puteam chema când în sfârşit eram eu gata să-mi fac timp. Nu era cinstit să-i fac aşa ceva, s-o las tot timpul de izbelişte. Ar fi trebuit să pun mai devreme capăt acestei situaţii, dar eram prea egoist şi prea comod.

Într-o zi, după o pauză de câteva luni, am sunat-o şi, spre uimirea mea, a răspuns un bărbat. Când a venit ea la telefon, mi-a spus că a cunoscut pe altcineva şi că nu ne

mai puteam vedea. E puţin spus că am fost şocat. Am început să-i dau înainte cu cât de mult ţin la ea, că nu poate renunţa la ce aveam noi doi. S-a comportat destul de bine, dat fiind cât de zănatic trebuie să fi părut eu, dar într-un final a pus capăt, spunând că nu trebuia să mă aştept să stea după mine o veşnicie. Îşi avea şi ea propria viaţă de trăit.

Îţi împărtăşesc această stânjenitoare poveste din istoria personală a lui Seth Mortensen din două motive. În primul rând, trebuie să-mi cer scuze pentru ce s-a petrecut în seara asta. În ciuda obiecţiilor mele, chiar aveam de gând să mă întâlnesc cu tine. Cu câteva ore înainte de meci, am dat o fugă acasă să iau ceva şi deodată mi-a trecut prin minte o soluţie la blocajul care m-a paralizat toată ziua. M-am aşezat să scriu şi aveam de gând să stau doar o oră. După cum probabil îţi dai deja seama, mi-a luat mult mai mult. M-a absorbit într-atât, încât am uitat cu desăvârşire de meci... şi de tine. Nici nu mi-am auzit telefonul sunând, nu eram conştient de nimic altceva decât de transpunerea pe hârtie a poveştii (sau mai degrabă, pe monitor).

Mă tem că e o problemă pe care o am în mod frecvent. Mi s-a întâmplat cu fosta iubită, mi se întâmplă cu familia mea, mi s-a întâmplat şi cu tine. Nici să nu-i pomeneşti lui frate-meu cum era să nu ajung la nunta lui. Lumile şi oamenii din mintea mea sunt atât de vii pentru mine încât pierd contactul cu lumea reală. Uneori nici măcar nu sunt convins că lumea lui Cady şi a lui O'Neill nu este lumea reală. Niciodată nu e în intenţia mea să rănesc oamenii, şi apoi mă simt cumplit, dar este un defect pe care par să nu reuşesc să-l depăşesc.

Nimic din toate astea nu justifică faptul că te-am lăsat baltă seara trecută, dar speram ca asta să-ţi ofere o imagine a perspectivei mele dezechilibrate asupra lumii. Te rog să înţelegi cât de rău îmi pare.

Al doilea motiv pentru acest memoriu este răspunsul la comentariul despre Cady, cum că ar fi „pus-o”. Când i-am gândit pe Cady şi pe O'Neill, am hotărât că nu era nici ea genul care aşteaptă o veşnicie. Acum să nu mă înţelegi greşit: nu cred că fosta mea iubită şi Cady au multe în comun. Cady nu caută să se stabilească în vreun cartier mărginaş şi să meargă să cumpere perdele cu O'Neill. Ea este o femeie inteligentă şi pasionată, care iubeşte viaţa şi vrea să şi-o trăiască. O mulţime de lume a fost supărată să constate că-şi încalcă rolul de femeie castă, jucărie în ghearele lui O'Neill, dar eu cred că trebuia s-o facă. Să recunoaştem: O'Neill o subestimează şi avea nevoie să fie adus cu picioarele pe pământ. Înseamnă asta că uşor-uşor drumurile li se intersectează, aşa cum au cerut o mulţime de cititori? Firesc, fiind creatorul lor, buzele îmi sunt pecetluite, dar pot să spun că mai am în minte o mulţime de alte cărţi cu ei, şi cititorii tind să-şi piardă interesul atunci când protagoniştii se cuplează.

— Seth

P.S. Apropo, am cumpărat apartamentul. Mistee a fost atât de entuziasmată încât mi-a căzut imediat în braţe şi am făcut dragoste pe toate hiaturile de granit din bucătărie.

P.P.S. Biiine, ultima parte am inventat-o eu. După cum spuneam, sunt bărbat. Şi în plus, scriitor.

Cu ochii încă grei de somn, am meditat alene la mesajul e-mailului. Seth avusese o iubită pe bune. Mamă! N-ar fi trebuit să mă surprindă, mai ales ţinând seama de scenele de sex pe care le scria. Că doar nu le putea inventa el. Cu toate astea, îmi era greu să mi-l închipui pe introvertitul de Seth luând parte la toate interacţiunile sociale pe care le presupunea în mod normal o relaţie de lungă durată.

Şi apoi mai era partea cealaltă, motivul pentru care nu venise. Despre asta ce trebuia să cred? Avea dreptate când spunea că explozia de inspiraţie nu scuza ce făcuse.

Explicaţia mai alunga un pic jignirea, asta îl scotea din tagma grosolanilor şi-l muta în aia a nepăsătorilor. Hm, poate că nepăsător era un cuvânt prea dur. Împrăştiat, ăsta era cuvântul. Poate că nu era un lucru aşa de rău că era împrăştiat, am meditat, întrucât ignorarea lumii reale îi permitea să insiste asupra celei a ficţiunii. Nu ştiam eu prea bine.

M-am gândit la lucrurile astea tot restul dimineţii, iar mânia resimţită noaptea trecută s-a risipit cu trecerea timpului şi la speculaţiile emise pe tema personalităţii unui scriitor de geniu. Până la ora prânzului, am realizat că-mi revenisem din neplăcerea incidentului cu meciul de hochei. Nu voise să mă neglijeze, şi în fond seara nu fusese chiar aşa de rea.

Spre finalul după-amiezii, a venit Warren la vânătoare.

— Nu, am spus imediat ce am recunoscut privirea din ochii lui. Îi uram aroganţa, dar cu toate astea întotdeauna mă simţisem, în mod misterios, atrasă de ea. Sunt prost dispusă.

— Eu am să te fac să te simţi mai bine.

— Ţi-am spus, sunt prost dispusă.

— Îmi place când eşti prost dispusă.

Instinctul devorator specific unui sucub a început să dea semne de trezire. Am înghiţit, iritată de el şi de propria-mi slăbiciune.

— Şi sunt foarte ocupată. Am... chestii... de făcut..., am spus, dar scuza mea părea lipsită de entuziasm, iar Warren, pare-se, a recunoscut lucrul ăsta.

A venit spre scaunul pe care stăteam, s-a lăsat în genunchi lângă el şi mi-a trecut o mână pe coapsă. Purtam pantaloni fini, de mătase, iar senzaţia lăsată de degetele lui care mă mângâiau prin materialul delicat era parcă mai senzuală decât dacă ar fi fost pe pielea goală.

— Cum a fost la întâlnirea din noaptea trecută? a şoptit, plimbându-şi gura spre urechea mea, şi apoi spre gât.

Mi-am arcuit gâtul încurajatoare; în ciuda rezistenţei, îmi plăcea felul în care gura lui devenea mai arzătoare pe trupul meu, iar dinţii lui mă muşcau provocator. Era departe de a-mi fi iubit, dar ce aveam cu el era totuşi cel mai aproape de o relaţie închegată. Şi asta chiar că însemna ceva.

— Bine.

— I-ai tras-o?

— Nu. Am dormit singură, din păcate.

— Bravo.

— Dar în noaptea asta vine iar. La lecţia de dans.

— Serios? a spus Warren şi mi-a desfăcut primii doi nasturi de la bluză, lăsând la vedere un sutien de dantelă roz pal.

Degetele lui mi-au trasat conturul unuia din sâni, urmându-i în jos linia sinuoasă, până în locul în care îl întâlnea pe celălalt. Apoi şi-a dus mâna spre sân şi s-a jucat cu sfârcul prin dantelă. Am închis ochii, surprinsă de dorinţa mea crescândă. Nu m-aş fi gândit să am nevoie de încă o porţie atât de curând după ce-l ajutasem pe Hugh să încheie contractul cu Martin. Însă foamea se instala uşor în adâncul meu, împletită cu dorinţa. De vină era instinctul.

— I-l prezentăm Marlei.

Marla era soţia lui Warren. Mă amuza să mă gândesc că i-l lac cadou pe Roman Marlei.

— Pari gelos, l-am tachinat şi l-am tras pe Warren spre mine, iar drept răspuns el m-a împins pe birou.

Mi-am coborât mâinile ca să-l desfac la pantaloni.

— Chiar sunt, a mormăit. S-a aplecat, mi-a tras în jos sutienul ca să-mi dezgolească sânii şi şi-a dus gura la unul dintre sfârcuri. A şovăit. Eşti sigură că nu i-ai tras-o?

— Cred că mi-aş aduce aminte de aşa ceva.

S-a auzit o bătaie la uşă, iar Warren a ţâşnit de lângă mine, rădicându-şi pantalonii.

— Rahat!

M-am ridicat şi eu şi m-am dus la scaunul meu. Cât timp Warren era cu ochii la uşă, am mai recurs un pic la schimbarea,aspectului ca să mă aranjez şi să-mi închei nasturii la bluză. Mulţumită că amândoi eram decenţi, am strigat:

— Intră.

Seth a deschis uşa.

Mi-am închis bine gura ca să nu mă trezesc că mi se cască de uimire.

— Bună, a spus Seth, mutându-şi privirea de la Warren la mine. Scuze de întrerupere.

— Nu, nu ne-ai întrerupt, l-a asigurat Warren, trecând pe poziţia profesionistului în relaţiile publice. Aveam doar o scurtă şedinţă.

— Deloc importantă, am adăugat, la care Warren mi-a aruncat o privire nostimă.

— Ah, a făcut Seth, dând încă impresia că ar vrea să iasă ca din puşcă. Am trecut ca să văd dacă poate... vrei să iei prânzul. Ţi-am... trimis un e-mail în legătură cu cele întâmplate.

— Da, l-am citit. Mersi.

I-am zâmbit, sperând că astfel aveam să-i comunic în tăcere că îl iertasem. Aerul îngrijorat de pe faţa lui era atât de înduioşător încât eram sigură că azi-noapte conştiinţa lui avusese mai mult de suferit decât amorul meu propriu.

— Excelentă idee, a tunat Warren. Hai să mâncăm cu toţii ceva, ce zici? Georgina şi cu mine ne putem ţine şedinţa mai târziu.

— Nu pot.

I-am amintit că duceam lipsă de personal şi că era nevoie de mine ca să ţin locul celorlalţi. Când am terminat, s-a încruntat.

— De ce n-ai angajat pe cineva?

— Mă ocup de chestia asta.

Până la urmă, Warren a ieşit cu Seth, chestie care părea să-l stânjenească teribil pe scriitor, iar eu am rămas singură, cu un sentiment de abandon. Mi-ar cam fi plăcut să aud ce mai avea Seth de povestit despre felul în care scrisul pusese stăpânire pe viaţa lui. Mi-ar fi plăcut chiar şi să mă aleg cu o partidă de sex. Dar nu aveam să mă bucur nici de una, nici de alta. Ah, ce lume nedreaptă!

Însă se pare că soarta îmi mai rezerva o favoare. Pe la patru, Tammi, tipa roşcată de la Krystal Starz, a apărut, rezolvându-mi problemele de personal. După cum îi sugerasem, venise cu o prietenă. După un scurt interviu, am fost mulţumită de pregătirea lor. Le-am angajat pe loc, încântată să mai tai o sarcină de pe listă.

Când în sfârşit am închis magazinul, mai târziu, cele câteva ore de somn începeau să-mi vină de hac şi nu prea aveam chef să dau cursuri de dans.

Am realizat că trebuia să mă schimb, am închis uşa de la birou şi mi-am schimbat îmbrăcămintea prin schimbarea aspectului exterior pentru a doua oară în ziua aia. Ca de obicei, mă simţeam de parcă aş fi trişat. Pentru cursul de dans mi-am ales o rochie fără mâneci, mulată în partea de sus şi largă în jos, perfectă pentru piruete. Speram că rochia în nuanţe de piersiciu şi portocaliu să-mi mai încălzească starea de spirit. De asemenea, speram că nimeni nu remarcase că nu venisem cu schimburi la mine de dimineaţă.

La difuzoarele de deasupra am auzit-o pe una dintre casiere anunţând închiderea magazinului, şi în acelaşi timp s-a auzit o bătaie la uşa mea. Am strigat „intră” şi mă întrebam dacă era iar Seth, dar de data asta şi-a făcut apariţia Cody.

— Salut, am spus, forţându-mă să zâmbesc. Eşti gata?

Îl învăţasem pe Cody să danseze swing cam acum un an şi prinsese remarcabil de bine, probabil în parte datorită reflexelor lui de vampir. Prin urmare, în ciuda voinţei sale, îl

luasem drept ajutor la lecţiile astea improvizate destinate personalului. Susţinea fără încetare că nu se pricepe, dar în amândouă lecţiile de până acum se dovedise de o eficienţă remarcabilă.

— Pentru ce? Pentru dans? Da, nu e nici o chestie.

Mi-am aruncat privirea împrejur şi am constatat că eram singuri.

— S-a mai întâmplat ceva ciudat?

Cody a clătinat din cap; părul lui blond i-l înconjura precum coama unui leu.

— Nu. A fost destul de linişte. Poate că am exagerat eu.

— Mai bine să fii precaut decât să-ţi pară rău pe urmă, l-am sfătuit, cu sentimentul că sunt o bunică plină de clişee. Ce faci după asta?

— Mă întâlnesc cu Peter într-un bar din centru. Vrei să vii cu noi?

— Cum să nu.

Eram cu toţii mai în siguranţă dacă stăteam în gaşcă.

Uşa s-a deschis şi Seth a vârât capul înăuntru.

— Salut, ăăă... scuze, s-a bâlbâit când l-a zărit pe Cody. Îmi cer scuze că vă întrerup.

— Nu, nu, am spus şi i-am făcut semn să intre. Stăteam de vorbă, am spus, aruncându-i lui Seth o privire încărcată de curiozitate. Ce mai faci aici? Rămâi la lecţie?

— Ăăă, eu, adică, Warren m-a invitat... dar nu cred că o să dansez. Dacă nu te deranjează.

— N-o să dansezi? Şi atunci ce-o să faci? O să te uiţi? m-am interesat. Adică să faci pe voaiorul sau ceva de genul ăsta?

Seth mi-a aruncat o privire plină de înţelepciune şi a părut pentru prima dată tipul care îmi scrisese observaţiile alea comice despre agenţii imobiliari şi fostele iubite, tipul cu care flirtasem cu stângăcie.

— Nu sunt chiar aşa de disperat. Cel puţin, deocamdată. Dar e mult mai sigur să nu dansez. Pentru cei din jurul meu.

— Asta spuneam şi eu până să mă pună ea să încerc, a spus Cody, bătându-mă pe umăr. Aşteaptă numai să încapi pe mâinile pricepute ale Georginei. O să-ţi schimbe cu totul viaţa.

Înainte ca vreunul dintre noi să ia în seamă sugestivul comentariu, din spatele lui Seth a apărut Doug, îmbrăcat mai degrabă ca un grunger decât ca un director adjunct.

— Gata, începem cheful? Am venit special pentru lecţie, Kincaid, aşa că ai face bine să fi meritat efortul. Salut, Cody.

— Salut, Doug.

— Salut, Seth.

— Salut, Doug.

— Bun, hai la treabă, am mormăit.

Am plecat în gaşcă spre cafenea, unde mesele fuseseră mutate pentru a crea spaţiu. Pe drum le-am făcut cunoştinţă lui Cody şi lui Seth. Şi-au dat scurt mâna, iar tânărul vampir m-a privit cu tâlc când a realizat despre care Seth era vorba.

— Eşti sigur că n-o să dansezi? l-am întrebat pe scriitor, nedumerită încă de încăpăţânarea lui.

— Nţ. Nu mi se pare în regulă.

— Ei, după ziua de rahat pe care am avut-o, nici mie nu mi se pare în regulă să mă ocup de cheful ăsta dansant, dar ce să facem? Rezistăm. Arborăm un zâmbet şi-i dăm drumul, înţelegi?

Seth părea să nu priceapă, dar mi-a adresat un zâmbet rapid, amuzat. O clipă mai târziu acesta i-a pălit uşor.

— Ai spus că ai primit e-mailul... ai... eşti...

— Nu-i nimic, nu-ţi face griji.

Poate că ciudatul lui comportament social nu se plia pe al meu, dar nu suportam să-l mai văd îngrijorat din cauza nopţii trecute.

— Serios, am spus şi l-am lovit uşor pe braţ, l-am învăluit în zâmbetul meu à la Elena din Troia, apoi mi-am îndreptat atenţia spre scena de la etaj.

Majoritatea celor care fuseseră astăzi de serviciu roiau pe acolo, alături de alţii care, asemenea lui Doug, veniseră special. Warren şi soţia lui aşteptau alături de ei, şi la fel şi Roman.

A venit spre mine zâmbitor când m-a văzut şi m-a copleşit un uşor val de dorinţă, fără nici o legătură cu pornirile mele devoratoare de sucub. Arătos ca întotdeauna, purta pantaloni negri şi o cămaşă albastră-verzuie care scânteia asemenea ochilor lui.

— Întâlnire în grup, nu?

— Pentru siguranţa mea. Întotdeauna mi s-a părut mai nimerit să am o duzină de însoţitori la îndemână.

— Cu o rochie ca asta, mai ai nevoie de încă vreo câteva duzini, m-a avertizat el pe un ton scăzut, măsurându-mă cu privirea din cap până în picioare.

M-am îmbujorat şi m-am îndepărtat cu vreo câţiva paşi de el.

— Va trebui să-ţi aştepţi rândul, ca toţi ceilalţi.

M-am întors şi, fără să vreau, privirile mi s-au întâlnit cu ale lui Seth. Fără îndoială că auzise scurta discuţie. M-am îmbujorat şi mai tare şi am fugit de amândoi, pornind spre centrul ringului, urmată de Cody.

Mi-am adoptat aşa-zisa faţă veselă, mi-am alungat din minte lunga zi şi le-am zâmbit larg colegilor de serviciu care izbucniseră în urale şi strigăte entuziaste.

— Hai, gaşcă, la treabă. Doug se cam grăbeşte şi vrea să termine aici cât mai repede posibil. Înţeleg că treaba asta este obişnuită la el, mai ales în chestiuni romantice.

Comentariul ăsta a stârnit fluierături, atât aprobatoare cât şi dezaprobatoare, din mulţime şi un gest obscen din partea lui Doug.

L-am prezentat din nou pe Cody, pe care atenţia acordată îl stânjenea mai tare decât pe mine, şi am început să măsor grupul. Aveam mai multe femei decât bărbaţi, ca de obicei, şi o diversitate de niveluri. Am format perechile în funcţie de asta, cuplând femeile mai pricepute cu altele întrucât aveam încredere că ele puteau să joace rolul bărbatului la repetiţia asta şi să schimbe fără greutate mai târziu. Nu aveam atâta încredere în toată lumea; unii dintre ei încă se chinuiau să respecte ritmul.

Prin urmare, am început lecţia cu o recapitulare a lecţiei trecute, am pornit muzica şi i-am pus pe toţi să exerseze paşii de bază. Cody şi cu mine îi monitorizam, aducând modificări minore şi oferind sugestii. Tensiunea acumulată în ziua cea obositoare s-a mai dus un pic pe când mă ocupam de mulţime. Adoram swingul, îl adorasem încă de când apăruse la începutul secolului al XX-lea şi fusesem entuziasmată când a fost redescoperit de curând. Ştiam că iar nu mai era la modă, motiv pentru care voiam să dau mai departe cunoştinţele şi altora.

Necunoscând nivelul lui Roman, îl cuplasem cu Paige, o dansatoare destul de pricepută. După ce i-am urmărit vreun minut, am clătinat din cap şi m-am apropiat.

— Escrocule, l-am certat. Păreai agitat din cauza dansului, dar în realitate eşti profesionist.

— Am mai dansat de câteva ori, a recunoscut cu modestie şi şi-a pus partenera să facă o răsucire pe care eu nu le-o arătasem încă.

— Termină. Gata, vă separ. Am nevoie de priceperea ta în altă parte.

— Haide, mă, m-a rugat Paige. Lasă-mi-l. Era şi timpul să avem pe aici un bărbat care se pricepe.

Roman mi-a aruncat o privire şi a spus:

— N-am zis eu, ea a zis.

Am dat ochii peste cap şi le-am repartizat noi parteneri.

După încă o perioadă de supraveghere, am fost mulţumită de performanţa întregului grup, convinsă că n-o să văd prea multă schimbare. Am decis să trecem mai departe, iar Cody şi cu mine i-am învăţat paşi de lindy[12]. Cum era de aşteptat, s-a dezlănţuit iadul pe pământ. Talentaţii grupului au prins imediat mişcările, cei care se chinuiseră înainte continuau să se chinuiască, iar câţiva care se descurcaseră binişor la paşii de bază şi la piruete acum s-au pierdut de tot.

Cody şi cu mine am trecut printre dansatori ca să evaluăm pierderile şi să le împărtăşim din înţelepciunea noastră.

— Beth, menţine încheietura încordată, dar nici prea mult, să nu te răneşti.

— Numără naibii! Numără! E acelaşi ritm ca înainte.

— Stai mereu cu faţa la parteneră... nu o scăpa din vedere.

Rolul meu de profesoară mă epuiza, dar adoram chestia asta. Cui îi mai păsa de vânătorii de vampiri şi de eternele bătălii dintre bine şi rău?

L-am surprins pe Seth care stătea pe margine, exact aşa cum jurase.

— Voaiorule, încă mai vrei să priveşti doar? l-am mustrat cu respiraţia întretăiată şi stârnită de atâta alergătură peste tot pe ringul de dans improvizat.

A clătinat din cap, şi un zâmbet palid i-a jucat pe chip în timp ce mă studia.

— Sunt destule de văzut de aici.

S-a ridicat de pe scaun, s-a aplecat cu familiaritate, făcându-mă să tresar când a întins mâna şi mi-a ridicat

---

12 Lindy hop, dans apărut în anii '20-'30, derivat din charleston şi numit astfel în onoarea pilotului Charles Lindbergh la traversarea Oceanul Atlantic în anul 1927.

breteaua de la rochie care îmi alunecase de pe umăr şi atârna pe braţ.

— Gata, a proclamat. Perfect.

La atingerea lui, a degetelor lui fierbinţi şi delicate, mi s-a făcut pielea de găină. Preţ de o clipă pe chip i-am citit ceva ce nu mai văzusem până atunci, ceva care îl făcea să pară mai puţin scriitorul distrat pe care ajunsesem să-l cunosc şi mai degrabă... ăăă, *mascul.* Plin de admiraţie. Atent. Poate chiar cu un aer de animal de pradă. Aerul acela s-a risipit la fel de repede pe cât apăruse, deşi încă mă simţeam deconcertată.

— Fii atentă la breteaua aia, m-a avertizat Seth cu blândeţe. Trebuie să-l faci să se străduiască pentru asta, a spus şi a dat uşor din cap spre nişte dansatori şi, urmându-i mişcarea, l-am văzut pe Roman angajând-o pe una din barmaniţe într-un pas complex.

Am admirat o clipă mişcările graţioase ale lui Roman, apoi m-am întors din nou spre Seth.

— Nu e chiar aşa de greu. Te învăţ eu, am spus şi am ridicat mâna, în semn de invitaţie.

A dat senzaţia că ar accepta, dar în ultima clipă a clătinat din cap.

— M-aş face de râs.

— Ah, da, şi dacă stai aici singur, în timp ce toată lumea dansează, ca să nu mai spun că ducem lipsă de băieţi, sigur, nu te faci deloc de râs.

A râs uşor.

— Poate.

Cum nu a mai venit nici o altă explicaţie, am ridicat din umeri, m-am întors pe ringul de dans şi mi-am continuat indicaţiile. Cody şi cu mine am mai adăugat câteva trucuri noi, i-am mai ajutat să exerseze şi într-un final ne-am dat într-o parte să ne admirăm învăţăceii.

— Crezi că or să fie pregătiţi pentru Moondance? a întrebat.

Moondance Lounge era un club de dans care găzduia lunar seri de swing, şi consideram că apariţia acestui grup acolo ar fi fost triumful final al absolvirii.

— Cred că mai e nevoie de o lecţie. Apoi putem să-i scoatem în public.

Un braţ m-a cuprins pe după talie şi m-a tras pe ringul de dans. Mi-am recăpătat rapid echilibrul şi mi-am sincronizat paşii cu ai lui Roman pe când mă lansa într-o piruetă complicată. Câteva persoane din apropiere s-au oprit să ne privească.

— E rândul meu să fiu preferatul profesoarei, m-a mustrat. Abia te-am văzut în seara asta; nu cred că se pune ca întâlnire.

M-am lăsat condusă de el în paşi impresionanţi de dans, curioasă să văd cât de bun era de fapt.

— Mereu îţi doreşti altceva, m-am plâns. Mai întâi vrei doar să ieşim, iar acum spui că de fapt vrei să fii singur cu mine. Trebuie să-ţi alegi o variantă şi să rămâi la ea. Fii mai exact.

— Ah, am înţeles. Nu mi-a spus nimeni de chestia asta. M-a atras într-o piruetă cu spatele, iar eu am executat-o fără cusur, ceea ce i-a smuls o privire aprobatoare. Presupun că nu există instrucţiuni de folosire a Georginei Kincaid pe aici pe undeva ca să mă ajute să evit asemenea gafe pe viitor.

— Sunt la vânzare la etajul de jos.

— Ah, da? Acum începuse să improvizeze şi mă delectam cu provocarea aruncată de a ghici ce avea să facă. Există vreo pagină despre felul în care să-i faci curte preafrumoasei Georgina?

— O pagină, zici? La naiba, e un capitol întreg.

— Îmi închipui că e o lectură obligatorie.

— Categoric. Ah, mersi pentru setul de pictură pe numere.

— Mă aştept ca, data următoare când mai vin, s-o văd pe perete.

— Scena aia tipică cu amerindianul? Data următoare când o s-o vezi, o să fie pe lista neagră a ACLU[13].

M-a răsucit într-o mişcare de final cu înfloriturі, spre încântarea celorlalţi. Se opriseră de mult din dans ca să mă urmărească dându-mă în spectacol. Mă simţeam un pic stânjenită, dar mi-am alungat starea, savurând momentul, şi l-am prins pe Roman de mână, făcând o plecăciune complicată în aplauzele colegilor mei.

— Pregătiţi-vă, pentru că din asta vă dau examen săptămâna viitoare, i-am anunţat.

Uralele şi râsetele au continuat, dar pe măsură ce se risipeau iar lumea se împrăştia, Roman continua să mă ţină de mână, cu degetele împletite cu ale mele. Nu mă deranja. Ne-am plimbat prin încăpere, făcând conversaţie şi luându-ne la revedere.

— Vrei să mergem să bem ceva? m-a întrebat când am rămas singuri pentru o clipă.

M-am întors, aproape de el, şi i-am studiat trăsăturile superbe. În încăperea de acum încălzită, îi simţeam clar mirosul de sudoare amestecat cu parfum şi îmi venea să-mi afund faţa în gâtul lui.

— Vreau..., am început încetişor, întrebându-mă dacă alcoolul şi pofta brută, animalică, erau o combinaţie înţeleaptă pentru cineva cu care voiam să evit să mă culc.

Când m-am uitat în spatele lui, am surprins privirea lui Cody, care vorbea serios cu Seth, chestie care mi s-a părut ciudată. Deodată, mi-am amintit că mai devreme promisesem să mă întâlnesc cu vampirii la bar.

— La naiba, am bombănit. Nu cred că pot.

---

13 American Civil Liberties Union, Uniunea Americană pentru Libertăţi Civile, organizaţie a cărei misiune este apărarea drepturilor cetăţeneşti consfinţite prin Constituţia americană.

Ţinându-l încă pe Roman de mână, am mers cu el spre Cody şi Seth, care s-au oprit din discuţii.

— Mă simt lăsat deoparte, a glumit Cody o clipă mai târziu. Tocmai te-am văzut făcând nişte chestii pe care mie nu mi le-ai arătat niciodată.

— Se presupune că trebuia să le faci tu singur ca temă pentru acasă. Mi-am lăsat capul într-o parte, meditativ. L-ai cunoscut pe Roman, Cody? Sau tu, Seth?

Am făcut rapid prezentările şi toţi şi-au strâns mâinile cu politeţe, în stilul macho.

Odată terminate prezentările, Roman şi-a aşezat confortabil mâna pe talia mea.

— Încerc s-o conving pe Georgina să iasă la un pahar cu mine, dar văd că se lasă greu.

Cody a zâmbit.

— Nu cred că se lasă greu.

L-am privit pe Roman şi m-am scuzat:

— I-am spus lui Cody că ies cu el şi cu încă un prieten în noaptea asta.

Tânărul vampir a făcut un gest indiferent.

— Lasă, du-te şi distrează-te.

— Da, da'... M-am oprit şi am făcut cu el un schimb de priviri pline de tâlc, à la Jerome şi Carter. Nu voiam ca el să iasă singur de teamă să nu fie ţinta vânătorului de vampiri, dar nu puteam spune aşa ceva de faţă cu ceilalţi. Ia un taxi, am spus într-un final. Nu merge pe jos.

— Bine, a spus iute, chiar prea iute.

— Vorbesc serios, l-am avertizat.

— Da, da, a mormăit el. Vrei să-mi comanzi tu unul?

Am dat ochii peste cap, apoi, deodată, mi-am amintit că era şi Seth de faţă. Jenată oarecum că el stătea acolo în timp ce noi ne făceam planuri, mă gândeam dacă să-l invit şi pe el sau să-l trimit cu Cody.

Citindu-mi parcă gândurile, Seth a spus brusc:

— Ne vedem mai încolo.

Apoi s-a răsucit pe călcâie şi a plecat înainte ca vreunul dintre noi să poată răspunde.

— S-o fi supărat? a întrebat Cody după un răstimp.

— Cred că aşa e el, am explicat, nesigură dacă aveam vreodată să-l înţeleg pe scriitor.

— Ciudat, a spus Roman, apoi s-a întors către mine. Eşti gata de plecare?

Am uitat imediat de Seth. Roman şi cu mine am mers pe jos până la un restaurant micuţ de vizavi de Emerald City şi ne-am aşezat unul lângă celălalt într-un separeu. Mi-am comandat un cocteil cu votcă, iar el a cerut un coniac.

Când ne-au sosit băuturile, a întrebat:

— Ar trebui să fiu gelos pe cineva de acolo?

— Am chicotit.

— Nu mă cunoşti destul de bine şi nici nu poţi să ai pretenţii să-mi fac griji din cauza geloziei deocamdată. Nu te grăbi.

— Cred că ai dreptate, a încuviinţat. Totuşi, scriitorii celebri şi partenerii de dans curtenitori şi tineri sunt o companie de înalt nivel.

— Nu e chiar atât de tânăr Cody.

— E destul de tânăr. Îţi e prieten apropiat?

— Destul de apropiat. Nu sentimental, dacă încă mai faci aluzie la asta.

Roman şi cu mine ne-am cuibărit unul într-altul şi eu i-am dat în glumă cu cotul în coaste.

— Nu-ţi mai face griji din cauza cunoştinţelor mele, hai să vorbim despre altceva. Povesteşte-mi despre lumea lingvisticii.

Vorbisem pe jumătate în glumă, dar a fost de acord, povestind în detaliu despre specializarea lui, ce mai ironie, limbi clasice. Roman îşi cunoştea meseria şi vorbea despre ea cu aceeaşi agerime şi inteligenţă de care dădea dovadă când flirta. I-am urmărit cu aviditate explicaţiile, bucuroasă că aveam ocazia de a ataca un subiect despre care puţină

lume avea cunoştinţe. Din nefericire, trebuia să-mi reduc implicarea, de teamă să nu arăt cât de bine cunoşteam de fapt domeniul. Ar fi părul ciudat ca un director la o librărie să ştie mai multe dintr-un domeniu decât cineva care îşi făcuse o carieră din el.

Pe tot parcursul fascinantului discurs, Roman şi cu mine ne-am atins fără încetare cu braţele, mâinile, picioarele. Nu a încercat nici o clipă să mă sărute, chestie pentru care îi eram recunoscătoare, pentru că asta ar fi presupus că păşesc pe un teritoriu primejdios. De fapt, pentru mine era genul de întâlnire ideală, presărată cu discuţii incitante şi suficient contact fizic cât poate un sucub să suporte fără nici un risc. Conversaţia noastră aflată sub imperiul insinuărilor decurgea natural, de parcă am fi citit dintr-un scenariu.

Paharele ni s-au golit într-o clipită şi, până să realizez ce se întâmplă, eram din nou afară, ne vedeam fiecare de drumul lui şi stabileam detaliile unei alte întâlniri. Am încercat cu protestele, dar vedeam amândoi cât de slabe erau, iar el continua să susţină că îi eram datoare cu o ieşire fără însoţitori. Stând acolo, împreună cu el, încălzită de prezenţa lui, mă surprindea să constat cât de tare îmi doream întâlnirea aia. Problema cu salvarea tipilor de treabă de la neplăceri era că întotdeauna sfârşeam prin a fi singură. Mi-am înălţat privirea spre Roman şi în clipa aia am decis că voiam să mai amân măcar un pic momentul în care aveam să fiu iar singură.

Aşa că am fost de acord să ies din nou cu el şi am ignorat avertismentul care a izbucnit în adâncul meu la luarea deciziei ăsteia. S-a luminat la faţă şi mă gândeam că acum avea cu siguranţă să încerce să mă sărute pe gură. La gândul acesta, inima mi-a bătut cu putere, de frică împletită cu nerăbdare.

Însă se pare că mai vechile mele crize de nervi stârnite de ideea apropierii de cineva erau îndreptăţite. M-a prins

uşor de mână şi la final mi-a atins obrazul cu buzele, într-un sărut care nu era tocmai un sărut. S-a pierdut pe străzile din Queen Anne şi, o clipă mai târziu, parcurgeam porţiunea de cvartal care mă despărţea de casă.

Când am ajuns la uşă, am descoperit un bilet prins cu scotch. Numele meu, caligrafiat frumos, cu multă cerneală, se întindea pe suprafaţa hârtiei. M-a cuprins un fior rece. Pe bilet scria:

Eşti o femeie frumoasă, Georgina. Destul de frumoasă încât, cred eu, să poţi ispiti îngerii să cadă pe pământ, lucru care nu prea se mai întâmplă atât de des cum ar trebui. Însă o frumuseţe ca a ta este uşor de avut când poţi să ţi-o aranjezi cum vrei tu. Prietenul tău cel mare, din nefericire, nu se mai bucură de luxul acesta, şi e mare păcat după ce s-a întâmplat astăzi. Din fericire, lucrează în domeniul care trebuie ca să-şi corecteze orice defect apărut în aspectul lui exterior.

M-am holbat la bilet de parcă m-ar fi putut muşca. Desigur, nu era trecut nici un nume. L-am smuls de pe uşă, am dat buzna în apartament şi am pus mâna pe telefon. Am format numărul lui Hugh fără nici o ezitare. Judecând după cuvintele „mare” şi „domeniul care trebuie”, era singurul la care putea face referire.

Telefonul lui a sunat, şi a tot sunat, după care a intrat robotul. Iritată, am format numărul de mobil.

După ce a sunat de trei ori, mi-a răspuns un glas necunoscut de femeie.

— Hugh Mitchell este acolo?

A urmat o pauză lungă.

— Nu... nu poate să vorbească acum. Cine îl caută, vă rog?

— Sunt Georgina Kincaid, prietena lui.

— L-am auzit vorbind despre tine, Georgina. Eu sunt Samantha.

Numele ăsta nu-mi spunea nimic şi nici nu aveam răbdarea necesară să stau s-o văd cum se dă după deget.

— Bun, aş putea te rog să vorbesc eu el?

— Nu..., a spus ea pe un ton deodată chinuit, supărat. Georgina, azi s-a întâmplat ceva rău...

Capitolul 11

Spitalele sunt nişte locuri îngrozitoare, reci şi sterile, un adevărat memento al naturii fragile a muritorilor. Gândul la Hugh care se afla aici îmi făcea greaţă, dar mi-am reprimat sentimentul cât de bine am putut pe când străbăteam în grabă holurile spre salonul de care pomenise Samantha.

Când am ajuns acolo, l-am găsit pe Hugh zăcând liniştit în pat, cu trupul voinic acoperit cu un halat de spital, vânăt şi bandajat. O făptură blondă stătea lângă pat alături de el şi îl ţinea de mână. Când am dat năvală în salon, s-a întors surprinsă.

— Georgina, a spus Hugh şi mi-a zâmbit palid. Drăguţ din partea ta că ai trecut pe aici.

Blonda, Samantha presupun, m-a studiat neliniştită. Suplă şi cu ochii blânzi, de căprioară, l-a strâns şi mai tare pe Hugh de mână şi mi-am închipuit că trebuie să fie puştoaica de douăzeci de ani de la serviciu. Sânii ei artificiali stăteau mărturie.

— Stai liniştită, i-a spus. Ea e prietena mea, Georgina. Georgina, ea e Samantha.

Bună, i-am spus şi i-am întins mâna, iar ea mi-a prins-o.

O avea rece şi am realizat în momentul ăla că nervozitatea ei nu se datora într-atât faptului că mă cunoscuse pe mine, cât grijii cauzate de ceea ce i se întâmplase lui Hugh. Era emoţionant.

— Iubire, ne laşi un pic singuri pe mine şi pe Georgina? Ce-ar fi să te duci să-ţi iei ceva de băut de la cantină? i-a spus Hugh, uşor şi cu delicateţe, ton pe care rareori îl folosea cu noi ceilalţi când ieşeam la o băută.

Samantha s-a întors neliniştită spre el.

— Nu vreau să te las singur.

— N-am să fiu singur. Trebuie să stau de vorbă cu Georgina. În plus, are... centură neagră; n-o să mi se întâmple nimic.

M-am strâmbat la el în spatele ei, în timp ce ea medita.

— Presupun că e în regulă... Să mă suni pe mobil dacă ai nevoie de mine, bine? Şi vin imediat înapoi.

— Sigur, i-a promis el şi i-a sărutat mâna.

— O să-mi fie dor de tine.

— Ba mie mai mult.

S-a ridicat, mi-a mai aruncat o privire nesigură şi a ieşit.

Am urmărit-o plecând pentru o clipă, după care m-am aşezat pe scaunul ei de lângă Hugh.

— Foarte dulce. Cred că fac şi carii de la atâta dulceaţă.

— Nu e nevoie să fii acră doar pentru că tu nu poţi să ai relaţii serioase cu muritorii.

Înţepătura lui m-a durut mai mult decât ar fi trebuit poate, dar totuşi, încă mi-era gândul la Roman.

— În plus de asta - a continuat - e un pic supărată din cauza a ceea ce s-a întâmplat azi.

— Mda, îmi închipui. Iisuse, uită-te la tine cum arăţi.

I-am privit rănile cu mai multă atenţie. Pe sub bandaje se ghiceau puncte de sutură, iar din loc în loc răsăreau vânătăi.

— Se putea şi mai rău.

— Oare? am întrebat cu maliţiozitate.

Nu mai văzusem nici un nemuritor cu atâtea răni.

— Cum să nu. În primul rând, aş putea fi mort acum, dar nu sunt. În al doilea rând, mă vindec la fel ca tine. Să mă fi văzut azi după-amiază când m-au adus. Acum trebuie să văd cum fac să scap de aici până să observe cineva cât de repede îmi trece.

— Jerome ştie de treaba asta?

— Sigur. L-am sunat mai devreme, dar el deja simţise chestia asta. Mă aştept să apară din clipă în clipă. El te-a sunat?

— Nu tocmai, am recunoscut, şovăind dacă să aduc deja în discuţie biletul. Ce s-a întâmplat? Când ai fost atacat?

— Nu-mi amintesc prea multe detalii, a spus Hugh şi a ridicat uşor din umeri, o manevră greu de executat pentru cineva care stătea întins în pat.

Bănuiam că deja mai povestise chestia asta multor altor persoane.

— Am ieşit să iau cafea. Eram singur în parcare şi, în timp ce mă întorceam la maşină, omul... ăsta, presupun, a sărit la mine şi m-a atacat. Fără avertisment.

— Presupui?

S-a încruntat.

— N-am apucat să mă uit bine. Dar de atâta lucru măcar mi-am dat seama, că era mare. Şi puternic, foarte puternic. Mult mai puternic decât m-aş fi gândit.

Nici Hugh nu era vreun pricăjit. E adevărat, nu trăgea de fiare şi nu-şi lucra corpul, dar avea o constituţie masivă şi mult material cu care să o umple.

— Şi de ce s-a oprit? am întrebat. V-a surprins cineva?

— Nţ, habar n-am de ce a renunţat. A durat un minut toată faza cu lovitul şi cu înjunghiatul, apoi a dispărut. Au trecut vre-o cinşpe minute până să apară cineva şi să mă ajute.

— Spui întruna „el”. Crezi că era un tip?

A încercat să înalţe iar din umeri.

— Nu ştiu exact, e doar o impresie. Putea la fel de bine să fi fost o blondă bună.

— Serios? S-o iau la întrebări pe Samantha?

— Din câte spune Jerome, n-ar trebui să iei pe nimeni la întrebări. Ai vorbit cu Erik?

— Mda... caută nişte chestii. Şi mi-a spus încă o dată că vânătorii de vampiri nu te pot omorî nici pe tine, nici pe

mine, şi nici n-a auzit vreodată de ceva care ar putea să ne omoare.

Hugh a devenit meditativ.

— Omul ăla nu m-a omorât.

— Crezi că asta încerca?

— Evident încerca să facă ceva. Îmi dădea impresia că, dacă ar fi putut să mă omoare, ar fi făcut-o.

— Dar nu a putut - a atras atenţia o voce din spatele meu - pentru că, din câte am spus, vânătorii de vampiri pot doar să vă creeze neplăceri, nu să vă omoare.

Am tresărit şi m-am întors când am auzit glasul lui Jerome şi am tresărit şi mai mult când l-am văzut şi pe Carter alături de el.

— Lasă-l pe Jerome să joace rolul avocatului diavolului, a glumit îngerul.

— Ce cauţi aici, Georgina? a întrebat demonul tăios.

Gura mi s-a căscat şi mi-a luat ceva timp să pot să vorbesc.

— Cum... cum ai reuşit să faci chestia asta?

Carter stătea acolo în picioare, îmbrăcat la fel de jenant ca întotdeauna. În vreme ce Doug şi Bruce arătau precum membrii unei trupe grunge, îngerul arăta de parcă ar fi fost dat afară din trupă. Mi-a aruncat un zâmbet strâmb.

— Ce anume? Vorbeşti de jocul de cuvinte inteligent referitor la statutul demoniac al lui Jerome? Adevărul e că de regulă ţin câteva la îndemână şi...

— Nu. Nu asta. Nu te simt... nu te percep... îl vedeam pe Carter cu ochii mei, dar nu-i simţeam puternica amprentă, aura, sau ce-o fi, pe care o degaja în mod normal un nemuritor.

Când m-am întors brusc şi spre Jerome, mi-am dat seama că şi cu el era la fel. Şi nici pe tine, i-am spus. Nu vă percep pe nici unul dintre voi. Şi nici noaptea trecută n-am putut.

Îngerul şi demonul au făcut schimb de priviri pe deasupra capului meu.

— Putem s-o disimulăm, a spus Carter într-un târziu.

— Ce e, ceva gen întrerupător? Puteţi să daţi când pe pornit, când pe oprit?

— E un pic mai complicat de atât.

— Ei, eu una nu ştiam de aşa ceva. Noi putem, eu şi Hugh?

— Nu, au răspuns Jerome şi Carter într-un glas, iar apoi Jerome a explicat mai în detaliu: Numai nemuritorii de rang superior pot să facă chestia asta.

Hugh a încercat fără vlagă să se ridice în capul oaselor.

— De ce... faceţi asta?

— Tu nu mi-ai răspuns la întrebare, Georgie, a remarcat Jerome, evitând, evident, subiectul. Şi-a aruncat privirea spre drăcuşor. Ţi-am spus să nu iei legătura cu ceilalţi.

— Nici n-am făcut-o. Abia a venit.

Jerome şi-a întors din nou privirea spre mine, şi mi-am pescuit din geantă misteriosul bilet. I l-am dat, iar demonul l-a citit lipsit de expresie înainte să i-l întindă lui Carter. Când îngerul a terminat, el şi Jerome s-au privit din nou în felul ăla enervant specific lor. Jerome a pus biletul într-un buzunar interior al sacoului de la costum.

— Hei, e al meu.

— Nu mai e.

Nu-mi spune că o să-i dai înainte cu vânătorul de vampiri, i-am replicat.

Ochii negri ai lui Jerome s-au mijit, plini de viclenie.

— Şi de ce nu? Individul ăsta l-a luat pe Hugh drept vampir, dar, după cum ai observat deja, măi Nancy Drew[14], Hugh nu a putut fi omorât.

— Eu cred că individul ăsta ştia că Hugh nu e vampir.

— Hm, de ce spui asta?

---

14 Detectiv amator, protagonista unor romane pentru copii şi adolescenţi scrise de mai mulţi autori şi publicate sub numele de Carolyn Keene.

— Uită-te la bilet. Individul care l-a scris vorbeşte despre posibilitatea mea de a-mi schimba aspectul. Ştie că sunt sucub şi probabil că ştie şi că Hugh e drăcuşor.

— Faptul că ştie că eşti sucub explică motivul pentru care nu te-a atacat pe tine. Ştia că nu poate să te omoare. Însă nu era sigur de Hugh, aşa că a riscat.

— Cu un cuţit, am spus, şi apoi mi-am amintit din nou: „De unde ştii că un demon minte? Mişcă din buze.” Credeam că varianta oficială era că avem de-a face cu un vânător de vampiri amator care umblă la întâmplare după oameni cu un ţăruş pentru că nu cunoaşte o variantă mai bună. În loc de asta, individul ăsta se pare că, într-un fel sau altul, ştie despre mine şi l-a atacat pe Hugh cu un cuţit.

Carter şi-a înăbuşit un căscat şi s-a prins şi el în jocul lui Jerome.

— Poate că individul ăsta învaţă, îşi lărgeşte aria arsenalului. În fond, nimeni nu rămâne amator prea mult timp. Până şi noii vânători de vampiri se deşteaptă până la urmă.

Am invocat singurul detaliu de care nu se legase nimeni încă.

— Până şi un copil ştie că vampirii nu ies la lumina zilei. La ce oră ai fost atacat, Hugh?

Faţa drăcuşorului a căpătat o expresie ciudată.

— În după-amiaza asta. Soarele era încă sus pe cer.

L-am privit pe Jerome, exultând.

— Individul ştia că Hugh nu e vampir.

Jerome s-a sprijinit de un zid, culegându-şi cu un aer imperturbabil de pe pantaloni nişte scame inexistente. Azi semăna cu John Cusack mai mult decât oricând.

— Şi ce? Muritorii au iluzia grandorii. Individul omoară un vampir şi hotărăşte să-şi joace rolul de luptător şi împotriva celorlalte forţe malefice care populează oraşul ăsta. Asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

— Eu nu cred că a fost un muritor.

Jerome şi Carter, care până atunci se uitau la altceva prin încăpere, au întors brusc capul spre mine.

— Adică?

Am înghiţit în sec, uşor agitată sub privirile lor scrutătoare.

— Vreau să spun că... voi demonstraţi că nemuritorii de rang superior pot umbla prin lume fără să fie percepuţi, şi nimeni nu a reuşit să perceapă ceva din partea tipului ăstuia. Pe lângă asta, uitaţi-vă la halul în care e Hugh. Erik a spus că muritorii nu pot face prea mare...

Mi-am înghiţit cuvintele când am realizat că făcusem o greşeală.

Carter a râs uşurel.

— La naiba, Georgie, a spus Jerome şi s-a îndreptat ca un stâlp. Ţi-am spus să ne laşi pe noi să ne ocupăm de treaba asta. Cu cine ai mai vorbit?

Indiferent ce chestie făcuse Jerome ca să nu-l simt, s-a dus, şi brusc am devenit conştientă de forţa efervescentă care îl înconjura. Îmi amintea de un film din ăla SF în care se deschide o poartă spre cosmos, şi toate resturile sunt absorbite de vid. Tot ce era în încăpere părea să fie absorbit de către Jerome, de puterea lui crescândă, de energia lui. În percepţia mea de nemuritoare, a devenit o vâlvătaie scânteietoare de groază şi energie.

M-am făcut mică lângă patul lui Hugh şi m-am abţinut să nu-mi acopăr ochii. Drăcuşorul mi-a pus o mână pe braţ, dar nu ştiu dacă era ca să mă liniştească pe mine, sau pe el însuşi.

— Cu nimeni. Jur, n-am vorbit cu nimeni altcineva. I-am pus doar lui Erik câteva întrebări...

Carter a făcut un pas spre demonul furios, cu chipul stăpânit de o linişte angelică.

— Uşurel. Trimiţi raze spre orice nemuritor pe o distanţă de cinşpe kilometri.

Ochii lui Jerome au rămas fixaţi pe mine şi mi-a fost cu adevărat frică, cum nu-mi mai fusese de secole, de la atâta forţă concentrată asupra mea. Apoi, ca şi când ar fi apăsat pe un buton, cum glumisem eu mai devreme, forţa s-a risipit, şi Jerome stătea pur şi simplu înaintea mea, complet imperceptibil din toate punctele de vedere oculte. Era asemenea oricărui muritor. A expirat greoi şi şi-a frecat un punct dintre ochi.

— Georgina, a spus într-un târziu. În ciuda a ceea ce crezi tu probabil, asta nu este o încercare elaborată de a te supăra pe tine. Te rog, nu mi te mai opune. Noi avem motivele noastre să facem ceea ce facem. În inima motivului nostru chiar stă interesul tău.

Maliţiozitatea mea naturală mă făcea să-l întreb dacă demonii chiar au inimă, dar altceva mi se părea mai presant.

— De ce spui „noi”? Presupun că vrei să spui el, am zis şi am dat din cap spre Carter. Ce ar putea implica şi un demon, şi un înger, şi să-i facă să se furişeze ca să-şi ascundă prezenţa? Vă e cumva frică de ceva?

— Ne furişăm? a spus Carter pe un ton jovial de indignat.

— Georgie, te rog, a spus Jerome cu un glas monoton, şi era evident că era pe cale să-şi piardă răbdarea. Las-o aşa cum a picat. Dacă vrei cu adevărat să faci ceva util, evită situaţiile periculoase, după cum te-am mai sfătuit. Nu pot să te pun sub escortă, dar dacă vei continua să fii o pacoste, găsesc eu un loc potrivit în care să te pun la păstrare până când se liniştesc treburile. Aici nu e vorba de partea cui eşti, şi tot ce rişti e să te amesteci în lucruri pe care nu le înţelegi.

Inconştient, l-am strâns pe Hugh de mână pentru sprijin. Nu voiam să mă gândesc la ce fel de „loc potrivit” se referea Jerome.

— Ne-am înţeles? a întrebat demonul încet.

Am încuviinţat din cap.

— Bun. Îmi eşti de mai mare ajutor dacă ai grijă de tine. Am deja prea multe lucruri de care să-mi fac griji, fără să te mai adaug şi pe tine pe listă.

Am încuviinţat din nou din cap, nesigură de vocea mea. Micul lui spectacol avusese efectul scontat de a mă intimida pentru un moment, deşi o parte sâcâitoare din mine ştia că avea să-mi fie imposibil „s-o las aşa cum a picat” imediat ce ieşeam de aici. Dar era bine să ţin pentru mine informaţia asta.

— Asta e tot, Georgie, a adăugat Jerome, trimiţându-mă astfel la plimbare.

— Te conduc, s-a oferit Carter.

— Nu, mersi, am spus, dar îngerul m-a urmat oricum.

— Şi ia zi, cum a mers cu Seth Mortensen?

— Bine.

— Doar bine?

— Doar bine.

— Am auzit că acum locuieşte aici. Şi că petrece mult timp la Emerald City.

L-am privit cu neîncredere.

— Şi unde ai auzit tu chestia asta?

A zâmbit doar larg şi a spus:

— Hai, povesteşte.

— Nu e nimic de povestit, am izbucnit, nesigură de ce discutam despre asta. Am vorbit cu el de câteva ori şi i-am arătat oraşul. Nu ne înţelegem prea bine. Nu putem să comunicăm.

— De ce nu? s-a interesat Carter.

— E un ditamai introvertitul. Nu prea îi place să vorbească, priveşte doar. În plus de asta, nu vreau să-l încurajez.

— Şi deci tu îi accentuezi tăcerile.

Am ridicat din umeri şi am apăsat pe buton ca să vină un lift.

— Cred că ştiu o carte care te-ar putea ajuta. O caut şi ţi-o dau cu împrumut.

— Nu, mersi.

— N-o respinge. O să-ţi îmbunătăţească abilităţile de comunicare cu Seth. Am văzut eu la un talk-show.

— Tu nu asculţi? Nu vreau să îmbunătăţesc nimic.

— Ah, a făcut Carter cu un aer de înţelept. Nu-ţi plac introvertiţii.

— Nu... nu, nu e asta. N-am nici o problemă cu introvertiţii.

— Şi atunci de ce nu-ţi place Seth?

— Ba-mi place! La naiba, încetează.

Îngerul mi-a aruncat un zâmbet strâmb.

— Nu-i nimic dacă simţi aşa. În fond, trecutul demonstrează că ai tendinţa de a prefera oricum tipii ostentativi şi insinuanţi.

— Ce vrei să spui cu asta? am replicat, gândindu-mă imediat la atracţia mea faţă de Roman.

Ochii lui Carter au scânteiat răutăcios. Eram deja la ieşirea din spital.

— Nu ştiu. Tu să-mi spui, Letha.

Aproape ieşisem pe uşă, dar comentariul lui m-a făcut să mă întorc brusc. M-am răsucit atât de iute încât părul mi-a biciuit faţa.

— Unde ai auzit numele ăsta?

— Am sursele mele.

O nebuloasă de senzaţii mi s-a instalat în piept, ceva ce nu puteam să identific pe deplin. Era undeva între ură şi disperare, dar nu se situa în nici una din cele două. În adâncul meu se înălţa o vâlvătaie din ce în ce mai aprigă şi-mi venea să urlu la Carter, la aroganţa şi siguranţa care i se citeau pe faţă. Îmi venea să tabăr cu pumnii pe el sau să-mi schimb aspectul exterior în ceva îngrozitor. Nu ştiam de unde aflase numele ăsta, dar trezise un soi de monstru adormit în adâncul meu, ceva care stătuse ghemuit.

A continuat să mă privească cu calm, citindu-mi fără îndoială gândurile.

Încet-încet, am devenit conştientă de locul în care mă aflam, de coridoarele răcoroase, de vizitatorii temători, de personalul eficient. Mi-am calmat respiraţia şi l-am fixat pe înger cu o privire nimicitoare.

— Nu care cumva să-mi mai zici vreodată aşa. Niciodată în viaţa ta!

A înălţat din umeri, zâmbind încă.

— Scuze.

M-am răsucit vijelios pe călcâie şi l-am lăsat acolo. Am dat buzna spre maşina mea şi nu am realizat că eram la volan şi conduceam până să ajung la jumătatea podului, cu lacrimi curgându-mi din colţurile ochilor pe obraji.

Capitolul 12

Mamă, dacă mă ameninţa pe mine Jerome că mă pune la păstrare pe undeva, încetam imediat să-mi mai bag nasul.

— Eu nu-mi bag nasul, fac doar speculaţii.

Peter a clătinat din cap şi a scos dopul de la o sticlă de bere. Stăteam cu el şi cu Cody în bucătăria lor, la o zi după ce Hugh fusese atacat. Tocmai sosise o pizza cu şuncă şi ananas, iar eu şi Cody ne înfruptam din ea, în timp ce celălalt vampir se uita doar.

— De ce nu poţi să accepţi situaţia aşa cum e? Jerome spune adevărul. E un vânător de vampiri.

— Nu. Nici gând. Nu se potriveşte. Nu dacă ţinem cont de felul stupid în care se poartă Jerome şi Carter, de atacul asupra lui Hugh, de biletul ăla cretin pe care l-am primit.

— Eu îmi închipuiam că primeşti bileţele trăsnite de amor tot timpul. „Inima îmi sângerează pentru tine, Georgina.” Scris chiar cu sânge, chestii de genul ăsta.

— Da, nimic nu excită mai tare o tipă decât automutilarea, am mormăit.

Am înghiţit nişte Mountain Dew şi mi-am văzut iar de pizza mea. Pe bune, în materie de cafeină şi zahăr, Mountain Dew era aproape la fel de bun ca moca mea.

— Auzi, tu de ce nu mănânci din asta?

Peter a ridicat sticla de bere, în chip de explicaţie.

— Sunt la cură.

Mi-am aruncat privirea la ea. „Golden Village, bere blondă cu un slab conţinut de carbohidraţi.”

Am îngheţat, pe când mă pregăteam să muşc. Slab conţinut de carbohidraţi?

— Peter... tu eşti vampir. Nu consumi prin natura ta chestii cu un slab conţinut de carbohidraţi?

— N-are sens, a chicotit Cody, deschizând gura pentru prima oară. Deja am avut discuţia asta cu el, dar nu vrea să asculte.

— Tu nu poţi să înţelegi, a spus Peter şi a aruncat o privire pofticioasă pizzei noastre. Tu poţi să-ţi faci corpul cum vrei.

— Da, da'..., am spus şi l-am privit pe Cody. Poate măcar să se îngraşe? Corpurile nemuritorilor nu sunt, ştiu şi eu, inalterabile? Sau fără vârstă, sau ceva de genul?

— Tu ştii mai bine decât mine, a spus el.

— Ne hrănim şi cu alte chestii, a spus Peter şi şi-a frecat stânjenit burta. Nu doar cu sânge. E logic.

Cred că era chestia cea mai ciudată pe care o auzisem de la moartea lui Duane încoace.

— Termină, Peter, cu prostiile. Dacă o mai ţii aşa, o să ajungi la Hugh ca să-ţi facă liposucţie.

S-a înseninat.

— Crezi că ar ajuta?

— Nu! Arăţi bine. Arăţi ca întotdeauna.

— Ştiu şi eu... Ori de câte ori ieşim, Cody are parte de toată atenţia. Poate ar trebui să mai bag nişte blond în ţepi.

M-am abţinut să remarc că Peter avea aproape 40 de ani când devenise vampir şi avea o chelie galopantă. Cody era tânăr, 20 de ani, cu un aspect plăcut, leonin şi cu pielea bronzată. Nemuritorii care înainte fuseseră muritori rămâneau la vârsta şi aspectul pe care îl avuseseră când se instalase nemurirea. Dacă cei doi vampiri încă mai frecventau cluburi şi baruri de studenţi, nici nu mă miram că avea mai mult noroc Cody.

— Pierdem timpul, am exclamat, dornică să-i distrag lui Peter atenţia de la subiectul ăsta cu aspectul exterior. Vreau să înţeleg cine l-a atacat pe Hugh.

— Hristoase, tu o ţii pe-a ta întruna, a izbucnit. De ce nu poţi să aştepţi până se află?

Bună întrebare. Habar n-aveam de ce. Ceva din adâncul meu mă împingea să aflu adevărul, să fac ce pot ca să-mi protejez prietenii şi pe mine. Nu puteam sta indiferentă.

— Nu se poate să fi fost un muritor, judecând după felul în care a descris Hugh atacul.

— Mda, dar nici un nemuritor nu l-ar fi putut omorî pe Duane, ţi-am spus deja chestia asta.

— Nu un nemuritor de rang inferior, am precizat. Dar unul de rang superior...

Peter a izbucnit în râs.

— Hai că deja exagerezi. Crezi că avem de-a face cu vreun demon răzbunător?

— Sigur ar fi în stare.

— Mda, dar nu au nici un motiv.

— Nu neapă...

Deodată m-a copleşit o senzaţie ciudată, delicată, argintie, ca un gâdilat. Îmi amintea de aroma liliacului şi de clinchetul clopoţeilor şi i-am privit brusc pe ceilalţi.

— Ce dra..., a început Cody, dar Peter pornea deja spre uşă.

Amprenta pe care o percepeam cu toţii semăna cu a lui Carter în unele privinţe, dar era mai delicată şi mai dulce, mai firavă.

Era un înger păzitor.

Peter a deschis uşa, unde stătea Lucinda, cu un aer afectat, strângând în braţe o carte.

Mai că mi s-a tăiat respiraţia. Era şi normal. De regulă, nu interacţionam cu prea mulţi îngeri din zonă, iar Carter era excepţia datorită relaţiei sale cu Jerome. Cu toate astea, cunoşteam localnicii, şi o cunoşteam şi pe Lucinda. Nu era înger pe bune, asemenea lui Carter. Îngerii păzitori erau mai degrabă echivalentul ceresc al lui Hugh: foşti muritori care slujeau şi făceau servicii pentru eternitate.

Nu mă îndoiam că Lucinda făcea tot soiul de fapte bune zi de zi. Probabil că lucra la cantina săracilor şi le citea poveşti orfanilor în timpul liber. Însă ori de câte ori era în preajma noastră, devenea o scârbă înţepată, iar Peter îmi împărtăşea sentimentul.

— Da? a întrebat el cu calm.

— Bună, Peter. Ai un păr foarte... interesant astăzi, a remarcat ea cu diplomaţie, fără să se urnească din cadrul uşii. Pot să intru?

Peter s-a încruntat la comentariul ei despre păr, dar era amfitrion până în măduva oaselor, aşa că i-a făcut semn să intre. Mă tachina el pe tema hobby-urilor mele de muritoare, dar vampirul avea un puternic simţ al bunei-cuviinţe şi al etichetei, vecin cu tulburarea obsesiv-compulsivă.

A lunecat înăuntru, îmbrăcată corect cu o fustă în carouri până la glezne, cu un pulover pe gât şi cu părul ei blond tuns scurt şi răsucit spre interior.

Cu mine stătea cu totul altfel treaba. Cu decolteul adânc, jeanşii supermulaţi şi tocurile de stripperiţă, mă simţeam ca şi când aş fi putut chiar în momentul ăla să mă întind pe jos şi să-mi depărtez picioarele. Privirea sfioasă pe care mi-a aruncat-o sugera clar că gândea şi ea acelaşi lucru.

— E o plăcere să vă revăd pe toţi, a spus pe un ton vioi, ceremonios. Am venit să las ceva din partea domnului Carter.

— Domnul Carter? a întrebat Cody. Ăsta e numele lui de familie? Eu credeam că e prenumele.

— Eu cred că are un singur nume, mi-am dat cu părerea. A se vedea Cher şi Madonna.

Lucinda nu a comentat în nici un fel schimbul nostru de cuvinte. În loc de asta, mi-a întins o carte. *Bărbaţii sunt de pe Marte, femeile sunt de pe Venus: Un ghid clasic pentru înţelegerea sexului opus.*

— Ce naiba e asta? a exclamat Peter. Cred că am văzut-o la un talk-show.

Brusc, mi-am adus aminte că plecasem de la spital însoţită de Carter şi că spusese că avea o carte care avea să mă ajute în relaţia cu Seth. Am aruncat-o pe masă dezinteresată.

— Simţul umorului de tot căcatul al lui Carter atacă din nou.

Lucinda s-a înroşit ca un rac.

— Cum poţi să foloseşti un asemenea limbaj cu atâta nechibzuinţă? Vorbeşti de parcă ai fi... de parcă ai fi într-un vestiar!

Mi-am netezit maioul de pe mine.

— Da' de unde. N-aş purta niciodată aşa ceva într-un vestiar.

— Mda, nici măcar nu are culoare de uniformă, a spus Peter.

Nu mă puteam abţine să nu mă joc cu îngerul păzitor.

— Dacă aş fi într-un vestiar, probabil aş purta o fustiţă scurtă de majoretă, fără lenjerie intimă.

Peter mi-a ţinut şi el isonul.

— Şi ai face faza aia, nu? Aia cu mâinile lipite de zid şi cu fundul înapoi?

— M-ai ghicit, am fost de acord. Ca întotdeauna pregătită să mă sacrific pentru echipă.

Până şi Cody a roşit la grosolănia noastră, cât despre Lucinda, ea era deja violet.

— N-aveţi pic de ruşine, nici un pic!

— Mă rog, i-am scurtat-o. Probabil că la clubul vostru, sau pe unde poţi umbla tu şi restul găştii, purtaţi tot timpul genul ăsta de fustă, atât că e mai scurtă. Cu şosete trei sferturi. Pun pariu că ceilalţi îngeri adoră lookul de şcoliriţă.

Dacă Lucinda ar fi fost unul dintre prietenii mei, un comentariu ca ăsta n-ar fi făcut decât să atragă după sine şi

mai mult sarcasm şi remarci ironice. Însă îngerul păzitor s-a crispat şi a ales calea falsei pioşenii.

— Noi - a declamat ea - nu ne tratăm unii pe ceilalţi cu atâta necuviinţă. Noi ne purtăm decent, ne arătăm respect unii celorlalţi, noi nu ne omorâm între noi.

Remarca asta a fost însoţită de o privire rapidă către mine.

— Ce vrei să spui cu asta?

Şi-a dat puţinul păr pe spate.

— Cred că ştii foarte bine. Am auzit cu toţii despre fapta aia violentă a ta. Mai întâi vampirul ăla, apoi drăcuşorul. Nu mă mai surprinde nimic la voi.

Acum eu am fost aia care s-a înroşit.

— Asta e o porcărie! Nu mai sunt suspectă pentru Duane de foarte mult timp. Iar Hugh... asta e o prostie. Îmi e prieten.

— De parcă ar însemna ceva prietenia pentru cei de teapa la... E şi el la fel de rău. Din câte am auzit, s-a amuzat copios povestind tuturor celor care aveau urechi să asculte despre costumaţia ta cu bici şi aripi. Ah, şi apropo, dacă nu te deranjează remarca mea, cred că este lucrul cel mai degradant de care am auzit în viaţa mea. Chiar şi pentru un sucub. A tras o ocheadă spre cartea pe care o aruncasem pe masă. Am să-i spun domnului Carter că ai, ăăă, primit cartea.

Cu asta, s-a întors cu o mişcare elegantă şi a plecat, închizând uşa în urma ei.

— Scârbă făţarnică, am mormăit. Şi până la urmă, câtă lume ştie de chestia cu demoniţa?

— Dă-o-ncolo, a spus Peter. E o neavenită. Şi pe deasupra înger. Nu ştii niciodată ce-or să facă.

M-am încruntat. Şi atunci m-am prins. Nu puteam să cred că nu mă gândisem niciodată la chestia asta până acum. Poate că Lucinda merita să-i acord mai multă încredere.

— M-am prins!

— Cu ce te-ai prins? a mormăit Cody, cu gura plină de pizza aproape rece.

— Era înger ăla care l-a omorât pe Duane şi l-a atacat pe Hugh! E perfect. Aveai dreptate când spuneai că un demon n-ar avea nici un motiv să elimine dintre ai noştri. Dar un înger? De ce nu? Mă refer la un înger pe bune, nu la unul păzitor ca Lucinda.

Peter a clătinat din cap.

— Ar putea să facă aşa ceva un înger, dar ar fi prea meschin. Marea bătălie cosmică dintre bine şi rău e ceva mai mult decât un caft parte în parte, ştii şi tu asta. Ar fi o irosire a resurselor să dileşti câte un agent al răului odată.

Cody a meditat la asta.

— Dar dacă e un înger răzvrătit? Unul care nu se mai supune regulilor jocului.

Peter şi cu mine ne-am întors surprinşi spre vampirul cel tânăr. În seara asta ne cam evitase speculaţiile.

— Nu există aşa ceva, l-a contrazis mentorul lui. Nu-i aşa, Georgina?

Am simţit asupra mea ochii celor doi vampiri care aşteptau să-mi spun părerea.

— Jerome spune că nu există îngeri malefici. Odată ce devin răi, se transformă în demoni, nu mai sunt îngeri.

— Atunci asta îţi dărâmă teoria. Un înger care face ceva rău ar cădea şi n-ar mai fi înger. Şi în plus, ar şti Jerome de el.

M-am încruntat, intrigată încă de faptul că vampirul mai tânăr folosise cuvântul „răzvrătit” în loc de „căzut”. Poate că păcatul angelic este ca ăla omenesc... nu e întotdeauna „rău” dacă persoana respectivă crede că face „bine”. Asta încă nu a trecut în partea ailaltă.

Am meditat cu toţii o clipă. Fiinţele umane suferă permanent din pricina concepţiei iluzorii că există un set precis de reguli privitoare la ce este şi ce nu este păcat, reguli pe care cineva le-ar putea încălca fără ca măcar să realizeze.

În realitate, majoritatea oamenilor ştiu când greşesc. Simt. Păcatul este mai degrabă o chestiune subiectivă decât una obiectivă. Pe vremea puritanilor, nu era nici o problemă pentru un sucub să pângărească suflete, întrucât orice avea legătură cu sexul şi plăcerea era considerat un lucru rău de către acei bărbaţi. În zilele noastre, majoritatea oamenilor nu mai consideră sexul premarital ca fiind un lucru rău, deci nu se înfăptuieşte nici un păcat. Sucubii au fost nevoiţi să devină mai creativi cu trecerea anilor, dacă vor să se energizeze şi să pângărească un suflet.

În aceeaşi logică, era posibil ca un înger răzvrătit care credea că face un lucru bun să nu păşească pe tărâmul păcatului. Dacă nu exista păcat, nu exista nici cădere. Sau exista? Era complicată toată chestia asta, şi se pare că Peter îmi împărtăşea părerea.

— Şi deci care e diferenţa? Ce face un înger să cadă? Mizăm foarte tare pe o chestiune de ordin teoretic.

Puteam fi de acord cu asta, dar mi-am amintit de altceva.

— Biletul.

— Biletul? a întrebat Cody.

— Biletul care era la mine pe uşă. Scria că sunt suficient de frumoasă încât să ispitesc îngerii să cadă.

— Păi să ştii că arăţi destul de bine. Când am ridicat din sprânceană, Peter a spus fără chef: Mă rog, e cam suspectă treaba... dar e aproape prea suspectă. De ce şi-ar lăsa cineva pe faţă cartea de vizită?

Cody aproape că a sărit de pe scaun.

— E un fel de înger diliu căruia îi place să se joace cu minţile oamenilor. Ca în filmele alea în care ucigaşii lasă indicii pe corpul victimelor, ca să-i poată urmări pe poliţişti dezlegând misterul.

Imaginea asta m-a făcut să mă cutremur în timp ce meditam la ce ştiam eu despre îngeri în general, adică nu prea mare lucru. Spre deosebire de ai noştri, forţele binelui nu aveau aceeaşi ierarhie obscură de supraveghetori şi reţele

geografice, în ciuda poveştilor despre heruvimi şi serafimi. În fond, noi eram ăia care inventaserăm managementul de mijloc, nu ei. Întotdeauna avusesem impresia că majoritatea îngerilor şi a făcătorilor de bine operau pe principiul detectivilor particulari sau al lucrătorilor de teren care duceau la îndeplinire diverse misiuni angelice într-o manieră slab organizată. O asemenea jurisdicţie amplă oferea cuiva o multitudine de ocazii pentru a-şi duce la îndeplinire propriile scopuri.

Implicarea unui înger ar explica de asemenea subterfugiul, am reflectat eu. Ai lor erau stânjeniţi. De fapt, e o chestie tipică la ei. Pe noi puţine ne mai stânjeneau. Ei, însă, s-ar jena să recunoască faptul că unul de-ai lor a devenit un netrebnic, iar Carter, fiind la cataramă cu Jerome, îl păcălise pe demon să păstreze tăcerea peste întreaga afacere. Tot sarcasmul lui şi încercările de a mă batjocori nu erau decât alte exemple de încercări fără succes de a-şi spăla ruşinea.

Cu cât meditam mai mult la teoria asta exagerată, cu atât îmi plăcea mai mult. Un înger nemulţumit care se voia a fi un erou, a decis să devină răzbunător şi să se răfuiască cu forţele răului. Teoria îngerului răzvrătit explica felul în care fiecare dintre noi putea fi o ţintă şi putea arunca lumină asupra motivului pentru care nimeni nu simţea fiinţa asta, dat fiind că acum ştiam că nemuritorii de rang înalt îşi puteau ascunde prezenţa.

Chestie care m-a făcut să mă întreb de ce îşi ascundeau şi Jerome şi Carter prezenţa. Oare sperau să-l prindă pe îngerul ăsta nepregătit? Asta, şi în plus...

— Şi atunci, de ce l-ar fi lăsat individul ăsta pe Hugh în viaţă? Mi-am mutat privirea de la un vampir la celălalt. Un înger ne-ar putea elimina pe oricare dintre noi. Hugh a spus că nu avea şanse să-l dovedească, şi că nimeni nu i-a întrerupt. Atacatorul pur şi simplu s-a plictisit şi a şters-o. De ce? De ce l-ar fi omorât pe Duane, dar nu şi pe Hugh?

Sau pe mine, dacă e vorba pe-aşa, dat fiind că individul ştie cine sunt.

— Pentru că Duane era un dobitoc? a sugerat Peter.

— Lăsând deoparte personalitatea, cu toţii atârnăm la fel de greu într-ale răului. Hugh poate chiar mai mult.

Într-adevăr, Hugh era în floarea vârstei, după criteriile nemuritorilor. Nu mai era nici un novice lipsit de experienţă precum Cody, nici nu se plictisise de lume ca Peter sau ca mine. Hugh era destul de priceput încât să devină bun în meseria lui, şi chiar îi plăcea ce făcea. Ar fi trebuit să fie o ţintă ideală pentru orice smardoi angelic care îşi propusese să cureţe lumea de gunoaie.

Cody i-a dat dreptate lui Peter.

— Mda. Răi sau nu, unii dintre noi suntem mai plăcuţi decât alţii. Poate că un înger are respect pentru chestia asta.

— Mă îndoiesc că un înger l-ar considera pe oricare dintre noi plăcut...

M-am oprit. Era un înger care ne plăcea. Unul care umbla cu noi, care părea să fie oriunde era şi Jerome în ultima vreme, când avuseseră loc atacurile. Un înger care ne cunoştea personal, ne cunoştea toate obiceiurile şi slăbiciunile. Ce cale mai bună exista de a ne urmări şi de a ne studia decât infiltrându-se în gaşca noastră la băute şi dându-se ca fiind prietenul nostru?

Ideea asta era aşa de explozivă, atât de periculoasă, încât mă lua cu rău numai când mi se contura gândul. Desigur, nu puteam să spun tare nimic din toate astea. Încă nu. Cody şi Peter abia dădeau crezare teoriei ăsteia cu îngerii şi mă îndoiam că aveau să treacă de partea mea dacă începeam să-l acuz pe Carter.

— Georgina, te simţi bine? a întrebat Cody când m-am adâncit în tăcere.

— Da... da... mi-e bine.

Ochii mi-au căzut pe ceasul de la aragaz şi am ţâşnit de pe scaun, cu capul învârtindu-mi-se încă.

— Rahat! Trebuie să ajung înapoi în Queen Anne.

— Pentru ce? a întrebat Peter.

— Am întâlnire.

— Cu cine? a rânjit Cody şmechereşte la mine, şi, drept răspuns, am roşit.

— Cu Roman.

Peter s-a întors spre ucenicul lui.

— Asta care mai e?

— Meseriaşul ăla care dansează. Georgina era grămadă peste el.

— Nu e adevărat. Îl plac prea mult ca să fac chestia asta.

Au râs. Când mi-am luat haina, Peter a întrebat:

— Auzi, poţi să-mi faci şi mie o favoare la un moment dat?

— Ce? am spus, gândindu-mă încă la misterul care se ţesea în jurul nostru.

La asta şi la Roman. Vorbiserăm de câteva ori la telefon de la ultima întâlnire şi eram din ce în ce mai uimită cât de bine ne potriveam.

— Hm, ştii că sunt nişte programe de calculator la saloanele de coafură în care îţi arată cum ţi-ar sta cu diferite culori şi tunsori? Mă gândeam că tu ai putea fi un model în carne şi oase. Te-ai putea metamorfoza în mine ca să-mi arăţi cum mi-ar sta cu diferite stiluri de tunsoare.

Un minut întreg ne-a apăsat tăcerea, timp în care eu şi cu Cody ne holbam la el.

— Peter - i-am spus într-un târziu - e cea mai stupidă idee pe care am auzit-o vreodată.

— Nu ştiu ce să zic, a spus Cody, scărpinându-se în barbă. Nu e prea rea venind din partea lui.

— Avem prea multe probleme pe cap acum, l-am avertizat, pentru că-mi lipsea răbdarea de a-i face pe plac lui Peter. Nu-mi irosesc energia ca să-ţi măgulesc ţie amorul-propriu.

— Haide, mă, a insistat Peter. Încă mai dai pe dinafară de la virginul ăla bun la suflet. Mai dă şi la alţii.

Am clătinat din cap şi mi-am aruncat poşeta pe umăr.

— Curs introductiv de sucubuşenie. Cu cât transformarea e mai mare faţă de forma mea naturală, cu atât consumă mai multă energie. Transformarea în sexul opus este o mare porcărie; aia într-o altă specie e şi mai nasoală. Să mă joc de-a salonul de coafură cu tine mi-ar irosi mare parte din ce-am pus deoparte şi am lucruri mai bune pe care să-mi consum energia. I-am aruncat o privire periculoasă. Prietene, ai nevoie de consiliere pe teme de aspect exterior şi nesiguranţă.

Cody m-a privit cu un interes sporit.

— Poţi să te transformi în altă specie? Adică de exemplu într-un monstru Gila[15] sau.... sau... într-un arici din ăla de mare, sau ceva de genul?

— Hai, noapte bună, flăcăi. Am şters-o.

Pe când plecam, îi auzeam încet pe Peter şi pe Cody dezbătând dacă mi-ar lua mai multă energie să mă transform într-un mamifer micuţ de tot sau într-o reptilă de dimensiunile unui om.

Of, vampirii ăştia. Pe bune, uneori zici că sunt copii.

Am ajuns acasă în timp record. Mi-am amintit să-mi transform pantofii cu toc în sandale cu plută şi am ajuns la uşa clădirii în care stăteam în acelaşi timp cu Roman.

Când l-am văzut, mi s-a dus orice gând sâcâitor despre îngeri şi urzeli.

Îmi spusese să mă îmbrac casual în seara asta, şi deşi îşi urmase propriul sfat, tot reuşise să dea jeanşilor şi tricoului cu mânecă lungă o tentă de vestimentaţie demnă de o prezentare de modă. Se pare că aspectul meu a avut acelaşi efect asupra lui, pentru că m-a prins într-o îmbrăţişare sufocantă şi m-a sărutat pe obraz.

---

15 Specie de şopârlă veninoasă care trăieşte pe continentul american.

— Bună, frumuseţe, mi-a şoptit în ureche, menţinând îmbrăţişarea un pic mai mult decât era necesar.

— Bună, am spus pe când mă dezlipeam de el şi i-am zâmbit.

— Ce scundă eşti, a remarcat şi mi-a cuprins obrazul cu mâna. Ce drăguţ.

Ochii ăia ameninţau să mă înghită, aşa că m-am ferit înainte să fac vreo prostie.

— Hai să mergem, am spus, apoi am făcut o pauză. Aăă, unde mergem?

M-a condus spre maşina lui care era parcată mai jos, pe stradă.

— Din moment ce pari să te descurci aşa de bine cu picioarele, mă gândeam să mergem undeva ca să vedem cum îţi coordonezi şi restul corpului.

— Ca de exemplu într-o cameră de hotel?

— Drace! Chiar aşa de repede mă citeşti?

Câteva minute mai târziu, trăgea în incinta unui local dărăpănat cu o firmă luminoasă strălucitoare pe care scria BURT'S, PISTĂ DE BOWLING. Am căscat ochii vădit dezgustată, incapabilă să-mi ascund sentimentele.

— Asta e alegerea ta pentru o întâlnire? O pistă de bowling? Şi nici măcar una mai acătării.

Roman nu a părut îngrijorat de lipsa mea de entuziasm.

— Când ai fost ultima oară la bowling?

Bănuiam că fusese prin anii '70.

— Cu mult timp în urmă.

— Exact. Vezi - a început el cu chef de discuţie pe când intram şi ne apropiam de ghişeu - te-am citit. Pretinzi că nu vrei să ai o relaţia serioasă cu nimeni, dar eu tot am impresia că ieşi mult. Mărimea 41, vă rog.

— 37.

Casiera ne-a dat fiecăruia o pereche de încălţări oribile şi m-am bucurat că pentru mine microbii nu erau nici o pro-

blemă. Roman a plătit şi tipa ne-a făcut semn spre culoarele noastre.

— În orice caz, după cum spuneam, indiferent ce intenţii ai tu, tot trebuie să te întâlneşti până la urmă cu cineva, măcar un pic. Eu nu ştiu cum reuşeşti, cu atenţia pe care o atragi.

— Ce vrei să spui cu asta?

M-am aşezat lângă culoarul nostru şi mi-am scos sandalele Birkenstock, privind încă strâmb pantofii de închiriat.

Roman s-a oprit din legatul şireturilor şi mi-a aruncat o privire lungă şi cercetătoare.

— Hai, fii serioasă, nu se poate să fii aşa cu capul în nori. Tot timpul se uită bărbaţii la tine. Întotdeauna văd asta când suntem împreună. Când mergi prin librărie, când am fost la barul ăla zilele trecute, şi chiar şi aici, în locul ăsta. De când am plecat de la ghişeu, am văzut cel puţin trei tipi oprindu-se şi uitându-se la tine.

— Vrei să spui ceva cu chestia asta?

— Urmează, a spus ridicându-se şi a pornit spre un suport cu bile de bowling la liber. La câtă atenţie primeşti, probabil că tot timpul îţi dă cineva întâlnire şi probabil că uneori mai şi cedezi, aşa cum ai făcut şi cu mine. Corect?

— Mda.

S-a oprit din cercetarea bilelor şi mi-a aruncat încă o privire din aia amuţitoare, pătrunzătoare.

— Povesteşte-mi despre ultima ta întâlnire.

— Ultima mea întâlnire?

M-am gândit că totuşi Martin Miller nu se pune.

— Ultima întâlnire. Mă refer la una pe bune, nu ieşitul la un pahar de ceva. Întâlnire, la care tipul s-a străduit să planifice un itinerar care credea el că i te-ar aduce în pat.

Am verificat greutatea unei bile de un portocaliu fluorescent cu vârtejuri verzi, în vreme ce îmi storceam creierii.

— Am fost la operă, am spus într-un târziu. Şi apoi am luat cina la Santa Lucia's.

— Se mănâncă bine acolo. Şi înainte de asta?

— Iisuse, ce curios eşti. Ăăă... stai să mă gândesc, cred că era vernisajul unei expoziţii de artă.

— Fără îndoială acompaniat de o cină la vreun restaurant în care chelneri din ăia de lemn spun „mulţumesc” după ce comanzi, nu?

— Parcă.

— Exact cum mă gândeam, a spus şi a ridicat o bilă albastră şi şi-a vârât-o la subraţ. De-aia refuzi să ieşi la întâlniri, de-aia nu vrei să ai o relaţie serioasă cu nimeni. Eşti aşa o bucăţică, încât întâlnirile de cinci stele, presărate cu lux, au devenit ceva obişnuit. Banal. Bărbaţii pun totul la bătaie pentru tine, dar după o vreme, te plictiseşti de ei, a spus şi ochii i-au devenit jucăuşi. De-aia eu am să mă deosebesc de rataţii ăia şi am să te duc în locuri în care picioruşele tale elitiste nu ar visa niciodată să calce. *La crème de la crème,* întoarcerea la origini, aşa cum erau pe vremuri întâlnirile: doi oameni preocupaţi mai tare unul de celălalt decât de localul cu pretenţii în care se află.

Am pornit împreună spre culoarul nostru.

— Mult ţi-a mai luat până să spui că ce crezi tu că vreau eu de fapt e să degust din viaţa plină de lipsuri.

— Şi nu e aşa?

— Nu.

— Şi atunci de ce eşti cu mine?

I-am cercetat aspectul superb şi gândul mi-a zburat la conversaţia pe care o avuseserăm noaptea trecută despre limbile clasice. Frumos şi inteligent, greu să rezişti la aşa ceva.

— Tu nu prea ai lipsuri.

Mi-a zâmbit şi a schimbat subiectul.

— Pe asta o alegi?

Mi-am aruncat privirea la modelul psihedelic al bilei.

— Mda. Şi aşa noaptea asta capătă accente suprarealiste, măcar să împing la extremă experienţa. Poate mai târziu băgăm şi ceva în venă.

Roman a mijit amuzat din ochi şi a aplecat capul spre culoarul nostru.

— Hai să vedem ce ştii să faci cu ea.

Am păşit înainte nesigură şi încercam să-mi amintesc cum făceam chestia asta pe vremuri. Peste tot pe pistă, vedeam alţi jucători avansând şi lansând bila cu uşurinţă. Am ridicat din umeri, m-am oprit la linie, am dus braţul înapoi şi am aruncat. Bila a pornit cu smucituri, a înaintat vitejeşte preţ de vreun metru şi ceva, a lovit culoarul cu un zgomot puternic şi apoi a sfârşit în culoarul lateral. Roman a venit lângă mine şi am urmărit amândoi în tăcere cum bila îşi urma traseul.

— Întotdeauna eşti aşa de dură cu „bilele”? a întrebat el într-un târziu.

— În general, bărbaţii nu se plâng.

— Îmi închipui. De data asta încearcă să o faci să atingă solul înainte s-o lansezi pe culoar.

I-am aruncat o privire tăioasă.

— N-oi fi genul ăla de bărbat care se excită de-a dreptul când le arată femeilor cât de bun e el la orice, nu?

— Nţ. Pur şi simplu ofeream un sfat prietenesc.

Bila a ajuns înapoi la mine şi i-am urmat instrucţiunile. În felul ăsta impactul bilei s-a dovedit a fi mai mic, dar tot în culoarul lateral a sfârşit.

— Bun. Acum arată *tu* ce poţi, am mormăit şi m-am aşezat indignată pe un scaun.

Roman a pornit spre pistă cu paşi mari, cu mişcări graţioase şi suave, de pisică. Bila s-a prelins din mâna lui asemenea apei dintr-o carafă, a curs alene pe culoar şi a lovit nouă popice. Când bila s-a întors înapoi, a aruncat-o încă o dată fără dificultate şi a eliminat-o şi pe cea de-a zecea care se încăpăţânase să-i reziste.

— Se anunţă o noapte lungă.

— Nu te întrista, a spus şi m-a prins de bărbie. O scoatem noi la capăt. Mai încearcă o dată şi ţinteşte mai spre stânga. Eu mă duc să aduc nişte bere.

Am aruncat spre stânga după cum mă sfătuise, dar n-am reuşit decât să lovesc în culoarul lateral din stânga. La a doua aruncare am încercat să mă menţin mai moderată şi am reuşit să lovesc o popică din partea stângă. Fără să vreau, am tras un chiot de bucurie.

— Bravo, m-a încurajat Roman şi a aşezat două halbe cu o poşircă de bere pe masă.

Nu mai băusem ceva produs într-o microfabrică de bere de mai bine de un deceniu.

— Totul e s-o iei cu paşi mici, a adăugat.

Chestia asta s-a dovedit a fi adevărată pe măsură ce înainta seara. Uşor-uşor am început să dobor mai multe popice, deşi îmi luasem prostul obicei de a crea goluri între ele la prima aruncare. Nu dovedeam talent la doborât popicele răzleţe, în ciuda explicaţiilor profesioniste oferite de Roman. Spre cinstea lui, îmi dădea sfaturi de valoare, fără urmă de ameninţare în glas, dublate de instrucţiuni practice.

— Braţul trebuie să-l ţii aşa, iar restul corpului trebuie să fie aplecat aşa, a explicat stând în spatele meu, ţinându-mi o mână pe şold şi pe cealaltă pe încheietura mâinii.

Carnea mi-a fremătat la atingerea lui şi m-am întrebat dacă acţiunile lui erau mânate de generozitate sau erau o scuză să-şi pună mâinile pe mine. Practicam astfel de tehnici în mod regulat în munca mea de sucub, iar chestia asta îi înnebunea pe bărbaţi, şi acum înţelegeam de ce.

Fie că era un tertip sau nu, eu nu l-am oprit.

Mi-am bătut recordul la al doilea meci, reuşind chiar să dobor toate popicele, deşi performanţa mea a avut de suferit în runda a treia, când berea şi oboseala m-au copleşit. Simţind lucrul ăsta, Roman a decretat sfârşitul

aventurii noastre la bowling, elogiindu-mi progresul ca fiind impresionant.

— Acum trebuie să mergem să luăm cina într-o bombă ca să menţinem în acelaşi ton întâlnirea asta de vis prin paradisul sărăciei?

M-a cuprins cu braţul în timp ce ne îndreptam spre maşină.

— Cred că depinde dacă ai capitulat sub atacul şarmului şi şireteniei mele.

— Dacă spun că da, mă duci într-un loc de Doamne-ajută? Să ştii că uneori localurile cu pretenţii dau rezultate.

Spre satisfacţia mea, am aterizat într-un restaurant japonez de bani mulţi. Ne-am savurat pe îndelete mâncarea şi conversaţia şi încă o dată cunoştinţele şi inteligenţa lui Roman m-au impresionat. De data asta am discutat despre teme actuale, ne-am împărtăşit părerile despre ştirile momentului şi despre cultură, despre lucrurile care ne plac, despre lucrurile care ne scot din minţi etc., etc. Am descoperit că Roman călătorise ceva la viaţa lui şi că avea păreri bine închegate despre politică şi afaceri externe.

— Ţara asta este atât de îndrăgostită de sine, s-a plâns, sorbindu-şi sake-ul. E ca o oglindă uriaşă. Stă toată ziua şi se priveşte pe sine. Când reuşeşti s-o faci să se uite şi în altă parte, o face numai pentru a le spune altora ce să facă şi cum să fie ca ea însăşi. Politica noastră militară şi economică îi chinuie pe cei din afara graniţelor noastre, iar în interiorul graniţelor, grupurile conservatoare îi chinuie pe ceilalţi cetăţeni. Nu pot să sufăr chestia asta.

Am ascultat cu interes, uimită de latura lui de tip agreabil şi degajat.

— Fă ceva pe tema asta. Or dacă nu, pleacă.

A clătinat din cap.

— Vorbeşti ca un cetăţean comod. Vechea poveste cu „dacă nu-ţi place, pleacă”. Din nefericire, e mult mai complicat de-atât să te dezrădăcinezi, a spus şi s-a lăsat pe

spate, zâmbind larg ca să mai detensioneze momentul. Şi chiar fac câte ceva, pe ici, pe colo. Lucruri mici. Îmi duc propria bătălie împotriva stării existente, înţelegi? Merg la câte o manifestaţie, refuz să cumpăr produse făcute cu sudoarea celor din Lumea a Treia.

— Eviţi blănurile, mănânci mâncare ecologică, chestii de genul?

— Şi asta, a spus el şi a chicotit.

— Ciudat, am spus după un moment de tăcere.

Tocmai îmi trăsnise ceva prin cap.

— Cee?

— În tot timpul ăsta am vorbit doar despre lucruri actuale. Nu ne-am împărtăşit nimic despre copilării pline de traume, despre anii de facultate, despre foşti iubiţi/iubite sau altele de genul.

— Şi ce e aşa de ciudat la asta?

— Nimic de fapt. Numai că de regulă ritualurile umane de împerechere par să implice ca toată lumea să-şi împărtăşească aventurile.

— Vrei să facem chestia asta?

— Nu prea.

De fapt, uram partea aia din întâlniri. Întotdeauna trebuia să-mi cosmetizez trecutul. Uram că trebuia să mint, să nu-mi uit poveştile.

— Cred că trecutul ne necăjeşte destul, fără să-l mai şi reînviem în prezent. Prefer să privesc înainte, nu înapoi.

L-am cercetat cu curiozitate.

— Pe tine te necăjeşte trecutul?

— Foarte tare. Mă lupt în fiecare zi să nu-l las să mă copleşească. Uneori câştig eu, alteori câştigă el.

Dumnezeu ştie numai că şi mie mi se întâmpla acelaşi lucru. Era ciudat să discut cu cineva despre asta, cu cineva care îmi împărtăşea opinia. Mă întrebam câţi oameni pe lumea asta umblau la ei cu bagaje nevăzute, pe care le ascundeau de ceilalţi. Eu chiar şi în timp ce îmi făceam

bagajul ăla îl ţineam ascuns. Simţeam o mare nevoie să păstrez aparenţele, de unde aşa-zisa „faţă veselă”. Zâmbisem şi încuviinţasem în cele mai rele momente din viaţa mea, iar când reacţia aia superficială nu fusese de ajuns, până la urmă fugisem, deşi asta m-a costat sufletul.

Am zâmbit uşor.

— Ei, atunci mă bucur că noi ne menţinem în prezent.

M-a ciupit uşor de nas şi a spus:

— Şi eu. De fapt, prezentul meu arată destul de bine în momentul de faţă. Şi poate că şi viitorul, dacă am să continui să-ţi slăbesc rezistenţa.

— Nu-ţi forţa norocul.

— Haide, recunoaşte că-ţi inspiră simpatie indignarea mea faţă de deţinătorii puterii, poate chiar senzualitate.

— Cred că mai degrabă mă distrează. Dacă vrei indignare, ar trebui să stai cu Doug, colegul meu de muncă. Aveţi foarte multe în comun. În timpul zilei o face pe directorul responsabil, iar noaptea este vocalistul unei trupe de zărghiţi care-şi manifestă nemulţumirea faţă de societate prin muzică.

Ochii lui Roman au scăpărat de interes.

— Cântă prin zonă?

— Îhî. Sâmbăta asta cântă la Old Greenlake Brewery. Mă duc şi eu cu unii dintre colegi.

— Ah, da? Şi la ce oră ne întâlnim?

— Nu-mi aduc aminte să te fi invitat.

— Serios? Pentru că eu aş fi jurat că tocmai mi-ai spus o zi şi un loc. Mi-a părut un soi de invitaţie pasivă, ştii tu, genul la care eu spun „te deranjează dacă vin şi eu?” şi la care tu răspunzi „sigur, nici o problemă”, şi cam aşa. Eu am sărit câteva etape.

— Eşti tare eficient, am remarcat.

— Deci... te deranjează dacă vin şi eu?

Am mormăit.

— Roman, nu putem să tot ieşim întruna. La început a fost drăguţ, dar ideea era să fie o singură întâlnire. Deja am depăşit faza aia. Colegii mei de muncă zic că eşti iubitul meu.

De curând, Casey şi Beth remarcaseră ce „bucăţică” îmi trăsesem.

— Zău? a spus, vizibil vesel.

— Să ştii că nu glumesc. Chiar vorbesc serios când spun că nu vreau să mă implic într-o relaţie cu nimeni în momentul de faţă.

Dar totuşi, nu vorbeam serios, nu în adâncul inimii mele. Petrecusem secole de respingere a oricărei forme de ataşament faţă de o persoană, şi durea. Chiar şi când îmi propusesem să cultiv relaţii cu tipi de treabă în glorioasele mele zile de sucub, imediat renunţasem la ele şi dispărusem *post-coitum.* Într-un fel, viaţa mea de acum era şi mai dificilă. Evitam sentimentul de vină care mă copleşea dacă îi furam energia vitală unui tip de treabă, dar nici nu avusesem parte de camaraderie adevărată, de nimeni căruia să îi pese exclusiv de mine. Sigur, aveam prieteni, dar îşi aveau şi ei propriile vieţi, iar cei care se apropiau prea tare, precum Doug, trebuiau îndepărtaţi din nou, spre binele lor.

— Nu crezi în întâlnirile ocazionale? Sau măcar în prietenia dintre bărbaţi şi femei?

— Nu, am răspuns cu hotărâre. Nu cred.

— Dar tipii ceilalţi din viaţa ta? Cum e cu Doug? Instructorul de dans? Şi chiar scriitorul. Sunteţi prieteni, nu?

— Mda, dar e altfel. Nu mă simt atrasă de...

Mi-am curmat vorbele, dar era prea târziu. Chipul lui Roman a înflorit de speranţă şi de plăcere. S-a aplecat spre mine şi mi-a atins obrazul cu mâna.

Am înghiţit în sec, îngrozită şi entuziasmată de cât de aproape era. Berea şi sake-ul îmi zăpăciseră trupul şi mintea, şi mi-am jurat să nu mai beau data viitoare când

mai ieşim. Nu că am mai fi ieşit iar..., nu? Alcoolul îmi amorţea simţurile, făcea să-mi fie mai greu să fac deosebirea dintre instinctul devorator de sucub şi pofta trupească pur animalică. Oricare dintre ele era periculoasă în preajma lui.

Şi totuşi... în momentul ăla, nici măcar pofta trupească nu era problema, ci el. Să fiu cu el, să vorbesc cu el, să am din nou pe cineva în viaţa mea, cineva căruia îi păsa de mine, care mă înţelegea, cineva la care să mă întorc acasă şi cu care să mă duc acasă.

— La ce oră ne întâlnim? a murmurat.

Mi-am coborât privirea, simţind dintr-odată că mi-e foarte cald.

— E târziu concertul...

Mâna lui mi-a lunecat de pe obraz spre ceafă, prinzându-mi-se în păr şi apropiindu-mi faţa de a lui.

— Vrei să ieşim înainte?

— Nu e bine, am spus încet, cu sentimentul că înot în melasă.

Roman s-a aplecat şi m-a sărutat pe ureche.

— Vin la tine acasă la şapte.

— Şapte, am repetat.

Buzele lui mi-au coborât pe obraz şi m-a sărutat aproape de ureche, apoi în mijlocul obrazului, apoi chiar sub gură. Buzele lui au plutit aproape de ale mele, şi tot trupul meu s-a concentrat pe apropierea aceea. Îi simţeam arşiţa gurii, de parcă ar fi avut şi ea propria ei aură. Totul se mişca cu încetinitorul. Voiam să mă sărute, voiam să mă devoreze cu buzele şi cu limba. Îmi doream asta, dar mă şi speria, însă cu toate astea mă simţeam fără forţa de a acţiona în orice fel.

— Să vă mai servesc cu ceva?

Glasul uşor jenat al chelnerului mi-a alungat negura paralizantă, aducându-mă din nou la realitate, amintindu-mi ce avea să se întâmple cu Roman dacă ne sărutam măcar.

Nu mare lucru, e adevărat, dar suficient. M-am desprins din strânsoarea lui şi am clătinat din cap.

— Nimic. Doar nota de plată.

După asta am vorbit puţin. M-a condus acasă şi nu mi-a făcut nici un fel de avansuri când m-a dus până la uşă, mi-a zâmbit doar cald şi m-a prins de bărbie din nou, amintindu-mi că trece sâmbătă la şapte.

M-am dus la culcare într-o stare de nelinişte şi tânjind după sex. Alcoolul m-a ajutat să adorm uşor, dar când m-am trezit de dimineaţă, zăcând în pat şi într-o stare de somnolenţă, încă îmi mai aminteam cum fusese să-i simt buzele atât de aproape de ale mele, şi dorinţa înflăcărată de pasiune a revenit cu putere.

— Nu e de bine, m-am plâns lui Aubrey, rostogolindu-mă din pat.

Aveam trei ore până să încep munca şi ştiam că trebuie să fac şi altceva decât să visez la Roman cu ochii deschişi. Mi-am amintit că nu mai ţinusem legătura cu Erik şi am hotărât că ar trebui să-i fac o vizită. Teoria cu vânătorul de vampiri era după mine oarecum depăşită, dar poate că dăduse peste altceva util. În acelaşi timp puteam să-l întreb despre îngerii căzuţi.

Ţinând cont de ameninţarea cu „pusul la păstrare”, poate că ar fi trebuit să mă umple mai mult de grijă mersul la TAINE S.R.L. Dar cu toate astea mă simţeam relativ în siguranţă. Un lucru ştiam şi eu despre arhidemon, şi anume că nu prea era genul matinal. Nu avea cu adevărat nevoie de odihnă, desigur, dar era un lux de muritor pe care îl adoptase cu entuziasm. Mă aşteptam să doarmă încă, indiferent unde era, şi era imposibil să ştie ce aveam de gând.

M-am îmbrăcat, am luat micul dejun şi în scurt timp porneam la drum spre Lake City. De data asta am găsit magazinul fără greutate şi am simţit din nou groază la vederea aspectului de loc părăsit şi a parcării goale. Însă,

când am intrat, am văzut o siluetă întunecoasă aplecată deasupra unui colţ cu cărţi, prea înalt să fie Erik. M-a cuprins încântarea la gândul că Erik avea de lucru, asta până ca silueta să se îndrepte şi să mă fixeze cu ochi cenuşii, sardonici.

— Bună, Georgina.

Am înghiţit în sec.

— Bună, Carter.

Capitolul 13

Carter a luat o carte şi a răsfoit-o leneş. Îşi vârâse părul sârmos sub o şapcă întoarsă invers, iar cămaşa de flanelă părea să fi cunoscut şi zile mai bune.

— Îţi cauţi rezerve pentru altar? a întrebat fără să-şi ridice privirea. Sau poate ai venit să-ţi pui la punct cunoştinţele de astrologie?

— Nu e treaba ta ce caut eu aici, am izbucnit, prea agitată văzându-l aici ca să mă mai gândesc la ceva amuzant sau măcar plauzibil.

Şi-a înălţat ochii cenuşii.

— Jerome ştie că eşti aici?

— Nu e nici treaba lui. De ce? Ai de gând să mă părăşti?

Am vorbit cu îndrăzneală, deşi o parte din mine încă mai era de părere că, dacă cel din spatele atacurilor era cu adevărat Carter, trebuia să-mi fac mai mult griji din cauza asta decât de mânia lui Jerome.

— Poate, a spus şi a închis cartea, ţinând-o între palme. Desigur, bănuiesc că pe termen lung o să mă distrez mai

mult dacă nu spun nimic şi te las să-ţi duci nestingherită la îndeplinire maşinaţiunile.

— Nu ştiu despre ce „maşinaţiuni” vorbeşti. Nu mai poate omul să iasă la cumpărături fără să fie privit ca un criminal? Pe mine nu m-ai auzit interogându-te de ce eşti aici.

Adevărul e că ardeam de curiozitate să aflu ce căuta aici. Nu mă surprindea că îl cunoştea pe Erik, în fond toată lumea îl cunoştea, dar să-l găsesc aici, dat fiind ce se întâmplase în ultima vreme, nu făcea decât să-mi sporească bănuielile.

— Eu? a spus şi a ridicat cartea la care se uitase. *Ghid practic de învăţare a vrăjitoriei în 30 de zile sau mai puţin.* Trebuie să recuperez.

— Drăguţ, am recunoscut.

— E o onoare să primesc laude de la un profesionist. Ţi-am dat suficient timp să găseşti un alibi la fel de drăguţ?

A lăsat cartea din mână.

— Domnişoară Kincaid, a spus Erik pe când intra în încăpere târşâindu-şi picioarele, înainte ca eu să apuc să răspund. Mă bucur să te văd. Prietenul meu tocmai a trecut să-mi aducă cerceii pe care i-ai comandat.

Am rămas cu ochii căscaţi, uluită pentru o clipă, după care mi-am amintit de colierul de perle şi de cerceii pe care îi comandasem fără să mă gândesc prea mult.

— Mă bucur că a reuşit să-i facă atât de repede.

— Frumoasă recuperare, a recunoscut Carter pe un ton scăzut.

L-am ignorat.

Erik a deschis o cutiuţă şi mi-am aruncat privirea înăuntru. Trei şiraguri mititele de perle de apă dulce, la fel ca cele ale colierului, atârnau de sârmuliţele delicate de aramă ale fiecărui cercel.

— Ce frumoşi sunt, i-am spus, şi vorbeam serios. Mulţumeşte-i prietenului tău. Am o rochie cu care se potrivesc perfect.

— Ce uşurare, a remarcat Carter, privindu-l pe Erik bătând preţul cerceilor în casa de marcat. Mă refer la accesoriile adecvate. Mi-a spus Cody că ai parte de multe întâlniri în ultima vreme. Presupun că nu ai citit cartea pe care ţi-am trimis-o.

I-am împins lui Erik cardul de credit. Cody îmi văzuse anturajul masculin la lecţia de dans, dar abia ieri îi spusesem că urma să am întâlnire cu Roman.

— Când ai vorbit cu Cody?

— Astă-noapte.

— Ce chestie, şi eu! Şi azi iată-te aici. Mă urmăreşti cumva?

Carter m-a privit cu ochi jucăuşi.

— Eu am fost primul aici. Poate că tu mă urmăreşti pe mine, poate că ai început chestia asta cu întâlnirile şi vrei să găseşti o cale subtilă de a-mi face avansuri.

Am semnat bonul şi i l-am dat înapoi lui Erik, care asculta în tăcere.

— Scuze, dar mie îmi plac bărbaţii mai plini de viaţă.

Carter a chicotit pe înfundate la gluma mea. Nu îmi luam prea multă energie când mă culcam cu alţi nemuritori.

— Uneori, Georgina, mă gândesc că poate meriţi cu adevărat să te urmăresc, doar ca să aud ce-o să mai spui.

Erik şi-a înălţat privirea. Dacă se simţea stânjenit prins în locul încrucişat dintre doi nemuritori, cel puţin n-o arăta.

— Poate doriţi să vă alăturaţi nouă la un ceai, domnule Carter? Rămâi, nu, domnişoară Kincaid?

I-am adresat lui Erik unul din zâmbetele mele de zile mari.

— Desigur.

— Domnule Carter?

— Nu, mulţumesc. Am treabă şi, din câte înţeleg eu, Georgina se descurcă mai bine cu un singur bărbat odată. A fost o plăcere să te văd, Erik, ca de obicei. Mersi pentru

conversaţie. Cât despre tine, Georgina... ei bine, sunt sigur că o să ne revedem cât de curând.

Ceva din vorbele lui m-a umplut de fiori. Mi-a luat până la ultima picătură de tărie ca să vorbesc pe un ton calm atunci când l-am strigat:

— Carter?

Avea mâinile pe uşă. S-a oprit, şi-a aruncat privirea înapoi la mine şi a înălţat dintr-o sprânceană în loc de răspuns.

— Jerome ştie că eşti aici?

Pe faţa lui a apărut un zâmbet tacticos, plin de şiretenie:

— Acum mă pârăşti tu pe mine, Georgina? Şi eu care credeam că suntem pe drumul cel bun. Poate ar fi trebuit să mai stăm la discuţii. Aşa tu mă întrebai dacă o să se schimbe vremea în curând, eu ţi-aş fi spus ce drăguţă eşti astăzi etc., etc. Ştii cum merge treaba asta.

Am clipit. De data asta, vorbele lui îmi aminteau de biletul de pe uşă.

„Eşti o femeie frumoasă, Georgina. Destul de frumoasă încât, cred, să poţi ispiti îngerii să cadă pe pământ...”

Oare îmi dădea şi alte indicii? Se juca cu mine, aşa cum sugerase Cody? Sau poate vedeam eu prea mult în faza asta? Era doar enervantul de Carter, nenorocirea vieţii mele, care mă chinuia ca de obicei? Sincer, nu ştiu, dar tot credeam că dintre toţi îngerii care puteau elimina nemuritorii răi din oraş, Carter avea cea mai mare şansă.

— Cât de drăguţă sunt? am spus cu un glas uşor gâtuit. Destul de drăguţă încât să cazi?

Îngerul a schiţat un zâmbet.

— Ştiam eu că îmi faci avansuri. Ne vedem mai încolo, Georgina, Erik, a spus, a deschis uşa şi a plecat.

Am rămas acolo, urmărindu-i silueta care se îndepărta.

— Ce căuta aici?

Erik a aşezat pe măsuţă o tavă cu două ceşti.

— Domnişoară Kincaid, păstrez secretele pe care mi le încredinţezi dumneata. Nu te aştepta să procedez altfel cu el.

— Presupun că aşa e.

Şi, în timp ce bătrânul s-a dus să ia ceainicul, mă gândeam că nici nu voiam să risc să-l pun în pericol, implicându-l în treburile nemuritorilor. Cel puţin nu mai mult decât era deja.

S-a întors în scurt timp şi a turnat ceaiul.

— L-am pus la fiert înainte să vii dumneata. Mă bucur că ai venit să ne bucurăm împreună de el.

L-am gustat. O altă combinaţie de ierburi.

— Asta cum se numeşte?

— Dorinţă.

— Se potriveşte, am remarcat. Lăsând deoparte îngerii şi conspiraţiile, încă îl mai doream pe Roman. Ai aflat ceva?

— Mă tem că nu. Am întrebat în stânga şi-n dreapta, dar n-am aflat nimic altceva despre vânătorii de vampiri, şi nici n-am aflat să fie vreunul prin zonă.

— Nu mă miră, am spus şi am sorbit din ceai. Cred că e altceva la mijloc.

Nu a spus nimic, prudent ca întotdeauna.

— Ştiu că nu o să-mi spui de ce a fost aici şi înţeleg..., am lungit-o, meditând la felul în care să-mi aleg cuvintele. Dar... ce crezi despre el? Mă refer la Carter. A făcut ceva ciudat sau care, ştiu şi eu, să pară suspect? Misterios?

Erik mi-a aruncat o privire amuzată.

— Îmi cer scuze, dar am câţiva clienţi, printre care te numeri şi dumneata, cărora li se potriveşte descrierea asta.

Era, fără îndoială, puţin spus.

— Atunci, ştiu şi eu, ai încredere în el?

— În domnul Carter? a spus, iar pe chip i s-a citit uimirea, îl cunosc de mai de mult decât pe dumneata. Dacă se poate avea încredere în clienţii ăia „suspecţi şi misterioşi”, el e categoric printre primii. Mi-aş încredinţa viaţa în mâinile lui.

Nu mă miră. Dacă era el în stare să-l păcălească pe Jerome, fără doar şi poate putea păcăli şi un muritor.

Am schimbat tactica şi am întrebat:

— Ştii ceva despre îngerii căzuţi?

— Eu cred că deja eşti familiarizată cu subiectul ăsta, domnişoară Kincaid.

M-am întrebat dacă se referea la cei din anturajul meu sau la vechiul mit cum că sucubii erau demoni. Dacă vreţi să ştiţi, nu suntem demoni.

— Nu întreba niciodată un practicant dacă vrei să afli ceva despre istoria unei religii, păstrează-ţi întrebările pentru savanţii din exterior.

— Foarte adevărat. A zâmbit şi şi-a dus ceaşca la buze cu un aer meditativ. Cu siguranţă ştii că demonii sunt îngeri care s-au rătăcit de vrerea divină. S-au revoltat, sau, cum se spune de obicei, au „căzut”. În general, Lucifer este considerat ca fiind primul, iar ceilalţi au plecat împreună cu el.

— Dar asta a fost la început, nu? O migraţie masivă spre tabăra cealaltă, am spus, încruntându-mă şi meditând încă la felul în care avea loc chestia cu căderea îngerilor. Dar mai târziu? Atunci a fost singura dată când s-a întâmplat? Numai o dată?

Erik a clătinat din cap.

— Eu am senzaţia că încă se poate întâmpla şi s-a mai întâmplat şi în trecut. Sunt chiar documente în care se sugerează...

S-a deschis uşa şi a intrat un cuplu tânăr. Erik s-a ridicat şi le-a zâmbit.

— Aveţi cărţi despre tarot? a întrebat fata. Pentru începători?

Auzi, dacă avea. Erik avea un perete plin numai cu cărţi din astea. Întreruperea mi-a dat un sentiment de frustrare, dar nu voiam să-i spulber şansa de a face afaceri. Am arătat spre el pentru cuplu, şi mi-am băut restul de ceai. I-a

condus spre secţiunea respectivă, explicându-le plin de energie despre unele titluri şi cerând detalii despre ce-i interesa.

Mi-am luat haina şi geanta, şi de asemenea o cutie de ceai dorinţa. Erik m-a privit în timp ce lăsam o bancnotă de zece dolari pe tejghea.

— Păstrează restul, i-am spus.

S-a oprit din discuţia cu cuplul şi mi-a spus:

— Citeşte... ia să vedem, cred că e începutul capitolului 6 din Facerea... posibil versetul 2 sau 4. Se poate să existe ceva acolo care să-ţi fie de ajutor.

— Facerea? Adică Biblia?

A dat din cap, iar eu mi-am aruncat privirea primprejur la Miturile cu şiruri de cărţi.

— Unde e?

— Eu nu ţin aşa ceva, domnişoară Kincaid. Dar presupun că ai resurse mai mult decât adecvate.

S-a întors către clienţii lui, iar eu am plecat, minunându-mă că omul ăsta ştia versetele din Biblie după număr, dar nu avea nici un exemplar la îndemână. Totuşi avea dreptate când spunea că am resurse vaste şi, în orice caz, în curând începea tura mea.

Am mers înapoi în Queen Anne şi am găsit plin spaţiul de parcare de pe stradă. Mi-am pescuit permisul din torpedou,l-am atârnat pe oglinda retrovizoare şi am tras maşina în micuţa parcare privată din vecinătatea unei alei din spatele librăriei. Atât de mulţi angajaţi voiau să folosească parcarea încât de regulă evitam s-o folosesc când puteam.

Pe când mergeam spre magazin, am surprins două maşini trase bot în bot iar deasupra lor stătea aplecată o tipă roşcată. Era Tammi. Îmi plăcea mult de tot adolescenta asta, dar cam avea tendinţa de a sta la bârfă. Nedorind să-mi amân cercetarea biblică, m-am ascuns în umbră şi mi-am schimbat forma, adoptând-o pe cea a unui bărbat

oarecare, pe care să nu-l cunoască. Apoi am trecut pe lângă ea, abia primind o a doua privire, în timp ce sărea peste maşină.

Imediat ce-am ieşit din raza ei vizuală, am revenit la corpul meu normal. Preţ de o clipă, am simţit că mi se taie respiraţia, dar sentimentul s-a risipit apoi pe cât de repede se înfiripase, întotdeauna mă lăsa fără energie transformarea în cineva de sex opus, motiv pentru care rezistasem stupidei sugestii de hair-style a lui Peter. Probabil că irosisem doar energia pentru vreo câteva zile din ce primisem de la Martin. Asta îmi mai lăsa vreo câteva săptămâni cel puţin, dar oricum simţeam fremătând în adâncul meu nevoia tipică pentru un sucub de a se hrăni, fără îndoială stârnită de eternul meu dor de Roman.

Când am ajuns, librăria zumzăia de activitate, cum se întâmpla de regulă în timpul săptămânii. Imediat am căutat secţiunea de religie. Le indicasem oamenilor unde era cu mai multe ocazii, chiar scosesem anumite titluri de acolo. Însă niciodată nu remarcasem câte Biblii existau.

— Iisuse, am mormăit, privind numeroasele traduceri care existau.

Erau Biblii pentru femei şi pentru bărbaţi, Biblii pentru adolescenţi, Biblii ilustrate, Biblii cu caractere mari şi Biblii imprimate cu caractere de aur, în relief. În sfârşit, privirea mi-a căzut pe versiunea regelui Iacob[16]. Ştiam puţine despre ea, dar cel puţin recunoşteam titlul.

Am scos-o de pe raft şi am răsfoit-o până la Facerea, capitolul 6, şi am citit pasajul indicat de Erik:

„Iar după ce au început a se înmulţi oamenii pe pământ şi li s-au născut fiice, fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, şi-au ales dintre ele soţii, care pe cine a voit.

---

16 Traducere în engleză a Bibliei, realizată în 1604-1611 de Biserica Anglicană, cerută şi autorizată de regele Iacob I al Angliei.

Dar Domnul Dumnezeu a zis: «Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceştia, pentru că sunt numai trup. Deci zilele lor să mai fie o sută douăzeci de ani!»

În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriaşi, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor şi acestea începuseră a le naşte fii: aceştia sunt vestiţii viteji din vechime."

Hm, asta lămurea totul.

Am recitit pasajul de câteva ori, sperând să mai scot ceva din el. Într-un final am hotărât că Erik trebuie să-mi fi indicat greşit numărul capitolului. În fond, era distras de altceva. După judecata mea, pasajul ăsta nu avea nimic de-a face cu îngerii, cu căderea, sau chiar cu bătălia cosmică dintre bine şi rău. Însă în schimb părea a fi despre procrearea fiinţelor umane. Nu era nevoie să fii erudit întrale Bibliei ca să înţelegi ce voia să spună chestia cu: „fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor", mai ales că în următoarea propoziţie se pomeneşte de fii. Şi pe vremuri sexul făcea cărţile să se vândă, exact ca acum. Mă întrebam dacă Erik îmi dăduse numărul pasajului în glumă.

— Descoperi religia?

Mai întâi mi-am ridicat privirea spre tricoul cu Pac-Man, apoi spre faţa cercetătoare a lui Seth.

— Mă tem că am descoperit-o şi am pierdut-o acum mult timp, am spus şi am închis cartea în timp ce se aşeza în genunchi lângă mine. Caut ceva. Ce mai fac azi Cady şi O'Neill?

— Avansează cu ultimul caz, a spus cu un zâmbet tandru şi m-am trezit că-i cercetez ochii de culoarea ambrei.

Mai făcuserăm schimburi de e-mailuri în ultimele zile şi mă delectasem cu miniromanele mele, deşi conversaţiile noastre cunoscuseră prea puţine îmbunătăţiri.

— Tocmai am terminat un capitol şi simţeam nevoia de o pauză. Să mă plimb un pic şi să beau ceva.

— Cafeină, nu, presupun.

Aflasem că Seth nu bea băuturi cu cafeină, chestie care mi se părea în acelaşi timp înspăimântătoare şi anormală.

— Nu, fără cafeină.

— N-ar trebui s-o respingi, ţi-ar putea creşte randamentul la scris.

— Ah, aşa e. Tu crezi că nu-mi apar destul de repede cărţile.

Am mormăit când mi-am amintit de ziua în care îl cunoscusem.

— Cred că mie mi-au ieşit cuvintele un pic prea repede în ziua aia.

— Nicidecum. Ai fost genială. N-am să uit niciodată.

Pentru o clipă i-a căzut masca ironică, exact cum se întâmplase la lecţia de dans, şi am zărit din nou interesul şi aprecierea masculului străbătându-i chipul. M-am ghemuit lângă el şi pentru un răstimp am avut un sentiment de normalitate, cum aveam de obicei cu Doug sau cu un nemuritor, ceva prietenos şi mângâietor. Ca şi când Seth şi cu mine ne-am fi cunoscut dintotdeauna. Dar poate că aşa şi era, într-un fel, prin cărţile sale.

Şi totuşi, în acelaşi timp, mă simţeam deconcertată, distrasă în prezenţa lui. Am început să remarc lucruri precum muşchii fini ai braţelor şi felul în care îi încadra faţa părul castaniu ciufulit, şi mi-au reţinut atenţia chiar şi lumina strălucitoare, aurie care îi cădea pe părul facial, şi forma buzelor. Mi-am întors privirea şi, simţind setea primară de energie fremătând în adâncul meu, mi-am reprimat nevoia de a întinde mâna şi de a-i atinge faţa. Schimbarea aspectului exterior mă afectase mai mult decât realizasem. Încă nu aveam nevoie de un plin propriu-zis de energie, dar instinctul de sucub devenea iritabil. Trebuia să-l reduc la tăcere în curând, dar nu cu Seth.

M-am ridicat în grabă, cu Biblia încă în mână, dornică să plec de lângă el. S-a ridicat odată cu mine.

— Ei bine, am început peste câteva momente în care nici unul dintre noi nu a spus nimic. Trebuie să mă apuc de lucru.

A dat din cap, iar interesul de pe chip s-a transformat în anxietate.

— Ăăă...

— Hm?

A înghiţit în sec, şi-a ferit privirea preţ de o clipă, apoi m-a privit din nou cu hotărâre.

— Mă duc duminică la o petrecere şi mă întrebam dacă... dacă nu eşti ocupată sau nu eşti la serviciu, poate, vreau să zic, poate vrei să vii cu mine.

Am rămas cu ochii căscaţi, fără cuvinte. Tocmai mă invitase Seth Mortensen să ies cu el? Şi tocmai... tocmai avuseserăm o conversaţie închegată o dată în viaţa noastră? Toate astea, la care se adăuga faptul că remarcasem cât de atrăgător era, făceau ca lumea să pară că se răstoarnă. Şi mai grav era că îmi venea să accept. Era ceva la Seth care dintr-odată îmi părea firesc, deşi nu era explozia de entuziasm pe care mi-o inspira Roman.

Undeva, în relaţia asta ciudată şi stânjenitoare, chiar începuse să-mi placă scriitorul, independent de romanele sale.

Dar nu puteam accepta, ştiam că nu puteam, şi m-am blestemat pentru că flirtasem cu el la început; se pare că nu uitase de asta, în ciuda eforturilor mele de a-mi lua înapoi gestul şi de a menţine lucrurile în sfera platonicului. Pe de o parte mă simţeam îngrozită, pe de alta încântată, însă ştiam cu toată fiinţa mea ce trebuia să fac.

— Nu, am răspuns sec, uimită încă.

— Ah.

Nu aveam de ales. Nu-mi puteam permite să-l las pe Seth să se simtă atras de mine, nici nu puteam risca să am altceva decât o prietenie de la distanţă cu autorul cărţilor mele preferate.

Când am realizat ce grosolană părusem, am încercat să dreg iute busuiocul. Ar fi trebuit să spun pur şi simplu că am de lucru, dar în loc de asta m-am trezit bălmăjind o variantă a ceea ce-i servisem lui Doug de-a lungul anilor.

— Vezi tu... în momentul de faţă nu mă interesează întâlnirile sau o relaţie cu cineva. Nu e nimic personal, adică ideea cu petrecerea sună fantastic, dar nu pot să accept. Nu accept niciodată lucruri de genul ăsta, de fapt. După cum am spus, nu e personal, doar că e mai simplu să nu mă implic. Să nu am întâlniri... ăăă, niciodată.

Seth m-a studiat îndelung, meditativ, şi dintr-odată mi-am adus aminte de prima noapte când avusese cam acelaşi aer, în timp ce eu îi explicam regula mea cu cele cinci pagini pe zi din cărţile lui.

Într-un final a spus:

— Ah. Bine. Dar... nu ieşi cu tipul ăla? Tipul ăla foarte înalt cu părul brunet?

— Nu, nu ieşim pe bune. Suntem... ăăă, doar prieteni, într-un fel.

— Ah, a repetat Seth. Şi atunci prietenii nu merg împreună la petreceri?

— Nu. Am ezitat, dorindu-mi dintr-odată să fi răspuns altceva. Pot, de exemplu, să bea o cafea. Aici în librărie.

— Eu nu beau cafea, a spus cu un glas tăios şi m-am simţit de parcă mi-ar fi dat o palmă.

Am rămas acolo, pradă unui moment demn probabil să intre în top 5 al celor mai stânjenitoare momente din viaţa mea. Liniştea s-a aşternut peste noi. Într-un târziu, am repetat jalnica mea scuză de retragere:

— Trebuie să mă întorc la treabă.

— Bine. Ne mai vedem.

Doar prieteni, doar prieteni. De câte ori servisem replica asta? De câte ori fusese mai uşor să recurg la o minciună decât să înfrunt adevărul? I-o servisem chiar şi soţului meu cu atât de mult timp în urmă, ascunzându-mă din nou de

realitatea lucrului pe care nu voiam să-l recunosc când relaţia noastră se răcise.

„Doar prieteni?” repetase Kyriakos, fixându-mă cu ochii lui negri.

„Sigur. E şi prietenul tău. Îmi ţine doar de urât când eşti tu plecat, atâta tot. Mă simt singură fără tine.”

Dar niciodată nu-i spusesem soţului meu cât de des venea prietenul lui Ariston sau cum găseam întotdeauna motive să ne atingem, o mică mângâiere ici-colo. Mâna lui care mă ajuta să mă ridic, sau ziua aia pe care încă o aveam întipărită în memorii', când se întinsese peste mine să ia o sticlă, şi mâna lui îmi atinsese uşor sânul. Icnisem fără să vreau, iar el poposise acolo preţ de o bătaie de inimă, înainte să-şi vadă de treaba lui.

Şi nu îi spusesem lui Kyriakos că Ariston mă făcea să mă simt cum mă simţisem în primele zile ale căsniciei mele, deşteaptă, frumoasă, capabilă să stârnesc dorinţă. Ariston mă copleşea cu atenţia pe care mi-o arătase mai demult Kyriakos; Ariston îmi adora inteligenţa care mai demult, când eram o fecioară nemăritată, îmi atrăsese necazuri.

Cât despre Kyriakos... hm, presupuneam că şi el adora lucrurile alea, dar nu prea o mai arăta. Tatăl lui îi dădea din ce în ce mai mult de muncă, şi când în sfârşit ajungea acasă, se prăbuşea pe pat sau se retrăgea, singur, şi cânta la fluier. Cât uram fluierul ăla... îl uram şi-l iubeam deopotrivă. Îl detestam pentru că părea să-i cucerească atenţia mai mult decât mine. Totuşi, uneori, când stăteam afară şi îl ascultam cântând, mă uimea priceperea lui şi talentul de a da naştere unor asemenea sunete melodioase.

Dar asta nu schimba cu nimic faptul că dormeam neatinsă mai des decât atinsă. Când îi spuneam că niciodată n-am să rămân grea în felul ăsta, râdea şi îmi spunea că aveam tot timpul din lume pentru copii. Lucrul ăsta mă tulbura pentru că, sincer şi într-un mod iraţional, credeam că un copil avea să rezolve problemele noastre. Tânjeam după

unul, şi mi-era dor de felul în care mă simţeam când îmi ţineam în braţe surorile mai mici. Iubeam onestitatea şi inocenţa copiilor şi îmi plăcea să cred că puteam să ajut unul să devină un om bun. Nimic nu-mi părea mai dulce pe vremea aia decât oblojitul rănilor, ţinutul unei mâini mititele şi depănatul de poveşti. Mai mult de atât, ajunsesem într-un moment în care trebuia să ştiu dacă puteam avea un copil. Pe vremea aia, trei ani de căsnicie fără copii era mult şi vedeam felul în care începea lumea să vorbească pe la colţuri că te pomeni că biata Letha e stearpă. Le uram zâmbetele false şi mila scârbos de dulceagă.

Ar fi trebuit să-i spun lui Kyriakos tot ce mă preocupa, până la ultimul detaliu. Dar era aşa de blând şi muncea aşa de mult ca să ne asigure traiul, încât nu puteam s-o fac. Nu voiam să arunc o umbră asupra fericirii noastre casnice aparente doar pentru propria-mi mulţumire şi din nevoia de atenţie. În plus, nu era ca şi când mi-ar fi ignorat veşnic trupul. Cu un pic de linguşeală, uneori îl făceam să se lase în voia dorinţei mele. Atunci ne înlănţuiam unul de celălalt în miezul nopţii, iar trupul lui îl devora pe al meu cu aceeaşi pasiune pe care o punea în muzica lui.

Totuşi, privindu-l alteori pe Ariston, aveam sentimentul că nu avea nevoie de nici un fel de linguşire. Şi pe măsură ce treceau zilele pustii fără Kyriakos, asta chiar a început să însemne ceva.

Doar prieteni, doar prieteni. Stăteam acolo, în librărie, şi îl priveam pe Seth îndepărtându-se, şi mă întrebam cum de mai putea cineva să folosească replica asta. Dar, desigur, ştiam de ce. Mai era încă folosită pentru că oamenii încă mai credeau în ea. Sau cel puţin voiau să creadă.

Când m-am dus înapoi la parter, simţindu-mă tristă, mânioasă şi în acelaşi timp ca o idioată, m-am trezit în mijlocul unei scene care îmi garanta o zi şi mai ciudată: Helena de la Krystal Starz stătea în faţa casei şi gesticula amplu la casiere.

Helena, aici. Pe teritoriul meu.

Mi-am alungat tulburarea stârnită de Seth şi am pornit cu paşi mari în cel mai bun stil managerial de care eram capabilă, având încă la mine Biblia.

— Îţi pot fi de folos cu ceva?

Helena s-a răsucit spre mine, făcând mărgelele de sticlă de la gâtul ei să scoată un clinchet.

— Ea e! Ea e cea care mi-a furat personalul.

Mi-am aruncat privirea în spatele tejghelei. Casey şi Beth stăteau acolo şi păreau uşurate să mă vadă. Probabil că Tammi şi prietena ei, Janice, erau în altă parte în magazin, lucru pentru care le eram recunoscătoare. Mai bine să nu le implic în asta. Mi-am păstrat calmul în glas, conştientă de clienţii care ne observau.

— Sunt convinsă că nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu mă lua aşa! Ştii foarte bine ce vreau să spun. Ai venit în magazinul meu, mi-ai făcut o scenă, după care mi-ai ademenit personalul. Au plecat fără preaviz!

— În ultima vreme şi-au depus ceva persoane CV-ul la noi, am răspuns pe un ton neutru. Nu pot să fiu atentă la locul în care a lucrat fiecare înainte. Însă, în calitate de director adjunct, nu pot decât să te compătimesc pentru neplăcerea creată de angajaţii care pleacă fără preaviz.

— Încetează! a exclamat Helena, amintind cu greu de diva distantă şi stăpână pe sine de săptămâna trecută. Tu crezi că nu văd dincolo de minciunile tale? Orbecăi în întuneric, iar aura ta e o cunună de foc!

— Ce e de foc?

Au apărut şi Doug şi Warren, evident atraşi de spectacolul care escalada.

— Ea, a decretat Helena, arătând spre mine, recurgând la vocea ei gâjâită tip New Age.

Warren m-a privit curios, de parcă m-ar fi studiat cu adevărat ca să vadă de unde îmi ies flăcări.

— Georgina?

— Mi-a furat angajaţii. A venit la mine şi mi i-a zburat. Să ştii că aş putea să te dau în judecată. Când am să le spun avocaţilor mei...

— Ce angajaţi?

— Tammi şi Janice.

M-am făcut mică, aşteptând să văd ce mai decurge din noua întorsătură a evenimentelor. În ciuda multelor sale lipsuri, Warren avea totuşi un simţ dezvoltat al respectului faţă de client şi al profesionalismului. Îmi făceam griji pentru ce avea să urmeze dacă se investiga mai în detaliu braconajul meu.

S-a încruntat, aparent încercând să pună chipuri numelor.

— Stai puţin..., nu cumva una dintre ele a sărit azi peste maşina mea?

— Tammi.

A pufnit indiferent.

— Nu ţi le dăm înapoi.

Helena s-a făcut roşie la faţă.

— Nu poţi...

— Cucoană, îmi pare rău că ai neplăceri, dar nu pot să renunţ la nişte angajaţi care au semnat nişte hârtii la angajare şi care nu mai vor să lucreze la tine. În comerţul cu amănuntul tot timpul se găseşte mână de lucru. Sunt convins că o să găseşti pe altcineva în curând.

Ea s-a întors spre mine, arătându-mă încă cu degetul.

— N-am să uit asta. Chiar dacă n-am să ţi-o pot plăti, o va face universul pentru cruzimea şi sminteala ta. Vei muri singură şi tristă, neiubită, fără prieteni şi fără copii. Îţi vei fi trăit viaţa în zadar.

S-a terminat cu dragostea şi bunătatea New Age. Nu-mi era deloc teamă de comentariul cu muritul, dar celelalte adjective m-au pişcat un pic. „Singură şi tristă, neiubită, fără prieteni şi fără copii.”

Însă Warren nu avea astfel de griji în privinţa mea.

— Georgina ar fi ultimul om pe care l-aş acuza de cruzime sau că duce o viaţă inutilă. Ea ţine locul ăsta pe picioare şi am o încredere totală în judecata ei, inclusiv în angajarea foştilor dumitale angajaţi. Şi acum, dacă nu vrei să cumperi ceva, trebuie să te rog să pleci, ca să nu fiu nevoit să fac apel la autorităţi.

Helena ne-a mai împroşcat şi cu alte blesteme şi ameninţări cu nenorociri, cu siguranţă spre deliciul clienţilor care stăteau la coadă. Spre uimirea mea, Warren s-a ţinut în continuare pe poziţie. De regulă bătea în retragere de dragul relaţiilor bune cu clienţii şi încerca să facă o bună impresie, chiar şi pe socoteala angajaţilor. Azi însă se pare că nu avusese chef să dea satisfacţie nimănui. Ce sentiment reconfortant!

Când a plecat Helena, s-a retras în biroul lui fără nici un cuvânt, iar Doug şi cu mine am rămas acolo şi uimirea a lăsat iute locul amuzamentului.

— Ce probleme işti, măi Kincaid!

— Poftim? Nu-mi pune mie chestia asta în cârcă.

— Glumeşti? N-au mai apărut niciodată pe aici vrăjitoare zurlii înainte să te angajezi tu.

— Şi tu de unde ştii? Că eu lucrez aici dinaintea ta. Mi-am privit ceasul şi am devenit gânditoare. Mai stai azi pe aici ceva timp, nu?

— Da. Din fericire pentru tine. De ce?

— Ziceam şi eu aşa.

L-am lăsat acolo şi am mers spre birourile din spate. Însă în loc să fac stânga spre biroul meu, am luat-o la dreapta spre al lui Warren.

Stătea aşezat la biroul lui, îşi aranja servieta şi se pregătea să plece acum că maşina lui era gata.

— Nu-mi spune că a venit înapoi.

— Nu, am zis şi am închis uşa în urma mea, chestie care l-a făcut să-şi înalţe privirea. Voiam numai să-ţi mulţumesc.

Warren m-a privit cu şiretenie.

— E-n fişa postului să dau afară clienţii turbulenţi.

— Mda, dar ultima oară nu mi-am atras laude, ci a trebuit să-mi cer scuze.

A ridicat din umeri, gândindu-se la un incident de acum un an.

— Ei, atunci era altfel. I-ai strigat unei femei bătrâne că este o neofită, o nazistă ipocrită şi bolnavă.

— Aşa şi era.

— Dacă spui tu.

Încă îmi urmărea fiecare mişcare.

Am mers spre el şi am aşezat Biblia pe biroul lui. M-am suit pe scaunul lui şi l-am încălecat, ocazie cu care fusta mea scurtă şi strâmtă de culoare roşie s-a ridicat considerabil, lăsând la vedere dantela neagră din partea de sus a ciorapilor. M-am aplecat să-l sărut, la început trecându-mi uşor şi provocator dinţii peste buzele lui, apoi mi-am lipit cu putere buzele de ale lui. Mi-a întors sărutul cu aceeaşi pasiune, iar mâinile lui mi-au lunecat automat în sus pe coapse ca să mă prindă de fese.

— Hristoase, a spus cu glas întretăiat când ne-am îndepărtat uşor unul de celălalt.

Mi-a dus o mână la faţă iar cu cealaltă se juca cu tanga mea. Şi-a plimbat degetele pe marginea lui de dantelă şi apoi m-a pătruns, mai întâi tatonând cu delicateţe, apoi urcând până la capăt. Eram deja udă, cuprinsă de o dorinţă bruscă, şi am respirat adânc, savurând mângâierile prelungi şi line. Warren m-a privit aprobator.

— Ce se întâmplă?

— La ce te referi? Asta facem mereu.

— Niciodată nu începi tu.

— Ţi-am spus, îţi sunt recunoscătoare.

De fapt, era adevărat. Apărarea lui îmi trezise afecţiune. De asemenea, arzând încă de dorinţa stârnită de Roman şi acum poate şi de Seth, deodată Warren mi se părea nimerit, dată fiind foamea mea nesatisfăcută, de sucub.

Mâna pe care mi-o ţinea pe faţă s-a jucat cu o şuviţă de păr şi a devenit meditativ, deşi nu se oprise din ce-mi făcea cu mâna cealaltă între picioare.

— Georgina... sper... sper că ştii că ce facem noi aici nu-ţi afectează în nici un fel postul. Nu ai nici un fel de obligaţie... nu e nici un pericol să-ţi pierzi locul de muncă dacă...

Am râs zgomotos, surprinsă de poziţia lui de o delicateţe ciudată.

— Ştiu.

— Vorbesc serios...

— Ştiu, am repetat, muşcându-i buza de jos cu dinţii. Nu te înmuia aşa dintr-odată, am mârâit. Nu de-aia am venit.

Nu m-a mai întrerupt şi m-am lăsat pradă plăcerii atingerii, senzaţiei create de limba lui în gura mea, mâinilor lui care mă explorau cu îndrăzneală. După o lungă dimineaţă plină de frustrări sexuale, aveam nevoie de asta de la cineva, de la oricine. Mi-a descheiat bluza şi a aruncat-o pe jos, unde a aterizat într-o grămăjoară de mătase. Au urmat-o fusta şi tanga şi am rămas doar în ciorapi, sutien şi pantofii cu tocuri. Negru pe toată linia.

S-a mişcat pe scaun ca să-i pot scoate pantalonii. L-am văzut acolo, lung, drept şi tare şi asta m-a făcut să-i scot mâna din mine. Degetele lui nu mă mai satisfăceau. L-am strâns mai tare cu picioarele pe după şolduri, cât îmi permitea scaunul. Apoi, fără alt avertisment, mi-am lăsat trupul în jos, implântându-l în adâncul meu. Mi-am arcuit corpul ca să intre mai mult, apoi m-am mişcat ritmic, împingându-l în mod repetat. Mi-am coborât privirea ca să-l văd cum alunecă înăuntru, afară, înăuntru, afară... Nu era nici un sunet în încăpere în afară de cel al cărnii în contact cu carnea şi de respiraţiile noastre greoaie.

Odată cu penetrarea a venit un val de sentimente şi senzaţii din partea lui, diferite de cele fizice. Fiind un suflet mai puţin nobil, energia şi prezenţa lui nu m-au terminat, ca

cele ale lui Martin. Absorbţia sucubică depindea de caracterul victimei. Sufletele puternice, curate îi ofereau mai mult unui sucub şi îl consumau teribil pe tip. Bărbaţii pângăriţi pierdeau mai puţin şi prin urmare ofereau mai puţin. În ciuda energiei sau materiei morale din care era plămădit, am surprins frânturi din gândurile şi sentimentele lui Warren în timp ce-l călăream. Era normal, ieşeau la suprafaţă odată cu energia lui.

Cu siguranţă, dorinţa îi domina mintea. Mândria debordantă de a fi cu o femeie mai tânără şi atractivă, excitaţia, uimirea. Avea puţine remuşcări că-şi înşela soţia, lucru care contribuia la nivelul scăzut de energie, şi chiar şi tandreţea pasageră pe care mi-o arătase mai devreme a cedat locul plăcerii pure. *Ce excitant. Atât de udă. Ce-mi place cum mă călăreşte. Sper să-i vină şi să-i vină cât e deasupra mea...*

Şi aşa s-a întâmplat. Mişcările mele au devenit mai dure şi mai nestăpânite, pe măsură ce trupurile noastre se loveau unul de celălalt. Muşchii de la picioare mi se încordau, gâtul mi se arcuia din nou pe spate, sânii îmi erau fierbinţi şi asudaţi acolo unde mi-i apucase el, orgasmele îmi reverberau prin trup, spasme de plăcere care deveneau din ce în ce mai domoale în timp ce respiraţia îmi revenea treptat la normal.

Şi nici porţia de energie n-a fost rea. Se strecurase uşor în mine în timp ce pasiunea dintre noi se intensifica, declanşându-se sub forma unor vinişoare fine, scânteietoare. Spre sfârşit, însă, deveniseră puternice şi strălucitoare, invadându-mă, redându-mi vigoare, nutrindu-mi nemurirea într-un climax splendid care rivaliza cu cel fizic.

După ce amândoi ne-am îmbrăcat la loc, m-am pregătit să ies. Fie că pierduse sau nu puţină energie, Warren se simţea întotdeauna epuizat după ce o făceam. El se gândea că era din cauză că înainta în vârstă şi că avea de-a face cu o femeie mai tânără şi mai activă. Nu făceam nimic să-i

schimb atitudinea, dar de regulă încercam să plec discret ca să nu se simtă jenat de oboseala lui în prezenţa mea. Ştiam că îl deranja gândul că nu putea ţine pasul cu mine.

— Georgina, m-a strigat, în timp ce mă îndreptam spre uşă. De ce ai la tine o Biblie? Nu încerci să converteşti clienţii, nu?

— Ah, nu, căutam ceva pentru un prieten. De fapt, se potriveşte. E despre sex.

Şi-a şters năduşeala de pe frunte.

— După ani şi ani de mers la biserică, eu cred că mi-aş aminti scenele ca lumea de sex.

— De fapt, nu e într-atât o scenă cât o descriere obiectivă a procreării.

— Ah, de-astea sunt o grămadă.

Stârnită de moment, am mers spre el şi am deschis la capitolul 6 din Facerea.

— Vezi? am spus şi am arătat spre versetele respective. În toate se pomeneşte despre bărbaţi care se împreunează cu femeile. Zice chestia asta de vreo trei ori.

Warren a studiat încruntat cartea şi mi-am amintit că nu deschisese librăria fără să fi avut la bază studii de literatură.

— Se repetă pentru că aici unde zice „după ce au început a se înmulţi oamenii pe pământ”, se referă la bărbaţii din specia umană.

I-am aruncat o privire tăioasă.

— Ce vrei să spui cu „specia umană”?

— Uite. „Fiii lui Dumnezeu” nu sunt oameni din specia umană, sunt îngeri.

— Poftim? Dacă aş fi ţinut cartea în mână, aş fi scăpat-o. Eşti sigur?

— Absolut. După cum am spus, am ani de mers la slujbă, folosesc termenul ăsta peste tot prin Biblie, a spus şi a dat la Iov. Vezi? Uite-l din nou. „Dar într-o zi îngerii lui

Dumnezeu s-au înfăţişat înaintea Domnului şi Satan a venit şi el printre ei.”[17] Vezi, îngeri, în cazul ăsta îngeri căzuţi.

Am înghiţit în sec.

— Şi atunci, ce... ce făceau cu „fiicele oamenilor” în Facerea? Făceau sex, îngerii, cu femeile din specia umană?

— Hm, spune că femeile erau „frumoase”. Nu poţi să-i i condamni, nu? A făcut un gest amplu şi admirativ spre mine în timp ce vorbea. Nu ştiu. Nu e un lucru dezbătut prea mult de către Biserică, după cum sunt convins că-ţi închipui. În general, se insista pe păcatul şi vina omului, dar eu ignoram chestia asta.

Am continuat să mă holbez uimită la carte, dintr-odată entuziasmată de idei şi teorii. Warren m-a privit curios când a văzut că nu i-am răspuns la glumă.

— Te ajută chestia asta în vreun fel?

— Da, am spus, venindu-mi în fire. Mă ajută foarte mult.

L-am surprins cu un sărut uşor pe buze, am luat Biblia şi am plecat.

---

17 Cartea lui Iov, 1,6, Vechiul Testament; în versetul menţionat al traducerii în limba română nu figurează sintagma „fiii lui Dumnezeu”, ci cea de „îngerii lui Dumnezeu".

Capitolul 14

— Ne-ai adunat pe toţi pentru o porţie de pornografie biblică?

— Hugh s-a îndepărtat dezinteresat de la masa din bucătărie în jurul căreia stăteam înghesuiţi eu şi vampirii. Abia dacă mai avea o vânătaie. Drăcuşorul şi-a strecurat o ţigară între buze şi a scos o brichetă din buzunarul de la haină. Nu fuma aici, l-am avertizat.

— Ce-ţi pasă ţie? Vrei să spui că tu nu te-ai atins de ţigări mai tot secolul XX?

— Nu spun deloc chestia asta. Dar nu mai fumez. În plus, nu-i face bine lui Aubrey.

Mâţa, care stătea pe unul din dulapuri, s-a oprit din curăţatul blănii la auzul propriului nume şi l-a privit suspicioasă. Hugh a fulgerat-o şi el cu privirea, a tras adânc din ţigară înainte s-o stingă pe blat, lângă ea. Ea şi-a reluat toaleta, în timp ce el a început să se învârtă prin apartament.

Lângă mine, Cody s-a aplecat peste masă, cercetându-mi Biblia expusă.

— Eu nu înţeleg cum de sunt îngeri de fapt tipii ăştia. „Fiii lui Dumnezeu” pare un termen generic pentru oameni. În fond, nu se presupune că suntem cu toţii fiii lui Dumnezeu?

— Cu excepţia celor de faţă, desigur, a strigat Hugh din living, după care a exclamat: Iisuse Hristoase! De unde ai luat biblioteca asta? De la Hiroshima?

— Teoretic, şi noi suntem, am fost de acord, ignorându-l pe drăcuşor şi răspunzându-i lui Cody la întrebare. Cercetasem în detaliu Biblia de când descoperisem chestia asta azi şi mă săturasem să mă tot uit la carte. Dar Warren are dreptate, termenul e folosit peste tot cu referire la îngeri. În

plus, aici femeile nu sunt numite „fiicele lui Dumnezeu”, ci „fiicele oamenilor”. Ele sunt umane, iar bărbaţii lor, nu.

— Poate fi doar eternul misoginism, a spus Peter.

Îşi făcuse curaj într-un final şi se răsese în cap. Nu mi se părea deloc măgulitor look-ul lui, dată fiind forma capului.

— Nu poţi să spui că e un concept nou în Biblie.

— Nu, cred că Georgina are dreptate, a spus Hugh, revenind printre noi. Vreau să spun că ceva i-a făcut pe îngeri să cadă. Pofta trupească e un motiv la fel de bun precum oricare altul, şi bate la fund lăcomia şi lenea.

— Şi atunci care e faza? s-a interesat Peter. Ce legătură are asta cu teoria că nu e doar un vânător de vampiri?

— Uite, am spus şi am arătat spre capitolul 6, versetul 4. Zice: „În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriaşi, mai cu seama de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor şi acestea începuseră a le naşte fii: aceştia sunt vestiţii viteji din vechime.” Cuvintele-cheie de aici sunt: „în vremea aceea” şi „mai cu seamă”. Asta înseamnă că îngerii nu au căzut din cauza femeilor din specia umană doar o singură dată. Asta răspunde la întrebarea noastră dacă mai cad îngerii. Ei bine, da.

Cody dădea din cap, odată cu mine.

— Asta îţi susţine teoria că unul încearcă să cadă chiar în momentul de faţă.

Dar nu pofta trupească pare să fie catalizatorul, a remarcat Hugh. Cred că primele pe listă sunt „atacă şi scufundă”.

— Dacă nu cumva e pofta trupească faţă de Georgina, a sugerat Peter pe un ton sec. Pare să creadă că eşti destul de drăguţă.

M-a surprins ceva ciudat la observaţia lui Hugh.

— Şi atacă şi scufundă ar fi de ajuns? Mai ales la vampiri şi la drăcuşori? Poate nu e văzut cu ochi buni de tabăra adversă, dar nu sunt convinsă că eliminarea agenţilor răului ar garanta că un înger se va transforma în demon.

— Trecutul ne-a arătat că tabăra cealaltă nu e tocmai... tolerantă cu cei care încalcă regulile, a remarcat drăcuşorul.

— Şi tabăra noastră e? s-a mirat Peter.

Cody mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Renunţi la propria teorie?

— Nu, nu. Pur şi simplu dintr-odată reconsider partea cu căderea, atâta tot. Mai corect ar fi să spun partea cu „răufăcătorul” sau cu „răzvrătitul”.

— Dar în biletul tău se pomenea despre căderea îngerilor, ne-a amintit Hugh. Asta sigur e o chestie importantă, nu? Un indiciu plin de semnificaţii, nu doar o tentativă de glumă proastă?

Gândul mi-a zburat la bilet. Da, Hugh avea dreptate. Eram sigură că ce scria în bilet juca un rol anume, numai că deocamdată nu-mi dădeam seama ce însemna.

— Glumele proaste sunt ceva tipic la îngeri, ne-a amintit Peter. Cel puţin dacă ne serveşte la ceva exemplul lui Carter.

Am ezitat o clipă, emoţionată de aducerea în discuţie a celei de-a doua teorii ale mele. Toţi păreau să accepte însă ideea cu îngerul, aşa că m-am gândit că e acum sau niciodată.

— Băieţi, voi credeţi că... credeţi că ar putea fi Carter în spatele chestiei ăsteia?

Trei perechi de ochi s-au aţintit asupra mea, plini de uimire.

Primul care a vorbit a fost Hugh.

— Poftim? Ai înnebunit? Ştiu că vă hârâiţi o grămadă dar, Hristoase, dacă tu crezi...

— Carter e de-ai noştri, i-a dat Cody dreptate cu hotărâre.

— Ştiu, ştiu.

M-am apucat să le explic motivele care stăteau la baza acuzei mele şi am povestit cum mă urmărise şi discuţia pe care o avuseserăm apoi la Erik.

S-a lăsat tăcerea. Într-un târziu, Peter a spus:

— Toate astea sunt ciudate, dar eu tot nu cred. Nu poate fi Carter.

— Nu poate fi Carter, i-a dat dreptate Hugh.

— Ah, am înţeles. Toată lumea e gata să dea vina pe mine pentru Duane, dar nu şi pe perfectul de Carter? M-am înfuriat la vederea solidarităţii automate care i-a unit, la ideea că îngerul era mai presus de orice bănuială. Şi atunci de ce umblă cu noi? Aţi mai auzit vreodată de vreun înger care să facă treaba asta?

— Suntem prietenii lui, de-aia, a spus Cody.

— Şi suntem mai distractivi, a adăugat Hugh.

— N-aveţi decât să credeţi chestia asta dacă vreţi, dar eu nu cred. Mersul din cârciumă în cârciumă cu un demon şi cu tovărăşii lui este acoperirea perfectă pentru un atac. Ne spionează. Sunteţi influenţaţi pentru că e un excelent tovarăş de beţie.

— Şi tu nu crezi, Georgina - m-a avertizat Peter - că există o mică posibilitate ca tu să fii aia care e influenţată? Recunosc, teoria asta nebunească cu îngerul stă din ce în ce mai mult în picioare pe măsură ce trece timpul, dar ce legătură are Carter cu asta?

— Exact, a intervenit Hugh. Se pare că l-ai aruncat în povestea asta fără un motiv anume. Toată lumea ştie că nu vă aveţi bine.

Am privit fără să-mi vină să cred la cele trei perechi de ochi mânioşi.

— Am o grămadă de motive întemeiate. Cum vă explicaţi faptul că era la Erik?

Drăcuşorul a clătinat din cap.

— Cu toţii îl cunoaştem pe Erik. Poate că era şi el acolo din acelaşi motiv ca tine.

— Şi cum interpretaţi ce-a spus?

— De fapt, ce-a spus? a întrebat Peter. A fost ceva de genul: „Auzi, Georgina, sper că ai primit biletul de la mine”? E cam subţire treaba.

— Băi, nu spun că am dovezi solide, ci doar că circumstanţial...

— Trebuie s-o tai, a exclamat Cody şi s-a ridicat.

I-am aruncat o privire rece. Oare chiar atât de departe împinsesem lucrurile?

— Înţeleg dacă nu eşti de acord cu mine, dar nu pleca aşa pur şi simplu.

— Nu, am o treabă.

Peter a dat ochii peste cap.

— Nu eşti singura care merge la întâlniri, Georgina. Cody nu vrea să recunoască, dar eu cred că are o femeie dosită pe undeva.

— Una vie? a întrebat Hugh impresionat.

Cody şi-a luat haina pe el.

— Ce ştiţi voi.

— Hei, ai grijă, l-am avertizat automat.

Dintr-odată, atmosfera tensionată s-a risipit, şi nimeni nu mai părea supărat pe mine pentru că-l bănuiam pe Carter, însă era evident că nimeni nu mă mai credea la faza cu el. Îmi respingeau ideile cum faci cu fricile iraţionale sau cu prietenii imaginari ai unui copil.

Vampirii au plecat împreună, iar Hugh i-a urmat la scurt timp după aceea. Eu am pornit alene spre pat, încercând încă să pun cap la cap datele. Autorul biletului pomenise ceva despre îngerii care cad de dragul femeilor frumoase; trebuia să însemne ceva chestia asta. Totuşi nu reuşeam să înţeleg ce legătură avea asta cu cele două atacuri ciudate asupra lui Duane şi a lui Hugh, lucru care avea mai degrabă de-a face cu violenţa şi brutalitatea decât cu frumuseţea sau cu dorinţa.

Când m-am dus la muncă a doua zi, aveam un mail nou de la Seth, şi mă temeam să nu fie un soi de continuare a încercării de ieri de a-mi da întâlnire. Însă era un răspuns la ultimul meu mesaj, unul din seria de conversaţii în desfăşurare în care făcea observaţii despre Nord-Vest. Stilul şi tonul mesajului erau distractive ca întotdeauna, şi părea să nu-i pese deloc, sau să fi remarcat, că l-am refuzat aşa de aiurea ieri.

Am verificat chestia asta şi când am mers sus să-mi iau cafeaua. Seth stătea în colţul lui obişnuit şi scria, fără să-i pese că era sâmbătă. M-am oprit şi l-am salutat, primind în schimb un răspuns distrat, tipic. Nu a pomenit nimic de invitaţia la petrecere, nu părea supărat şi, într-adevăr, aparent nu-i păsa deloc de chestia asta. Presupun că ar fi trebuit să fiu recunoscătoare că-şi revenise atât de repede, că nu suferea de dorul meu şi nici nu avea inima frântă din cauza mea, dar în egoismul meu nu puteam să nu mă simt un pic dezamăgită. Nu m-ar fi deranjat să-i produc o impresie mai puternică, una care să-i stârnească regretul în urma refuzului meu. De exemplu, Doug şi Roman nu lăsaseră un refuz să-i abată de la scopul lor. Ce mai creatură capricioasă eram şi eu!

Când m-am gândit la ei, mi-am amintit că mai târziu mă întâlneam cu Roman ca să mergem la concertul lui Doug. Gândul că aveam să-l revăd pe Roman mi-a dat un sentiment năvalnic, deşi se insinuase şi teama în sentimentul ăsta. Nu-mi plăcea că avea un asemenea efect asupra mea, iar până acum nu mă dovedisem capabilă să-i refuz avansurile. Într-una din zilele astea aveam să ajungem într-un punct critic şi mă temeam de rezultatul lui. Bănuiam că atunci când avea într-adevăr să sosească, aveam să-mi doresc ca Roman să fi renunţat să mă urmărească la fel de repede cum păruse să facă Seth.

Genul ăsta de griji mi s-au risipit din minte în seara aia când l-am poftit pe Roman în apartamentul meu. Purta

haine în nuanţe rafinate de albastru şi gri-argintiu, cu fiecare fir de păr şi pliu la locul lui. Mi-a adresat un zâmbet din ăla devastator de-al lui şi am avut grijă ca genunchii să nu înceapă să-mi tremure ca unei şcolăriţe.

— Sper că realizezi că mergem la genul de concert post-grunge, punk rock, ska[18]. Majoritatea or să poarte jeanşi şi tricouri, hai şi poate şi nişte piele pe ici, pe colo.

— La majoritatea întâlnirilor ca lumea ajungi în piele până la urmă, a spus şi şi-a plimbat privirea prin apartament, po-posind pentru scurt timp asupra bibliotecii. Dar nu spuneai că începe târziu?

— Ba da. Începe la 11.

— Asta înseamnă că avem patru ore la dispoziţie, iubire. Va trebui să te schimbi.

Mi-am coborât privirea spre jeanşii negri şi maioul roşu.

— Nu se potriveşte?

— Costumaţia asta îţi face nişte picioare demenţiale, recunosc, dar eu cred că o să vrei să porţi fustă sau rochie. Ceva ce-ai purta dacă ai merge să dansezi swing, numai că poate un pic mai... lasciv.

— Sunt convinsă că n-am auzit niciodată pe cineva catalogându-mi hainele drept „lascive”.

— Mi-e greu să cred, a spus şi a arătat spre hol. Fugi că trece timpul.

Zece minute mai târziu, am revenit cu o rochie mulată bleumarin din voal georgette. Avea breteluţe subţiri, era asimetrică la poale, dantelată şi cu volănaşe, mai scurtă pe piciorul stâng. Îmi desfăcusem părul din coada de cal şi acum mi-l lăsasem să-mi acopere umerii.

Roman şi-a ridicat privirea de la Aubrey, cu care avusese o discuţie serioasă şi în deplină armonie.

— Lasciv.

---

18 Stil de muzică originară din Jamaica cu elemente de rhythm and blues, jazz şi calypso.

A arătat spre Biblie, care se afla pe măsuţă. Era deschisă, ca şi când ar fi răsfoit-o.

— Nu mi-ai părut genul de tipă bisericoasă.

Şi Seth şi Warren făcuseră glume de genul ăsta. Chestia asta îmi afecta reputaţia.

— Caut ceva, dar nu mi-a fost de prea mare ajutor.

Roman s-a ridicat şi s-a întins.

— Probabil pentru că este una din cele mai proaste traduceri care există.

Mi-am amintit de pletora de Biblii care există.

— E vreuna mai bună pe care mi-ai recomanda-o?

A ridicat din umeri şi a spus:

— Nu sunt expert în domeniu, dar probabil că ai scoate mai multe dintr-una destinată studiului, nu una adresată credincioşilor. Mă refer la alea adnotate, care se folosesc la şcoală.

Mi-am salvat informaţia în memorie şi m-am întrebat dacă versetele misterioase aveau mai multe de revelat. Însă pentru moment aveam întâlnire.

Am sfârşit într-un restaurant mexican mic şi ferit de ochii lumii în care nu mai fusesem niciodată. Chelnerii vorbeau spaniolă, şi la fel şi Roman, se pare, iar mâncarea nu fusese adaptată gustului americanilor. Când pe masa noastră şi-au făcut apariţia două margarita, am realizat că Roman comandase una şi pentru mine.

— Nu vreau să beau în noaptea asta, am spus, amintindu-mi cât de aiurea mă simţisem ultima oară când ieşiserăm.

A făcut ochii mari la mine, de parcă tocmai aş fi afirmat că am să mă opresc din respirat.

— Cred că glumeşti. Aici fac cea mai bună margarita de la nord de Rio Grande.

— Vreau să am mintea limpede în noaptea asta.

— Nu mori de la un pahar. Bea-o la mâncare şi nici n-o să simţi.

N-am spus nimic.

— Ce Dumnezeu, Georgina, încearcă un pic sarea. Numai o dată să guşti şi n-o să mai poţi să rezişti.

Fără chef, mi-am trecut limba pe buza paharului, iar asta mi-a declanşat o poftă de a gusta din tequila egalată doar de pofta de sex a unui sucub. În ciuda voinţei mele, am cedat şi am luat o sorbitură. Era fantastică.

Şi mâncarea la fel, nu în mod surprinzător, şi până la urmă am băut două margarita în loc de una. Din fericire, s-a dovedit că Roman avea dreptate în legătură cu băutul în timpul mesei, şi nu m-am simţit decât un pic ameţită. Nu simţeam că-mi pierdusem controlul şi ştiam că puteam să fiu stăpână pe situaţie până începeam să-mi revin.

— Mai sunt două ore, i-am spus când am plecat din restaurant. Te-ai mai gândit la altceva?

— Sigur, a spus şi a dat din cap spre partea cealaltă a străzii, iar eu i-am urmărit mişcarea. Miguel's.

Mi-am stors creierii.

— Am auzit de locul ăsta... stai un pic, aici se dansează salsa, nu?

— Mda. Ai încercat vreodată?

— Nu.

— Ce? Credeam că eşti regina dansului.

— Încă n-am terminat cu swingul.

De fapt, muream după salsa. Însă, ca şi în cazul cărţilor lui Seth Mortensen, nu-mi plăcea să consum prea mult şi prea repede din bunătăţi. Încă îmi plăcea swingul şi voiam să-l iau pe îndelete înainte să trec la altceva. Viaţa îndelungată te face să savurezi mai mult lucrurile.

— Ei, acum va trebui să te descurci cu mai multe odată, a spus, m-a luat de mână şi m-a condus pe partea cealaltă a străzii.

Am încercat să protestez, dar nu prea îi puteam aduce argumente, aşa că, exact ca în cazul margaritei, am cedat destul de repede.

Era cald, clubul era înţesat de trupuri, iar muzica era mortală. Picioarele au început să mi se mişte pe muzică în timp ce Roman plătea la intrare şi mă conducea pe ringul de dans. Exact ca în cazul swingului, s-a dovedit a fi un expert în salsa şi, după câteva mişcări, am prins şi eu repede. Poate că nu mă dovedisem eu prea pricepută la a rezista pe două picioare după câteva pahare de margarita, dar de dansat, dansam de secole, iar priceperea era adânc înrădăcinată în mine.

Salsa s-a dovedit a fi mult mai sexy decât swingul. Atenţie, nu spun că swingul n-ar fi sexy, dar salsa avea o latură întunecată şi sinuoasă. Nu puteai să nu fii atent la apropierea trupului partenerului, la sincronizarea şoldurilor. Acum înţelegeam ce voise să spună Roman cu „lasciv”.

Cam după vreo jumătate de oră am luat o pauză şi am mers la bar.

— Acum urmează câte un pahar de mojito[19], mi-a spus şi a ridicat două degete spre barman. E în ton cu tema latino din seara asta.

— Nu pot...

Dar paharele de mojito au apărut fără încuviinţarea mea, şi era al naibii de bun. Ne-am terminat paharele mai repede decât ar fi trebuit ca să ne putem întoarce pe ringul de dans.

Când a trebuit să plecăm la concertul lui Doug, deja muzica post-grunge, punk rock, ska nu mai suna atât de bine. Mă entuziasmase dansul, eram înfierbântată şi asudată şi mai executasem un mojito, stins apoi cu o tequila. Ştiam că-mi făcusem o nouă pasiune din salsa şi l-am blestemat în mintea mea pe Roman pentru ceea ce avea probabil să devină o dependenţă de dans, deşi mă exaltase mişcarea. Trupul lui se mişca cu o graţie seducătoare şi se atingea

19 Coctail tradiţional cubanez, preparat din rom, zahăr, limetă, sifon şi mentă.

uşor de al meu într-un fel care îmi dădea frisoane şi mă umplea de dorinţă.

Am dat năvală în stradă ţinându-ne de mână, cu respiraţia întretăiată şi râzând. Lumea se învârtea uşor în jurul meu şi am tras concluzia că era bine că plecaserăm atunci, pentru că masa mea musculară nu mai funcţiona la parametrii normali.

— Bun, unde am parcat?

— Cred că glumeşti, i-am spus şi l-am tras după colţ, unde vedeam lumina slabă a unui taxi galben. Trebuie să luăm un taxi.

— Haide că nu sunt aşa de rău.

Dar a avut înţelepciunea de a nu mai protesta, şi am luat taxiul până la fabrica de bere din Greenlake. Lumea intra şi ieşea din clădire; mai fuseseră două reprezentaţii înainte de cea a lui Doug. După cum mă temeam, hainele noastre fiţoase de dans păreau complet nelalocul lor printre cele lălâi şi în neorânduială ale tineretului prezent, dar nu-mi mai părea mare scofală ca atunci când mă luase Roman.

— Nu te lăsa prinsă în jocuri pe teme de modă, m-a sfătuit în timp ce ne înghesuiam prin mulţime în hala înţesată de lume. Probabil că puştanii ăştia ne consideră nişte conformişti bătrâni şi spioni pe deasupra sau ceva de genul, dar de fapt şi ei se conformează în felul lor. Ei se conformează la nonconformism.

M-am uitat după gaşca de la librărie, nădăjduind că opriseră o masă.

— O, nu! Sper că nu eşti genul care discută politică atunci când se îmbată!

— Nu, nu. Pur şi simplu mi se ia de oamenii care încearcă întotdeauna să se adapteze la un tipar, să se alinieze la o normă, indiferent de direcţie. Sunt mândru că sunt cel mai bine îmbrăcat din încăperea asta. Ştii ce zic eu? Stabileşteţi propriile tale reguli.

Am zărit-o pe Beth şi l-am târât pe Roman spre o masă din partea cealaltă a încăperii. Alături de ea mai stăteau şi alţi lucrători ai librăriei: Casey, Andy, Bruce şi... Seth. M-a luat cu leşin.

— Drăguţă rochie, a remarcat Bruce.

— Ţi-am păstrat un loc, a spus Casey şi a arătat spre un scaun. Nu mi-am dat seama că o să vii cu un... prieten.

Problema cu scaunul nu mă preocupa prea tare. Eu nu simţeam decât ochii lui Seth aţintiţi asupra mea, gânditor dar neutru. Am roşit şi m-am simţit ca o idioată şi mi-am dorit să mă pot răsuci pe călcâie şi să plec. După ce îl refuzasem cu tirada mea de doi bani despre politica mea asupra întâlnirilor, iată-mă de mână cu Roman şi cherchelită. Nici nu puteam să-mi închipui ce gândeşte despre mine în momentul ăsta.

— Nu e nici o problemă, a spus Roman, indiferent la tulburarea mea şi dezinteresat de privirile uluite ale colegilor mei. S-a aşezat pe scaun şi m-a tras la el în poală. Îl împărţim.

Andy a dat o fugă până la bar şi a adus bere pentru toată lumea, mai puţin pentru Seth, care, exact ca-n cazul cafeinei, a ales abstinenţa. Roman şi cu mine am povestit unde am fost, lăudând salsa ca fiind cel mai distractiv mod de a-ţi petrece timpul, ocazie cu care ceilalţi mi-au cerut să mai încep un al doilea val de lecţii de dans.

În scenă a intrat în curând trupa lui Doug şi cu toţii am izbucnit în urale cum o cerea situaţia la vederea lui Doug, directorul adjunct devenit Doug, vocalistul trupei *Nocturnul Admission.* Berea curgea întruna şi, deşi era probabil cea mai mare prostie pe care o puteam face continuând să beau, depăşisem punctul în care mă mai puteam opri îndemnată de raţiune. În plus, erau prea multe lucruri de care trebuia să mă preocup. Ca, de exemplu, evitarea contactului vizual cu până acum tăcutul de Seth. Şi de savurarea senzaţiei de a fi pe genunchii lui Roman, care

stătea cu pieptul lipit de spatele meu şi cu braţele înlănţuindu-mi talia. Îşi odihnea bărbia pe umărul meu, ceea ce-i permitea să-mi şoptească la ureche şi din când în când îşi plimba buzele pe gâtul meu. Tăria pe care o simţeam sub coapse sugera că nu eram singura care culegea roadele unei asemenea poziţii.

Într-o pauză, Doug a venit să vorbească cu noi, acoperit do sudoare, dar extaziat. M-a văzut cum stăteam lipită de Roman.

— Eşti cam înţolită, nu crezi, Kincaid? Apoi s-a răzgândit. Sau prea puţin înţolită, e greu de spus.

— Tu vorbeşti, i-am replicat pe când îmi terminam cea de-a doua... sau poate a treia... bere.

Doug purta pantaloni mulaţi, roşii de vinil, bocanci militărești şi o haină lungă violet, deschisă, care îi lăsa la vedere pieptul gol. Pe cap îi atârna şmechereşte un joben jerpelit.

— Eu lucrez în industria divertismentului, iubito.

— Şi eu, iubitule.

Unii dintre cei prezenţi au chicotit. Doug a căpătat o expresie dezaprobatoare, dar nu mi-a zis nimic, în schimb i-a spus lui Beth ceva despre numărul de persoane care îşi făcuseră apariţia la concert.

Eu intrasem într-un soi de tunel pe care îl atrage uneori după sine alcoolul, şi eram aşa de preocupată de propriul bâzâit din cap şi de senzaţiile învolburate, încât conversaţia şi zgomotele din jurul meu s-au redus la un zumzăit nedesluşit, iar feţele şi culorile s-au estompat într-un fundal irelevant, fără nici o legătură cu existenţa mea. Singurul lucru pe care îl simţeam era Roman. Fiecare nerv din mine urla şi-mi doream ca mâinile lui, care mi se odihneau pe abdomen, să urce ca să îmi atingă sânii. Deja îmi simţeam sfârcurile întărindu-se sub ţesătura fină şi m-am întrebat cum ar fi dacă m-aş întoarce şi l-aş încăleca, aşa cum făcusem cu Warren...

— Toaleta, am exclamat dintr-odată, coborând lipsită de graţie de pe Roman.

Era bizar cum poate dintr-odată vezica să treacă de la stadiul de tolerabil la cel de insuportabil.

— Unde e toaleta pe aici?

Ceilalţi m-au privit ciudat, sau aşa mi s-a părut mie.

— Acolo în fund, mi-a arătat Casey, iar glasul ei mi-a părut să se audă de departe, în ciuda distanţei mici dintre noi. Te simţi bine?

— Mda, am spus şi mi-am pus la loc o bretea care îmi alunecase. Trebuie doar să mă duc la toaletă.

Şi să fug de Roman, am adăugat în mintea mea, ca să pot gândi limpede. Nu că ar fi fost posibil aşa ceva în starea în care mă aflam.

Roman a dat să se ridice, la fel de beat şi de nesigur în mişcări ca mine.

— Vin cu tine...

— Mă duc eu, s-a oferit Doug iute. Şi aşa trebuie să dau şi eu o fugă înainte de următorul număr.

M-a luat de braţ şi am pornit şerpuind printre oameni spre un hol mai puţin populat din fund. Am înaintat clătinându-mă uşor, iar el a încetinit pasul ca să-mi vină în ajutor.

— Cât ai băut?

— Înainte să vin aici sau după?

— Drace. Eşti pulbere.

— Ai vreo problemă?

— Da' de unde. Tu cum crezi că-mi petrec eu majoritatea nopţilor libere?

Ne-am oprit la uşa toaletei pentru femei.

— Pun pariu că Seth crede despre mine că sunt o beţivă.

— Şi de ce ar crede asta?

— Pe el nu-l vezi bând. E un purist nenorocit. Mai şi dă înainte cu căcatul ăla cu interdicţia la alcool şi la cafeină.

Ochii lui Doug au scânteiat de uimire când a auzit ce limbaj folosisem.

— Nu toţi nebăutorii îi dispreţuiesc pe băutori, să ştii. În plus de asta, eu nu pentru Seth îmi fac griji, pe mine mă preocupă mai tare băiatul cu mâini jucăuşe.

Am clipit nedumerită şi apoi am spus:

— Te referi la Roman?

— E mare diferenţă între hotărârea de a nu merge la întâlniri şi efectiv giugiulitul în public.

— Şi ce? am contraatacat cu vehemenţă. Nu am voie să fiu şi eu cu cineva? Nu am şi eu dreptul să fac ceva ce chiar îmi place, în loc să fac ce trebuie? am spus, iar cuvintele mi-au ieşit mai pline de amărăciune şi pe un ton mai ridicat decât voisem.

— Desigur - m-a liniştit - dar nu eşti tu însăţi în noaptea asta. O să faci vreo tâmpenie dacă nu ai grijă. Ceva ce o să regreţi mai târziu. Ar trebui să le spui lui Casey sau lui Beth să te ducă acasă...

— Hai că eşti culmea, am exclamat. Ştiam că eram nesăbuită, şi niciodată nu m-aş fi luat de Doug dacă eram trează, dar nu mă puteam abţine. Doar pentru că nu vreau să ies cu tine, doar pentru că prefer să mi-o trag cu Warren sau cu alţii, trebuie să te bagi tu şi să încerci să mă păstrezi pură şi neatinsă. Dacă nu mă poţi avea tu, atunci să nu mă aibă nimeni, nu?

Doug s-a albit la faţă, iar câţiva trecători s-au zgâit la noi.

— Dumnezeule, Georgina, nici gând...

— Eşti un ipocrit nenorocit, i-am urlat. N-ai dreptul să-mi spui ce să fac. N-ai dreptul, în pizda mă-sii de treabă!

— Nu-ţi spun ce...

N-am mai ascultat ce avea de spus. M-am întors şi am dat buzna în toaleta femeilor, singurul loc în care mă puteam duce ca să scap de bărbaţii ăştia. Când am terminat şi m-am dus să mă spăl pe mâini, m-am privit în oglindă. Păream terminată? Aveam obrajii rozalii şi câţiva

cârlionţi erau mai lăsaţi acum decât la începutul serii. Şi transpiram la greu. Nu eram prea terminată, am conchis. Se putea cu mult mai rău.

Nu prea mă trăgea aţa să ies din toaletă, de teamă să nu mă aştepte Doug. Nu voiam să vorbesc cu el. A mai intrat o femeie cu ţigara aprinsă şi i-am cerşit şi eu una pe care am fumat-o până la filtru, în timp ce stăteam ghemuită într-un colţ ca să treacă timpul. Când am auzit că trupa a început iar să cânte, am ştiut că puteam să ies.

În coridor, am dat nas în nas cu Roman.

— Te simţi bine? m-a întrebat şi m-a prins cu mâinile pe după talie ca să-mi dea stabilitate. Mi-am făcut griji când am văzut că nu te întorci.

— Mda... mă simt bine... ăăă, nu, nu ştiu, am recunoscut şi m-am lăsat pe el, cuprinzându-l cu braţele. Nu ştiu ce se întâmplă. Mă simt aşa de ciudat.

— Nu-i nimic, mi-a spus şi m-a bătut pe spate. Totul o să fie bine. Trebuie să pleci? Pot să te ajut cu ceva?

— Nu... nu ştiu..., am spus şi m-am îndepărtat un pic de el şi l-am privit în ochi.

Ochii ăia adânci verzi-albăstrui mă copleşeau şi dintr-odată nu mi-a mai păsat.

Nu ştiu cine a început, putea fi oricare dintre noi, dar dintr-odată ne sărutam, acolo, în mijlocul holului, strângându-ne tare în braţe, iar buzele şi limbile noastre se striveau cu furie. Alcoolul îmi stimula reacţia fizică animalică, însă îmi amorţise conştiinţa nevoii de absorbţie de energie specifică unui sucub. Probabil că era în acţiune, deşi eu nu mai eram capabilă s-o simt, pentru că Roman s-a retras brusc de lângă mine, cu un aer uluit.

— Ce ciudat..., a spus şi şi-a dus o mână la frunte. Mă simt... ameţit dintr-odată.

A ezitat o clipă, apoi şi-a alungat starea şi m-a tras din nou spre el. Exact ca ceilalţi. Niciodată nu se prindeau că eu eram cauza, eu le făceam rău, aşa că voiau şi mai mult.

Pauza lui a fost exact ce-mi trebuia ca să-mi risipesc un pic norul de beţie. Ce făcusem? Ce-mi permisesem să devin în noaptea asta? Fiecare apropiere de Roman mă făcuse să mai încalc o graniţă. Mai întâi spusesem că nu ies la întâlnire cu el. Apoi ne limitaserăm numărul de ieşiri. În noaptea asta jurasem că n-o să beau, iar acum abia mă mai ţineam pe picioare de la atâta băutură. Sărutul era un alt tabu pe care tocmai îl încălcasem. Iar el avea să ducă la inevitabil...

Parcă ne şi vedeam după partida de sex. Roman avea să se împrăştie palid şi epuizat, secat de energia care avea să sfârâie prin mine ca un curent electric, iar el avea să mă privească slăbit şi nedumerit, incapabil să înţeleagă ce pierduse. Depinzând de cât furam de la el, avea să piardă ani din viaţă. Se cunoşteau chiar cazuri de sucubi neglijenţi care îşi uciseseră victimele, bându-le prea multă viaţă mult prea repede.

— Nu... nu... opreşte-te.

L-am împins, deloc dornică să văd îndeplinindu-se o asemenea viziune, dar încă mă mai ţinea în braţe. Am privit dincolo de el şi, dintr-odată, l-am zărit pe Seth care venea în jos pe hol. Cand ne-a văzut, a rămas împietrit, dar eram prea preocupată ca să mai fiu atentă la scriitor.

Eram la un pas de a-l săruta din nou pe Roman, de a-l duce undeva unde puteam fi singuri şi goi, unde puteam face toate lucrurile pe care visasem să le fac cu el. Încă un sărut... încă un sărut, şi avea să-mi fie imposibil să mă mai opresc. Îmi doream prea tare. Voiam să fiu cu un tip pe care să-l doresc, măcar o dată după atâţia ani.

Şi tocmai de asta nu puteam s-o fac.

— Georgina..., a început Roman nedumerit, atingându-mă încă.

— Te rog, l-am implorat cu un glas abia şoptit. Dă-mi drumul. Te rog, dă-mi drumul. Trebuie să-mi dai drumul.

— Ce s-a întâmplat? Nu înţeleg.

— Te rog, dă-mi drumul, am repetat. Dă-mi drumul!

Volumul propriei voci m-a făcut să tresar şi mi-a dat impulsul de a mă smulge din strânsoarea lui. S-a întins spre mine, mi-a spus pe nume, dar eu m-am dat înapoi. Păream isterică, aproape nebună, iar Roman mă privea ca atare.

— Nu mă atinge. Nu mă atinge!

Eram mai degrabă furioasă pe mine, pe viaţa mea decât pe el. M-a copleşit o teribilă mânie şi frustrare, amplificate de alcool, îndreptate împotriva universului. Lumea asta nu e dreaptă. Nu e drept că unii oameni au vieţi perfecte, că de civilizaţii minunate se alege praful, că unii bebeluşi se nasc cu zilele numărate, că eu sunt prizonieră în parodia asta de existenţă. Condamnată pentru eternitate să fac amor fără dragoste.

— Georgina...

— Nu mă atinge. Niciodată. Te rog, am şoptit cu un glas răguşit, iar apoi am făcut singurul lucru care îmi mai rămăsese.

Am fugit. M-am îndepărtat de el şi am fugit pe hol, departe de Roman, departe de Seth, departe de zona amenajată cu scaune. Nu ştiam unde mă duc, dar trebuia să existe un loc în care să fiu în siguranţă. Pentru ca şi Roman să fie în siguranţă. Poate nu reuşeam să-mi vindec propria suferinţă, dar măcar puteam împiedica să sufere el.

Lipsa mea de coordonare şi disperarea m-au făcut să mă lovesc de oameni care au răspuns la frenezia mea cu diferite grade de politeţe. Oare Roman era în urma mea? Habar n-aveam. Băuse cel puţin la fel de mult ca mine, era imposibil ca el să se coordoneze mai bine. Dacă reuşeam să rămân singură, puteam să-mi schimb forma sau să mă fac invizibilă ca s-o şterg de aici...

Am ţâşnit pe o uşă, şi deodată m-a împresurat un val de aer răcoros. Mi-am tras sufletul şi m-am uitat împrejur. Eram în parcarea din spate, înţesată de maşini, şi bântuiau pe acolo şi câţiva oameni care fumau iarbă, majoritatea

indiferenţi la prezenţa mea. Uşa pe care ieşisem eu s-a deschis, şi m-am întors, aşteptându-mă să-l văd pe Roman. În schimb, l-am văzut pe Seth, cu un aer neliniştit.

— Lasă-mă în pace, l-am avertizat.

A ridicat mâinile cu palmele înainte, într-un gest menit să mă liniştească, şi s-a apropiat uşurel de mine.

— Te simţi bine?

M-am dat doi paşi înapoi şi am început să-mi scotocesc prin geantă.

— Sunt bine. Numai că trebuie să... să plec de aici... să fug de el, am spus şi mi-am scos mobilul, ca să-l sun pe vreunul dintre vampiri.

Mi-a căzut din mână, mi-a evitat gestul de a-l prinde şi a lovit asfaltul cu un zgomot sfâşietor.

— Rahat!

Am îngenuncheat, am ridicat telefonul şi m-am uitat exasperată la tâmpeniile de pe ecran.

— Rahat, am repetat.

Seth s-a lăsat în genunchi lângă mine.

— Cu ce pot să te ajut?

Mi-am înălţat privirea spre el, iar faţa lui plutea în ceaţa care se lăsase în jurul meu.

— Trebuie să plec de aici. Trebuie să fug de el.

— Bine. Haide. Te duc eu acasă.

Seth m-a prins de braţ şi îmi aduc vag aminte că m-a condus preţ de câteva cvartale până la o maşină închisă la culoare. M-a ajutat să intru şi a pornit. M-am sprijinit de spătar şi m-am lăsat purtată de mişcarea maşinii, am lăsat-o să mă înghită, zguduită înainte şi înapoi de inerţie, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi...

— Opreşte.

— Poftim?

— Opreşte mai repede!

S-a supus şi am deschis portiera, vărsându-mi pe stradă conţinutul stomacului. Când am terminat, Seth a stat un pic, apoi a întrebat.

— Te simţi bine? Putem să-i dăm drumul?

— Mda.

Dar câteva minute mai târziu i-am zis iar să oprească şi am repetat figura.

— Drumul... ăsta mă omoară cu zile, am icnit imediat ce am ajuns din nou pe drum. Nu pot să stau în maşină. Mişcarea...

Seth s-a încruntat şi dintr-odată a virat brusc la dreapta, manevră care mai că m-a făcut să dau la boboci în maşina lui.

— Scuze, a spus.

A mai mers câteva minute şi eram gata-gata să-i spun din nou să calce frâna, dar în acea clipă a oprit maşina. M-a ajutat să ies şi mi-am plimbat privirea împrejur, pentru că nu recunoşteam clădirea din faţa noastră.

— Unde suntem?

— La mine acasă.

M-a condus înăuntru, direct la o baie, unde m-am aşezat imediat în genunchi şi m-am închinat dinaintea Măriei Sale Buda, evacuând mai mult lichid decât crezusem că adăpostesc. Eram vag conştientă de prezenţa lui Seth în spatele meu, dându-mi părul deoparte de pe faţă. Ca prin ceaţă, mi-am adus aminte că nemuritorii de rang înalt precum Jerome şi Carter puteau fi afectaţi de alcool în măsura în care voiau ei, şi alegeau după bunul plac când să se trezească. Nemernicii.

Nu ştiu cât am stat acolo în genunchi înainte ca Seth să mă ajute să mă ridic în picioare.

— Poţi să stai în picioare?

— Cre' că da.

— Ai... ăăă... în păr şi pe rochie. Cred că o să vrei să te schimbi.

Mi-am coborât privirea la rochia mea din voal georgette şi am oftat.

— Lasciv.

— Poftim?

— Nu contează.

M-am apucat să-mi dau bretelele jos ca să pot sări din rochie. A ridicat din sprâncene şi s-a întors iute cu spatele.

— Ce faci? s-a străduit el să spună cu o voce normală.

— Trebuie să fac duş.

M-am dus goală şi împleticindu-mă să pornesc apa. Evitând încă să mă privească, Seth a bătut în retragere spre uşă.

— Nu cazi, nu?

— Sper că nu.

Am intrat în apă, icnind la contactul cu căldura. M-am sprijinit de peretele acoperit de faianţă şi am lăsat jetul greu să mă izbească cu putere, iar şocul mi-a trezit simţurile pentru o clipă. Când mi-am ridicat privirea, am văzut că Seth plecase şi că uşa de la baie era închisă. Am oftat şi am închis ochii, dorindu-mi să mă las în genunchi şi să mi se taie filmul. Cum stăteam acolo în picioare, m-am gândit din nou la Roman, la cât de tare îmi plăcuse să-l sărut. Nu ştiam ce avea să creadă despre mine, după felul în care mă purtasem.

Când am oprit apa şi am ieşit, s-a întredeschis uşa de la baie.

— Georgina. Ia astea.

Un prosop şi un tricou XXL au zburat prin crăpătura uşii, înainte ca uşa să fie din nou închisă. M-am şters şi am tras pe mine tricoul. Era roşu şi avea un imprimeu cu Black Sabbath pe el. Fain.

Trebuşoara asta m-a costat, însă, şi m-a copleşit din nou un val de greaţă.

— Nu, am mormăit pe când mergeam spre toaletă.

S-a deschis uşa.

— Te simţi bine?

Seth a intrat din nou şi mi-a ţinut din nou părul.

Am aşteptat, dar nu a ieşit nimic. Într-un târziu, m-am ridicat cu greutate.

— Mă simt bine. Trebuie să mă întind.

M-a condus afară din baie şi apoi într-un dormitor cu un pat dublu, nefăcut. M-am prăbuşit pe pat, bucuroasă să stau întinsă şi nemişcată, deşi camera continua să se învârtă. S-a aşezat cu grijă pe marginea patului, privindumă nesigur.

— Îmi pare rău, i-am spus. Îmi pare rău că a trebuit să... faci toate astea.

— Nu-i nimic.

Am închis ochii.

— Cea mai nasoală chestie, relaţiile. De-aia nu ies la întâlniri. Pur şi simplu le faci rău oamenilor.

— Cele mai multe lucruri bune vin dacă-ţi asumi riscul a ceva rău, a filozofat.

Mi-am adus aminte de mailul pe care mi-l trimisese despre relaţia de lungă durată cu tipa pe care o neglijase pentru romanele lui.

— Ai mai face chestia asta o dată? am întrebat. Ai mai ieşi cu fata aia? Chiar dacă ai şti că lucrurile or să iasă absolut la fel?

— Da, a spus după o pauză.

— Eu nu.

— Tu nu, ce?

Am deschis ochii şi l-am privit.

— Am fost măritată mai demult.

Era genul de destăinuire făcută la beţie, cu conştiinţa faptului că nu ar fi văzut niciodată lumina zilei la trezie.

— Ştiai chestia asta?

— Nu.

— Nu ştie nimeni.

— Şi nu a mers? a întrebat Seth, după un minut scurs în tăcere.

Nu mi-am putut stăpâni un râs amar. Nu a mers? Era puţin spus. Fusesem slabă şi nesăbuită, cedasem aceloraşi nevoi fizice care mă duseseră aproape la dezastru cu Roman. Numai că în cazul lui Ariston, nu puteam da vina pe beţie pentru scăparea mea. Fusesem al naibii de trează şi, sincer, cred că, în orice caz, o plănuisem de foarte mult timp, amândoi.

Venise într-o zi din nou în vizită, numai că de data asta nu am vorbit prea mult. Cred că deja depăşiserăm faza conversaţiilor. Amândoi eram agitaţi, umblam de colo-colo şi stăteam în picioare şi pălăvrăgeam, dar nici unul dintre noi nu asculta. Atenţia îmi era concentrată pe prezenţa lui fizică, pe trupul lui şi pe muşchii puternici ai braţelor şi picioarelor. Atmosfera era aşa de încărcată de tensiune sexuală, încât mă şi mir că ne mai puteam mişca.

M-am dus la fereastră şi am privit în gol în timp ce-l ascultam învârtindu-se prin cameră. O clipă mai târziu s-a întors, şi de data asta s-a aşezat în spatele meu. Deodată şi-a pus mâinile pe umerii mei, prima atingere intenţionată dintre noi. Degetele lui mă ardeau ca un tăciune aprins, şi m-am înfiorat, făcându-l să mă strângă mai tare pe când se apropia şi mai mult de mine.

„Letha”, mi-a şoptit în ureche. „Ştii... ştii că mă gândesc la tine fără încetare. Mă gândesc cum ar fi să... să fiu cu tine.”

„Acum eşti cu mine.”

„Ştii că nu la asta mă refer.”

M-a întors cu faţa spre el, iar privirea lui îmi pârjolea trupul asemenea uleiului încins, lunecos şi dogoritor. Şi-a plimbat mâinile pe gâtul meu şi mi-a cuprins o clipă faţa. S-a aplecat şi şi-a apropiat gura la o răsuflare de a mea. Apoi limba i-a ţâşnit din gură şi mi-a trecut-o uşor peste buze, într-un strop de mângâiere. Buzele mi s-au desfăcut şi m-

am aplecat ca să primesc mai mult, dar s-a îndepărtat de mine cu un zâmbet uşor. O mână i-a coborât pe umărul meu, la agrafa care îmi ţinea rochia, şi mi-a desfăcut-o. Ţesătura mi-a lunecat de pe trup, strângându-se în jurul meu pe podea, şi am rămas goală înaintea lui.

Ochii i-au scânteiat pe când îmi cerceta fiecare părticică de corp. Ar fi trebuit să mă simt jenată sau intimidată, dar nu a fost aşa. Mă simţeam minunat. Dorită, adorată, râvnită, puternică.

„Aş face orice, absolut orice ca să te am în clipa asta", a şoptit. Mâinile lui mi-au coborât pe umeri până la sâni, până în talie şi apoi pe şolduri. Mama îmi spusese întotdeauna că aveam şolduri firave, dar în mâinile lui mi le simţeam pline şi sexy.

„Aş ucide pentru tine. M-aş duce până la capătul pământului pentru tine. Aş face orice îmi ceri. Orice, numai să-ţi simt trupul lipit de al meu şi picioarele în jurul meu."

„Nu mi-a mai spus nimeni aşa ceva", am rostit cu un glas care m-a surprins prin calmul lui. Pe dinăuntru, mă topeam. Aveam să aud variante ale promisiunilor sale timp de un mileniu de la o sută de bărbaţi diferiţi, dar la vremea aceea cuvintele lui erau proaspete şi noi.

Colţurile buzelor lui Ariston s-au înălţat într-un zâmbet plin de regret.

„Probabil că tot timpul îţi spune Kyriakos aşa ceva." Era ceva răutăcios în tonul lui ce-mi amintea că, deşi cei doi bărbaţi erau prieteni de mult timp, întotdeauna fusese o rivalitate în acea prietenie.

„Nu. El face dragoste cu mine cu ochii."

„Eu vreau să folosesc mult mai mult decât ochii."

În momentul acela am înţeles ce putere au femeile asupra bărbaţilor. Era surprinzător şi exaltant. Nu contau chestiunile de proprietate şi de politică; femeile conduceau în iatac, cu carnea şi sudoarea lor, în aşternuturi. Conştiinţa acestui fapt m-a copleşit, stârnindu-mă mai tare decât orice

afrodiziac, şi am înflorit parcă, încântată de acest nou impuls. Cred că această revelaţie avea să facă mai târziu forţele iadului să mă transforme în sucub.

Am întins mâinile tremurătoare spre el şi am început să-i scot tunica. A rămas nemişcat în timp ce-l dezbrăcăm, dar fiecare părticică din el tremura de ardoare şi dorinţă. Respiraţia i-a devenit anevoioasă şi rapidă pe când îi cercetam corpul, şi observam toate lucrurile care îl asemuiau lui Kyriakos şi cele care îl deosebeau de el. Mi-am plimbat buricele degetelor pe el, atingând uşor pielea bronzată, muşchii bine conturaţi şi sfârcurile. Apoi mâinile mi-au coborât sub abdomen şi am cuprins în palme lungimea tare pe care am întâlnit-o acolo. Ariston a scos un geamăt uşor, dar încă nu s-a apropiat de mine. Încă îmi aştepta încuviinţarea.

Mi-am ridicat ochii de la mâinile care dezmierdau şi l-am privit. Chiar ar fi făcut orice pentru mine, iar concluzia aceasta mi-a sporit nevoia de el.

„Poţi să-mi faci tot ce vrei”, i-am spus într-un târziu.

Păruse o concesie, dar de fapt, chiar voiam să-mi facă tot ce voia. Vorbele mele au rupt vraja care ne ţinuse departe unul de celălalt şi a fost de parcă s-ar fi rupt un stăvilar. Ca atunci când răsufli după ce ţi-ai ţinut prea mult timp respiraţia. Un iureş, o eliberare. Trupul meu aproape că s-a prăvălit peste al lui, ca şi când chingile i-ar fi fost forţate întruna, cedând într-un final. Pe când îl atingeam, am realizat că ar fi trebuit să ne atingem de mai demult.

M-a sărutat vijelios, vârându-şi limba în gura mea în timp ce mâinile lui coborau pe sub mine, ca să mă prindă de coapse. Cu o mişcare m-a ridicat şi m-a lipit cu spatele de zid. Mi-am încolăcit picioarele în jurul şoldurilor lui, dorindu-l mai aproape de mine, apoi, cu o mişcare puternică, era în mine. Nu ştiu dacă eram eu prea strâmtă sau era el prea mare, poate amândouă, dar m-a durut şi mi-a plăcut în acelaşi timp. Mi-a scăpat un ţipăt uluit, dar nu s-a oprit să

vadă dacă am păţit ceva. Căzuse victimă pasiunii, nevoii aceleia animalice, ferecate în sângele nostru, care asigură perpetuarea speciei. Pe când intra iar şi iar în mine, îl preocupa numai propria lui plăcere şi părea să se hrănească din fiecare geamăt şi ţipăt care mi se strecura printre buze. Nu m-aş fi gândit să-mi găsesc eliberarea în dragostea violentă, dar aşa a fost, şi nu numai o dată. De fiecare dată venea ca un val minunat şi mistuitor de senzaţii, izbucnind în adâncul meu şi răspândindu-mi-se peste tot prin corp, stimulându-mi fiecare nerv şi acoperindu-mi fiecare parte din corp până când ajungeam la saţietate. Apoi valul se spărgea în fărâme scânteietoare, copleşindu-mă cu căldură, tandreţe şi tăindu-mi răsuflarea. Era de parcă aş fi explodat în mii de frânturi, după care aş fi fost recompusă. Era o senzaţie delicioasă. Fiecare din orgasmele mele părea să-l stimuleze şi mai tare, până a ajuns şi el la propriul apogeu. De data aceasta, eu am fost cea încântată de eliberarea lui şi mi-am afundat unghiile în spatele lui cât de adânc am putut, agăţându-mă de el, încheind momentul cu zvâcnete şi icnete.

Şi cu toate astea nu a fost sfârşitul, pentru că peste scurt timp era din nou pregătit. M-a dus în pat, şi de data asta m-a aşezat în genunchi şi m-a pătruns prin spate.

„Babele spun că e cea mai bună poziţie ca să concepi un copil”, mi-a şoptit.

N-am avut decât un moment ca să meditez la asta înainte să intre din nou în mine, tot dur şi însetat. În timp ce intra şi ieşea, meditam că poate până la urmă el avea să fie cel care să-mi dăruiască un copil, nu Kyriakos. Acest gând mi-a dat un sentiment ciudat, de nerăbdare, umbrită totuşi de regret.

Ariston nu simţea un asemenea regret când s-a întins pe spate pe păturI mai târziu, după-amiază, când amândoi eram epuizaţi, fără vlagă, şi razele calde ale soarelui se revărsau asupra noastră pe fereastră.

„Poate o fi Kyriakos sterp”, mi-a explicat. „Nu tu. Te-am avut aşa de multe ori astăzi, încât nu poţi să nu rămâi grea.” Mi-a supt lobul urechii şi m-a cuprins cu braţele prin spate, odihnindu-şi mâinile pe sânii mei. „Te-am umplut, Letha.”

Glasul lui era jos şi stăpânitor, de parcă tocmai ar fi câştigat ceva mai tangibil decât sexul, şi atunci m-am întrebat cine avea de fapt puterea în iatac.

Zăceam lângă el şi mă întrebam ce făcusem şi ce voiam să fac acum. Cum mai reuşeşti să fii soţie după ce ai fost zeiţa altcuiva? Însă nu am apucat să mă hotărăsc, pentru că în clipa următoare am auzit glasul lui Kyriakos care mă striga din faţa casei, întors acasă prea curând. Ariston şi cu mine ne-am ridicat amândoi, speriaţi. Am încercat să dau păturile de pe mine cu degete stângace, împiedicându-mă în ţesătură. Rochia. Trebuia să-mi găsesc rochia. Dar am realizat că nu era aici. O lăsasem în odaia cealaltă. Poate, am gândit cu disperare, reuşesc să ajung la ea înainte s-o găsească Kyriakos. Poate reuşeam să mă mişc destul de repede.

Dar n-am reuşit.

În prezent, însă, lui Seth i-am spus doar atât:

— Mda. Nu a mers. Deloc. L-am înşelat.

— Ah. A făcut apoi o pauză. De ce?

— Pentru că puteam. A fost o prostie.

— De-aia nu ieşi la întâlniri?

— A fost totul prea dureros. Nimic din ce a fost plăcut nu a justificat partea neplăcută.

— N-ai de unde să ştii că următoarea o să iasă rău. Lucrurile se mai schimbă.

— Nu şi pentru mine. Am închis ochii ca să-mi ascund lacrimile care mă podidiseră. Acum mi se taie filmul.

— Bine.

Poate a plecat, poate a rămas, habar n-am. Eu am dormit pur şi simplu, adâncită într-un somn neguros şi amorţitor.

Capitolul 15

Uneori te trezeşti dintr-un vis, iar uneori, din când în când, te trezeşti într-un vis. Asta mi s-a întâmplat mie. Am deschis ochii, cu capul zvâcnindu-mi, conştientă ca prin ceaţă că aveam ceva cald şi pufos în braţe. La început lumina puternică a soarelui m-a făcut să mijesc ochii, dar când am reuşit în sfârşit să focalizez, am realizat că-i priveam în faţă pe Cady şi pe O'Neill.

Am sărit în poziţie de drepţi, mişcare cu care capul meu nu a fost deloc de acord. Cu siguranţă mă înşelam. Cu siguranţă, nu... iată-i. Înaintea mea, lângă patul pe care stăteam eu, era un birou mare din lemn de stejar împrejmuit cu un panou de afişaj şi table de scris. Pe panou erau prinse tăieturi din reviste, chipuri de oameni care reflectau fiecare nuanţă a caracterelor descrise în romanele lui Seth. O categorie purta chiar eticheta „Nina Cady” şi etala cel puţin douăzeci de imagini cu blonde subţirele cu părul scurt şi creţ, în vreme ce o altă categorie, cu eticheta „Bryant O'Neill”, afişa bărbaţi meditativi, bruneţi, de treizeci şi ceva de ani. Unele dintre imagini erau din reclame importante pe care le cunoşteam, deşi până atunci nu făcusem niciodată legătura cu personajele lui Seth. Unele personaje secundare din romane îşi aveau şi ele locul lor pe panou, deşi mult mai greu de remarcat decât cel al personajelor principale.

Pe tablele de scris se înşirau note şi cuvinte, majoritatea scrise ciudat, gen stenografie, total lipsite de sens pentru mine. *Titlu preliminar: Speranţe de azur-rezolv mai târziu; De adăugat Jonah cap.* 7; *De curăţat document 3- 5; C&O în*

Tampa sau Neapole? De verificat statisticile; Don Markos în 8... Şi aşa tot continuau mâzgălelile. M-am tot holbat la ele întrucât realizasem că aveam înainte scheletul următorului roman al lui Seth. O parte din mine îmi şoptea că ar trebui să-mi feresc privirea, că făceam rău, dar restul fiinţei mele era prea fascinat trăgând cu ochiul la crearea unui roman şi a lumii acestuia care prindea viaţă.

Într-un târziu, mirosul de costiţă afumată prăjită m-a smuls de la biroul lui Seth, forţându-mă să pun cap la cap felul în care ajunsesem aici. Mi s-a strâns carnea pe mine când mi-am adus aminte cât de idioată fusesem cu Doug şi cu Roman, şi chiar şi cu Seth, dar foamea a reuşit pentru un timp să-mi aline remuşcările. Mi se părea ciudat să-mi fie foame după tratamentul la care îmi supusesem stomacul noaptea trecută, dar, la fel cum i se întâmplase lui Hugh cu bătaia, şi eu îmi reveneam iute.

M-am extras dintre cearşafuri şi m-am eliberat de ursuleţul pe care îl ţinusem în braţe fără ştirea mea, mi-am croit drum până la baie ca să-mi clătesc gura şi ca să-mi studiez aspectul: păr ciufulit şi aer adolescentin cu tricoul ăla pe mine. Însă nu voiam să-mi irosesc energia necesară ca să-mi schimb aspectul exterior şi am ieşit din baie cu paşi repezi, urmând sfârâitul care avea drept fundal sonor melodia *Radar Love* a trupei Golden Earring.

Seth stătea într-o bucătărie modernă, bine luminată, şi îşi făcea de lucru cu o tigaie pe aragaz. Culorile erau deschise şi vesele; avea dulapuri din lemn de arţar şi grinzi scoase în evidenţă de vopseaua azurie de pe pereţi. Când m-a văzut, a dat muzica mai încet şi mi-a aruncat o privire preocupată. Azi avea un tricou cu Tom şi Jerry.

— Bună dimineaţa. Cum te simţi?

— Surprinzător de bine, am spus pe când îmi făceam drum spre o masă mică de două persoane şi m-am aşezat, trăgând de tricou ca să-mi acopăr coapsele. Până acum, singura victimă pare să fie capul.

— Vrei să-ţi dau ceva de cap?

— Nu. O să-şi revină. Am ezitat întrucât simţisem ceva întrepătrunzându-se cu mirosul sărat şi grăsos de carne. Miroase a cafea?

— Îhî. Vrei?

— Normală?

— Îhî.

S-a dus spre un ibric, a turnat într-o cană cafea aburindă şi mi-a adus-o, împreună cu un serviciu drăguţ format dintr-o zaharniţă şi un vas pentru frişcă.

— Credeam că nu bei chestii din astea.

— Nu beau. Ţin doar la îndemână în cazul în care se trezesc în patul meu femei turbate după cafeină.

— Se întâmplă des?

Seth a zâmbit misterios şi s-a dus înapoi la aragaz.

— Ţi-e foame?

— Sunt hămesită.

— Cum îţi plac ouăle?

— Tari de tot.

— Bună alegere. Vrei şi costiţă afumată? Nu eşti vegetariană sau ceva de genul ăsta, nu?

— Sunt carnivoră declarată. Vreau tot tacâmul... dacă nu cer prea mult.

Mă simţeam cam jenată că stătea după fundul meu, ţinând cont de tot ce făcuse deja, dar lui nu părea să-i pese.

„Tot tacâmul” s-a dovedit a fi mai mult decât îmi imaginasem: ouă, costiţă afumată, pâine prăjită, două feluri de gem, prăjiturică de servit la cafea şi suc de portocale. Am ras tot şi m-am gândit cât de invidios ar fi pe mine Peter, care încă era condamnat la dieta lui săracă în carbohidraţi.

— Sunt în comă alimentară, i-am spus lui Seth după masă, pe când îl ajutam la vase. Acum trebuie să mă duc la culcare ca să-mi treacă. Tu aşa mănânci în fiecare zi?

— No. Numai când sunt pe la mine sus-amintitele femei. Aşa mă asigur că nu pleacă prea repede.

— Nu-i nici o problemă, dat fiind că numai asta am de îmbrăcat.

— Fals, mi-a spus şi a arătat spre living.

Când mi-am înălţat privirea, mi-am văzut rochia atârnând curată pe un umeraş. Bikinii transparenţi pe care îi purtasem pe dedesubt erau prinşi în jurul agăţătorii umeraşului.

— Scria „curăţare uscată”, dar am riscat şi am spălat-o pe un program pentru ţesături fine şi a ieşit bine. La fel şi, ăăă, chestia ailaltă.

— Mersi, am răspuns, şi nu mă dumiream ce simţeam pentru că-mi spălase lenjeria. Mersi pentru tot. Apreciez sincer ce ai făcut pentru mine noaptea trecută. Probabil că mă crezi o ciudată...

A ridicat din umeri.

— Nu-i nici o problemă. Dar... - şi-a aruncat privirea spre un ceas din apropiere - se poate să te las singură în curând. Mai ţii minte petrecerea aia? Începe la prânz. Tu poţi să mai stai.

M-am întors şi eu spre acelaşi ceas. 11:47.

— La prânz! De ce nu m-ai trezit mai devreme? O să întârzii!

A ridicat din nou din umeri, cu o indiferenţă infinită.

— Mi-am închipuit că ai nevoie de odihnă.

Am lăsat prosopul pe care îl ţineam în mână şi am ţâşnit spre living, de unde mi-am înşfăcat rochia.

— Chem un taxi. Tu du-te. Nu-ţi face griji din cauza mea.

— Serios, nu e nici o problemă, a spus. Pot chiar să te conduc acasă, sau... mă rog, dacă vrei, poţi să vii cu mine.

Am rămas amândoi împietriţi, cuprinşi de stânjeneală. Nu mă simţeam pregătită să merg la vreun chef ciudat. Ce-mi trebuia mie acum era să mă duc acasă şi să evaluez dezastrul produs în cazul lui Roman şi al lui Doug. Însă...

Seth fusese atât de drăguţ cu mine, şi îmi mai zisese şi înainte să merg cu el la chestia asta. Oare nu-i eram datoare? Puteam şi eu să fac atâta lucru pentru el. Probabil că un chef la prânz nici nu avea să ţină chiar atât de mult.

— Trebuie să luăm ceva? am întrebat într-un târziu. Vin? Brânză Brie?

A clătinat din cap.

— Cred că nu. E petrecerea nepoţelei mele de 8 ani.

— Ah. Şi atunci nu e nevoie de vin?

— Mda. Şi cred că îi place mai degrabă brânza Gouda.

M-am uitat la rochie.

— Sunt prea înţolită. Ai ceva să iau pe mine peste asta?

Şapte minute mai târziu stăteam în maşina lui Seth şi mergeam spre Lake Forest Park. Aveam pe mine tot rochia din voal georgette şi peste, o cămaşă bărbătească din flanelă în pătrăţele albe, gri şi bleumarin. Cămaşa era încheiată doar la câţiva nasturi. Îmi făcusem o coadă împletită în loc să recurg la tertipul cu schimbarea aspectului şi acum mă machiam cu frenezie cu cosmeticele din geantă. Presupuneam că aveam un aspect ceva între Ginger Rogers şi Nirvana.

Am ajuns la casa din cartierul mărginaş la care îl lăsasem eu pe Seth acum câteva săptămâni. De cutia poştală atârnau baloane roz, iar o mamă în jeanşi şi tricou cu mânecă lungă îi făcea cu mâna unei fetiţe care apoi a dispărut în casă. Pe urmă, mama de care am pomenit s-a întors spre maşina masivă, mare cât să încapă în ea o echipă de fotbal, care rula pe alee.

— Mamă! am exclamat când am văzut întregul peisaj. N-am mai fost niciodată la ceva de genul ăsta.

— Trebuie să fi fost în copilărie, m-a corectat Seth şi a parcat vizavi.

— Mda, mă rog, am tras o minciună. Dar experienţa e diferită la vârsta asta.

Ne-am apropiat de uşa din faţă şi a intrat fără să bată. Instantaneu, patru siluete mici, feminine şi blonde, s-au izbit de el, agăţându-se care de mâini, care de picioare, dărâmându-l aproape.

— Unchiu' Seth, unchiu' Seth!

— A venit unchiu' Seth!

— Asta e pentru mine? E pentru mine?

— Potoliţi-vă, că dacă nu, lansez gaze lacrimogene, le-a spus Seth cu blândeţe, dezlipind-o pe una care ameninţa să-i smulgă braţul stâng.

Una dintre ele, plină de cârlionţi blonzi şi cu nişte ochi imenşi, albaştri, asemenea celorlalte, a dat cu ochii de mine.

— Bună, a spus ea cu îndrăzneală. Tu cine eşti? înainte să apuc să răspund, a ţâşnit din vestibul, strigând: Unchiu' Seth a venit cu o fată!

Seth s-a strâmbat.

— Ea e Morgan. Are şase ani, a spus şi a arătat spre o clonă de-a ei. Ea e McKenna, geamăna ei. Ea e Kayla, de patru ani. Ea - s-a oprit ca s-o ridice în braţe pe cea mai înaltă din cele patru, mişcare care a făcut-o să gângurească de încântare - e Kendall, sărbătorita. Şi presupun că pe aici pe undeva e şi Brandy, dar ea e prea bine educată să mă asalteze precum celelalte.

Dincolo de vestibul se întindea un living, şi o altă blondină, cu câţiva ani mai mare decât Kendall, ne urmărea pe deasupra spătarului unei canapele. Alţi copii de diferite dimensiuni, invitaţii, am presupus eu, alergau şi ţipau dincolo de ea.

— Sunt aici, unchiule Seth.

Seth a lăsat-o jos pe Kendall şi i-a ciufulit părul lui Brandy, spre mâhnirea ei. Afişa aerul de demnitate rănită de care era în stare numai cineva aflat în pragul adolescenţei. Morgan s-a întors în scurt timp însoţită de o femeie înaltă şi blondă:

— Vezi? Vezi? Ţi-am spus.

— Întotdeauna faci scene din astea? a întrebat femeia, îmbrăţişându-l iute pe Seth.

Părea fericită, dar epuizată. Înţelegeam de ce.

— Ar trebui să fiu bucuros că fanii mei nu sunt nici măcar pe jumătate aşa de voraci cum sunt ele. Andrea, ea e Georgina. Georgina, ţi-o prezint pe Andrea.

I-am întins mâna în timp ce o versiune un pic mai scundă şi mai tânără a lui Seth intra în încăpere.

— Şi el e fratele meu, Terry.

— Bun venit în infernul nostru, Georgina, mi-a spus Terry după ce au fost făcute prezentările. Şi-a aruncat privirea spre toţi copiii, ai lui şi ceilalţi care roiau prin casă. Nu sunt convins că înţeleg întru totul motivele pentru care te-a adus Seth. N-o să mai vrei să pui niciodată piciorul pe aici.

— Hei - a exclamat Kendall spre mine -, asta nu e cămaşa pe care i-am dat-o noi unchiului Seth de Crăciun?

Printre noi, adulţii, s-a lăsat o tăcere stânjenitoare, şi fiecare încercam să ne facem că plouă. Într-un final, Andrea şi-a dres glasul şi a spus:

— Bun, haideţi să intrăm în rândul lumii şi să jucăm nişte jocuri.

Mă aşteptasem ca petrecerea de ziua de naştere a unui copil să fie o adevărată junglă, dar ce-a urmat în după-amiaza aia mi-a depăşit orice închipuire. Un alt lucru impresionant a fost modul în care fratele şi cumnata lui Seth au reuşit să controleze turma de creaturi ţipătoare şi ţopăitoare care păreau să fie peste tot prin casă în acelaşi timp. Terry şi Andrea se ocupau de ei eficient şi binevoitor, în vreme ce Seth şi cu mine nu făceam altceva decât să privim, răspunzând din când în când la câte o întrebare care ne era aruncată. Toată experienţa asta a uimit-o pe spectatoarea din mine. Cu greu îmi puteam imagina că aş putea face faţă la aşa ceva în viaţa de zi cu zi. Era fascinant.

La un moment dat, pe când îşi trăgea sufletul, Terry m-a văzut singură şi a început o discuţie.

— Mă bucur că ai putut veni, a spus. Nu ştiam că Seth are pe cineva.

— Suntem doar prieteni, l-am lămurit.

— Totuşi. Îmi place să-l văd cu cineva în carne şi oase, cu cineva care nu este rodul imaginaţiei lui.

— E adevărat că era gata-gata să lipsească la nunta ta?

Terry a făcut o grimasă în chip de răspuns.

— Cavalerul meu de onoare, dacă-ţi vine să crezi. Să vină el cu două minute înainte de începerea ceremoniei! Era gata să începem fără el.

Nu puteam decât să râd.

A clătinat din cap.

— Dacă o să continui să ieşi cu el, ai tu grijă să se menţină pe linia de plutire. O fi el genial, dar, Dumnezeule, uneori nu i-ar strica un paznic.

După jocurile de petrecere a urmat tortul, şi după tort au urmat cadourile. Kendall l-a ridicat pe al lui Seth cu o mână de expert şi l-a clătinat.

— Cărţi, a decretat.

Brandy, cea mai mare şi, prin urmare, cea mai tăcută din grup, mi-a aruncat o privire şi mi-a explicat:

— Întotdeauna ne aduce cărţi unchiul Seth.

Lucrul ăsta nu a părut să o tulbure pe Kendall. A deschis pachetul şi a gângurit încântată la vederea celor trei cărţi cu poveşti cu piraţi dinăuntru.

— Piraţi? l-am întrebat pe Seth. E corect din punct de vedere politic?

Ochii i-au zâmbit zglobii.

— Vrea să se facă pirată.

Pe când petrecerea se stingea iar părinţii îşi culegeau odraslele, Kendall l-a implorat pe Seth să le citească poveşti şi l-am urmat pe el, pe nepoate şi alţi întârziaţi în living, în vreme ce părinţii fetelor încercau să strângă în bucătărie.

Seth a citit în acelaşi fel captivant ca la sesiunea de autografe şi m-am ghemuit pe un fotoliu, mulţumită că puteam doar să ascult şi să privesc. Prin urmare, am tresărit când trupuşorul mititel al Kaylei a dat buzna la mine în poală.

Fiind cea mai mică, putea ţipa cot la cot cu ceilalţi, dar de regulă vorbea foarte puţin. M-a cercetat cu ochii ei cât nişte globuri de cristal, mi-a atins cu interes coada împletită, apoi s-a cuibărit lângă mine ca să-l asculte pe Seth. M-am întrebat dacă înţelegea o iotă din ce spunea. Indiferent de situaţie, era moale şi călduţă şi mirosea a copil mic. Fără să-mi dau seama, mi-am plimbat degetele prin părul fin ca mătasea de porumb şi am început să i-l împletesc ca pe al meu.

Când Seth a terminat povestea, McKenna a remarcat ce făceam.

— Urmez eu.

— Ba nu, eu, a spus Kendall nerăbdătoare. E ziua mea.

Până la urmă, le-am împletit părul tuturor celor patru fete mai mici. Brandy a refuzat timidă. Nedorind să creez patru copii de-ale mele, am ales alte modele pentru fete, în zigzag şi clasic, care le-au încântat. Seth a continuat să citească, aruncându-şi din când în când privirea spre mine şi la ce meşteream eu.

Când am fost gata de plecare, mă simţeam epuizată fizic şi emoţional. Întotdeauna copiii mă făceau să mă simt un pic melancolică; contactul direct cu ei, ca acum, mă întrista de-a dreptul, într-un fel pe care nu mi-l puteam explica.

Seth şi-a luat la revedere de la fratele lui în vreme ce eu îmi făceam de lucru pe la uşă. Cu ocazia asta, am remarcat lângă mine o bibliotecă mică. Am studiat titlurile şi am scos Biblia Burberry, noua versiune cu adnotări: Vechiul şi Noul Testament. Mi-am amintit ce spusese Roman despre versiunea regelui Iacob, că era o traducere proastă, şi am deschis-o pe asta la Facerea, capitolul 6.

Cuvintele erau aproape identice, un pic mai îngrijite, şi păreau mai moderne pe ici, pe colo, dar în general nu era nimic schimbat. Cu o excepţie. În versetul 4 din versiunea regelui Iacob se spunea: „În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriaşi, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor...” Însă în varianta asta se spunea: „În zilele acelea erau pe pământ uriaşi[20] şi chiar şi după aceea, când fiii lui Dumnezeu au intrat la fiicele oamenilor...”[21]

Nephilimi? Apărea un număr lângă cuvânt şi l-am urmat la nota de subsol corespunzătoare.

„Cuvântul «nephilim» este deseori tradus drept «uriaşi» sau «cei căzuţi». Sursele dau versiuni diferite asupra acestor progenituri angelice, uneori menţionându-i pur şi simplu ca pe vecinii canaaniţilor şi alteori ca pe nişte creaturi titanice descendente din eroii greci (Harrington, 2001).”

Cuprinsă de frustrare, m-am uitat la referinţa la Harrington trecută în bibliografia cărţii şi am găsit-o ca având legătură cu lucrarea *Tainele şi miturile biblice* de Robert Harrington. Am memorat titlul şi autorul şi am strecurat Biblia la locul ei, exact când Seth se întorcea să plece.

Am mers în tăcere, sub cerul devenit plumburiu de timpuriu, semn că iarna stătea la pândă. În mod normal aş fi interpretat liniştea din maşină drept stânjenitoare sau ciudată, dar dimpotrivă, mi s-a părut reconfortantă, în timp ce meditam la referinţa despre nephilimi. Am hotărât că trebuia să fac rost de cartea lui Harrington.

— N-au avut şi îngheţată, a remarcat Seth dintr-odată, întrerupându-mi şirul gândurilor.

— Ce?

---

20 În versiunea citată de autoare apare termenul de nephilimi, care însă nu se regăseşte în traducerile româneşti ale Bibliei, fiind preferat termenul de „uriaşi".

21 Sfânta Scriptură, versiunea Anania, Vechiul Testament, 6, 4.

— Terry şi Andrea. Au avut tort fără îngheţată. Vrei nişte îngheţată?

— N-ai avut parte de destul zahăr?

— Pur şi simplu se potrivesc, atâta tot.

— Nu sunt decât vreo 10 grade afară, l-am avertizat pe când oprea lângă o gelaterie. Mi se părea ciudat să mănânci îngheţată pe o vreme aspră ca asta. Şi mai şi bate vântul.

— Glumeşti? În Chicago nici măcar n-ar fi deschis un asemenea loc în perioada asta a anului. Ce avem noi aici e un adevărat balsam.

Am intrat. Seth a comandat un con dublu cu îngheţată de mentă cu fulgi de ciocolată. Eu m-am aventurat şi mai tare şi am cerut un con dublu cu o cupă cu aromă de tartă cu brânză şi afine, şi una cu aromă de moca cu migdale. Stăteam la o masă de lângă fereastră şi ne mâncam dulciurile în linişte.

Într-un final a spus:

— Eşti tăcută azi.

M-am întors uimită spre el, luându-mi o pauză de la disecarea mentală a nephilimilor.

— S-a întors roata.

— Cu ce?

— De obicei cred că tu eşti prea tăcut. Trebuie să vorbesc întruna ca să creez atmosferă.

— Am remarcat. Ăăă, n-am vrut să sune chiar aşa. A sunat aiurea. E bine că vorbeşti. Tu întotdeauna ştii ce să spui. Spui cuvântul potrivit la momentul potrivit.

— Nu şi azi-noapte. Azi-noapte am spus nişte lucruri îngrozitoare. Şi lui Doug, şi lui Roman. N-or să mă ierte toată viaţa lor, m-am văicărit.

— Ba sigur că or să te ierte. Doug e un tip de treabă. Pe Roman nu-l cunosc prea bine, dar...

— Dar ce?

Deodată Seth a părut stânjenit.

— Presupun că eşti uşor de iertat.

Ne-am privit o clipă şi am simţit un val de căldură în obraji. Nu căldură din aia de care simţi că-ţi înfierbântă sângele, de te face să scapi de haine şi să sari pe cineva, doar genul de căldură care te duce cu gândul la confort, ca atunci când eşti înfăşurat într-o pătură.

— Arată cumplit, ştii, nu?

— Ce?

A arătat spre conul meu şi a spus:

— Combinaţia asta.

— Nu te lua de ea înainte să guşti. De fapt, se potrivesc destul de bine.

Părea să se îndoiască.

Mi-am tras scaunul aproape de el şi i-am oferit o muşcătură.

— Ai grijă să iei din amândouă aromele.

S-a aplecat ca să muşte şi a reuşit să ia şi din cea cu aromă de tartă cu brânză şi afine, şi din cea de moca cu migdale. Din nefericire, o bucăţică din îngheţata cu aromă de tartă cu brânză şi afine i-a căzut pe bărbie. Am dus instantaneu mâna s-o prind şi i-am dus-o înapoi la gură. La fel de instantaneu a prins şi el cu limba bucăţica buclucaşă, lingându-mi-o de pe degete.

M-a străbătut un val de senzualitate, şi, când l-am privit în ochi, mi-am dat seama că şi el simţise acelaşi lucru.

— Poftim, am spus în grabă şi am luat un şerveţel, ignorând dorinţa de a-mi duce din nou degetele la gura lui.

Seth şi-a şters bărbia cu el, dar o dată în viaţa lui nu s-a lăsat stăpânit de timiditate şi a rămas pe loc, aproape de mine.

— Miroşi fantastic. A... gardenii.

— Tuberoze, l-am corectat imediat, zăpăcită de apropierea dintre noi.

— Tuberoze, a repetat. Şi tămâie, cred. N-am mai simţit niciodată un miros asemănător, a spus şi s-a aplecat şi mai mult.

— E *Michael,* de la Michael Kors. Îl găseşti la orice magazin cu pretenţii, am mormăit aproape, pe când vorbele mi se desprindeau de pe buzele cuprinse de emoţie.

Ce tâmpenie debitasem. Emoţia mă făcuse slobodă la gură.

— Poate Cady ar putea începe să-l folosească şi ea.

Seth era seriozitatea întruchipată.

— Nu. Aşa eşti tu, numai tu. Nu ar mirosi niciodată la fel la altcineva.

M-am cutremurat. Îmi dădeam cu parfumul ăsta pentru că amintea de ceea ce simţeau alţi nemuritori în amprenta mea unică, în aura mea. „Aşa eşti tu.” Cu numai câteva cuvinte spuse la întâmplare, am simţit de parcă Seth ar fi scos la iveală o parte tainică din mine, de parcă mi-ar fi privit în suflet.

Am rămas acolo, vrăjiţi unul de celălalt, dar nici unul dintre noi nu acţiona. Ştiam că nu avea să încerce să mă sărute, ca Roman. Seth se mulţumea să mă privească, să facă dragoste cu mine din priviri.

Deodată, vântul a scuturat violent uşa micului restaurant, făcând-o să se deschidă şi lăsând înăuntru o pală năvalnică. Şuviţe de păr mi s-au repezit pe faţă şi am trântit mâna pe şerveţelele care s-au înălţat de pe masa noastră. Alte lucruri din local au avut mai puţin noroc, pentru că alte şerveţele şi bucăţi de hârtie şi-au luat zborul, iar un vas cu linguriţe de plastic a căzut de pe tejghea, împrăştiindu-şi conţinutul pe podea. Angajatul din spatele tejghelei a dat fuga la uşă, luptându-se cu vântul, în timp ce încerca să pună zăvorul. Când în sfârşit a reuşit, a aruncat o privire ostilă spre uşă.

Incidentul ne spulberase momentul, ăla care a fost, aşa că Seth şi cu mine ne-am luat lucrurile şi am plecat la scurt timp după aia. I-am spus să mă lase la librărie. Speram că Doug era acolo, ca să-mi cer scuze, şi în plus voiam să pun mâna pe cartea aia de Harrington.

— Vrei să intri şi să stai pe aici? Să saluţi pe cineva?

Într-un fel, nu prea voiam să-l las singur pe Seth, deşi aveam o grămadă de treburi de făcut.

A clătinat din cap.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Mă întâlnesc cu cineva.

— Ah, am spus, şi m-am simţit aiurea.

Normal că putea avea o întâlnire, de ce nu, în fond? Că doar nu eram eu singura persoană pe care o cunoştea, mai ales după discursul meu virulent în care proscrisesem întâlnirile. Fusese o prostie din partea mea să dau aşa o importanţă scenei de la gelaterie, mai ales că se presupunea că eram nebună după Roman.

— OK, mersi încă o dată pentru tot. Am să mă revanşez.

A dat din mână, semn că „nu-i nimic”.

— N-a fost mare lucru. În plus, deja te-ai revanşat mergând cu mine la petrecere.

A fost rândul meu să clatin din cap.

— N-am făcut mare lucru.

Seth a zâmbit numai.

— Ne mai vedem.

Am ieşit din maşină şi deodată am vârât capul înapoi.

— Auzi? Ar fi trebuit să te întreb mai devreme. Mi-ai scris dedicaţia pe carte? Pe *Pactul de la Glasgow?*

— Ah... Dumnezeule! Nu. Nu pot să cred că am uitat. E încă acasă la mine. Îţi scriu dedicaţia şi ţi-o aduc curând. Scuze, a spus, cu un aer de o pocăinţă sinceră.

— Nu-i nimic.

Ar fi trebuit să-i întorc apartamentul cu fundul în sus pentru treaba asta.

Ne-am spus din nou la revedere şi am intrat în librărie. Dacă reţinusem eu bine orarul, trebuia să fi deschis Paige, iar Doug ar fi trebuit să fie aici pe post de director în tura de noapte. Cum era de aşteptat, stătea la biroul de informaţii, cu ochii la Tammi, care servea un client.

— Salut, am spus, mergând spre el cuprinsă de stânjeneală, pe când în memorie îmi veneau cuvintele aspre pe care i le adresasem. Pot să stau un pic de vorbă cu tine?

— Nu.

Mamă! Mă aşteptasem să fie supărat... dar chiar în halul ăsta?

— Mai întâi trebuie să-ţi suni amicul.

— Ce?

— Tipul ăla, a explicat Doug. Chirurgul ăla plastician care umblă cu Cody.

— Hugh?

— Exact. Cred că a sunat de o sută de ori şi a lăsat mesaje. E îngrijorat din cauza ta.

Expresia lui a căpătat un amestec de blândeţe şi ironie pe când îmi studia combinaţia dintre rochie şi cămaşa de flanelă.

— Şi eu am fost îngrijorat.

M-am încruntat, gândindu-mă la motivul insistenţei lui Hugh.

— Bine. Mă duc să-l sun. Vii mai încolo să stăm de vorbă?

Doug a încuviinţat din cap şi am dat să-mi scot mobilul, când mi-am amintit că îl spărsesem noaptea trecută. M-am retras în biroul din spate, m-am aşezat pe marginea biroului şi l-am sunat pe Hugh.

— Alo?

— Hugh?

— Iisuse Hristoase, Georgina. Unde naiba ai fost?

— Ăăă, nicăieri...

— Toată noaptea şi azi toată ziua am încercat să dăm de tine.

— N-am fost acasă, am explicat. Şi mi s-a spart mobilul. De ce? Ce s-a întâmplat? Nu-mi spune că a mai fost unul.

Mă tem că da. De data asta o altă crimă, nu bătăi prieteneşti. Cum n-am putut da de tine, vampirii şi cu mine am crezut că te-a luat şi pe tine în colimator, deşi Jerome a spus că simte că eşti bine.

Am înghiţit în sec şi am întrebat:

— Cine... cine e?

— Stai jos?

— Oarecum.

M-am ţinut bine, gata pentru orice. Demon. Drăcuşor. Vampir. Sucub.

— Lucinda.

— Poftim? am spus şi am clipit cu putere, şi toate teoriile mele despre luptătorul împotriva răului s-au împrăştiat în mii de cioburi. Bine, dar e imposibil. Ea e... e...

— ... înger, a terminat Hugh în locul meu.

Capitolul 16

— Georgina?

— Sunt aici.

— Cam naşpa, nu? Cred că asta dă de pământ cu teoria ta cu îngerii.

— Nu sunt prea sigură.

Sentimentul iniţial de exasperare a lăsat locul unei noi idei, una care mă bântuia de când citisem pasajul din Biblie acasă la Terry şi la Andrea. Acum mă întrebam... mă întrebam cu ce ne confruntam, dacă de fapt era înger. Cuvintele din Facerea mi-au revenit în memorie: „În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriaşi... aceştia sunt vestiţii viteji din vechime...”

— Ce zice Jerome de faza asta?

— Nimic. La ce te-ai aştepta?

— În rest toată lumea e bine?

— Da, din câte ştiu eu. Ce-ai de gând să faci? Sper că nu vreo prostie.

— Trebuie să mă duc să verific ceva.

— Georgina..., m-a avertizat Hugh.

— Eh?

— Ai grijă. Jerome e tare indispus de chestia asta.

Am râs amar.

— Îmi închipui.

Pe fir s-a lăsat o tăcere stânjenitoare.

— Ce altceva nu-mi mai spui?

A mai ezitat un pic.

— Te... te surprinde chestia asta, nu? Chestia asta cu Lucinda?

— Normal. De ce nu m-ar surprinde?

A mai urmat o pauză.

— Nu, treaba e că... ăăă, trebuie să recunoşti că e cam ciudat, mai întâi Duane...

— Hugh!

— Şi apoi, vreau să zic că, atunci când nimeni nu a putut să ia legătura cu tine...

— Ţi-am spus că mi-am spart mobilul. Nu se poate să vorbeşti serios.

— Nu, nu. Numai că... ştiu şi eu... Vorbim mai târziu.

Am închis.

Lucinda e moartă? Lucinda aia cu fusta în pătrăţele şi cu părul tuns scurt? Era imposibil. Mă simţeam oribil. O văzusem de curând. Sigur, îi zisesem scârbă făţarnică, dar nu voisem să se întâmple asta, cum nici nu voisem să-l văd pe Duane mort.

Totuşi, legăturile pe care le văzuse Hugh erau ciudate, mai ciudate decât îmi plăcea să recunosc. Mă certasem şi cu Duane, şi cu Lucinda, şi la scurt timp după aia muriseră. Dar Hugh..., el ce căuta în povestea asta? „Ce mai prieten. Din câte am auzit, s-a amuzat copios povestind tuturor celor care aveau urechi să asculte despre costumaţia cu bici şi aripi”, mi-am amintit de remarca înţepătoare a Lucindei. E adevărat, avusesem o mică ceartă cu drăcuşorul chiar înainte de atac. O ceartă mică şi un atac nesemnificativ, dat fiind că supravieţuise.

M-am cutremurat, nesigură de ce însemna chestia asta.

Doug a intrat în birou.

— Ai lămurit treburile?

— Mda. Mersi.

Am rămas jenaţi pentru o clipă, până când în sfârşit am dat drumul stăvilarului vinei.

— Doug, eu...

— Lasă, Kincaid. N-are nimic.

— N-ar fi trebuit să spun ce-am spus. Eram...

— Terminată. Mangă. Beată moartă. Se mai întâmplă.

— Totuşi, nu aveam dreptul. Tu încercai să fii drăguţ, iar eu m-am purtat ca o ticăloasă săritǎ de pe fix.

— N-ai fost chiar aşa de săritǎ de pe fix.

— Dar categoric o ticăloasă?

— Hmm, a făcut, ascunzându-şi un zâmbet şi ferindu-şi privirea.

— Îmi pare rău, Doug. Îmi pare foarte rău.

— Gata. Nu mai suport atâta sentimentalism.

M-am aplecat şi l-am strâns de braţ, odihnindu-mi uşor capul pe umărul lui.

— Eşti un băiat de treabă, Doug. Un băiat tare de treabă. Şi pe deasupra un prieten bun. Şi îmi pare rău... îmi pare rău pentru o mulţime de lucruri care s-au petrecut, sau nu, între noi.

— Nu-ţi face griji. Între prieteni nu se pune, Kincaid.

Între noi s-a lăsat o linişte apăsătoare şi era vădit stânjenit încă din cauza schimbului ăstuia de cuvinte.

— A ieşit totul bine? a întrebat în cele din urmă. După spectacol te-am pierdut din vedere. Costumaţia asta a ta nu prea mă linişteşte.

— N-o să-ţi vină să crezi a cui e cămaşa asta, l-am fiert un pic, dar apoi i-am spus toată povestea, cum mi se făcuse rău de faţă cu Seth şi despre petrecerea de zi de naştere care a urmat.

Doug nu mai putea de râs când am terminat, dar părea oarecum uşurat.

— Mortensen e un tip de treabă, a spus într-un final, râzând încă.

— Acelaşi lucru îl spune şi el despre tine.

Doug a rânjit.

— Ştii, e... ooo, drace. Am uitat, după toată faza aia cu telefoanele... S-a întors spre birou, a scotocit printre hârtii şi cărţi, scoţând în cele din urmă la iveală un plic mic, alb. Ai primit un bilet. Paige zicea că l-a găsit noaptea trecută. Sper că sunt veşti bune.

— Mda, şi eu.

Dar când l-am văzut, am avut dubii. L-am luat cu băgare de seamă, de parcă ar fi putut să mă frigă. Hârtia şi caligrafia erau identice cu cele din biletul de data trecută. Am deschis plicul şi am citit:

Carevasăzică te interesează îngerii căzuţi. Ei bine, o să ai parte de o demonstraţie practică în noaptea asta. Ar trebui să se dovedească mai instructivă decât ceea ce pui tu la cale în prezent, şi pentru asta nici nu e nevoie să i-o tragi şefului tău ca să te ajute în paralela pe care o faci, nu că n-aş fi avut parte de momente nepreţuite privindu-te cum te purtai ca o târfă.

Mi-am ridicat ochii şi am întâlnit privirea curioasă a lui Doug.

— Nimic îngrijorător, i-am spus calmă, împăturind biletul şi vârându-mi-l în geantă. Nu e nici o noutate.

Din ce-mi povestise Hugh, deduceam că Lucinda fusese ucisă noaptea trecută, iar biletul ăsta îmi fusese strecurat mai înainte, din câte spunea Doug. Avertismentul trecuse neobservat.

Se pare că persoana asta nu-mi ştia prea bine orarul, sau de fapt nu voise să acţionez înainte. Era mai degrabă o tactică menită să mă sperie.

Indiferent din ce motiv mă avertizase în legătură cu Lucinda, nici nu se compara cu cealaltă remarcă din bilet. Gândul că cineva mă văzuse făcând sex cu Warren îmi dădea fiori.

— Şi acum unde te duci? m-a întrebat Doug.

— Îţi vine sau nu să crezi, trebuie să găsesc o carte.

— Eşti în locul potrivit.

Ne-am întors împreună la biroul de informaţii, unde era Tammi. Îmi făcea plăcere să-l văd pe Doug iniţiind-o în munca asta; aveam nevoie de persoane disponibile pentru toate posturile pentru perioada sărbătorilor.

— Şi acum o probă practică, i-am zis. Spune-mi unde avem cartea asta.

I-am dat titlul şi a căutat-o în baza de date, încruntându-se când i-au apărut rezultatele.

— N-o avem, dar putem să ţi-o comandăm.

M-am încruntat şi eu, înţelegând deodată de ce păreau oamenii aşa de iritaţi când le spuneam eu chestia asta.

— Demenţial, am mormăit. Şi de unde fac eu rost de ea în noaptea asta?

Probabil că o avea Erik, dar sigur închisese la ora asta.

— Mă enervează că trebuie să-ţi recomand aşa ceva - a glumit Doug - dar e posibil să fie o librărie care să o aibă.

— Poate..., am spus cu ochii la ceas, şi mă întrebam până la ce oră aveau deschis sucursalele locale.

— Ăă, Georgina? a început Tammi precaută. Ştiu un loc în care o găseşti. Şi e încă deschis.

M-am întors spre ea surprinsă.

— Serios? Unde... nu! Nu! Nu-mi spune...

— Îmi pare rău, a spus, şi în ochi îi citeam rugămintea de a o ierta pentru asemenea veşti. Dar ultima oară când am fost eu acolo mai erau trei exemplare în stoc. Nu se poate să se fi vândut.

Am mârâit şi mi-am masat tâmplele.

— Nu pot să mă duc acolo. Doug, îmi faci şi mie un serviciu?

— Trebuie să închid, mi-a împrospătat memoria. Ce loc vrei să eviţi?

— Krystal Starz, tărâmul „vrăjitoarei zărghite”.

— Nici dacă mă plăteşti nu calc pe acolo.

— Eu, dacă m-ai plăti, m-aş duce - a intervenit Tammi - dar şi eu trebuie să închid. Dacă îţi uşurează existenţa, află că nu e acolo tot timpul.

— Exact, a adăugat Doug cu solicitudine. Nici un director nu e mereu de serviciu. Probabil că are alţi angajaţi care s-o înlocuiască.

— Asta dacă nu au personal lipsă, am mormăit. Ce ironie!

Am ieşit din magazin şi am intrat în maşină ca să mă deplasez până la Krystal Starz. Pe drum, am meditat la cele două informaţii pe care le culesesem azi.

Mai întâi menţionarea nephilimilor. Versiunea regelui Iacob pomenise de progenituri angelice, chiar spusese că erau anormale, dar niciodată nu luasem în calcul posibilitatea existenţei unor descendenţi pe jumătate îngeri. Adnotările din exemplarul lui Terry şi al Andreii dăduseră câteva detalii despre creaturile astea, dar fusese suficient cât să-mi aprindă beculeţul. Cine era mai nimerit, am gândit eu, să se ia şi de îngeri, şi de demoni, decât un soi de semizeu bastard?

Desigur, descoperirea nephilimilor venise ca urmare a versetului despre îngerii căzuţi pe care mi-l indicase Erik. Poate că alergam de nebună după o pistă falsă, când de fapt netrebnicul era doar un nemuritor obişnuit, deşi nesănătos la cap, care tăia în stânga şi în dreapta, din amândouă taberele. În fond, încă nu-l eliminasem pe Carter de pe lista suspecţilor, şi nici nu mă prinsesem de ce susamintitul ucigaş ar fi dus până la capăt treaba cu Duane şi cu Lucinda, dar l-ar fi lăsat în viaţă pe Hugh.

Cealaltă informaţie pe ziua de azi, biletul cel nou, nu oferea prea multe noutăţi. Pur şi simplu dădusem prea târziu de el ca să mai poată preîntâmpina ceva. Şi dacă mă urmărea vreun voaior, nici pe tema asta nu aveam ce face.

Totuşi, asta atrăgea după sine o întrebare: De ce mă tot urmărea individul ăsta? Probele sugerau că eram singura care se bucura de o asemenea atenţie, singura care primea bilete. Şi, încă o dată, mai era şi sâcâitorul adevăr: toţi cei cu care mă certasem deveniseră mai târziu victime...

Când aproape ajunsesem la Krystal Starz, am tras pe o stradă pustie. Ceea ce nu ştiau Tammi şi Doug era că eu deja aveam o soluţie simplă pentru confruntarea cu Helena. Am sărit din rochie şi din cămaşa lui Seth, ca să nu se

irosească, mi-am schimbat aspectul, adoptându-l pe cel al unei tailandeze înalte şi zvelte, cu o rochie de in. Deseori mă foloseam de corpul ăsta când plecam la vânătoare.

Magazinul cu specific New Age era liniştit când am intrat, nu erau înăuntru decât câţiva clienţi care căscau gura. L-am văzut pe acelaşi adept cu aspect copilăresc, îşi făcea de lucru la casă, şi, slăvit fie cerul, n-o vedeam pe nicăieri pe Helena. Nici măcar deghizată n-aveam chef să dau de nebună.

I-am zâmbit tânărului din spatele tejghelei, m-am apropiat şi l-am întrebat unde pot să găsesc cartea. Rânjind ca un idiot - în fond îmi alesesem un aspect foarte atrăgător - m-a condus spre o secţiune din sistemul lor de catalogare greu de pătruns, şi a găsit imediat cartea. După cum spusese Tammi, aveau trei exemplare în stoc.

Ne-am întors la casă ca să plătesc, şi am oftat uşurată, gândindu-mă că aveam să scap de aici nevătămată. Dar n-am avut norocul ăsta! Uşa din spate care dădea spre sala de conferinţe s-a deschis şi dinăuntru s-a prelins Helena, de parcă aş fi invocat-o, îmbrăcată cu o rochie lungă fucsia, încărcată ca de obicei cu cinci kilograme de coliere. La naiba! Femeia asta chiar părea să aibă un al şaselea simţ, sau ceva de genul ăsta.

— Totul e în regulă, Roger? l-a întrebat pe angajat, scoţând de la naftalină glasul ei răguşit, de spectacol.

— Da, da, a dat el însufleţit din cap, pare-se încântat că-i zisese pe numele mic.

S-a întors spre mine şi m-a cadorisit cu zâmbetul ei de divă.

— Bună, draga mea. Eşti bine?

Mi-am amintit că personajul pe care îl întruchipam nu era ranchiunos, m-am străduit să zâmbesc şi i-am răspuns politicoasă:

— Da, mulţumesc.

— Îmi închipuiam - mi-a spus cu gravitate în timp ce-i dădeam banii băiatului - pentru că simt că ai o aură excepţională.

Am făcut ochii mari, dând impresia, am sperat eu, că sunt o neiniţiată.

— Serios?

A dat din cap, încântată că avea un public care o aprecia.

— Ai o aură foarte strălucitoare, foarte puternică, plină de culori. Te aşteaptă lucruri bune.

Era mare diferenţă între ce spunea acum şi ce-mi spusese la Emerald City, am gândit eu. Când mi-a văzut cartea, m-a privit pătrunzător, probabil pentru că era greoaie şi mustea de aprecieri critice, spre deosebire de majoritatea porcăriilor pe care le vindea.

— Sunt uimită. M-aş fi aşteptat să citeşti despre felul în care poţi să-ţi intensifici darurile, cum să-ţi maximizezi potenţialul, îţi pot recomanda mai multe titluri dacă eşti interesată.

Femeia asta nu înceta nici o clipă cu spiritul ăsta de comerciant?

— Ah, mi-ar face mare plăcere, m-am revărsat şi eu. Dar nu am la mine bani decât pentru asta, am spus şi am făcut un gest spre sacoşa pe care o aveam deja în mână.

— Înţeleg, mi-a spus cu gravitate. Haide să-ţi arăt totuşi. Aşa ştii data viitoare după ce să vii.

Meditam indecisă care din variante mi-ar cauza mai multe neplăceri: să merg cu ea, sau să încep un scandal şi dintr-un alt corp. Am remarcat un ceas şi am văzut că magazinul închidea peste un sfert de oră, aşa că nu putea să-mi irosească prea mult timp.

— Sigur. Mi-ar face plăcere.

Radiind de încântare, Helena m-a condus prin magazin, ca pe o altă victimă prinsă în ghearele ei. Cum promisese, ne-am uitat la cărţi despre felul în care să-ţi foloseşti părţile cele mai puternice ale aurei, câteva despre canalizarea

forţei cristalelor şi chiar şi una despre felul în care vizualizarea poate duce la îndeplinirea lucrurilor pe care ni le dorim cel mai tare. Ultima era aşa de complicată, încât îmi venea să-mi dau cu ea în cap ca să-mi curm suferinţa.

— Nu subestima puterea vizualizării, mi-a şoptit. Îţi poţi controla propriul destin, îţi poţi alege singură calea, propriile reguli şi obiective. Simt că ai un mare potenţial, dar dacă urmezi principiile astea poţi să descătuşezi şi mai mult din tine, tot ceea ce-ţi doreşti pentru o viaţă fericită şi plină de satisfacţii. Cariera, casa, soţul, copiii.

Tam-nesam m-am trezit cu o imagine a nepoatei lui Seth ghemuită la mine în poală şi m-am ferit iute de Helena. Un sucub nu putea avea copii. Pe mine nu mă aştepta un asemenea viitor, cu sau fără ajutorul cărţii ăsteia.

— Trebuie să plec. Mulţumesc pentru ajutor.

— Sigur, a răspuns cu modestie şi mi-a dat o listă pe care trecuse titluri şi preţuri. Şi stai să-ţi dau şi nişte broşuri ale programelor şi evenimentelor viitoare.

Nu mai înceta odată. Când am fost suficient de încărcată de hârtii, pe care le-am aruncat apoi în coşul de gunoi din parcare, m-a lăsat în sfârşit în pace. Doamne, cât o uram pe femeia asta. Presupun că Helena, impostoarea palavragioaică, era preferabilă Helenei, nebuna delirantă care venise la Emerald City, dar, sincer, mi-era greu să aleg. Măcar făcusem rost de carte, asta era tot ce conta.

În drum spre casă, am oprit la unul din restaurantele chinezeşti care îmi plăceau cel mai mult, în forma mea obişnuită. Luasem cartea cu mine înăuntru şi mâncam pui General Tso[22] şi citeam articolul despre nephilimi:

Nephilimii sunt menţionaţi pentru prima oară în Facerea, 6,4, unde uneori sunt numiţi „uriaşi” sau „cei căzuţi”. Indiferent de traducerea cuvântului, originea nephilimilor este

22 Fel de mâncare picant şi dulce la gust, popular în restaurantele t hinezeşti din SUA şi Canada.

evidentă în acest pasaj: sunt pruncii semidivini ai îngerilor şi ai femeilor umane. Facerea 6,4 vorbeşte despre ei ca fiind „viteji” şi „vestiţi”. În restul Bibliei se face prea puţin referire la descendenţa lor angelică, dar în alte cărţi, precum Numeri, Deuteronomul şi Iosua se fac frecvent referiri la întâlniri cu uriaşi şi bărbaţi „mari la stat”. Există speculaţii potrivit cărora „marea răutate”, cauza potopului din Geneza, 6, a fost de fapt rezultatul influenţei nefaste a nephilimilor asupra omenirii. Alte scrieri aprocrife, precum Cartea lui Enoch 1, tratează mai în detaliu necazurile îngerilor căzuţi şi a familiilor lor, arătând felul în care îngerii întinaţi şi-au învăţat nevestele „farmece şi descântece”, în vreme ce pruncii lor străbăteau pământul în lung şi-n lat, ucigând şi iscând discordie între oameni. Nephilimii, înzestraţi cu puteri demne de eroii greci, erau totuşi blestemaţi de Dumnezeu şi părăsiţi de părinţii lor, condamnaţi să umble prin lume tot restul zilelor, fără pace, până când în sfârşit aveau să piară, spre binele omenirii.

Mi-am înălţat privirea, cu respiraţia întretăiată. Nu mai auzisem niciodată de aşa ceva. Avusesem dreptate când îi spusesem lui Erik că practicanţii erau ultimii pe care trebuia să îi întrebi despre istoria proprie; bineînţeles că asta era

O poveste despre care ar fi trebuit să-mi spună şi mie cineva ceva mai devreme. Progenituri angelice. Oare nephilimii erau adevăraţi? Oare mai existau încă, sau poate dădusem de o fundătură, urmând o pistă falsă, când de fapt ar fi trebuit să-mi limitez căutarea la nemuritori de calibrul meu sau peste mine, precum Carter? În fond, nephilimii ăştia erau pe jumătate umani, aşa că nu puteau fi aşa de puternici.

După ce am plătit consumaţia, m-am dus la maşină şi mi-am desfăcut prăjitura cu răvaş pe drum. Nu era nimic înăuntru. Încântător. O ploaie delicată se cernea împrejur şi mă cuprindea încet oboseala, deloc de mirare dacă ţineam seama de ultimele 24 de ore.

N-am găsit loc de parcare când am ajuns în Queen Anne, ceea ce presupunea un eveniment sportiv sau vreun spectacol pe undeva prin apropiere. Mormăind, am parcat la şapte cvartale de casă şi mi-am jurat că nu mai închiriez niciodată un apartament cu locuri de parcare doar pe stradă. Vântul pe care îl simţiserăm Seth şi cu mine mai devreme se mai domolise, cum era şi normal, întrucât Seattle nu e un oraş vântos. Însă ploaia se înteţise, indispunându-mă şi mai tare.

Eram pe la jumătatea distanţei până acasă când am auzit paşi în spatele meu. M-am oprit şi m-am întors, dar nu am văzut nimic, cu excepţia caldarâmului ud în care se reflectau vag felinarele de pe stradă. Nu era nimeni. M-am întors înapoi şi am grăbit pasul până când am dat din cap în gând şi m-am făcut nevăzută. Jerome avea dreptate, chiar că gândeam prea mult ca o fiinţă umană.

Însă nu-mi plăcea strada pe care alesesem să mă întorc, era prea pustie; trebuia să traversez şi să parcurg restul distanţei chiar pe bulevardul Queen Anne.

Tocmai dădusem colţul când m-a lovit ceva tare în spate, aruncându-mă înainte vreo doi metri, chestie care m-a speriat aşa de tare, încât am redevenit vizibilă.

Am încercat să mă întorc, şi am dat din mâini la atacatorul meu, dar am primit o altă lovitură violentă în cap care m-a aruncat în genunchi. Aveam senzaţia că sunt lovită cu ceva de forma unei mâini, dar era strânsă pumn, mai degrabă ca o bâtă de baseball. Atacatorul m-a lovit din nou, de data asta în omoplat, şi am ţipat, în speranţa că avea să mă audă cineva. Încă o lovitură mi-a şters urechea, iar forţa ei m-a aruncat pe spate.

Am ridicat ochii mijiţi, încercând să-l surprind pe ăla care făcea chestia asta, dar tot ce-am putut să zăresc a fost o formă întunecoasă şi amorfă, care s-a repezit la mine cu forţă şi am încasat încă o lovitură în falcă. Nu mă puteam feri de ploaia aia de lovituri şi nu mă puteam împotrivi

durerii care mă copleşea, mai apăsătoare şi mai grea decât ploaia din jurul meu.

Deodată m-a orbit o lumină strălucitoare, atât de strălucitoare încât era dureroasă. Nu eram singura care credea asta. Atacatorul s-a retras, mi-a dat drumul şi, de deasupra mea, am auzit un ţipăt ciudat, ascuţit. Atrasă irezistibil, am privit spre lumină. O durere sfâşietoare mi-a străpuns creierul când am făcut asta, iar ochii mei au surprins silueta care venea spre noi: frumoasă şi cumplită, colorată şi incoloră, lumină şi beznă, înaripată şi înarmată cu o sabie, cu trăsături schimbătoare şi greu de desluşit. Următorul ţipăt pe care l-am auzit era al meu, agonia şi extazul a ceea ce văzusem îmi pârjoliseră simţurile, deşi acum imaginea dispăruse. Vederea îmi trecuse de la alb la mai alb, până când eşuase în negru, şi n-am mai văzut nimic.

Apoi s-a aşternut liniştea.

Zăceam acolo şi suspinam, rănită fizic şi sufleteşte. S-au auzit nişte paşi şi am simţit pe cineva lăsându-se în genunchi lângă mine. Nu ştiu cum se face, dar în ciuda orbirii, am ştiut că nu era atacatorul. Ala fugise de mult.

— Georgina? m-a strigat un glas familiar.

— Carter, am icnit şi l-am cuprins cu braţele.

Capitolul 17

M-am trezit cu torsul lui Aubrey în ureche. Când a simţit că mi-am venit în fire, s-a apropiat şi mai tare şi m-a lins pe obraz, lângă lobul urechii, iar mustăţile ei mi se frecau uşor de piele. Mă gâdila, aşa că m-am agitat uşor şi am deschis ochii. Spre uimirea mea, am zărit lumină, culoare şi contururi, deşi ca prin ceaţă şi distorsionate.

— Văd, i-am mormăit lui Aubrey şi am încercat să mă ridic în capul oaselor.

Instantaneu, mii şi mii de dureri mi-au străpuns tot corpul, lucru care mi-a îngreunat mişcarea. Stăteam întinsă pe canapea şi eram acoperită cu o pătură veche de lână.

— Normal că vezi, m-a informat glasul rece al lui Jerome,

La care Aubrey şi-a luat tălpăşiţa. Deşi ai fi meritat să rămâi fără vedere. Ce-ai avut în cap când te-ai uitat la un înger în toată splendoarea lui?

— Nu, i-am spus şi am mijit ochii la silueta lui întunecată care se plimba înaintea mea. Voiam să spun că nu gândeam.

— E evident.

— Termină, s-a auzit, laconic, glasul lui Carter de undeva din spatele meu.

M-am îndreptat şi mi-am aruncat privirea împrejur şi i-am zărit silueta estompată, sprijinindu-se de un zid. Peter, Cody şi Hugh stăteau şi ei prin apropiere, în cameră. Era ca o reuniune normală de familie anormală şi n-am putut să nu izbucnesc în râs.

— Şi tu erai acolo, şi erai şi tu...

Cody s-a aşezat lângă mine, iar trăsăturile lui s-au materializat, bine conturate, când s-a aplecat ca să mă

studieze mai de aproape. Şi-a trecut un deget cu delicateţe pe pomete, încruntat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat.

Imediat am devenit serioasă.

— Chiar aşa de nasol e?

— Nu, a minţit el. La Hugh a fost mai nasol.

Drăcuşorul a scos un sunet nedefinit din partea cealaltă a încăperii.

— Ştiu deja ce s-a întâmplat, a izbucnit Jerome, şi nu era nevoie să-i văd chipul demonului de aproape ca să-mi dau seama că mă fulgera cu privirea. Ce nu înţeleg eu e *de ce* s-a întâmplat. Chiar ai încercat să te vâri în cea mai periculoasă situaţie posibilă? Hm, hai să vedem... alee întunecoasă, nimeni prin preajmă... Cam aşa ar veni?

— Nu, am replicat. Nu asta aveam în cap. Tot ce voiam era să ajung acasă.

Le-am relatat întâmplările serii cât de bine m-am priceput, începând cu faza cu paşii şi încheind cu Carter.

Când am terminat, Hugh s-a aşezat pe un fotoliu vizavi de mine, cu un aer meditativ.

— Cu pauze, zici?

— Poftim?

— Ce-ai povestit tu... te-a lovit, pauză, apoi încă o dată, pauză, apoi încă o dată. Aşa e?

— Aşa, şi? Ce ştiu eu? Nu aşa decurge o bătaie? Pumn, te retragi, şi apoi te mai pregăteşti de un pumn? Şi în plus vorbim de pauze de, ştiu şi eu, o secundă sau cam aşa. Nici măcar n-aveai timp să respiri.

— La mine n-a fost la fel. Pe mine m-a şi tăiat. A fost un atac susţinut, un şir neîncetat de lovituri. Era ceva ce sfida puterea de înţelegere sau capacitatea fizică, ceva categoric supranatural.

— Aşa a fost şi la mine, am replicat. Crede-mă, nu m-am putut împotrivi. N-a fost doar un caft ca între oameni, dacă asta sugerezi.

Hugh a ridicat doar din umeri.

S-a lăsat liniştea şi i-am aruncat drăcuşorului o privire piezişă, cât mi-a permis vederea limitată.

— Fac schimb de priviri pline de tâlc, nu?

— Cine?

— Carter şi Jerome. Îi simt. M-am întors spre Carter, şi m-am întrebat deodată dacă scopul călătoriei mele de noaptea trecută se dusese pe apa sâmbetei. Cumva mi-ai recuperat şi mie sacoşa pe care o aveam cu mine?

Îngerul s-a dus la dulapul din bucătărie, a luat de pe el o sacoşă şi mi-a aruncat-o. Capacitatea de a percepe profunzimea spaţiului îmi era încă pe *„off”* aşa că am ratat-o, iar sacoşa a ricoşat din canapea şi a aterizat pe podea, ocazie cu care cartea s-a strecurat afară. Jerome a ridicat-o imediat şi a citit titlul.

— Să fiu al dracu', Georgie. De-aia dădeai tu târcoale prin cotloane întunecate? Pentru asta era gata să dai colţu'? Ţi-am spus să termini cu investigarea vânătorilor de vampiri...

— Hai, fii serios, a strigat Cody, în apărarea mea. Nimeni nu mai crede chestia asta. Ştim că ăla care se îndeletniceşte cu aşa ceva e înger...

— Înger? a întrebat demonul şi în cuvintele lui am sesizat amuzament, şi chiar batjocură.

— Ăla care mi-a făcut mie chestia asta nu era muritor, am fost de acord, înverşunată. Sau lui Hugh, sau Lucindei, sau lui Duane. Era un nephilim.

— Un nephi... ce? a întrebat Hugh surprins.

— Asta nu e un personaj din *Strada Sesame*? a deschis şi Peter gura pentru prima oară.

Jerome m-a privit fix o clipă, în tăcere, şi într-un final m-a întrebat:

— Cine ţi-a spus de chestia asta? Nu a aşteptat răspunsul şi i s-a adresat îngerului. Ştii că nu ai voie să...

— Nu i-am spus eu, a răspuns Carter cu blândeţe. Presupun că s-a prins singură. Nu prea ai încredere în oamenii tăi.

— M-am prins singură, deşi am avut ajutor.

Am povestit pe scurt înlănţuirea de indicii, cum mă dusese o pistă la alta, de la Erik la cartea de la Krystal Starz.

— Rahat, a mormăit Jerome după ce mi-a ascultat tirada. Băga-te-aş undeva, Nancy Drew.

— Bun - a intervenit Peter - oi fi avut tu parte de o cursă infernală, da' tot nu ne-ai spus ce e un nephilopogus.

— Nephilim, l-am corectat, apoi l-am privit şovăielnic pe Jerome. Pot?

— Îmi ceri mie voie? Ce straniu.

Am luat asta drept o încuviinţare, şi am început nesigură:

— Nephilimii sunt copiii care au rezultat din împreunarea îngerilor şi a oamenilor. Cum zice în pasajul ăla din Facerea, în care se spune că îngerii au căzut şi şi-au luat neveste din specia umană, ştiţi? Ei bine, nephilimii simt rezultatul. Au anumite abilităţi... nu le ştiu pe toate... forţă şi putere... ca eroii greci...

— Sau ca un coi în talpă, a adăugat Jerome cu amărăciune. Nu uita de chestia asta.

— În ce fel? a întrebat Hugh.

Când am văzut că Jerome tace, am continuat:

— Păi... din câte am citit eu, se spune că porneau discordie şi măceluri între oameni.

— Da, dar ăsta nu se ia de oameni, a atras atenţia Peter. Carter a ridicat din umeri.

— Sunt imprevizibili. Ei nu se supun nici unui fel de reguli, şi, sincer, nu prea ştim care sunt intenţiile ăstuia. Pentru el e un joc, asta e sigur, dacă ne luăm după atacurile aleatorii asupra nemuritorilor şi după biletul pe care i l-a trimis Georginei.

— Bilete, l-am corectat. Am mai primit unul chiar înainte să moară Lucinda, dar eu am fost toată noaptea cu Seth şi nu l-am citit până a doua zi.

Hugh şi vampirii s-au întors spre mine cu ochii scoşi din orbite.

— Ai fost cu Seth toată noaptea? a întrebat Cody năucit. Ori ăsta care mai e? s-a interesat Hugh.

— Scriitorul, i-a sărit Peter în ajutor.

Drăcuşorul m-a privit cu un interes sporit.

— Şi ce-ai făcut „toată noaptea”?

— Am putea să nu discutăm despre viaţa amoroasă a Georginei în momentul ăsta, deşi poate fi fascinantă? a sugerat Jerome şi mi-a aruncat o privire interogativă. Asta dacă nu cumva Seth ăsta e o persoană cu un caracter profund moral şi un om principial, a cărui energie vitală ai de gând să o subtilizezi în curând, contribuind la cauza răului şi la îndeplinirea scopurilor sale.

— Ai dreptate cu prima parte, nu şi cu restul.

— La naiba. Trebuie să beau ceva.

— Simte-te ca acasă.

Jerome a pornit spre bar şi a scotocit înăuntru.

— Şi cum putem să dăm de nephilimul ăsta? a întrebat Cody, readucându-ne la subiect.

M-am uitat nedumerită la Carter şi la Jerome. Nu cunoşteam detaliile tehnice.

— Nu putem, a anunţat îngerul cu veselie.

— Deci şi ei pot să-şi ascundă amprenta personală, la fel ca nemuritorii de rang înalt.

A încuviinţat din cap spre mine.

— Da, au tot ce e mai rău de la ambii părinţi. Puteri din belşug şi abilităţi pseudo-angelice, amestecate cu un spirit rebel, dragoste pentru lumea materială şi un prost control al pornirilor lăuntrice.

— Câtă putere au? am întrebat. Sunt pe jumătate oameni, corect? Deci au jumătate de putere?

— Ăsta e trucul, a spus Jerome, părând mai zglobiu cu un pahar de gin în mână. Variază în mare măsură, aşa cum şi fiecare înger are un nivel diferit de putere. Un lucru e sigur: nephilimii moştenesc mult mai mult decât jumătate din puterea părinţilor lor, deşi niciodată n-o pot depăşi. Chiar şi aşa, e destul, motiv pentru care am încercat să vă bag minţile în cap ca să staţi deoparte. Un nephilim poate foarte uşor să vă facă arşice pe oricare dintre voi.

— Dar nu şi pe voi, a rostit Peter cuvintele, mai degrabă ca pe o afirmaţie decât ca pe o întrebare, în ciuda nesiguranţei care se insinua în glasul lui.

Nici îngerul şi nici demonul nu au răspuns, şi iar mi s-a aprins un beculeţ.

— De-aia mergeţi cu amprenta personală disimulată. Şi voi vă ascundeţi de el.

— Sunt simple măsuri de precauţie, a protestat Jerome.

— De tine a fugit, i-am amintit lui Carter. Trebuie să fi fost mai puternic decât el.

— Probabil, mi-a dat dreptate. Eram mai preocupat de tine,,aşa că nu l-am simţit prea bine. Un înger aflat în toată splendoarea lui sperie majoritatea fiinţelor, pe un om îl omoară chiar, aşa că poate am fost mai puternic decât el sau poate nu, e greu de spus.

Nu mi-a plăcut deloc răspunsul ăsta.

— În orice caz, ce făceai acolo?

Zâmbetul sarcastic, marca personală a îngerului, şi-a făcut apariţia.

— Tu ce-ţi închipui? Te urmăream.

Am tresărit.

— Poftim? Atunci am avut dreptate... în ziua aia la Erik...

— Mă tem că da.

— Dumnezeule! a exclamat Peter, uimit. Chiar că prinseşi un fir, Georgina. Cel puţin când spuneai că te urmăreşte.

Mă simţeam întrucâtva răzbunată, deşi Carter nu mai părea a fi vinovatul. Hugh avusese dreptate când mă

acuzase că sunt influenţată. Chiar ţineam să fie Carter responsabilul pentru toate atacurile astea, ca un fel de răzbunare pentru toate dăţile în care mă luase la băşcălie. Intervenţia lui oportună de pe alee mă făcea doar să nu mai ştiu ce să cred despre el.

Carter s-a lansat în explicaţii:

— După ce am realizat că probabil primul bilet era de la nephilimul ăsta, m-am gândit că ar fi prudent să apar din când în când, dat fiind că amicul nostru pare deosebit de interesat de tine. Intenţia mea era să-l sau s-o prind cu garda jos, nu să te ajut, deşi mă bucur că am putut. În plus, în ziua aia la Erik...

S-a uitat la Jerome, iar demonul şi-a aruncat braţele în aer.

— Sigur! De ce nu? Spune-le, spune-le tot, şi aşa ştiu deja prea multe.

— Erik...? i-am dat un impuls.

— Fiinţa asta, nephilimul ăsta... Carter s-a oprit, cu un aer meditativ. Fiinţa asta ştie surprinzător de multe despre noi şi despre comunitatea de nemuritori.

— Păi... e cum ai spus tu, corect? a întrebat Peter. Nephilimul ăsta îl reperează pe unul dintre noi şi îl urmăreşte.

— Nu. Vreau să zic da, e posibil, dar probele indică faptul că ăsta ştie mai multe decât poate afla supraveghindu-ne pur şi simplu...

— Pentru numele lui Dumnezeu - a izbucnit Jerome - dacă te apuci să le spui, atunci spune-le, lasă-te de cimilituri. Demonul s-a întors spre noi şi a continuat: Ce spune el e că nephilimul ăsta are un complice, cineva îi serveşte informaţii despre comunitatea de nemuritori de aici.

La fel ca mine, Cody a prins şi el insinuarea.

— Crezi că Erik e ăla care face chestia asta, a spus el.

— E principalul suspect, a recunoscut Carter cu un aer vinovat. E pe aici de zeci de ani şi are talentul de a simţi nemuritorii.

— Şi când mă gândesc că el a vorbit aşa de frumos despre tine..., am mormăit, pradă uimirii. Ei bine, te înşeli. Nu e el, nu e Erik.

— Acu' nu te ofusca şi tu, Georgie. Nu e singura noastră pistă, doar cea mai probabilă.

— Şi nu-mi place nici mie mai mult decât ţie, a adăugat îngerul. Dar nu putem respinge nici o posibilitate. Trebuie să neutralizăm ameninţarea nephilimului cât mai curând posibil. Ne-a scăpat din mână situaţia. O să cerem ajutor din afară în curând, iar asta e întotdeauna o pacoste.

— Şi atunci de ce nu ne laşi pe noi să te ajutăm? am strigat De ce toată secretoşenia asta?

— Tu eşti surdă? E spre binele vostru. Fiinţa asta ar putea să vă facă praf! a spus Jerome şi a dat de duşcă şi restul ginului.

Nu credeam eu aşa ceva. Era în joc ceva mai mult decât siguranţa noastră. Jerome încă nu o dăduse pe faţă.

— Da, dar...

— Întrunirea comitetului se sfârşeşte aici, m-a întrerupt cu răceală. Aţi vrea să ne scuzaţi pe mine şi pe Georgina?

Rahat! Mi-am privit disperată prietenii şi speram să stea şi să mă apere, dar au tulit-o cu toţii. Ce laşi! am gândit. Nici unul dintre ei nu ar fi suflat în faţa lui Jerome când vorbea în felul ăsta. Sincer, nici eu n-aş fi făcut-o dacă aş fi fost în locul lor.

Am remarcat că nu a plecat şi Carter. Se pare că indicaţia nu i se aplica şi lui.

— Georgie - a început Jerome cu grijă când ceilalţi au plecat - noi doi părem să ne lovim cam des unul de celălalt în ultima vreme. Nu-mi place chestia asta.

Nu se poate spune că ne lovim unul de altul, am strecurat o remarcă, foindu-mă neliniştită pentru că îmi

aminteam de manifestarea de forţă de la spital şi ameninţarea că mă „pune la păstrare” pe undeva. Pur şi simplu avem diferenţe de opinie în ultima vreme.

— Diferenţe din cauza cărora poţi să mori.

— Jerome, nu se poate să fie...

— De-ajuns.

De mine s-a izbit un zid de putere care m-a trântit înapoi pe canapea. Era ca la cursele alea de la carnaval în care oamenii stau pe marginea unei încăperi circulare care se învârte din ce în ce mai repede, până ce inerţia[23] face ca toată lumea să se lipească de pereţi. Mişcarea devenise un chin, şi până şi respiratul era o luptă. Mă simţeam ca Atlas pe când purta povara lumii.

Glasul lui Jerome mi-a tunat în minte, iar partea curajoasă din mine i-a blestemat trucurile ieftine, în timp ce restul părţilor se făcuseră mici.

Vreau să mă asculţi şi tu o dată în viaţa ta fără să mă întrerupi întruna. Nu poţi să-ţi tot bagi nasul. În felul ăsta atragi atenţia asupra ta, şi deja ai parte de mai multă de la nephilimul ăsta decât mi-ar plăcea. Nu-mi trebuie şi nici nu vreau un nou sucub. M-am obişnuit cu tine, Georgina, şi nu vreau să te pierd. Însă sunt mai îngăduitor cu tine decât ar trebui. Scapi nepedepsită pentru mai multe lucruri decât ar permite un alt arhidemon. Nu m-a deranjat să fiu îngăduitor cu tine până acum, dar lucrurile se pot schimba, mai ales dacă o să continui să fii nesupusă. Pot să te transfer în altă parte, departe de iluzia vieţii ăsteia comode de fiinţă umană pe care ţi-ai creat-o. Sau pot s-o chem pe Lilith şi să-i spun ei direct cum te porţi tu. Sunt sigură că i-ar plăcea să te bage iar la instrucţie un pic.

Când a pomenit despre Regina sucubilor, inima mi s-a oprit. Numai o dată o întâlnisem, când intrasem în branşă. Întâlnirea cu ea, cam ca atunci când îl văzusem pe Carter în

---

23 De fapt, un asemenea fenomen este cauzat de forţa centrifugă.

toată splendoarea lui angelică, nu era o experienţă pe care voiam s-o mai am prea curând.

Înţelegi?

— D…da.

Eşti sigură?

Presiunea a crescut, şi tot ce-am putut să fac a fost să dau uşor din cap. Temniţa mentală a căzut brusc şi m-am prăvălit înainte, inspirând adânc. Încă simţeam locul în care mă atinsese forţa lui, o versiune tactilă a imaginii care îţi rămâne pe retină după ce te orbeşte bliţul unui aparat foto.

— Mă bucur că înţelegi, şi sunt sigur că o să înţelegi şi dacă eu nu te cred pe deplin. E în natura celor asemenea nouă.

— Acum e momentul în care mă pui undeva la păstrare?

A chicotit uşor. Ameninţător.

— Nu. Cel puţin nu deocamdată. Sincer, cred că ai nevoie de un pic de supraveghere ca să te fereşti de necazuri. De asemenea, nu sunt sută la sută convins că tu şi cu nephilimul aveţi o relaţie pasageră.

Îmi stătea pe limbă să-i spun ceva, dar m-am abţinut, pentru că încă mă ardea pielea.

— L-aş pune pe unul din prietenii tăi să se ocupe de asta, dar nu mă îndoiesc că o să-l joci pe degete cum vrei tu. Nu, ai nevoie de o bonă care să nu se înduplece şi care să nu se lase păcălită de tine.

— Să nu se lase păcălită? Atunci cine e?

Preţ de o clipă mi-a trecut prin cap că se referă la el însuşi, asta până să remarc zâmbetul şmecheresc al lui Carter. Era imposibil!

— Tu vorbeşti serios? am exclamat.

— O să se asigure că te supui regulilor, Georgie. Mai mult de atât, o să te ţină în viaţă.

— Practic, eşti cea mai bună pistă pe care o avem în momentul de faţă, a explicat Carter. Nephilimul ăsta e

interesat de tine, deşi interesul lui pare să fi trecut de la lăsarea de bilete la atac.

— Carter va fi pregătit, în cazul în care încearcă să ducă la bun sfârşit ce a întrerupt el. De asemenea, poate să-ţi ferească apartamentul de ochi iscoditori.

— Da, dar o să-l simtă când ieşim..., am încercat timid.

— Nu mai mult decât tine, mi-a amintit Carter. Şi am să fiu invizibil, ca o fantomă alături de tine, ca un îngeraş pe umăr, dacă vrei. Nici n-o să ştii că sunt prin preajmă.

— Jerome, te rog, nu poţi să faci chestia asta.

— Pot, şi chiar am s-o fac. Dacă nu cumva, după cum am spus, vrei să am o mică discuţie cu Lilith...

La naiba. Ameninţarea cu Lilith era mai puternică decât oricare posibilă punere la păstrare, iar el ştia chestia asta.

— Bun. Dacă ne-am lămurit, îmi iau tălpăşiţa şi vă las să vă instalaţi, a spus Jerome şi şi-a mutat privirea de la unul la altul, iar ochii lui negri au poposit o clipă asupra mea. Ah, apropo. Uită-te şi tu în oglindă la un moment dat.

Gândul mi-a zburat la felul în care îmi cercetase Cody răni-le, şi m-am încruntat.

— Mersi că mi-ai adus aminte.

— Ce-ţi aduc eu aminte e că eşti sucub. Vânătăile alea demonstrează că tu te crezi umană. Ei bine, nu eşti. Trebuie să le simţi, dar nu trebuie să le şi afişezi.

Cu aceste cuvinte, demonul s-a făcut nevăzut cât ai bate din palme, lăsând în urmă un miros uşor de pucioasă, dar eu bănuiam că erau trucuri ieftine de magician de doi bani.

— Bun, deci eu dorm pe canapea? m-a întrebat Carter cu veselie.

— Du-te naibii.

Am ieşit din încăpere ca să mă uit în oglindă.

— Urât te mai porţi cu noul tău coleg de cameră.

— N-am cerut eu să...

M-am oprit pe la jumătatea holului. În ultimele săptămâni îl bănuisem pe Carter de crimă şi de alte lucruri

îngrozitoare; de vreo jumătate de secol încoace îl uram ca individ. Cu toate astea, el tocmai îmi salvase viaţa, şi nu scosesem nici un cuvânt de mulţumire.

M-am întors spre el, şi nu puteam să sufăr ce aveam să-i spun acum.

— Îmi pare rău.

Avea o privire asemănătoare cu cea a lui Jerome când îi cerusem voie mai devreme.

— Serios? Pentru faza de adineauri?

— Pentru că nu ţi-am mulţumit mai devreme. Pentru că mi-ai salvat viaţa. Nu mă înţelege greşit, nu mă bucur că îmi stai pe cap, dar îţi sunt recunoscătoare pentru ce ai făcut atunci. Şi îmi şi pare rău dacă nu am fost tocmai... drăguţă cu tine.

Expresia îngerului era impenetrabilă.

— Mă bucur că ţi-am fost de ajutor.

Neştiind ce altceva să mai spun, m-am întors şi mi-am văzut de drum.

— Şi acum ce ai de gând să faci? m-a întrebat.

M-am oprit din nou.

— Evaluez distrugerile şi apoi mă duc la culcare. Sunt obosită şi rănită.

— Ah, adică nu stăm la palavre ca amicii, toată noaptea, nici nu ne umflăm de floricele de porumb şi nici nu ne deghizăm?

— Nu o lua personal, dar ţie nu ţi-ar prinde rău o „deghizare”. Arăţi ca un refugiat. De ce... Am înghiţit în sec şi am reformulat ideea, în timp ce-l studiam. Când te-am văzut afară, pe stradă, erai... erai atât de frumos. Fiinţa cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată, am spus abia şoptit.

Carter a devenit sobru.

— Să ştii că şi Jerome e la fel. În forma lui adevărată. E la fel de frumos. Îngerii şi demonii au o obârşie comună. El şi-a ales să arate ca John Cusack.

— De ce? De ce face chestia asta? Şi de ce tu alegi să arăţi ca un drogat, sau ca un boschetar?

Colţurile gurii îngerului s-au înălţat un pic.

— De ce o femeie care pretinde că vrea să evite atenţia bărbaţilor de treabă alege o formă care îi face pe toţi cei din jurul ei să întoarcă imediat capul după ea?

Am înghiţit din nou în sec şi m-am pierdut în adâncul ochilor lui, dar nu la fel cum mă pierdusem în ochii lui Roman sau ai lui Seth. Era mai degrabă de parcă îngerul ar fi putut să vadă prin mine, prin toate faţadele mele, până în suflet, sau în ce mai rămăsese din el.

Cu un mare efort, m-am smuls din privirea aia pătrunzătoare şi m-am întors înapoi spre dormitorul meu.

— Nimeni nu este pedepsit o veşnicie, mi-a spus cu blândeţe.

— Serios? Eu am auzit altceva. Noapte bună.

M-am dus la mine în dormitor şi am închis uşa în urma mea. Chiar înainte să scoată *clic*-ul ăla, l-am auzit pe Carter strigând:

— Şi ia zi, cine pregăteşte micul dejun?

Capitolul 18

A doua zi pe la 10 dimineaţa, telefonul m-a smuls dintr-un vis populat cu îngheţată cu meduze şi cu mentă şi fulgi de ciocolată. M-am rostogolit şi am răspuns, descoperind în timpul ăsta că mă durea mult mai puţin decât noaptea trecută. Acţionase vindecarea de care erau capabili nemuritorii.

— Alo.

— Salut, sunt Seth.

Seth! Brusc, am fost copleşită de evenimentele zilei anterioare. Ziua de naştere. Îngheţata. Parfumul. M-am întrebat din nou cu cine trebuise să se întâlnească după ce mă lăsase pe mine la librărie.

— Salut, m-am entuziasmat şi m-am ridicat în fund. Ce faci?

— Nu prea rău. Sunt, ăăă, la Emerald City şi nu te-am văzut...mi s-a spus că ai zi liberă.

— Mda. Vin mâine.

— Bun. Păi atunci, ăăă, vrei să ieşim pe undeva mai târziu? Să luăm prânzul? Sau poate să mergem la un film? Asta dacă nu cumva ai alte planuri...

— Nu... nu tocmai..., am spus şi mi-am muşcat buzele, reprimând încuviinţarea instantanee care era gata să-mi ţâşnească din gură.

Încă simţeam atracţia aia ciudată şi inexplicabilă şi sentimentul ăla de familiaritate şi confort când eram cu Seth. Mi-ar fi plăcut să ies mai mult cu el, dar deja încercasem să depăşesc graniţa prieteniei şi a ieşitului cu Roman, şi acum trăgeam ponoasele. Ar fi mult mai bine să nu încep şi cu Seth, deşi îmi doream foarte tare. În plus, nu uitasem de

bodyguardul meu angelic. Nu prea îmi convenea să-mi stea în cârcă, aşa că era mai bine să-l ţin pe Carter acasă cât de mult posibil.

— Dar sunt bolnavă.

— Serios? Îmi pare rău.

— Mda, ştii tu... sentimentul ăla de sfârşeală. (Nu era în totalitate o minciună.) Nu prea mă simt în stare să ies azi.

— Ah. Bine. Ai nevoie de ceva? Vrei să-ţi aduc, poate, ceva de mâncare?

— Nu... nu, l-am asigurat în grabă, şi mi-am alungat din minte imagini cu Seth dându-mi să mănânc supă de pui, în timp ce eu pierdeam timpul, în pijamale.

Hristoase. Avea să fie mai greu decât îmi închipuisem eu.

— Nu vreau să tot ai tu grijă de mine, am spus. Dar mersi oricum.

— Nu mă deranjează. Ăăă, nu e nici o problemă.

— Ar trebui să vin mâine la muncă, dacă nu se înrăutăţeşte situaţia... aşa că ne vedem atunci. Poate bem o cafea. Sau mai degrabă eu beau o cafea iar tu... nu bei o cafea.

— Bine. Mi-ar face plăcere. Să nu beau cafea, vreau să spun. Te deranjează... adică, pot să te caut mai târziu să văd cum te simţi? Pot să te sun iar?

— Sigur.

Telefonul era o cale destul de sigură.

— Bine. Dacă ai nevoie de ceva până atunci...

— Ştiu cum să dau de tine.

Ne-am luat la revedere şi am închis şi m-am dat jos din pat ca să văd ce mai făcuse poznaşul ăla de Carter. L-am găsit pe înger stând pe un taburet lângă dulapul din bucătărie şi dându-i lui Aubrey să mănânce un cârnat cu o mână, în timp ce cu cealaltă ţinea un soi de sandviş. Lângă el, pe dulap, era o sacoşă enormă de la McDonald's.

— Am pregătit micul dejun, mi-a spus, cu ochii la Aubrey.

Nu-i da aşa ceva, l-am certat. Nu-i face bine.

— În sălbăticie pisicile nu mănâncă bobiţe.

— Ea nu ar supravieţui în sălbăticie.

Am scărpinat-o pe cap, dar era mai interesată să-şi lingă grăsimea de pe bot. Am deschis sacoşa şi am descoperit înăuntru o multitudine de sandvişuri şi turtiţe de cartofi.

— Nu ştiam ce vrei, mi-a explicat Carter, pe când eu scoteam un sandviş cu costiţă, ou şi brânză.

Am muşcat din el, topindu-mă după minunăţia aia, recunoscătoare că pe mine nu mă ameninţau creşterea în greutate şi colesterolul.

— Stai un pic. Tu chiar ai fost la McDonald's?

— Îhî.

Mi-am înghiţit mâncarea.

— Ai plecat pur şi simplu? Adineauri?

— Îhî.

— Ce soi de bodyguard eşti tu? Dacă venea nephilimul înapoi şi mă ataca?

S-a uitat la mine şi a ridicat din umeri.

— Mie îmi pari în regulă.

— Nu prea te pricepi la treaba asta.

— Cine era la telefon?

— Seth.

— Scriitorul?

— Mda. Voia să ieşim azi pe-afară. I-am spus că sunt bolnavă.

— Bietul băiat. Îi frângi inima.

— Mai bine decât altceva.

Am terminat un sandviş şi am luat un al doilea, sub privirile optimiste ale lui Aubrey.

— Ce facem azi?

— Nimic. Eu cel puţin nu ies, dacă asta vrei să spui.

— N-ai să-i atragi atenţia nephilimului în felul ăsta. Şi-a aruncat privirea prin apartament şi, când a văzut că nu răspund, s-a strâmbat. Atunci o să fie o zi lungă. Sper că măcar ai cablu.

Ne-am petrecut restul dimineţii în general ferindu-ne fiecare din calea celuilalt. L-am lăsat la laptopul meu şi a stat toată ziua pe eBay. Ce-o fi căutat, nu pot să-mi dau seama. Cât despre mine, până la urmă am rămas în pijamale şi am tras pe deasupra un halat, gândind că e destul de bine aşa. Am încercat să-l sun pe Roman o dată, ştiind că trebuia să dau ochii cu el până la urmă, dar n-am reuşit decât să las un mesaj în căsuţa vocală. Am închis cu un oftat şi am ales să mă ghemuiesc pe canapea cu o carte pe care mi-o recomandase Seth într-unul din e-mailurile lui.

Exact când începeam să cred că îmi revenisem din micul dejun consistent şi că trebuia să mănânc de prânz, Carter a strecurat brusc o privire pe deasupra laptopului, ca un câine de vânătoare care adulmecă aerul.

— Trebuie să plec, mi-a spus deodată şi s-a ridicat.

— Poftim? Ce vrei să spui?

— Amprentă de nephilim.

Am ţâşnit imediat din poziţia relaxată.

— Ce? Unde?

— Nu aici.

Cu aceste cuvinte, s-a făcut nevăzut.

Am rămas la locul meu, uitându-mă împrejur neliniştita, Pe câtă vreme înainte mă simţeam sufocată de prezenţa lui, brusca lui dispariţie a lăsat un gol în jurul meu. Eram expusă, vulnerabilă. Văzând că nu se întoarce peste câteva minute, am încercat fără succes să fiu atentă la carte, dar am renunţat după ce am recitit aceeaşi propoziţie de cinci ori.

Încă îmi era foame, aşa că am dat telefon şi am comandat nişte pizza, şi m-am asigurat că cer destul cât să-i ajungă şi lui Carter. Nu era o ideea prea bună din partea mea, întrucât asta presupunea că până la urmă avea să trebuiască să deschid uşa. Când am ajuns la momentul ăla, mă aşteptam să dau nas în nas nici mai mult, nici mai puţin

decât cu o întreagă armată de nephilimi. În loc de asta, n-am găsit decât un tip plictisit care cerea 15,07 dolari.

M-am înfruptat din pizza şi am încercat să mă uit la televizor, nu cu prea mult succes. M-am dus la laptop, mi-am verificat e-mailul şi am descoperit că Seth îmi trimisese un mesaj nostim, mult mai elocvent decât ultima noastră discuţie, cum se întâmpla de regulă. Asta nu mi-a oferit decât o distracţie temporară, şi eram gata-gata să dau iama în setul pentru pictură cu zone numerotate, când Carter s-a înfiinţat din nou în livingul meu.

— Ce naiba a fost asta? Unde ai umblat?

Îngerul m-a privit cu un zâmbet calm şi ironic.

— Uşurel. Tu n-ai auzit de respectarea graniţelor într-o relaţie? Scria în cartea aia pe care ai respins-o cu atâta uşurinţă.

— Mai termină cu tâmpeniile. Nu poţi să spui „amprentă de nephilim” şi apoi să dispari aşa, pur şi simplu.

— Ba pot. Şi chiar trebuie. A dat de pizza rece de pe dulap şi muşcat o bucată. A înghiţit şi apoi a continuat: Nephilimul ăsta are un simţ al umorului foarte aiurea. Din când în când îi place să se facă văzut..., ne face cu farurile, ca să zic aşa. De data asta era din West Seattle.

Şi poţi să-l simţi de la distanţa asta?

— Eu şi cu Jerome putem. Niciodată nu punem mâna pe nemernic, dar oricum trebuie să verificăm. Ne jucăm de-a alergatelea.

Implicaţiile îmi păreau evidente.

— Şi din cauza asta mă laşi pe mine singură? Dacă îţi întinde o cursă? Dacă îţi face cu farurile de acolo şi apoi, ţuşti înapoi la mine cât timp eşti tu cu ochii în altă parte?

— Nu poate să facă „ţuşti” înapoi. Nephilimii nu se deplasează precum nemuritorii de rang înalt; ei sunt constrânşi de aceleaşi limite ca voi, din fericire. Asta ar trebui să urce într-o maşină şi să vină înapoi aici, ca toată

lumea, iar asta nu poate fi făcut aşa rapid. Eşti protejată de kilometri de trafic congestionat.

— Hm, ciudat.

— După cum am spus, sunt imprevizibili. Le place să încalce regulile, să facă un pic de valuri doar ca să vadă ce-o să facem.

— Ciudat, am repetat. Ştie măcar că sunteţi acolo? Vreau să spun că renunţaţi la tot şi vă duceţi?

— Dacă nephilimul este destul de aproape, va fi capabil să simtă că ne teleportăm, dar nimic altceva în afară de asta. Cât timp suntem disimulaţi, identităţile noastre, puterea etc. sunt ascunse. Aşa că, dacă stă la pândă, ştie că doi nemuritori de rang înalt au venit să verifice, dar nimic mai mult.

— Şi stă doar şi se uită, şi aşteaptă, am conchis. E cam bolnav la cap. Dumnezeule, ce pacoste.

— Mie-mi spui? „Uşor în noaptea asta bună să nu pleci/ Nu te-ndepărta.”[24]

Am clipit uimită când am auzit că face referire la o poezie.

— Stai un pic, asta o să se întâmple? O să-l omori...ăăă/ distrugi sau ce i-oi face tu acolo?

Carter a aplecat capul spre mine, curios.

— Tu ce-ai crede că se întâmplă? Că-i dau zece ani cu posibilitate de eliberare condiţionată?

— Nu... nu ştiu. Îmi închipuiam că... mamă! Nu ştiu. Şi le bagi în chestia asta? în toată treaba asta cu nimicitul? Eu îmi închipui că voi învingeţi răul cum alţii îşi schimbă şoselele, nu?

— Nimicim, cum foarte drăguţ ai spus tu, când trebuie. De regulă, demonii se ocupă mai mult de asta decât noi. De fapt, Nanette s-a oferit chiar să vină şi să-l rezolve ea pe

---

24 Dylan Thomas, poem din volumul Viziune şi rugă, traducere C. Abăluţă şi Şt. Stoenescu, Editura Univers, Bucureşti, 1970.

nephilimul ăsta, şi-a amintit el, referindu-se la arhidemoniţa din Portland. Dar i-am spus lui Jerome că îl ajut eu.

— Nu vrea Jerome să se ocupe personal de treaba asta?

— Tu refuzi ajutor când ţi se oferă? m-a întrebat, răspunzându-mi la întrebare cu o întrebare, care de fapt nu era deloc un răspuns. A meditat un pic şi a râs uşurel. Desigur, uitasem, Georgina dă fuga acolo unde îngerii se feresc să calce.

— Da, da, ştiu cum e citatul ăsta de fapt, am spus. M-am ridicat şi m-am întins. Ei, dacă am terminat cu senzaţiile tari, mă duc şi eu să fac o baie.

— Of, greu e să fii sucub. Ce n-aş da să am şi eu meseria ta.

— Să ştii că la noi se fac tot timpul angajări. Dar e posibil să trebuiască să fii un pic mai drăguţ ca să pui mâna pe un post de incub. Şi un pic mai fermecător.

— Fals. Muritoarele se înnebunesc după dobitoci. Tot timpul văd situaţii de genul ăsta.

— Ai nimerit-o.

L-am lăsat şi m-am dus să fac baie, după care, în sfârşit, am renunţat la pijamale în favoarea unei perechi de jeanşi şi a unui tricou. M-am întors în living, am dat drumul la televizor şi am văzut că tocmai începea *Regina africană.* Carter a închis laptopul şi s-a uitat împreună cu mine. Întotdeauna îmi plăcuse Katharine Hepburn, dar nu puteam să nu mă minunez ce zi plictisitoare aveam. Nu rezolvam nimic pe termen lung dacă evitam să ies, din moment ce mâine trebuia să-l car pe Carter cu mine la serviciu. Carantina autoimpusă pe ziua de azi nu făcea decât să prelungească inevitabilul. Cu asta în gând, am luat în considerare să mă smulg din spaţiul ăsta claustrofobic şi să văd dacă vrea să ieşim să luăm cina după film. A ţâşnit înainte să apuc eu să deschid gura, pentru că simţise iar amprenta unui nephilim.

— De două ori într-o zi?

— Se mai întâmplă.
— Acum unde e?
— În Lynnwood.
— Se cam plimbă tipul.

Dar deja vorbeam singură, Carter dispăruse. Am oftat şi m-am întors înapoi la film, de data asta simţindu-mă ceva mai liniştită după ultima explicaţie oferită de înger. Nephilimul era în Lynnwood şi încerca să-i streseze pe Jerome şi pe Carter. Se apropia ora la care ieşea lumea de la muncă, iar Lynnwood nu era prea aproape. Nici un nephilim nu se putea întoarce mai rapid decât îngerul. După cum menţionase Carter, deocamdată eram în siguranţă. Nu era cazul să intru în panică. Şi cu toate astea, aproape că mi s-a oprit inima în loc de spaimă câteva minute mai târziu când am auzit telefonul sunând. Am răspuns agitată, parcă închipuindu-mi cum ţâşneşte din el un nephilim.

— Alo.
— Hei. Tot eu sunt.
— Sper că nu te deranjez. Voiam doar să văd cum te simţi...
— Mai bine, i-am spus cu sinceritate. Mi-a plăcut e-mailul tău.
— Serios? Super.

S-a aşternut tăcerea obişnuită.

— Şi ia zi... ai scris mult azi?
— Da, chiar am scris. Vreo zece pagini. Nu pare mult, dar...

S-a auzit o bătaie în uşă, şi m-a luat cu fiori pe şira spinării.

— Poţi să stai un pic?
— Sigur.

M-am furişat şovăielnic spre uşă, ca un hoţ acrobat, de parcă mişcările lente, cu încetinitorul, puteau să dea vreun

rezultat în faţa unei fiinţe supranaturale cu o putere teribilă. Când am ajuns la uşă, m-am uitat cu grijă pe vizor.

Roman.

Am răsuflat uşurată, am deschis uşa şi mi-am înfrânt pornirea de a-l lua în braţe.

— Bună.

— Cu mine vorbeşti? m-a întrebat Seth la telefon.

— Bună, mi-a spus Roman, părând la fel de nesigur cum mă simţeam şi eu. Pot... să intru?

— Nu, nu vorbesc cu tine, adică, da, poţi să intri, şi da, acum vorbesc cu tine. M-am dat într-o parte ca să poată intra Roman. Seth, pot să, ăăă, te sun eu mai încolo? Sau poate... ne vedem mâine, bine?

— Ăăă, da, cred că da. E totul în regulă?

— E bine. Mersi pentru telefon.

Am închis şi i-am acordat lui Roman toată atenţia mea.

— Seth Mortensen, celebrul scriitor?

— Azi am fost bolnavă, i-am explicat, servindu-i aceeaşi scuză pe care i-o servisem şi lui Seth. Voia doar să vadă cum mă simt.

— Ce drăguţ din partea lui, a spus Roman, şi-a vârât mâinile în buzunare şi a început să se plimbe prin încăpere.

— Suntem doar prieteni.

— Desigur. Pentru că tu nu ieşi la întâlniri, nu?

— Roman... Am curmat atacul care ameninţa să se prăvălească asupra mea şi am trecut pe un teritoriu mai sigur. Pot să-ţi ofer ceva? Vreun suc, cafea?

— Nu pot să rămân. Eram în trecere şi am primit mesajul tău. M-am gândit că... nu ştiu la ce m-am gândit. A fost o prostie.

S-a întors parcă să plece, dar m-am întins repede spre el şi l-am prins de braţ.

— Stai. Nu pleca, te rog.

S-a întors cu faţa spre mine şi m-a privit de acolo de sus, de la înălţimea din dotare, iar faţa lui, de regulă veselă, azi

era serioasă. Mi-am înfrânt reacţia naturală cauzată de apropierea dintre noi şi, spre surprinderea mea, expresia feţei i s-a înmuiat şi a remarcat uşor surprins:

— Tu chiar nu te simţi bine.

— Ce... te face să spui asta?

Îmi disimulasem vânătăile prin schimbarea aspectului exterior, după cum îmi sugerase Jerome, şi indiferent ce durere simţeam de la lovituri, la suprafaţă nu se mai vedea nimic.

A întins mâna cu grijă şi m-a mângâiat pe obraz, iar degetele lui deveneau din ce în ce mai îndrăzneţe.

— Nu ştiu... numai că... eşti cam palidă, aş spune.

Am vrut să remarc că nu eram machiată, dar apoi am realizat că eu chiar voiam să par bolnavă.

— Oi fi răcit.

Şi-a lăsat mâna să cadă.

— Pot să te ajut cu ceva? Nu-mi place... să te văd în felul ăsta...

— Dumnezeule, oare cât de rău arătam?

— Mi-e bine. Am doar nevoie de odihnă. Auzi, în legătură cu noaptea trecută...

— Îmi pare rău, m-a întrerupt el. N-ar fi trebuit să insist... Am căscat gura la el, uimită.

— Tu n-ai făcut nimic. A fost vina mea. Eu am fost descreierata. Eu am fost aia care nu a putut să ţină lucrurile sub control.

— Nu, a fost vina mea. Ştiam ce părere ai despre relaţiile serioase, şi cu toate astea te-am sărutat.

— Te-am sărutat şi eu la fel de mult cum m-ai sărutat tu. Nu asta a fost problema. Problema a fost că eu mi-am ieşit din minţi. Eram beată şi proastă. N-ar fi trebuit să-ţi fac chestia asta.

— Nu e nici o problemă. Serios. Mă bucur doar că tu eşti bine. Un zâmbet timid i-a luminat trăsăturile frumoase, şi mi-am amintit cum spusese Seth că sunt uşor de iertat.

— Uite, a continuat el, cum amândoi ne simţim vinovaţi, poate ne putem revanşa unul faţă de celălalt. Poate ieşim săptămâna asta şi...

— Nu.

Siguranţa şi calmul din vocea mea ne-au făcut pe amândoi să tresărim.

— Georgina...

— Nu. Roman, nu mai ieşim împreună... şi nu cred că o să meargă nici faza cu prietenia, am spus şi am înghiţit în sec. Ar fi mai bine să ne despărţim frumos...

— Georgina, a exclamat cu ochii măriţi. Nu se poate să vorbeşti serios. Noi doi...

— Ştiu, ştiu. Dar nu pot. Nu acum.

— Îmi dai papucii.

— Hm, de fapt nu am fost împreună...

— Ce ţi s-a întâmplat? m-a întrebat. Ce s-a întâmplat la un moment dat în viaţa ta de îţi este atât de teamă să te apropii de cineva? Ce te face să fugi în felul ăsta? Cine te-a rănit?

— Ştii, e complicat. Şi nici nu contează. Trecutul nu mai contează, nu? Nu pot să mă implic acum într-o relaţie cu tine, înţelegi?

— Ai pe altcineva? Doug? Seth?

— Nu! Nu am pe nimeni. Pur şi simplu nu pot fi cu tine.

Ne-am tot învârtit în jurul subiectului, variaţiuni pe aceeaşi temă, şi tulburarea noastră creştea din ce în ce mai mult. Simţeam de parcă ar fi durat de o veşnicie, dar de fapt nu trecuseră decât câteva minute în timp ce el tot insista iar eu refuzam. Nici o clipă nu s-a enervat, şi nici nu a devenit agresiv, dar disperarea lui era evidentă, şi eram sigură că aveam să plâng imediat ce pleca.

Într-un final, s-a uitat la ceas, şi-a trecut plin de regret mâna prin părul brunet, iar în ochii turcoaz i se citea tristeţea.

— Trebuie să plec. Vreau să mai vorbesc cu tine...

— Nu. Nu cred că ar trebui. E mai bine. Mi-a plăcut să fiu cu tine...

A râs amar şi a pornit spre uşă.

— Nu spune asta. Nu mai îndulci pastila.

— Roman...

Mă simţeam oribil. Pe faţă i se citeau mânia şi durerea.

— Te rog, înţelege...

— Ne mai vedem, Georgina. Sau poate nu.

Abia trântise uşa când lacrimile au început să mi se prelingă pe obraji. M-am dus la mine în dormitor şi m-am întins în pat, pregătită pentru o porţie zdravănă de plâns care, însă, s-a lăsat aşteptată. Nu mi-au mai curs lacrimile, în ciuda învălmăşelii de sentimente de disperare şi de uşurare. O parte din mine voia să-l cheme pe Roman înapoi, să-l facă să vină înapoi la mine; partea cealaltă mă avertiza, cu detaşare, că acum aveam motive clare să o rup şi cu Seth cât mai curând posibil, înainte ca lucrurile să escaladeze.

Dumnezeule, de ce întotdeauna păream să-i rănesc pe oamenii la care ţineam? Ce aveam de repetam întruna povestea asta? Chipul răvăşit al lui Roman îmi bântuia încă în minte, dar m-am liniştit la gândul că el nu fusese aşa de traumatizat precum Kyriakos. Nici măcar pe departe.

Descoperirea aventurii mele cu Ariston îmi atrăsese condamnarea din partea ambelor familii şi divorţul iminent, la care se adăuga şi pierderea zestrei. Cred că aş fi putut face faţă dispreţului, chiar şi căutăturilor încărcate de ură. Ce nu puteam însă suporta era felul în care din Kyriakos se scursese toată viaţa şi iubirea. Aproape că-mi doream să devină furios şi să sară la mine, dar în adâncul lui nu era nimic din toate astea. Absolut nimic. Îl distrusesem.

După mai multe zile de despărţire, l-am văzut stând pe o stâncă la marginea apei. Am încercat să îl provoc la discuţii de câteva ori, dar nu-mi răspundea. Privea doar fix la

întinderea albastră, cu trăsăturile neînsufleţite, lipsite de expresie.

Am stat lângă el şi propriile sentimente mi se zvârcoleau în străfunduri. Visasem să fiu fructul oprit al dorinţei lui Ariston, dar voiam să fiu şi cel al iubirii lui Kyriakos. Se pare că nu le puteam avea pe amândouă.

Am întins mâna să-i şterg lacrimile, dar mi-a împins mâna deoparte. A fost singurul lui gest violent faţă de mine.

„Nu”, m-a ameninţat şi a sărit în picioare. „Să nu mă mai atingi niciodată. Îmi faci silă.”

Acum îmi simţeam propriile lacrimi, chiar dacă mânia lui însemna că era încă în viaţă.

„Te rog..., a fost o greşeală. Nu ştiu ce s-a întâmplat.”

A râs fals, ce sunet cumplit şi trist...

„Chiar nu ştii? La vremea aia ai părut să ştii foarte bine. Şi la fel şi el.”

„A fost o greşeală.”

S-a întors cu spatele la mine şi a mers spre marginea falezei, privind pierdut marea. A întins braţele, a dat capul pe spate şi s-a lăsat dezmierdat de vânt. În apropiere se auzea ţipătul unor pescăruşi.

„Ce... ce faci?”

„Zbor”, mi-a spus. „Dacă am să continui să zbor... peste margine, voi fi din nou fericit. Sau şi mai bine, nu voi mai simţi nimic. Nu mă voi mai gândi la tine, la chipul tău, la ochii tăi, la felul în care zâmbeşti, la felul în care miroşi. Nu te voi mai iubi, nu voi mai suferi.”

M-am apropiat, şi mi-era teamă că prezenţa mea avea să-l facă să sară.

„Termină. Mă sperii. Nu vorbeşti serios.”

„Nu?”

M-a privit şi nu mai avea nici urmă de mânie sau de cinism în ochi. Numai mâhnire, suferinţă, disperare, deprimare mai neagră decât o noapte fără lună. Era cumplit şi înspăimântător. Voiam să izbucnească din nou, să ţipe la

mine. L-aş fi lăsat chiar să mă şi lovească, numai ca să văd o urmă de ardoare în el. Însă nu era nimic asemenea. Numai întuneric.

Mi-a aruncat un zâmbet trist, palid, zâmbetul unui om deja mort.

„N-am să te iert niciodată."

„Te rog..."

„Erai viaţa mea, Letha... dar s-a sfârşit acum. S-a sfârşit. Acum nu mai am viaţă."

S-a îndepărtat şi, deşi îmi sfâşia inima, am respirat uşurată când l-am văzut că pleacă de lângă faleză. Îmi venea să fug după el, dar l-am lăsat. M-am aşezat pe locul lui, mi-am tras genunchii la gură şi mi-am afundat faţa în ei, dorindu-mi să mor.

„O să se întoarcă, să ştii", a spus deodată un glas din spatele meu. „Ispita e prea mare, iar data viitoare se poate să sară."

Am ridicat brusc capul, cu o tresărire. Nu auzisem pe nimeni apropiindu-se. Nu-l recunoşteam pe omul care stătea acolo acum, lucru ciudat într-un oraş în care toată lumea cunoştea pe toată lumea. Era subţire şi aranjat, îmbrăcat cu haine mai elegante decât vedeam de obicei prin partea locului.

„Cine eşti?"

„Mi se spune Niphon", a vorbit, cu o plecăciune uşoară. „Iar tu eşti Letha, fiica lui Marthanes, fosta soţie a lui Kyriakos."

„Încă sunt soţia lui."

„Dar nu pentru mult timp."

Mi-am ferit privirea.

„Ce vrei?"

„Vreau să te ajut, Letha. Aş vrea să te ajut cu necazul ăsta în care te-ai vârât."

„Nimeni nu mă poate ajuta. Asta dacă nu cumva poţi da timpul înapoi."

„Nu. Nimeni nu poate da timpul înapoi. Dar pot face oamenii să uite.”

M-am întors uşor spre el şi i-am cercetat ochii strălucitori şi ţinuta spilcuită.

„Termină cu glumele. N-am chef.”

„Te asigur, vorbesc serios.”

L-am privit, şi nu ştiu cum se face, dar ştiam că spune adevărul, oricât de greu de crezut ar fi părut. Mai târziu aveam să aflu că Niphon era drăcuşor, dar în momentul ăla nu am remarcat decât că are ceva ciudat, şoapta puterii care îmi promitea că putea într-adevăr să facă ce spunea.

„Cum e posibil?”

Ochii i-au scânteiat, cam ca ai lui Hugh când era pe cale să pună de-o afacere importantă.

„Nu e puţin lucru să ştergi amintirea faptelor tale, şi are un preţ.”

„Mă poţi face şi pe mine să uit?”

„Nu, dar îi pot face pe ceilalţi să uite, familia ta, prietenii tăi, întregul oraş, chiar el.”

„Nu ştiu... nu cred că m-aş mai putea întoarce la ei atunci. Chiar dacă nu-şi amintesc, eu tot mi-aş aminti. N-aş putea da ochii cu Kyriakos în condiţiile astea. Dacă nu...” Am şovăit şi mă întrebam dacă nu cumva era mai bine să nu mai iau niciodată legătura cu ei. „Îi poţi face să mă uite de tot? Ca şi când nu m-aş fi născut niciodată?”

Niphon a inspirat adânc, cuprins de entuziasm.

„Da, cu siguranţă. Dar o asemenea favoare... o asemenea favoare are un preţ şi mai mare...”

Şi atunci mi-a explicat ce ar trebui să dau la schimb ca să fiu ştearsă din memoria celor pe care îi cunoşteam. Sufletul mi-era dat mie şi aveam să-l port după mine cât aveam să fiu pe acest pământ, dar îl aveam cu chirie, dacă pot să spun aşa. Asta era preţul standard pentru orice afacere drăcească. Dar iadul voia mai mult de la mine: serviciile mele eterne în pângărirea de suflete. Aveam să-mi petrec

restul zilelor seducând bărbaţi, satisfăcându-le fanteziile în propriul avantaj şi pentru cei în slujba cărora mă aflam. Era o ironie a sorţii, dacă mă gândesc la ce m-a adus în punctul ăsta.

În sprijinul meu aveam capacitatea de a lua orice formă alegeam, şi puterea de a-mi spori farmecul. Şi, desigur, aveam viaţa eternă, nemurirea şi invulnerabilitatea. Pentru unii, ăsta ar fi fost un avantaj în sine.

„Vei fi bună, una dintre cele mai bune, simt asta în adâncul tău.” Drăcuşorii aveau capacitatea de a privi în sufletul omului. „Majoritatea cred că dorinţa e numai în trup, dar e şi aici”, a spus şi mi-a atins fruntea. „Şi nu vei muri niciodată. Vei rămâne pururi tânără şi frumoasă, până ce va pieri pământul.”

„Şi după aceea?”

A zâmbit.

„E cale lungă până atunci, Letha, pe câtă vreme viaţa soţului tău este acum în joc.”

Asta m-a făcut să mă vând, conştiinţa faptului că îl puteam salva pe Kyriakos şi îi puteam oferi o viaţă nouă, o viaţă fără mine, în care avea şansa de a fi din nou fericit. O viaţă în care mă puteam furişa departe de nefericirea mea şi puteam chiar fi pedepsită după cum meritam. Sufletul meu, pe care abia de-l înţelegeam, îmi părea un preţ mic. Acceptasem înţelegerea cu o strângere de mână, iar apoi am făcut un semn pe nişte hârtii pe care nu le înţelegeam. Niphon a plecat şi m-am întors în oraş. Era de o simplitate stranie.

Când m-am întors, era exact cum îmi promisese, dorinţa îmi fusese deja îndeplinită. Nimeni nu mă cunoştea. Mă întâlneam cu oameni, oameni pe care îi ştiam de toată viaţa, care îmi aruncau priviri cum numai străinii mai primeau. Propriile-mi surori au trecut pe lângă mine fără să mă recunoască. Voiam să-l găsesc pe Kyriakos, să văd dacă şi cu el era la fel, dar n-am reuşit să-mi fac curaj. Nu voiam

să mă mai vadă vreodată, chiar dacă nu mă recunoştea. Aşa că mi-am petrecut ziua rătăcind şi încercând să accept faptul că pentru aceşti oameni nu existam. Era mai greu decât îmi închipuisem. Şi mai trist.

Când s-a lăsat întunericul, m-am retras din nou la marginea oraşului. În fond, nu aveam unde sta. Nici familie, nici prieteni. Aşa că am stat în întuneric, privind la lună şi la stele, şi mă întrebam ce-ar trebui să fac acum. Răspunsul nu s-a lăsat mult aşteptat.

S-a înălţat aproape din pământ, la început abia o umbră, apoi, treptat, solidificându-se sub forma unei femei. Aerul din jurul ei a fremătat de forţă şi dintr-odată am simţit că mă sufoc. M-am dat înapoi, pătrunsă de groază, iar plămânii îmi refuzau aerul. Ca din senin s-a stârnit vântul care mi-a biciuit părul şi a lipit de pământ iarba din jurul meu.

Apoi s-a oprit înaintea mea, iar noaptea şi-a recăpătat liniştea. Era Lilith, regina sucubilor, domniţa nopţii, cea dintâi femeie.

M-a cuprins o spaimă cum nu mai simţisem niciodată, şi deopotrivă dorinţă. Nu mă mai simţisem niciodată atrasă de o femeie, dar Lilith are efectul acesta asupra tuturor, este în natura sa, nimeni nu-i poate rezista.

În noaptea aceea avea trupul înalt şi suplu, mlădiu şi atrăgător. Pielea ei era de un alb care în vremea aceea era apanajul aristocraţiei, un alb cum nu aveam niciodată noi, cei care munceam în mod obişnuit sub arşiţa soarelui. Părul ei era negru ca pana corbului şi îi cădea în valuri lucitoare până la glezne. Iar ochii... ei bine, am să spun doar că pe bună dreptate miturile străvechi spun despre sucubi că au „ochi de foc”. Avea ochii frumoşi şi ucigători, care promiteau tot ce-ţi puteai dori, numai s-o laşi să te ajute. Tot nu-mi amintesc ce culoare aveau, dar în noaptea aceea nu am putut să nu-i privesc.

„Letha”, a spus cu un glas cântat, apropiindu-se de mine. Aerul din jurul ei a scânteiat, şi chiar tremuram de dorinţă, îmi venea să fug, dar în loc de asta am căzut în genunchi, şi din respect, dar şi pentru că nu mai puteam sta în picioare.

A venit la mine şi m-a prins de bărbie, aşa că a trebuit să privesc din nou în acei ochi. Unghiile ei ascuţite şi negre mi s-au înfipt, dureroase, în carne, dar mă simţeam minunat.

„De acum vei fi fiica mea şi vei răspândi discordie şi pasiune pentru restul zilelor. Vei pedepsi şi vei pune la încercare, vei fi o creatură de vis şi de coşmar deopotrivă. Muritorii vor face orice pentru tine, doar pentru o atingere. Vei fi iubită şi dorită până când se va alege praful de acest pământ.”

Am scâncit din cauza apropierii dintre noi, dar s-a apropiat şi mai tare şi m-a ridicat, aşa că stăteam în picioare înaintea ei. Buzele acelea superbe s-au apropiat de ale mele, iar acel sărut mi-a împrăştiat o plăcere orgasmică prin corp. Ţipetele mi s-au pierdut, înăbuşite de acel sărut. Am închis ochii, incapabilă s-o privesc, sau să mă desprind de ea, şi m-am afundat în acel extaz care îmi pulsa prin tot corpul. Însă, pe când mă lăsam mistuită de acea beatitudine, s-a mai întâmplat ceva.

Mortalitatea îmi era smulsă.

Simţeam că mă dezintegrez, de parcă aş fi devenit o mână de cenuşă purtată de vânt. M-am întrebat dacă aşa era când mureai. Era de parcă n-ai mai fi fost nimic, de parcă ai fi dispărut. Apoi, cu aceeaşi iuţeală, am redevenit întreagă, eu cea de dinainte. Însă acum simţeam vâlvătăile forţei în fiinţa mea, altfel decât viaţa care îi însufleţea pe oameni. Nemurirea mea scânteia ca o stea pe cerul nopţii, rece şi pură. Nu mai eram ameninţată de bătrâneţe, boala nu avea să mă mai chinuie. Carnea mea nu mai avea să fie împinsă cu pasiune de conştiinţa faptului că timpul este scurt, şi că trebuia să-mi las amprenta în această lume, că trebuia să-mi dau sângele mai departe.

Am deschis ochii, iar potopul de plăcere dispăruse, odată cu Lilith. Stăteam singură în întuneric şi tremuram de puterea pe care o căpătasem. Iar alături de acea putere, mai simţeam ceva: o mâncărime în carne, o mâncărime care îmi spunea că pielea mea putea deveni orice îmi doream eu, cu un simplu gând. Renăscusem. Eram plină de putere.

Şi mi-era foame...

— Ce-ai păţit?

Am clipit ca să-mi alung lacrimile şi mi-am înălţat privirea spre Carter. Stătea în pragul uşii de la dormitor şi îşi dădea o şuviţă de păr din ochi, îngrijorat.

— Nimic, am mormăit şi mi-am îngropat faţa în pernă. Nu era nici un nephilim?

— Nici unul, a spus, apoi s-a lăsat liniştea. Ăăă... eşti sigură că te simţi bine? Pentru că nu arăţi prea bine.

— Mă simt bine. Nu m-ai auzit?

Dar tot nu s-a lăsat păgubaş.

— Ştiu că nu suntem noi prea apropiaţi, dar dacă simţi nevoia să vorbeşti...

— De parcă ai înţelege tu..., am spus dispreţuitoare, cu venin în glas. Tu niciodată n-ai avut inimă. Tu nu ştii cum e, aşa că nici măcar să nu te prefaci că ai înţelege.

— Georgina.

— Pleacă, te rog!

M-am întors spre perna mea, aşteptând un alt protest, dar nu a urmat nici unul. Când am îndrăznit să arunc o privire, îngerul dispăruse.

Capitolul 19

A doua zi de dimineaţă Carter mi-a adus narcise galbene. Habar n-aveam cum de făcuse rost de ele în perioada asta a anului. Probabil că se teleportase pe alt continent.

— Ce sunt astea? am întrebat. Nu te dai la mine, până la urmă, nu?

— Pentru asta aş aduce trandafiri. Pentru prima oară de când îl cunoşteam, îngerul părea stânjenit. Ştiu şi eu... Noaptea trecută păreai supărată. Mă gândeam... mă gândeam că astea au să te mai înveselească un pic.

— Mersi... e drăguţ din partea ta, presupun. În legătură cu noaptea trecută... când am ţipat la tine...

A făcut un gest indiferent.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta. Cu toţii avem momente de slăbiciune. Ce contează cu adevărat e felul în care ne revenim din ele.

Am pus narcisele într-o vază şi mă gândeam să le pun pe masa din bucătărie. Buchetul de la Roman, acum ofilit, era deja acolo, iar garoafele roşii pe care le cumpărasem în noaptea în care murise Duane sfârşiseră de mult la gunoi. Nu mi se părea cinstit să le aduc concurenţă florilor lui Roman, aşa că pe ale lui Carter le-am pus pe pervazul din dormitorul meu.

După aceea, zilele au intrat într-o rutină confortabilă. Carter şi cu mine nu am devenit prieteni la cataramă, dar am reuşit să atingem un soi de echilibru agreabil. Ieşeam împreună, ne uitam la filme, şi din când în când chiar găteam împreună. Îngerul s-a dovedit a fi destul de priceput în ale bucătăriei, dar eu încă eram nulă.

La muncă umbla după mine de colo-colo, invizibil şi neutru cum promisese. Nu ştiam sigur ce făcea cât eu munceam. Mi-a dat impresia că rătăcea prin magazin şi privea oamenii, poate chiar răsfoia cărţi. Mai ştiam şi că petrecea o bună bucată de vreme în biroul meu, chiar dacă eu nu eram acolo, în speranţa că avea să apară un alt bilet de la nephilim. Însă nu a sosit nici unul. Dar din când în când mai apărea câte o amprentă de nephilim, iar Carter dispărea pentru o vreme, fără măcar să-mi spună, fie atingându-mă cu delicateţea unui fulg pe obraz ca să-mi dea de înţeles că s-a întors, sau rostindu-mi iute câteva cuvinte în minte.

În acelaşi timp am început să beau cafea cu Seth înainte de intrarea în tură. În prima zi, atunci, mă aşteptase cu o moca cu ciocolată albă, şi, spre surprinderea mea, îşi luase şi el una.

— Bruce mi-a făcut-o decofeinizată, mi-a explicat.

Gestul fusese prea drăguţ ca să-l refuz, aşa că am stat cu el şi am vorbit în ziua aia, şi în următoarea, şi în următoarea... Cu greu se putea spune că în felul ăsta mă îndepărtam de el, cum avusesem de gând, dar fusesem destul de fermă în a respinge alte tentative de socializare în afara librăriei. Întâlnirile la cafea păreau să-i fie de ajuns, din fericire, şi în curând am intrat într-o dinamică interesantă.

Cum eu eram încă deprimată din cauza lui Roman, mă mişcăm şi mă purtam cam fără energie, vorbeam puţin, prea prinsă de propria-mi nefericire. Seth trebuie să fi simţit ceva şi, în loc să lase conversaţia noastră de la cafea să lâncezească, a preluat iniţiativa în discuţii - o schimbare notabilă la el. La început păruse un pic forţată, dar pe măsură ce începea să se simtă în largul lui, am descoperit că putea vorbi la fel de bine pe cât scria. Mă minunam de schimbarea asta şi mă delectam cu prezenţa lui, iar

suferinţa mea cauzată de povestea cu Roman s-a mai alinat un pic.

E *foarte drăguţ,* a remarcat Carter într-o dimineaţă după ce l-am lăsat pe Seth, ca să mă duc la biroul de informaţii. *Nu ştiu de ce suferi tu după tipul celălalt din moment ce ai aici unul ca ăsta.*

Nu e chestia că Seth e drăguţ sau nu, am izbucnit, simţindu-mă încă ciudat din cauza comunicării ăsteia mentale la care nemuritorii de rang înalt apelau cu atâta uşurinţă. Şi în orice caz, nu caut un alt tip. În plus de asta, tu nici măcar nu l-ai cunoscut pe Roman. De ce vorbeşti?

Ştiu că nu îl cunoşteai de chiar atât de mult timp. Cât de mult puteau să fi evoluat lucrurile între voi?

O grămadă. Era foarte amuzant. Şi inteligent. Şi arătos.

Presupun că există relaţii care se bazează pe mai puţin de atât. Cu toate astea, eu tot pe Seth pariez.

Taie-o. Am treabă.

Îngerii ăştia! Ce ştiu ei?

Pe când mergeam acasă de la librărie în a patra zi de muncă petrecută cu Carter, m-a întrebat: *Vrei să te duci să-l vezi pe Erik?*

M-am încruntat, gânditoare. Lucrasem în schimbul de dimineaţă, iar seara trebuia să mă întorc ca să dau personalului ultima lecţie de dans. Mai aveam două ore până atunci şi îmi închipuisem că îngerul şi cu mine aveam să continuăm cu obiceiul de care ni-l luaserăm de a ne uita împreună la filme vechi.

— La ce te-ai gândit? am întrebat tare, odată ce am ajuns în siguranţă în apartamentul meu.

S-a materializat lângă mine.

— Vreau să testez terenul. N-am mai avut parte de activitate nephilimă de ceva timp. Nici bilete, nici atacuri. Cu toate astea, ştiu că încă e prin preajmă pentru că tot îmi mai dă câte un pic cu farurile. De ce? Ce joc face?

Am scos o cutie de Mountain Dew din frigider şi m-am aşezat pe un taburet.

— Şi încă n-ai respins posibilitatea ca de la Erik să se scurgă informaţii.

— Nu. După cum am mai spus, nu vreau să fie Erik, dar probabil că este cea mai importantă sursă muritoare de informaţii despre nemuritorii de prin zonă.

— Şi - am conchis posomorâtă - dacă stă de vorbă cu nephilimul, poate îi cunoaşte unele din planuri. Ce-o să faci? O să-i smulgi informaţii? Pentru că nu vreau să asist la aşa ceva.

— Eu nu lucrez în felul ăsta. Îmi dau seama dacă oamenii mint, dar nu mă pricep prea bine la... hm, cum să spun, să scot subtil informaţii de la ei. După cum ai remarcat de curând, nu sunt tocmai fermecător. Tu, însă, excelezi în domeniul ăsta.

Nu-mi plăcea direcţia în care o luau lucrurile.

— Ce vrei să fac?

— Nimic neobişnuit, promit. Pur şi simplu vorbeşte, cum faci de obicei. Ca şi când ai continua ultima discuţie avută. Fă aluzii la nephilimi dacă poţi şi vezi ce se întâmplă. Pe tine te place.

— Tu ce-ai să faci?

— Am să stau acolo, invizibil.

— O să trebuiască să ne oprim la timp cât să ajungem înapoi aici, la lecţia de dans.

— Nu e adevărat. Te teleportez eu.

— Îh.

Mai făcuseră câţiva nemuritori chestia asta pentru mine de câteva ori de-a lungul anilor şi trebuie spus că nu era plăcut.

— Hai, m-a îndemnat când mi-a sesizat reticenţa. Nu vrei să pui odată capăt afacerii ăsteia cu nephilimul?

— Bine, bine, lasă-mă să mă schimb. Încă nu sunt sigură că n-o să ne întindem până în ultima clipă.

A făcut nişte comentarii demne de Jerome în legătură cu dorinţa mea de a mă înfrumuseţa în stilul tradiţional, dar l-am ignorat. Când am fost gata, ne-am făcut amândoi invizibili şi m-a prins de încheietura mâinii. Preţ de o milisecundă am avut un sentiment de parcă s-ar fi repezit vântul asupra mea, şi apoi ne-am trezit într-un colţ din magazinul lui Erik. M-a cuprins un val de greaţă, ca atunci când beam la greu, dar s-a risipit iute.

Nu vedeam pe nimeni împrejur, nici măcar pe Erik, aşa că m-am făcut vizibilă.

— Bună!

Câteva clipe mai târziu, bătrânul negustor şi-a iţit capul din încăperea din spate.

— Domnişoară Kincaid, Dumnezeule. Nu te-am auzit întrând. Ce plăcere să te revăd.

— Asemenea, am spus şi i-am adresat un zâmbet de zile mari, marca sucub.

— Eşti bine îmbrăcată în seara asta, mi-a spus, cercetându-mi rochia. E vreo ocazie specială?

— Mă duc la dans după asta. De fapt, nu pot sta prea mult.

— Desigur. Atunci, ai timp pentru un ceai?

Am ezitat o clipă, dar Carter mi-a vorbit în minte: *Da.*

— Da.

Erik s-a dus să pună apă la fiert, iar eu am golit masa noastră, fiecare luându-şi rolul obişnuit. Când s-a întors cu ceaiul, am aflat că era un alt tip de ierburi tematice, de data asta numite Limpezime.

L-am complimentat pentru el, zâmbind în tot acest timp, făcând tot posibilul să joc rolul fermecătoarei. Chiar am făcut şi un pic de conversaţie înainte să atac obiectivul misiunii mele.

— Voiam să-ţi mulţumesc pentru ajutorul de data trecută cu fragmentul din scriptură, i-am explicat. M-a ajutat să

înţeleg toată partea cu îngerul căzut, dar trebuie să mărturisesc... că m-a cam trimis pe o pistă neobişnuită.

— Cum aşa? a spus, iar sprâncenele dese şi cenuşii s-au înălţat pe când ducea ceaşca la gură.

Am dat din cap.

— Când se menţionează căderea îngerilor... mai sunt aduşi în discuţie şi cei care s-au căsătorit şi au avut copii. Nephilimii.

Chiar că nu pierzi timpul, a remarcat Carter sec.

Bătrânul a dat din cap odată cu mine, de parcă aş fi făcut o observaţie absolut obişnuită.

— Întocmai. Nephilimii sunt un subiect fascinant, şi un motiv de controversă în rândurile savanţilor biblici.

— În ce fel?

— Ei bine, unii partizani nu vor să recunoască faptul că îngerii, cei mai sfinţi dintre cei sfinţi, s-ar implica în acţiuni atât de josnice, fie ei căzuţi sau nu. Gândul că bastarzii lor pe jumătate divini ar putea umbla pe pământ este şi mai înspăimântător. Lucrul ăsta îi supără foarte tare pe mulţi credincioşi.

— Dar este adevărat că există printre noi nephilimi?

Erik mi-a adresat un zâmbet din acela şiret.

— Din nou îmi pui întrebări la care mă uimeşte că nu ştii răspunsul.

Vezi? Asta îmi face şi mie. Evită întrebarea.

Tu şi Jerome ne faceţi tot timpul chestia asta, *i-am replicat îngerului.*

Lui Erik i-am răspuns:

— Ei, după cum am mai spus, sfera mea de acţiune e destul de limitată.

A chicotit doar, iar eu am stăruit:

— Deci? Sunt printre noi sau nu?

— Vorbeşti ca cei care vânează extratereştri, domnişoară Kincaid. E o ironie, din moment ce adepţii teoriei conspiraţiei pretind că apariţiile extratereştrilor sunt de fapt

apariţii ale unor nephilimi şi viceversa. Dar ca să te liniştesc, sau poate nu, da, sunt printre noi.

— Extratereştrii sau nephilimii? am glumit, ca să menţin conversaţia într-o notă relaxată, deşi ştiam că se referise la nephilimi.

Ştiam deja că există, dar mă bucuram că recunoştea acest lucru cu atâta uşurinţă. Desigur, dacă ar fi vrut să ascundă faptul că este aliatul unui nephilim, ar fi fost mai evaziv.

— Şi una şi alta, dacă ai fi stat mai mult la fostul meu loc de muncă.

Am râs zgomotos, amintindu-mi că într-adevăr Krystal Starz chiar avea cărţi despre comunicarea cu fiinţele din spaţiul cosmic.

— Uitasem de asta. Ştii, de fapt chiar am avut câteva altercaţii cu fosta ta şefă în ultima vreme.

Erik m-a privit cu mai multă atenţie:

— Serios? Ce s-a întâmplat?

— Nu cine ştie ce. Doar diferende de ordin profesional.

I-am subtilizat câteva din fostele tale colege. Pe Tammi şi pe Janice. Iar Helena nu a fost prea încântată.

— Nu, îmi închipui că nu avea motive. A făcut ceva?

— A venit la mine la serviciu şi a făcut scandal şi mi-a prevăzut o soartă cumplită. Nu mare lucru.

— E o femeie interesantă, a remarcat el.

— E puţin spus. Am văzut că ne îndepărtaserăm de la subiect şi mai că mă aşteptam de la Carter să mă certe din cauza asta, dar nu a făcut-o. Şi deci ştii cum se poate repera un nephilim? Poţi anticipa unde o să apară?

Erik mi-a aruncat o privire ciudată şi nu a răspuns imediat. Am simţit cum mi se strânge un pic stomacul. Poate că ştia de fapt mai multe despre nephilimul nostru, dar eu speram că nu.

— Nu tocmai, a spus într-un final. Nu e chiar aşa de simplu să identifici nemuritorii.

— Dar se poate.

— Da, desigur, dar unii se pricep mai bine să se ascundă decât alţii. În special nephilimii au motive să stea ascunşi din moment ce sunt veşnic urmăriţi.

— Chiar şi atunci când nu sunt o pacoste? am întrebat surprinsă.

Nici Carter şi nici Jerome nu pomeniseră de asta.

— Chiar şi atunci.

— E cam trist.

Mi-am amintit de prezentarea din cartea lui Harrington şi îmi aminteam cum şi Paradisul şi Iadul îi respinseseră pe nephilimi. Poate că şi eu aş fi ofticată în cazul ăsta şi aş vrea să creez probleme şi să le dau de veste ambelor tabere că nu sunt de acord cu politica lor.

Erik nu mai ştia mare lucru despre nephilimi, iar conversaţia noastră a suferit şi mai multe digresiuni. Spre uimirea mea, trecuse o oră, pentru că mă aşteptam să mă oprească deja Carter. I-am servit un pretext lui Erik, mi-am cerut scuze şi i-am spus că trebuie s-o iau din loc. Am cumpărat nişte ceai, ca de obicei, şi mi-a spus să mai trec oricând vreau, tot ca de obicei.

Când am ajuns la uşă, m-a strigat şovăielnic:

— Domnişoară Kincaid. În legătură cu nephilimii...

Am simţit că mi se face pielea de găină. Chiar ştia ceva despre asta, la naiba!

— Nu uita că sunt nemuritori. Sunt printre noi de multă vreme, dar, spre deosebire de alţi nemuritori, ei nu au un program stabilit, sau planuri divine de dus la îndeplinire. Mulţi încearcă pur şi simplu să ducă o viaţă cum trebuie, şi chiar obişnuită.

Meditam la ciudata informaţie în timp ce ieşeam şi parcă mi-l şi închipuiam pe un nephilim făcând naveta ca să ajungă la muncă. Era greu de împăcat scena asta cu imaginile îngrozitoare pe care mi le formasem eu.

Se lăsase de mult seara, iar parcarea era pustie. M-am făcut invizibilă şi l-am aşteptat pe Carter să ne ducă de acolo. Şi am aşteptat, şi am tot aşteptat.

— Ei? Ce te reţine? am murmurat.

Linişte.

— Carter?

Nici un răspuns.

Atunci m-am prins: Carter plecase la o altă vânătoare de nephilimi şi eram singură. Minunat! Şi acum ce aveam să fac? Nu aveam maşină, şi indiferent de ce spusese îngerul cum că aş fi în siguranţă când el făcea chestia aia, nu mă simţeam în largul meu aici, singură, în întuneric. Am intrat din nou în magazin, vizibilă. Erik m-a privit surprins.

— Te deranjează dacă aştept aici să vină să mă ia cineva?

— Deloc.

Desigur, acum trebuia să fac rost de o maşină. Mi-am scos noul mobil şi mă gândeam pe cine să sun. Cody ar fi fost alegerea perfectă, dar el locuia departe, la sud de librărie, iar eu mă aflam în nord. Probabil că deja era în drum spre lecţia de dans, aşa că dacă venea aici, cu siguranţă aveam să întârziem amândoi. Îmi trebuia cineva care locuia în apropiere, dar nu cunoşteam pe nimeni, mai puţin pe... hm, pe Seth, care locuia în University District. Nu era prea departe de Lake City. Partea complicată era dacă se afla acasă sau încă era în Queen Anne.

Mi-am făcut curaj şi l-am sunat pe mobil.

— Alo?

— Sunt Georgina. Unde eşti?

— Ăă, acasă...

— Superb! Te deranjează dacă vii să mă iei şi pe mine cu maşina?

Un sfert de oră mai târziu, Seth ajungea la magazinul lui Erik. Mai că mă aşteptam să apară Carter între timp, dar nu

era nici urmă de el. I-am mulţumit lui Seth şi m-am strecurat în maşina lui.

— Mulţumesc mult. Cine trebuia să mă ia, mi-a cam tras ţeapă.

— Nu mă deranjează. A ezitat şi mi-a aruncat o privire piezişă. Eşti frumoasă.

— Mersi.

Aveam o rochie roşie fără mâneci cu partea de sus ca un corset.

— Deşi nu i-ar sta rău cu o cămaşă de flanelă.

Mi-a luat ceva să-mi aduc aminte de combinaţia pe care o purtasem în casa fratelui său, şi chiar mai mult ca să-mi amintesc că nu-i dădusem cămaşa înapoi.

— Îmi cer scuze, am zis după ce i-am spus şi lui acelaşi lucru. Ţi-o aduc curând.

— Nu e nici o problemă. În fond, încă îţi ţin cartea prizonieră. Ce e corect, e corect. Poţi s-o mai porţi, aşa o să miroasă a tine şi a parfumul ăla.

A amuţit brusc, temându-se, pare-se, că spusese prea mult, lucru care probabil că era adevărat. Voiam să râd ca să-i mai alin stânjeneala, dar nu puteam decât să mi-l închipui pe Seth ţinând cămaşa la nas şi inspirând adânc, pentru că mirosea a mine. Imaginea asta era atât de sexy, atât de provocatoare, încât m-am întors puţin de la el şi m-am uitat pe fereastră ca să-mi ascund sentimentele şi respiraţia care deodată devenise greoaie.

Ce târfă neruşinată eram, am hotărât în tăcerea mormântală în care s-a derulat restul călătoriei. Acum plângeam după Roman, acum voiam să sar în pat cu Seth. Ce nestatornică eram. Le transmiteam bărbaţilor mesaje contradictorii, zburam din floare în floare, îi ademeneam cu o mână, iar cu cealaltă îi respingeam. Trebuie să recunosc că energia pe care mi-o dăduse Martin se cam termina, aşa că majoritatea bărbaţilor începeau să-mi pară din nou

destul de atrăgători, dar totuşi... eram o neruşinată. Nici măcar nu mai ştiam pe cine sau ce mai voiam.

Când Seth a parcat, dar a refuzat să intre cu mine în Emerald City, m-am simţit vinovată, ştiind că îşi închipuie că îl cred vreun pervers pentru comentariul cu parfumul. Nu puteam să las chestia asta să treacă aşa, nu puteam să suport gândul că se simte prost din cauza mea. Mai ales când remarca despre parfum mă cam excitase. Trebuia să îndrept lucrurile.

M-am aplecat spre el cu speranţa că jumătate din treaba cu liniştirea apelor avea s-o rezolve corsetul.

— Mai ţii minte scena aia din *Casa de sticlă*? Aia în care O'Neill o conduce acasă pe chelneriţa aia?

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Ăăă, eu am scris scena aia.

— Dacă nu greşesc, nu cumva zice că e păcat să părăseşti o femeie cu decolteu adânc?

Seth s-a uitat lung la mine, cu o expresie impenetrabilă. Într-un final, pe faţă i-a înflorit un zâmbet nu prea încurcat.

— Spune: „Un bărbat care părăseşte o femeie îmbrăcată cu o rochie ca asta nu e deloc bărbat. O femeie cu o rochie ca asta nu vrea să fie singură.”

L-am privit cu tâlc.

— Ei?

— Ei ce?

— Nu mă face să spun pe litere. Sunt îmbrăcată cu rochia asta şi nu vreau să fiu singură. Vino înăuntru cu mine. Îmi eşti dator cu un dans, ştii doar.

— Iar tu ştii că eu nu dansez.

— Crezi că asta l-ar opri pe O'Neill?

— Cred că O'Neill este cam nesăbuit uneori. Nu-şi cunoaşte limitele.

Am clătinat exasperată din cap şi m-am întors să plec.

— Stai, a strigat Seth. Vin.

— Cam din scurt, nu? m-a întrebat mai târziu Cody când am ajuns, aproape în fugă, la cafeneaua librăriei de acum închise.

L-am strâns iute în braţe, iar el şi cu Seth au dat din cap cu cordialitate unul la celălalt, după care scriitorul s-a pierdut în mulţimea de angajaţi.

— E o poveste lungă.

— E adevărat? mi-a şoptit Cody la ureche, aplecându-se spre mine. E pe aici Carter în momentul ăsta?

— Nu. A fost, dar apoi m-a lăsat baltă. De-aia am întârziat. A trebuit să-l sun pe Seth să mă ia.

Expresia serioasă a vampirului cel tânăr s-a mai relaxat.

— Sunt sigur că ăsta a fost un mare sacrificiu pentru amândoi. Am ignorat ironia lui şi am adunat trupele ca să poată începe lecţia. După cum observaserăm data trecută, majoritatea îşi atinseseră limita superioară. Nu le-am mai predat nimic nou şi am ales în loc de asta să repetăm tehnicile mai vechi, asigurându-ne că ştiau bine elementele de bază. Seth, după cum afirmase, nu a dansat. Mai nasol era cu rezistatul, pentru că majoritatea angajaţilor îl cunoşteau deja. Multe dintre tipe au încercat să-l ademenească, dar s-a opus cu încăpăţânare.

— Dacă i-ai spune tu, ar dansa, mi-a spus Cody la un moment dat.

— Mă îndoiesc. Toată noaptea a refuzat.

— Da, dar tu eşti convingătoare.

— Şi Carter a sugerat acelaşi lucru. Când mi-oi fi format eu reputaţia asta de Miss Prietenie?

— Întreabă-l.

Am dat ochii peste cap şi m-am dus la Seth şi am remarcat că deja era cu ochii pe mine.

— Haide, Mortensen, e ultima strigare. Eşti pregătit să treci de la stadiul de voaior la ăla de exhibiţionist?

A plecat capul spre mine, curios.

— Tot despre dans vorbim?

— Hm, depinde, cred eu. Am auzit pe cineva spunând că bărbaţii dansează aşa cum fac şi dragoste. Aşa că dacă vrei ca lumea de aici să creadă că eşti genul de tip care stă doar şi...

S-a ridicat şi a spus:

— Hai să dansăm.

A înaintat, dar în ciuda declaraţiei îndrăzneţe, nervozitatea lui sărea în ochi. Avea palma transpirată şi m-a prins de mână, iar cealaltă era prea ezitantă să stea cu toată greutatea pe şoldul meu.

— Mă strângi prea tare de mână, l-am certat uşor şi mi-am eliberat-o un pic pe a mea din mâna lui. Relaxează-te. Ascultă muzica şi numără paşii. Uită-te la picioarele mele.

În timp ce ne mişcăm, am avut senzaţia că mai repetase pasul de bază. Nu îi era greu să urmeze succesiunea de paşi, problema era coordonarea picioarelor cu muzica, lucru care mie îmi venea natural. Îmi dădeam seama că efectiv număra paşii în minte şi se chinuia să-i coordoneze cu picioarele. Prin urmare, a stat mai mult cu ochii în jos decât la mine.

— O să vii cu noi când ieşim? am întrebat, ca să fac conversaţie.

— Scuze, dar nu pot să vorbesc şi să număr în acelaşi timp.

— Ah. Bine, am spus şi m-am străduit cât am putut de tare să-mi ascund un zâmbet.

Am continuat în felul ăsta în linişte, până la sfârşitul lecţiei. Nici o clipă nu a devenit ceva natural pentru Seth, dar nu greşea nici un pas, atent la ei cu o hotărâre şi o asiduitate neclintită, asudând abundent în tot acest răstimp. Stând atât de aproape de el, simţeam din nou ceva electrizant, ameţitor în aerul dintre noi.

Am trecut pe la fiecare cu Cody pe când terminau, luându-ne la revedere. Seth a fost unul dintre ultimii care

au plecat, şi s-a apropiat de mine şi de Cody pe când ieşeam pe uşa din spate.

— Ai făcut o treabă excelentă, i-a spus Cody.

— Mersi. Era reputaţia mea în joc, a spus Seth şi s-a întors spre mine. Sper că am ieşit bine din comparaţia dintre dans şi sex.

— Cred că au fost câteva similarităţi notabile, am spus impasibilă.

— Câteva? Şi cum rămâne cu atenţia la detaliu, strădania susţinută, râul de sudoare şi hotărârea neclintită de a face bine treaba?

— În general, mă gândeam că nu vorbeşti în timp ce faci dragoste, am spus cu maliţiozitate, dar nu mă puteam abţine.

— Hm, am lucruri mai bune de făcut cu gura.

Am înghiţit în sec, simţindu-mi propria gură uscată.

— Încă mai vorbeşti de dans?

Seth ne-a urat noapte bună şi a plecat.

L-am privit cu nostalgie plecând.

— Îi mai vine cuiva de aici să leşine? am murmurat.

— Mie da, s-a auzit vocea jovială a lui Carter în spatele meu.

Cody şi cu mine am tresărit amândoi.

— Hristoase, am exclamat. De cât timp te-ai întors?

— Nu e vremea de palavre. Ţineţi-vă bine, copii.

După ce a aruncat o privire împrejur ca să se asigure că eram singuri, îngerul ne-a prins brusc pe amândoi de încheietura mâinii. Am avut din nou sentimentul ăla de greaţă şi de iureş, şi deodată ne-am trezit într-un living elegant aranjat. Nu mai văzusem niciodată locul ăsta, dar era frumos. Încăperea era împodobită cu mobilier de piele asortat, iar pe pereţi erau atârnate obiecte de artă scumpe, după aspect. Opulenţă, stil, măreţie.

Singura problemă era că încăperea fusese distrusă. Mobila de fiţe fusese tăiată, mesele fuseseră răsturnate, iar

obiectele de artă fie erau dărâmate, fie murdărite, fie şi una, şi alta. Pe un perete fusese desenat cu spray un cerc cu o linie care îl traversa vertical şi o alta oblică, dinspre stânga spre dreapta. Luxul în amestec cu profanarea asta mă lăsase fără grai.

— Bun venit în *Château* Jerome, a anunţat Carter.

Capitolul 20

— Scuze pentru viteza cu care v-am adus, a continuat Carter. Jerome a turbat că te-am lăsat singură atâta timp.

— N-am „turbat” în viaţa mea, ăăă, sau în toată existenţa mea, sau mă rog, a meditat Jerome, măsurând încăperea cu pasul.

Privindu-l, nu puteam decât să-i dau dreptate. Îmbrăcat impecabil ca întotdeauna, într-o mână ţinea un Martini, cu un aer perfect relaxat în tot acel dezastru.

— Drăguţ hogeac, i-am spus, şocată încă de distrugerea suferită de o asemenea frumuseţe. E vreo coşmelie obţinută la preţ mic?

Ochii demonului au scăpărat, amuzaţi, de gluma mea.

— Ce-mi place să te am prin preajmă, Georgie, a spus şi a sorbit din băutură. Da, e cam mototolită în momentul ăsta, dar nu-mi fac griji. Am s-o pun în ordine. În plus de asta, am şi alte locuinţe.

Jerome fusese întotdeauna discret în privinţa locuinţei sale, iar eu bănuiam că numai la intervenţia lui Carter puteam noi sta acum aici. Demonul nu ne-ar fi invitat niciodată. Am mers spre nişa cu ferestre mari şi am văzut priveliştea magnifică spre lacul Washington, dincolo de care, la orizont, se zărea scânteietor oraşul Seattle. Judecând după locul din care priveam, aş fi pariat că eram în Medina, unul dintre cartierele elitiste din suburbiile Eastside. Numai de bunătăţi avea parte Jerome.

— Şi ce s-a întâmplat? am întrebat într-un final, când mi-a fost limpede că nimeni altcineva nu avea de gând să abordeze subiectul ăsta. A fost un atac al nephilimului sau ai dat un chef care ţi-a scăpat din mână? Pentru că dacă e

ultima varianta, o să mă enervez rău de tot că n-am fost şi noi invitaţi.

— Nu te teme, mi-a spus Carter, zâmbind. Amicul nostru, nephilimul, s-a dedat la un pic de decorare de interioare, şi apoi, ca un drăguţ ce e, ne-a dat şi nouă de ştire când a terminat. De-aia te-am lăsat acolo, la Erik. Te-aş fi avertizat, dar când l-am simţit aici..., a spus şi l-a privit cu subînţeles pe Jerome.

Drept răspuns, demonul a râs batjocoritor.

— Ce? Te-ai gândit că sunt în pericol? Ştii că nu se poate.

Carter a scos un zgomot dezaprobator greu de definit.

— Serios? Şi tu cum numeşti asta? a spus şi a dat din cap spre simbolul desenat cu spray.

— Graffiti, a răspuns Jerome nepăsător. Nu înseamnă nimic.

M-am îndepărtat de fereastra care îţi lua respiraţia şi de priveliştea de milioane şi am cercetat simbolul. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva, şi trebuie să spun că eram familiarizată cu multe caractere şi inscripţii din toate locurile şi timpurile.

— Trebuie să însemne ceva, l-am contrazis. Altfel ar fi un mare efort depus degeaba, pentru că putea să scrie pur şi simplu: „naşparliule”, sau ceva de genul ăsta.

— Poate că pe asta a rezervat-o pentru o altă cameră, a sugerat Cody.

— O poantă demnă de Georgie. Văd că înveţi mai mult decât doar să dansezi.

Am ignorat tentativa demonului de a schimba subiectul şi m-am adresat lui Carter pentru mai multe răspunsuri.

— Ce e asta? Tu trebuie să ştii ce înseamnă.

Îngerul m-a privit curios şi mi-am dat seama că niciodată nu apelasem la el pentru ajutor de adevăratelea. Până de curând când fuseserăm colegi de cameră, majoritatea interacţiunilor noastre se lăsaseră cu scântei.

— E un avertisment, a spus încet, fără să-şi privească omologul demonic. Un avertisment despre un dezastru viitor. Arată că adevărata fază a bătăliei este pe cale să înceapă.

Jerome, care până atunci se abţinuse de minune, a izbucnit în final. A trântit paharul pe o masă răsturnată, aprins la faţă.

— Dumnezeule, Carter! Ai înnebunit?

— Nu contează, ştii foarte bine. Oricum o să se afle totul.

— Nu - a şuierat demonul cu răceală - nu totul.

— Atunci spune-le tu, şi Carter a făcut un gest maiestuos spre simbol. Explică-le tu şi asigură-te că nu spun eu prea multe.

Jerome l-a străfulgerat şi au făcut schimb de priviri, în stilul caracteristic. Văzusem scena de nenumărate ori, dar dacă meditam un pic la asta, eram destul de sigură că niciodată nu-i văzusem aşa de porniţi unul împotriva celuilalt.

— Poate să fi însemnat aşa ceva pe vremuri, a recunoscut Jerome în sfârşit, răsuflând, făcând un efort să se calmeze. Dar nu mai înseamnă nimic, cum am mai spus, acum e lipsit de sens. E doar o mâzgăleală de când lumea şi pământul. Un talisman care, dacă nu mai crede nimeni în el, nu mai are putere.

— Şi atunci de ce mai apelează la el? m-am întrebat cu glas tare. Un alt exemplu de simţ ciudat al umorului din partea nephilimului?

— Cam aşa ceva. E ca să-mi aducă aminte cu cine avem de-a face, de parcă ar fi posibil să uit. Şi-a luat paharul de Martini şi l-a terminat dintr-o sorbitură. A oftat, obosit dintr-odată, şi s-a uitat la Carter. Poţi să le spui şi despre celelalte dacă vrei.

Pe faţa îngerului am citit o uşoară uimire la concesia făcută şi s-a uitat din nou la peretele mânjit.

— Simbolul ăsta este al doilea dintr-o serie de trei. Primul este declararea bătăliei, un soi de intimidare a adversarului, îl anunţă ce-l aşteaptă. Arată exact ca ăsta, dar fără linia oblică. Ultimul simbol marchează victoria. Are două linii oblice şi se afişează după înfrângerea duşmanului.

I-am urmat privirea.

— Şi adică, stai aşa... dacă ăsta e al doilea, asta înseamnă că l-aţi văzut deja şi pe primul?

Jerome a ieşit din încăpere şi s-a întors o clipă mai târziu cu o bucată de hârtie pe care mi-a dat-o.

— Nu eşti singura care primeşte bileţele de amor, Georgie.

L-am deschis. Era acelaşi gen de hârtie folosit în cazul biletelor mele. Pe el era desenat îngroşat, cu cerneală neagră, un simbol ca acela de pe peretele lui Jerome, dar fără linia oblică. Asta era primul simbol, declararea războiului, din câte spunea Carter.

— Când l-ai primit?

— Chiar înainte să moară Duane.

M-am gândit la săptămânile care trecuseră de atunci.

— De-aia nu m-ai strâns prea tare cu uşa când a murit. Deja aveai o idee de cine era vinovat.

Demonul a ridicat din umeri în chip de răspuns.

— Stai un pic, a exclamat Cody, care venise în spatele meu să se uite la bilet. Dacă ăsta e primul avertisment... vrei să spui că tot ce s-a întâmplat... Duane, Hugh, Lucinda, Georgina, e parte din intimidarea adversarului? Când nici unul dintre nemuritori nu a răspuns, vampirul a devenit neîncrezător. Ce altceva poate fi? Ce e „adevărata faţă”? În fond, deja a atacat sau a omorât patru nemuritori, nu?

— Patru nemuritori de rang inferior, am venit în ajutor, pentru că dintr-odată mă prinsesem. M-am uitat de la Jerome la Carter. Corect?

Îngerul mi-a zâmbit cu buzele crispate.

— Corect. Pe voi s-a antrenat înainte de marea lovitură, a spus şi i-a aruncat lui Jerome o altă privire pătrunzătoare.

— Termină, a izbucnit demonul. Nu sunt o ţintă.

— Serios? Mie nu mi-a pictat nimeni pereţii cu spray.

— Pentru că nimeni nu ştie unde stai.

— Lasă că nici tu nu apari în Pagini Albe. Tu eşti ţinta.

— E discutabil. Nu-mi poate face nimic.

— N-ai de unde să ştii asta...

— Ba ştiu, şi ştii şi tu. Este imposibil să fie mai puternic decât mine.

— Până la urmă avem nevoie de ajutor. Sun-o pe Nanette...

— Da, cum să nu, a râs Jerome amar. Nici n-ar remarca nimeni dacă o iau din Portland. Ai idee ce semnal de alarmă ar trage chestia asta? Lumea ar începe să remarce, să pună întrebări...

— Şi ce dacă? Nu e mare lucru...

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti. Ce ştii tu despre...

— Te rog. Ştiu destul încât să-mi dau seama că exagerezi cu...

Cei doi au tot făcut schimb de replici, Jerome negând cu încăpăţânare că era vreo problemă, Carter menţinându-şi opinia că trebuiau să ia măsuri adecvate de precauţie. După cum am spus mai devreme, nu-i mai văzusem niciodată într-un asemenea dezacord făţiş. Nu-mi plăcea treaba asta, mai ales că vocile lor au început să urce în volum. Nu voiam să fiu prin preajmă dacă ajungeau la lovituri şi la manifestări de forţă, pentru că deja avusesem parte de destulă forţă din partea lor în ultimele câteva săptămâni. Uşurel, m-am retras din living spre un hol din apropiere. Cody a prins mişcarea şi m-a urmat.

— Nu pot să sufăr când se ceartă mămica şi tăticul, am comentat pe când ne îndepărtam de gâlceava divină, în căutarea unui loc mai sigur.

M-am uitat din prag şi am văzut o baie, un dormitor şi o cameră de oaspeţi. Ceva îmi spunea că demonul nu găzduia peste noapte prea mulţi oaspeţi.

— Pare promiţător, a remarcat Cody în timp ce intram într-o sală de distracţii.

În jurul unui televizor enorm cu plasmă, ridicol de subţire, atârnat pe perete, se înşiruiau mai multe scaune de piele. Boxe lucioase, frumoase se aflau în poziţii strategice în jurul nostru, iar un suport considerabil de sticlă etala sute de DVD-uri. Şi încăperea asta, asemenea celorlalte, fusese devastată. Am oftat şi m-am aruncat pe unul din scaunele sfâşiate, în timp ce Cody se uita la combină.

— Ce zici de toată treaba asta? l-am întrebat. Mă refer la noile evenimente, nu la dotările sălii de distracţii.

— Ce-ar trebui să zic? Mie mi se pare evident. Individul asta, nephilimul, s-a încălzit cu nemuritori de rang inferior, iar acum se hotărăşte să se dea la din ăia mai importanţi. E bolnav, da' ce să-i faci? Pe de altă parte, poate că acum nu mai suntem noi în pericol - fără să-i supăr pe Jerome şi pe Carter.

— Nu ştiu ce să zic, am spus şi am dat capul pe spate, gânditoare. Ceva tot nu mi se pare în regulă. Scăpăm ceva din vedere. Ascultă-i. De ce se poartă Jerome ca un idiot? De ce nu-l ascultă pe Carter?

Vampirul cel tânăr a renunţat la studierea filmelor, şi-a înălţat privirea şi mi-a aruncat un zâmbet şmecheresc.

— Nu mă gândeam să apuc ziua în care să-i iei apărarea lui Carter. Cred că v-aţi împrietenit la cataramă în săptămâna asta care a trecut.

— Termină cu iluziile romantice, l-am avertizat. Am eu deja mai multe decât pot duce. Numai că, nu ştiu ce să zic, Carter nu e aşa de rău cum credeam eu.

— E înger. Nu e rău deloc.

— Ştii ce vreau să spun, şi trebuie să recunoşti că are dreptate. Jerome ar trebui să-şi ia măsuri adecvate. Chestia

aia i-a distrus casa şi i-a lăsat avertismente, deşi sunt talismane învechite, sau mai ştiu eu ce. De ce e Jerome aşa de convins că e în siguranţă?

— Pentru că el crede că e mai puternic decât fiinţa aia.

— Şi de unde ştie el asta? Nici unul dintre ei nu l-a dibuit ca lumea, nici măcar Carter în noaptea în care m-a salvat.

— Jerome nu pare genul care respinge ceva fără un motiv. Dacă el zice că e mai puternic, atunci eu aş... rahat! Ia uită-te, a exclamat, iar discursul lui serios s-a topit într-un hohot de râs.

M-am ridicat, m-am dus lângă el şi am îngenuncheat.

— Cee?

A arătat spre rândul de jos de DVD-uri şi le-am citit titlurile. *High Fidelity, Better Off Dead, Spune orice, A fost odată un asasin.* Toate filmele lui John Cusack.

— Ştiam eu, am spus răsuflând zgomotos, gândindu-mă la asemănarea întâmplătoare dintre demon şi actor. Ştiam eu că e fan, deşi întotdeauna a negat.

— Stai să vezi când le-om spune lui Peter şi lui Hugh, a cotcodăcit Cody. A scos *Better Off Dead* de pe raft. Asta e cel mai bun film al lui.

Am scos şi eu *În mintea lui John Malkovich,* un pic mai relaxată pentru o clipă.

— Ba nu, ăsta e.

— Ăla e prea ciudat.

M-am uitat la televizorul cu plasmă, al cărui ecran era traversat de o spărtură.

— În mod normal aş sugera să dăm cărţile pe faţă ca să lămurim treaba, dar înclin să cred că n-o să se mai poată vedea nici un film aici prea curând.

Cody mi-a urmărit privirea şi s-a strâmbat la vederea masacrului.

— Ce risipă. Nephilimul ăsta e o lepădătură.

— Fără îndoială, i-am dat dreptate şi m-am ridicat. Nu e de mirare...

În momentul ăla am îngheţat, şi odată cu mine, totul în jurul meu. *O lepădătură.*

— Georgina? a spus Cody curios. Ţi-e bine?

Am închis ochii şi am derulat.

— Dumnezeule.

O lepădătură.

Atunci m-am gândit la întregul şir de evenimente, cum de la bun început Jerome ne avertizase să ne ţinem deoparte. Chipurile, acţiunile lui erau menite să ne pună pe noi la adăpost, dar nu avea nici un motiv să nu ne spună despre nephilim, nu era nici un pericol real pentru noi dacă înţelegeam natura adversarului nostru. Cu toate astea, Jerome nu suflase o vorbă pe tema asta şi se enervase inexplicabil ori de câte ori vreunul dintre noi se apropiase prea tare. Când Cody emisese teoria cu „îngerul răufăcător", pusesem secretoşenia pe seama jenei stârnite în tabăra cealaltă. Totuşi, nu cei din tabăra lor aveau ceva de ascuns, ci din a noastră.

Clic, clic. Odată pornit totul, piesele dominoului s-au prăvălit şi gândul mi-a zburat la cartea lui Harrington: „îngerii întinaţi şi-au învăţat nevestele «farmece şi descântece» în vreme ce pruncii lor străbăteau pământul"... Farmece. Ca talismanul ăla învechit de pe peretele lui Jerome. „E ca să-mi aducă aminte cu cine avem de-a face, de parcă ar fi posibil să uit", explicase el pe negândite.

Carter îmi spusese că de regulă demonii se implicau în vânarea nephilimilor. Nanette voise să vină şi să ajute în cazul ăsta, dar Jerome nu voia s-o lase, minimalizându-i pe cei implicaţi. Însă pe Carter îl păstrase la îndemână pentru vânătoare. „Nu vrea Jerome să se ocupe personal de chestia asta?" întrebasem, dar îngerul evitase să dea un răspuns.

Piesele dominoului continuau să se aşeze la locul lor. „Nephilimii moştenesc mult mai mult decât jumătate din puterea părinţilor lor, deşi niciodată n-o pot depăşi." Erau

cuvintele lui Jerome de săptămâna trecută, spuse tot pe negândite, chiar după ce fusesem eu atacată. Cu numai câteva minute în urmă mă mirase încrederea lui că este mai puternic decât nephilimul şi mă întrebasem cum de era aşa de sigur. Dar era şi normal să fie. Genetica divină deja dictase parametrii.

— Georgina, unde te duci? a exclamat Cody pe când ieşeam din cameră cu paşi mari şi mă îndreptam spre cearta furioasă încă de la capătul holului.

— Înţelege - spunea Carter - nu e nici un rău dacă doar...

— E al tău, i-am strigat lui Jerome, încercând să-l strivesc cu privirea, misiune imposibilă, dat fiind că era mai înalt decât mine. Nephilimul e al tău.

— E problema mea, vrei să spui?

— Nu! Ştii ce vreau să spun. E copilul tău. Fiul tău... sau fiica... sau mă rog.

S-a lăsat liniştea, iar Jerome s-a holbat la mine cu ochii ăia negri ai lui pătrunzători, care îmi sfredeleau sufletul. Mă aşteptam ca în orice moment să mă zboare prin cameră, dar în loc de asta nu a spus decât:

— Şi?

Uimită de răspunsul lui calm, am înghiţit în sec şi am spus:

— Şi... şi... de ce nu ne-ai spus şi nouă? De la bun început. De ce toată secretoşenia asta?

— Din câte îţi dai poate seama, nu este un subiect pe care să-mi placă să-l aduc în discuţie. Şi în ciuda părerii generale, simt că am dreptul la un pic de intimitate.

— Da, da'... Acum că se aflase, nu mai ştiam ce să spun sau să gândesc sau să fac. Ce-o să se întâmple? Ce-ai de gând să faci?

— Acelaşi lucru pe care am pus la cale să-l fac. Vom găsi creatura şi o vom anihila.

— Da'... e...

Eu, care urmărisem plină de invidie şi nostalgie sarcina lui Paige care avansa şi armata de nepoate ale lui Seth, nu puteam nici măcar să îmi închipui pe cineva care să anunţe cu calm uciderea uneia din progeniturile sale.

— Nu contează, a spus demonul pur şi simplu. E un risc, un pericol pentru noi ceilalţi. Legătura mea cu creatura asta este irelevantă.

— Îi tot spui creatură. Eşti chiar aşa de detaşat încât nici măcar nu poţi... ăăă, să-i zici pe nume sau măcar el sau ea? Ia zi, ce este? Băiat sau fată?

A ezitat un moment şi am simţit o uşoară urmă de stânjeneală în masca aia de indiferenţă.

— Nu ştiu.

— Poftim? am spus cu ochii căscaţi.

— Nu eram acolo când s-a născut. Când am aflat că ea... soţia mea... e însărcinată, am plecat. Ştiam ce avea să se întâmple. Nu eram nici primul şi nici ultimul care şi-a luat soţie din specia umană. O mulţime de nephilimi se născuseră şi fuseseră omorâţi până în momentul ăla. Cu toţii ştiam de ce sunt în stare. Ce-ar fi trebuit să fac eu când s-a născut ar fi fost să-l omor pe loc. A făcut o pauză, căpătând din nou un aer împietrit. Dar n-am putut. Am plecat ca să nu trebuiască să găsesc o soluţie, ca să nu trebuiască să fac alegerea asta. Am recurs la soluţia la care ar fi recurs un laş.

— Ai mai... văzut-o vreodată? Pe soţia ta?

— Nu.

Am rămas fără cuvinte şi mă întrebam cum trebuie să fi arătat. Cu greu îl înţelegeam pe Jerome acum, când era demon, darămite înainte să cadă. Abia de arăta vreodată vreun sentiment sau afecţiune pentru cineva; nu-mi puteam închipui ce fel de femeie l-ar fi putut copleşi aşa de tare încât să întoarcă spatele la tot ceea ce avea el sfânt. Şi cu toate astea, în ciuda iubirii ăsteia, tot plecase, fără s-o mai revadă vreodată. Trebuie să fi murit deja de mii de ani.

Plecase ca să-şi salveze copilul, dar acum avea din nou viaţa acestuia în propriile mâini. Era un lucru sfâşietor şi îmi venea să fac ceva, poate să-l strâng în braţe pe demon, dar ştiam că nu avea să-mi mulţumească pentru înţelegere. Era deja prea jenat că aflaserăm despre toate astea.

— Şi deci nu l-ai văzut niciodată? De unde ştii sigur că e al tău?

— După amprentă. Când îl simt, jumătate din aură îmi aparţine, iar jumătate e de la... ea. Nici o altă fiinţă nu ar putea avea combinaţia asta.

— Şi ai simţit-o de fiecare dată?

— Da.

— Ce chestie... Dar cu toate astea nu ştii nimic altceva despre el.

— Corect. După cum am spus, plecasem cu mult înainte să se nască.

— Atunci... atunci chiar că ar avea sens să fii cu adevărat o ţintă, i-am spus, făcând un gest spre perete. Chiar independent de toate astea. Nephilimul are motive anume să fie ofticat pe tine.

— Mersi pentru sprijinul tău necondiţionat.

— Nu am vrut să sune aşa. Am vrut doar să spun... că nephilimii deja au motive serioase să fie supăraţi. Toată lumea îi urăşte şi încearcă să-i omoare. Iar ăsta... hm, oamenii cheltuie mii de dolari pe terapie ca să scape de experienţele neplăcute avute cu taţii lor. Imaginează-ţi ce nevrozat e după câteva mii de ani.

— Îmi sugerezi să mă duc cu el la şedinţe de consiliere familială, Georgie?

— Nu... nu, bineînţeles că nu. Deşi... ştiu şi eu? Ai încercat să stai de vorbă cu el sau ea? Să-l sau s-o convingi cu argumente? Mi-am adus aminte de comentariul lui Erik cum că nephilimii vor doar să fie lăsaţi în pace. Poate iese ceva din chestia asta.

— Hai că discuţia asta devine din ce în ce mai absurdă, dacă mai e loc de aşa ceva. Jerome s-a întors spre Carter. Vrei să-i duci acasă acum?

— Stau cu tine, a spus îngerul hotărât.

— Pentru numele lui Dumnezeu, credeam că ne-am lămurit...

— Are dreptate, am intervenit. Faza avertismentului s-a încheiat. Acum sunt în siguranţă.

— Nu ştim...

— Şi, în plus, ideea nu era să fiu eu în siguranţă, cât să aibă Carter grijă să nu aflu despre problemele tale familiale. Acum e prea târziu, iar mie mi s-a luat să umblu cu o umbră după mine. Păstrează-l, aşa dormim cu toţii liniştiţi, chiar dacă e un exces de forţă aici.

— Bine spus, a chicotit Carter.

Jerome a mai protestat încă, şi ne-am mai dondănit un pic pe tema asta, dar, până la urmă, decizia era a lui Carter. Jerome nu avea puterea să-i spună ce să facă; dacă îngerul voia să-l urmeze pentru totdeauna pe demon, Jerome nu se putea împotrivi. Nu aveau să pornească vreun război de proporţii între ei, indiferent cât de iritaţi păreau în momentul de faţă.

Carter a fost însă de acord să ne teleporteze înapoi, deşi eu bănuiam că, mai mult decât un gest amabil, ideea era să se asigure că eu şi cu Cody nu aveam să găsim niciodată locuinţa lui Jerome. După ce l-a dus acasă pe vampir, Carter m-a dus la mine în living, şi a ezitat înainte să se facă din nou nevăzut.

— E mai bine aşa, cred, mi-a spus. Să stau cu Jerome. Ştiu că nephilimul nu poate fi mai puternic decât el... dar tot se întâmplă ceva ciudat. Nu sunt convins că tu nu mai eşti în pericol, dar ce se întâmplă cu tine este cu totul diferit. A ridicat din umeri şi a continuat: Nu ştiu, sunt multe decizii dificil de luat; mi-aş dori ca Jerome să ne lase să

apelăm la un mic ajutor din exterior. Nu prea mult, desigur. Ceva, orice.

— Nu-ţi face griji, l-am asigurat. Mă descurc. Nu poţi fi peste tot în acelaşi timp.

— E adevărat. Va trebui să-l întreb pe nephilim cum reuşeşte, când s-o termina toată chestia asta.

— Nu poţi să vorbeşti cu morţii.

— Nu, mi-a dat dreptate cu gravitate. Nu poţi, a spus şi s-a întors, vrând parcă să plece.

— E ciudat..., am început uşurel. Toată chestia asta cu Jerome care a iubit pe cineva. Şi a căzut din cauza asta.

Mi-a aruncat un zâmbet din ăla misterios, de te băga în sperieţi.

— Nu dragostea îi face pe îngeri să cadă, Georgina. Dacă e să aibă o influenţă, are mai degrabă efectul contrar.

— Şi? Dacă Jerome se îndrăgosteşte iar, s-ar putea transforma din nou în înger?

— Nu, nu. Nu e chiar aşa de simplu. Când mi-a văzut privirea uimită, a chicotit şi m-a strâns iute de umăr. Ai grijă de tine, fiică a lui Lilith. Strigă dacă ai nevoie de ajutor.

— Aşa am să fac, l-am asigurat pe când se făcea nevăzut, nu că ar fi fost vreodată simplu să iei legătura cu un nemuritor de rang înalt.

Jerome simţea dacă eram rănită, dar el era mult mai greu de chemat la o bârfă mică.

La scurt timp după aia m-am dus la culcare, obosită de tot ce se întâmplase şi prea frântă ca să-mi fac griji că m-ar ataca un nephilim în somn. A doua zi am fost în schimbul de seară, şi era ultima zi de muncă înainte de două zile libere. Chiar simţeam nevoia de o pauză.

A doua zi de dimineaţă m-am trezit mai târziu, vie încă. Când am intrat în librărie, am dat peste Seth, înarmat cu laptopul, gata pentru încă o zi de scris. Gândul mi-a zburat la lecţia de dans pe care i-o dădusem şi astfel am lăsat deoparte pentru o vreme grijile cu nephilimul.

— Mi-ai adus cartea? am întrebat pe când îmi ţinea uşa deschisă.

— Mnu. Mi-ai adus cămaşa?

— Mnu. Dar îmi place tricoul pe care îl porţi.

Tricoul lui tematic de azi etala logo-ul musicalului *Mizerabilii.*

— Din spectacolul ăsta e piesa mea preferată, am adăugat.

— Serios? a întrebat. Care e?

— *I Dreamed a Dream.*

— E o piesă foarte deprimantă. Nu mă mai mir că nu vrei să ieşi la întâlniri.

— Şi piesa ta preferată care e?

Îi pusesem întrebarea mea obişnuită lui Roman, dar nu şi lui Seth.

— *Ultraviolet,* a lui U2. O ştii?

Ne-am apropiat de tejghea. Bruce era la post, şi s-a apucat să-mi facă o moca înainte chiar să comand.

— Ştiu alte piese de-ale lor, dar pe asta nu. Despre ce e?

— Despre dragoste, desigur. Ca toate piesele bune. Suferinţele iubirii versus puterea ei de a te izbăvi. E un pic mai optimistă decât a ta.

Mi-am adus aminte de comentariul lui Carter de aseară. „Nu dragostea îi face pe îngeri să cadă.”

Seth şi cu mine am stat de vorbă. Acum conversaţia decurgea natural. Mi-era şi greu să cred că fusese vreun pic de stânjeneală între noi. Era o prezenţă atât de reconfortantă.

Într-un final, conştientă că trebuie să pun şi eu osul la muncă, m-am smuls de acolo ca să văd ce face restul personalului, apoi să mă retrag la mine în birou. Dar nu voiam decât să-mi verific mailul; azi mă simţeam sociabilă şi voiam să mă duc printre cumpărători. Mi-am aruncat geanta pe birou şi am dat să mă aşez pe scaun când am

văzut un mult prea familiar plic alb, pe care era trecut numele meu.

Mi s-a tăiat respiraţia. Şi eu care îmi închipuisem că dispărusem de pe radarul nephilimului. Cu mâini tremurătoare am luat plicul şi l-am deschis cu stângăcie.

Ţi-a fost dor de mine? Presupun că ai fost ocupată până peste cap cu amicii tăi nemuritori, ca să te asiguri că sunt cu toţii bine sănătoşi. Îmi închipui că ai fost la fel de ocupată cu de-a dreptul fascinanta ta viaţă personală, iar mie abia mi-ai adresat un gând. E o cruzime, dacă ne gândim la câte am făcut eu pentru tine.

Totuşi, mă întreb dacă îţi faci tot atâtea griji pentru muritorii din viaţa ta cât pentru nemuritori. E adevărat, morţile muritorilor sunt mult mai lipsite de importanţă. În fond, ce valorează cincizeci de ani mai puţin comparaţi cu secolele unui nemuritor? Muritorii nu par să merite efortul, cu toate astea tu te prefaci că ţii la ei. Dar oare chiar ţii la ei cu adevărat? Sau sunt doar o distracţie menită să te facă să uiţi de amarul de secole pe care le numeri? Dar iubitul tău? E şi el tot o jucărie, un alt mod de a-ţi petrece timpul liber? Oare chiar înseamnă ceva pentru tine?

Hai să aflăm. Convinge-mă astăzi că înseamnă ceva. Ai până ieşi din tură să te asiguri că nu e în pericol. Ştii regulile - să-l ţii în locuri sigure, să aibă lume prin preajmă etc., etc. Am să fiu aproape şi am să privesc. Convinge-mă că îţi pasă cu adevărat şi am să-l cruţ. Fă-mă să cred cu adevărat. Dacă dai greş, sau dacă îl implici pe vreunul din amicii tăi nemuritori, nici o măsură de siguranţă nu-l va mai scăpa.

Am scăpat biletul din mâinile reci. Ce soi de joc smintit mai era şi ăsta? Nu avea nici un sens. Acum îmi spunea nephilimul să pun pe cineva la adăpost, acum sugera că nu conta, că nu exista adăpost posibil. Era o stupizenie, iar

tulbura apele, iar făcea valuri, doar ca să vadă ce fac. Mi-am rotit privirea neliniştită şi m-am întrebat: Oare era acum aici, nephilimul? Oare progenitura cea supărată a lui Jerome bântuia acum pe lângă mine, invizibilă, şi se amuza pe seama chinurilor mele? Ce să fac?

— Şi în final, şi poate lucrul cel mai important, cine naiba era iubitul meu?

Capitolul 21

Nu aveam iubit. În ciuda tuturor incertitudinilor din viaţa mea, era cel puţin un lucru în privinţa căruia mă simţeam sigură. Din nefericire, se pare că nephilimul ăsta avea o viziune mai optimistă asupra vieţii mele amoroase.

— Nu ştiu despre cine vorbeşti, i-am strigat biroului meu gol. Mă auzi, nenorocitule? Nu ştiu despre cine mama dracu' vorbeşti!

Nu mi-a răspuns nimeni.

Paige, care a trecut pe acolo o clipă mai târziu, şi-a vârât capul pe uşă.

— M-ai strigat?

— Nu, am mormăit.

Purta o rochie care atârna evident pe burta mare, lucru care nu îmi îmbunătăţea cu nimic starea.

— Vorbeam singură.

După ce a plecat, am închis uşa.

Prima pornire a fost să fug după ajutor. Carter. Jerome. Cineva, oricine. Nu mă puteam descurca singură.

Dacă dai greş, sau dacă îl implici pe vreunul din amicii tăi nemuritori, nici o măsură de siguranţă nu-l va mai scăpa.

La naiba. Nici măcar nu ştiam cine e „el”. Am încercat cu disperare să-mi dau seama care dintre cunoştinţele mele din rândul muritorilor putea fi luat de nephilim drept ceva mai mult. De parcă nu era de ajuns de greu să-mi fie prieteni.

În mod surprinzător, sau poate nu, gândul mi-a zburat imediat la Seth, la recenta noastră apropiere. Era desigur precaută şi cuviincioasă, dar totuşi apropiere, cum trebuie, naturală. Şi tot îmi tăia respiraţia când ne atingeam.

Nu, era o prostie. Fascinaţia mea faţă de el era superficială. Îi veneram cărţile, iar prietenia noastră devenise un soi de consolare de pe urma lui Roman. Chiar dacă i se aprinseseră călcâiele după mine sau se simţise vreun pic atras de mine, probabil că uşor-uşor îi trecea. Nu dăduse semne că ar avea faţă de mine sentimente altfel decât de prietenie, dar reţinerea mea trebuie să fi dat rezultate. În plus, încă mai dispărea la întâlniri misterioase, probabil cu vreo fată despre care era prea timid să-mi spună. Era o aroganţă din partea mea să-l încadrez în categoria iubiţilor.

Totuşi... ştia nephilimul ceva din lucrurile astea? Cine ştie ce gândea netrebnicul? Dacă ne-a studiat pe mine şi pe Seth stând la discuţii în pauza de cafea, ar fi putut presupune orice. Mi s-a făcut frică şi îmi venea să o iau la fugă pe scări, să văd ce face Seth. Dar nu. Ar fi fost o pierdere de timp, cel puţin deocamdată. Scria, în public, înconjurat de lume, iar nephilimul nu l-ar fi atacat într-un asemenea loc.

Atunci cine era? Poate Warren? Nephilimul ăla voaior ne privise făcând dragoste. Dacă nici asta nu se punea ca un soi de relaţie, atunci nu mai ştiam ce altceva. Desigur, nephilimul ar fi observat de asemenea că eu şi cu Warren nu interacţionam în nici un alt fel intim. Bietul Warren. După ce că îl sleia sexul cu mine, ar fi fost dincolo de limita cruzimii dacă ar fi devenit ţinta umorului ciudat şi deplasat al nephilimului. Din fericire, deja îl văzusem pe Warren venind azi. Avea treabă la el în birou, dar probabil că şi asta se putea considera în siguranţă. O fi el singur, dar ţipetele în cazul unui atac al nephilimului ar fi atras imediat atenţia.

Doug? Noi doi tot timpul ne dedaserăm unui flirt jovial. Desigur, interesul lui faţă de mine ar fi putut trece drept ceva mai mult decât prietenie. Totuşi, în ultimele câteva săptămâni nu prea stătuserăm cine ştie ce de vorbă.

Fusesem prea preocupată de atacurile nephilimului. De ele şi de Roman.

Ah, Roman. Asta era posibilitatea care îmi bântuia în străfunduri. Adevărul pe care îl evitasem pentru că asta însemna să iau legătura cu el, să rup tăcerea pe care mă străduisem aşa de tare s-o păstrez. Nu ştiam ce era între noi, altceva decât o atracţie mistuitoare şi din când în când un sentiment de solidaritate. Nu ştiam dacă era dragoste, sau o înfiripare a dragostei, sau ce naiba o fi fost. Dar ştiam că ţin la el. Mult de tot. Şi mi-era dor de el. Îndepărtarea de el fusese calea cea mai sigură ca să-mi revin, să uit de dorul meu şi să-mi văd de viaţă. Mi-era teamă de ce se putea întâmpla dacă luam legătura din nou cu el.

Şi totuşi... pentru că îmi păsa de el, nu puteam permite ca nephilimul ăsta să îl pândească. Nu puteam risca viaţa lui Roman, pentru că, probabil, el era candidatul. Jumătate din personalul librăriei încă ne considera pereche, aşa că de ce n-ar fi făcut-o şi nephilimul? Mai ales ţinând cont de sesiunea de pipăieli dintre noi la mai multe întâlniri. Orice nephilim care stătea la pândă ar fi fost îndreptăţit să considere asta ca semn al unei ataşări sentimentale.

Am luat telefonul şi l-am sunat cu respiraţia întretăiată. N-a răspuns.

— Rahat, am înjurat când a intrat robotul. Bună, Roman, sunt eu. Ştiu că nu, ăăă, trebuia să te mai sun, dar a intervenit ceva... şi chiar trebuie să stau de vorbă cu tine. Cât mai curând posibil. E foarte ciudat, dar şi foarte important. Te rog, sună-mă.

I-am lăsat şi numărul de mobil şi numerele de la librărie.

Am închis, apoi am stat şi am meditat. Şi acum ce fac? Fără să mă gândesc, m-am uitat la agenda cu numerele angajaţilor şi am format numărul de acasă al lui Doug. Avea zi liberă.

Nu răspundea nimeni, exact ca în cazul lui Roman. Unde erau cu toţii?

Mi-am reorientat atenţia asupra lui Roman şi am încercat să mă gândesc unde ar putea fi. Cel mai probabil la serviciu. Din nefericire, nu ştiam unde lucra. Ce mai pseudoiubită neglijentă eram! Spunea că preda la un colegiu public. Vorbea tot timpul despre el, dar îl numea întotdeauna „la şcoală” sau „la colegiu”. Niciodată nu-i pomenise numele.

M-am întors din nou la calculator şi am căutat colegiile publice locale. Când mi-a afişat mai multe rezultate numai în Seattle, am scăpat iar o înjurătură. Mai erau altele şi din afara oraşului, în cartierele mărginaşe şi în oraşele învecinate. Putea fi oricare din ele. Am imprimat o listă cu toate numerele de telefon şi mi-am îndesat-o în geantă. Trebuia să plec de aici, să-mi mut căutarea pe teren.

Am deschis uşa de la birou ca să plec şi am tresărit. Pe uşă atârna un alt bilet, identic. M-am uitat pe holurile birourilor, sperând oarecum să văd ceva. Nimic. Am tras biletul şi l-am deschis.

Pierzi timp şi bărbaţi. Deja l-ai pierdut pe scriitor. Ai face bine să te grăbeşti cu vânarea animalului de pradă.

— Bine zis, vânarea animalului de pradă, am mormăit şi am mototolit biletul. Mare dobitoc mai eşti!

Dar... ce voise să spună că-l pierdusem pe scriitor? Pe Seth? Inima mi-a luat-o la trap, şi am pornit-o în fugă spre cafenea, atrăgându-mi câteva priviri speriate pe drum.

Seth nu era acolo. Colţul lui era gol.

— Unde e Seth? l-am interogat pe Bruce. Adineauri era aici.

— A fost, mi-a dat dreptate barmanul. Apoi şi-a strâns brusc lucrurile şi a plecat.

— Mersi.

Trebuia neapărat să plec de aici. Am dat de Paige în secţiunea de noutăţi.

— Cred că trebuie să mă duc acasă, i-am spus. Mă ia o migrenă.

Părea speriată. Dintre toţi angajaţii, eu stăteam cel mai bine la capitolul prezenţă. Niciodată nu sunam să spun că sunt bolnavă. Totuşi, tocmai din motivul ăsta, cu greu mă putea refuza. Nu eram genul de angajat care abuza de sistem.

După ce m-a asigurat că pot să plec, am adăugat:

— Poate poţi să-l chemi pe Doug.

Aşa împuşcam doi iepuri dintr-un foc.

— Poate, a spus. Dar eu cred că ne descurcăm. Warren şi cu mine o să fim aici toată ziua.

— E aici toată ziua?

Când a repetat că, într-adevăr, avea să fie acolo, m-am simţit oarecum uşurată. Bun. Pe el îl scoteam de pe listă.

În timp ce mă îndreptam spre casă, l-am sunat pe Seth pe mobil.

— Unde eşti? l-am întrebat.

— Acasă. Am uitat nişte notiţe de care aveam nevoie.

Acasă? Singur?

— Vrei să iei micul dejun cu mine? am întrebat deodată, pentru că trebuia să-l scot de acolo.

— E aproape ora unu.

— Să mâncăm ceva? Sau să luăm prânzul?

— Nu eşti la serviciu?

— M-am dus acasă, am spus că sunt bolnavă.

— Eşti bolnavă?

— Nu. Hai, vino să ne întâlnim.

I-am dat o adresă şi am închis.

Pe când mergeam spre locul de întâlnire, am încercat să-l sun iar pe Roman pe mobil. Robotul. Am scos lista cu numerele de telefon ale colegiilor publice şi am început cu primul de pe listă.

Ce chin! Mai întâi a trebuit să ajung la informaţii şi să încerc să ajung la departamentul care trebuia. Majoritatea nici măcar nu aveau departament de lingvistică, deşi aproape toate aveau cel puţin un curs introductiv care era

predat în cadrul altui departament înrudit, ca de exemplu antropologie sau ştiinţe umaniste. Trecusem prin trei colegii până să ajung la Capitol Hill. Când l-am văzut pe Seth aşteptând în faţa locului pe care i-l indicasem, am răsuflat uşurată. După ce am parcat şi am plătit parcarea, m-am dus la el, cu o tentativă de zâmbet normal.

Se pare că n-a mers.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, nimic, am anunţat veselă.

Prea veselă.

Privirea lui trăda neîncredere, dar a renunţat la subiectul ăsta.

— Mâncăm aici?

— Mda. Dar mai întâi trebuie să mergem să vorbim cu Doug.

— Doug? a întrebat Seth şi mai nedumerit.

L-am condus spre un bloc de alături şi am urcat la etajul în care locuia Doug. Din apartament bubuia muzică, un semn bun, am considerat eu. A trebuit să bat de trei ori la uşă până să deschidă cineva.

Nu era Doug, ci colegul lui de cameră. Era varză.

— Doug e aici?

A clipit la mine şi s-a scărpinat în părul lung şi lăieţ.

— Doug? a întrebat.

— Da, Doug Sato.

— Ah, Doug. Da.

— Da, adică e aici?

— Nu, frate. E..., a spus tipul şi a mijit ochii.

Cine Dumnezeu se droghează la ora asta? Eu nu făcusem chestia asta nici măcar în anii '60.

— E la repetiţie, a zis.

— Unde? Unde repetă?

Tipul s-a holbat la mine.

— Unde repetă? am întrebat din nou.

— Frăţică, ştiai că ai cei mai tari sâni pe care i-am văzut în viaţa mea? Sunt ca o... poezie. Sunt pe bune?

Am scrâşnit din dinţi.

— Unde repetă Doug?

Şi-a smuls ochii de pe pieptul meu.

— În West Seattle. În Alki.

— Ai vreo adresă?

— E la intersecţia dintre... California şi Alaska, a spus şi a clipit iar. Pfua. California şi Alaska. Te-ai prins?

— Ai adresa?

— E verde. N-ai cum să n-o vezi.

Cum n-a mai venit nici un alt fel de informaţie, Seth şi cu mine am plecat. Am mers la restaurantul de care îi spusesem.

— Poezie, a reflectat el pe drum, amuzat. Ca un poem de e e cummings[25], aş spune eu.

Eram prea preocupată să procesez ce spunea el, cu mintea la galop. Nici măcar o gofră cu căpşune n-a reuşit să-mi ţină departe grijile trezite de vânătoarea asta cretină a animalului de pradă. Seth a încercat să lege o discuţie cu mine, dar răspunsurile mele erau vagi şi distrate, semn clar că nu-mi stătea mintea la el în timpul mesei. Când am terminat, am încercat din nou, fără succes, la Roman, apoi l-am întrebat pe Seth:

— Te duci înapoi la librărie?

A clătinat din cap.

— Nu. Mă duc acasă. Mi-am dat seama că am prea mare nevoie de notiţe ca să scriu scena asta. E mai simplu dacă stau la mine în birou.

Brusc m-a cuprins panica.

— Acasă? Bine, dar...

---

25 Poet american (1894—1962); deseori numele său este scris cu minuscule şi fără puncte, în stilul în care erau redactate şi poemele sale.

Ce puteam să-i spun? Că dacă stătea acasă, ar putea fi victima atacului unei creaturi sociopate şi supranaturale?

— Stai cu mine, am izbucnit. Hai să rezolv şi eu nişte chestii.

În cele din urmă politeţea lui a cedat.

— Georgina, ce se întâmplă? Te duci acasă pe motiv că eşti bolnavă când de fapt nu eşti. Este evident că eşti neliniştită dintr-un motiv sau altul, neliniştită până la disperare. Spune-mi despre ce e vorba. S-a întâmplat ceva cu Doug?

Am închis ochii preţ de o secundă, dorindu-mi să se termine totul, dorindu-mi să fiu în altă parte, sau altcineva. Probabil că Seth îşi închipuie că sunt nebună.

— Nu pot să-ţi spun ce s-a întâmplat, pot doar să-ţi spun că s-a întâmplat ceva. Acceptă situaţia aşa cum e. Apoi, şovăielnică, m-am întins şi l-am strâns de mână şi l-am privit rugătoare. Te rog, stai cu mine.

M-a strâns tare de mână şi a făcut un pas înainte, iar pe chip i se citea îngrijorarea şi compasiunea. Pentru o clipă, am uitat de nephilim. Ce mai contau alţi bărbaţi când Seth mă privea aşa? Am simţit pornirea de a-l îmbrăţişa şi de a-i simţi braţele în jurul meu.

Mai că mi-a venit să râd. Pe cine păcăleam eu? Nu trebuia să-mi fac griji că îmi bat joc de el. Eu eram aia care începea să fie obsedată, eu eram în pericol să scap relaţia asta din mână. Trebuia să încetez să mai tot amân despărţirea de el.

M-am îndepărtat iute de el şi mi-am coborât privirea.

— Mersi.

S-a oferit să mă conducă în West Seattle, eliberându-mă pe mine, ca să pot suna în continuare la colegii. Aproape terminasem când am ajuns la intersecţia dintre Alaska şi California. A încetinit un pic şi ne-am uitat amândoi împrejur, în căutarea unei case verzi.

N-ai cum să n-o vezi. Era un sfat stupid. Ce se poate considera verde, în orice caz?

Am văzut o casă de culoarea salviei, o alta verde-pădure şi o alta de o culoare care putea fi verde sau albastru. Unele case aveau ornamente verzi, uşi verzi sau...

— Mamă! a exclamat Seth.

O casă mică şi dărăpănată vopsită într-o nuanţă mentă/lămâie de-ţi lua ochii stătea dinaintea noastră, aproape mascată de două case mult mai drăguţe.

— N-ai cum să n-o vezi, am mormăit.

Am parcat şi am pornit spre ea. În timpul acesta, din garaj răzbăteau limpede până la noi zgomotele trupei lui Doug. Când am ajuns la uşa deschisă, am văzut *Nocturnal Admission* în toată splendoarea ei, iar Doug răcnea versurile cu vocea aia fantastică a lui. Când m-a văzut, s-a oprit brusc.

— Kincaid.

Colegii de trupă l-au privit miraţi cum sărea jos şi pornea iute spre mine. Seth s-a îndepărtat câţiva paşi plin de tact şi a început să studieze nişte tufişuri de hortensie din apropiere.

— Ce cauţi aici? a întrebat Doug, nu atât ofensat cât mirat.

— M-am dat bolnavă, am spus prosteşte.

Şi acum ce făceam?

— Eşti bolnavă?

— Nu. Ăăă, aveam de făcut o chestie. Şi mai am încă. Dar... ăăă... nu vreau să las magazinul aşa. Tu cât mai ai aici? Poţi să mă înlocuieşti când termini?

— Ai venit să-mi ceri să te înlocuiesc? Şi de ce te-ai dat bolnavă? În sfârşit fugi în lume cu Mortensen?

— Nu... Nu pot să-ţi explic. Promite-mi doar că după aia treci pe la magazin ca să vezi dacă au nevoie de ajutor.

Mă ţintuia cu o privire pe care Seth mi-o adresase toată după-amiaza, una care sugera oarecum că aveam nevoie de un sedativ.

— Kincaid... mă sperii...

L-am privit cu acelaşi aer intens cu care îl cadorisisem şi pe Seth; farmec de sucub în plină acţiune.

— Te rog. Încă îmi eşti dator, ai uitat?

Avea privirea încruntată, stăpânită de o consternare justificată. Într-un final a spus:

— Bine. Dar mai sunt câteva ore până pot să mă duc.

— Nu-i nimic. Numai să te duci acolo imediat după aia. Şi să nu faci opriri. Şi să nu... să nu le spui că m-ai văzut. Se presupune că sunt bolnavă. Inventează şi tu un motiv pentru care te duci.

A clătinat exasperat din cap şi i-am mulţumit cu o îmbrăţişare rapidă. În timp ce Seth şi cu mine plecam, l-am văzut pe Doug aruncându-i lui Seth o privire întrebătoare, la care Seth a ridicat din umeri, răspunzând întrebării tăcute a celuilalt cu aceeaşi nedumerire.

Am mai dat câteva telefoane în timp ce ne îndepărtam, terminând lista de colegii şi lăsându-i încă un mesaj disperat lui Roman.

— Şi acum ce facem? m-a întrebat Seth când m-am afundai în tăcere.

Greu de spus ce credea despre felul în care îi hărţuiam pe Roman şi pe Doug.

— Nu... nu ştiu.

Îmi epuizasem toate opţiunile. Ştiam unde era fiecare, mai puţin Roman, şi îmi era imposibil să dau de el. Iar timpul trecea. Nu ştiam unde locuieşte. Parcă pomenise ceva odată de Madrona, dar era o zonă vastă. Nu mă puteam duce să ciocnesc la toate uşile alea. Nephilimul spusese că am până ies din tură. Deşi chiulisem de la muncă, am presupus că tot la ora nouă se referea. Mai aveam aproape trei ore.

— Cred că îmi iau maşina şi mă duc înapoi acasă.

Seth m-a lăsat la restaurant şi m-a urmat înapoi în Queen Anne. A oprit la un semafor, aşa că am ajuns la apartament cam cu un minut înaintea lui. Pe uşă mai aveam un bilet.

Bravo. Probabil că până la urmă ai să-i alungi pe toţi bărbaţii ăştia cu comportamentul tău ciudat, dar îţi admir curajul. Mai rămâne unul. Mă întreb cât de iute de picior e de fapt dansatorul tău.

Când a apărut Seth, mototoleam biletul. Mi-am scos cheia din geantă şi am încercat fără vlagă s-o vâr în încuietoare.

Îmi tremurau aşa de tare mâinile încât nu am putut. Mi-a luat cheia şi a deschis el uşa.

Am intrat şi m-am prăvălit pe canapea. Aubrey a lunecat din spatele ei şi mi-a sărit în poală. Seth s-a aşezat în apropiere şi mi-a studiat apartamentul, inclusiv colecţia de cărţi scrise de el, etalate în biblioteca cea nouă, apoi m-a privit îngrijorat.

— Georgina... cu ce pot să te ajut?

Am clătinat din cap neajutorată şi înfrântă.

— Cu nimic. Mă bucur că eşti aici.

— Hm... A ezitat. Îmi pare rău să-ţi spun asta, dar trebuie plec peste puţin timp. Mă întâlnesc cu cineva.

I-am aruncat o privire tăioasă. Încă o întâlnire din aia misterioasă de-a lui. Pentru scurt timp, frica mi-a fost înlocuită de curiozitate, dar nu puteam să-l iau la întrebări. Nu puteam să-l întreb dacă se întâlneşte cu vreo femeie. Cel puţin spunea că se întâlneşte cu cineva şi nu avea să fie singur.

— Şi atunci... o să fii cu... persoana aia... ceva vreme?

A dat din cap.

— Aş putea să trec mai târziu dacă vrei. Sau... poate reuşesc să anulez întâlnirea.

— Nu, nu, nu-ţi face griji.

Până atunci avea să se termine totul.

A mai stat un pic, încercând din nou să lege o conversaţie la care eu nu puteam participa. Când în sfârşit s-a ridicat să plece, i-am văzut chipul plin de îngrijorare şi m-am simţit cumplit că îl băgasem în chestia asta.

— Mâine totul se va fi rezolvat, i-am spus. Aşa că nu-ţi face griji, până atunci am să-mi revin la normal. Promit.

— Bine. Dacă ai nevoie de ceva, anunţă-mă. Sună-mă, indiferent de situaţie. Dacă nu... ne vedem la muncă.

— Nu. Mâine sunt liberă.

— Ah. Bine. Pot să trec pe la tine?

— Sigur. Cum să nu?

Aş fi acceptat orice. Eram prea obosită să mă mai ţin de teoria mea de mai devreme cu păstrarea distanţei. Îmi fac griji pe tema asta mai târziu. Sincer. Am să iau lucrurile unul câte unul.

A plecat cam fără chef, mirându-se fără îndoială când i-am spus să stea mult cu persoana cu care se întâlnea. Cât despre mine, m-am învârtit prin apartament, neştiind ce să fac. Poate că nu dădeam de Roman pentru că deja dăduse de el nephilimul. N-ar fi cinstit, pentru că nici măcar nu avusesem ocazia să-l avertizez ca lumea, dar nephilimul ăsta nu prea părea genul cu noţiuni clare despre cinste şi necinste.

Lovită brusc de inspiraţie, am sunat la informaţii, realizând că ignorasem calea cea mai evidentă de a da de el. N-a contat. Avea numărul la secret.

Cu două ore înainte să mi se termine tura, i-am lăsat lui Roman încă un mesaj. „Te rog, te rog, *te rog,* sună-mă”, l-am implorat. „Chiar dacă eşti foarte supărat pe mine pentru ce s-a întâmplat. Spune-mi doar că eşti bine.”

Nu m-a sunat. S-a făcut ora opt. Mai era o oră şi i-am mai lăsat un mesaj. Simţeam că mă apucă isteria. Dumnezeule, ce aveam să fac? M-am rezumat la a măsura în continuare camera cu pasul şi mă întrebam cât de curând era prea curând să-l mai sun o dată pe Roman.

Cu cinci minute înainte de ora nouă, pradă freneziei, mi-am apucat geanta, disperată să plec din apartament şi să fac ceva, orice. Aproape trecuse termenul.

Ce avea să se întâmple? Cum aveam să ştiu dacă trecusem cu bine testul nephilimului? Când citeam în ziarele de mâine despre uciderea lui Roman? Aveam să mai primesc un bilet? Sau poate un indiciu de coşmar? Dacă nephilimul nu se referise la nici unul din cei pe care îi luasem eu în considerare?

Dacă era cineva cu totul din afara sferei...

Am deschis uşa ca să plec şi am icnit.

— Roman!

Stătea acolo, gata să bată la uşă, la fel de surprins ca şi mine să mă vadă.

Am dat drumul la geantă şi am alergat spre el, m-am aruncat în braţele lui şi l-am îmbrăţişat cu sălbăticie.

— Dumnezeule, am răsuflat lipită de umărul lui. Ce mă bucur să te văd.

— Mă rog, a spus el, retrăgându-se uşor ca să mă privească cu ochii turcoaz care trădau îngrijorare. Dumnezeule, Georgina, ce s-a întâmplat? Am primit vreo optzeci de mesaje de la tine...

— Ştiu, ştiu, i-am spus, ţinându-l încă strâns.

Vederea lui îmi răscolea mai vechile sentimentele tulburătoare pe care le crezusem îngropate. Arăta atât de bine şi mirosea atât de bine.

— Îmi pare rău... doar că... mă gândeam că ţi s-a întâmplat ceva, am spus.

L-am îmbrăţişat şi în timpul ăsta privirea mi-a căzut pe ceas. Ora nouă. Mi se terminase tura şi de asemenea jocul ridicol al nephilimului.

— Gata, stai liniştită, a spus, bătându-mă uşurel şi stânjenii pe spate. Ce se întâmplă?

— Nu pot să-ţi spun, am rostit cu glas tremurător.

A deschis gura să protesteze, dar s-a răzgândit.

— Bine. Hai s-o luăm uşurel. Eşti palidă. Hai să mâncăm ceva şi poţi să-mi explici atunci.

Mda, ar fi o conversaţie tare nostimă.

— Nu. Nu putem...

— Haide. Nu poţi să-mi laşi toate mesajele alea disperate şi apoi să te apuci să joci jocul ăla cu, vezi Doamne, trebuie să păstrăm distanţa. Serios, Georgina. Arăţi cumplit. Tremuri. N-aş vrea să te ştiu singură dacă ai fi în starea asta, mai ales după toate telefoanele alea.

— Nu. Nu. Nu ieşim, am spus şi m-am aşezat pe canapea pentru că trebuia să-i dau drumul, deşi împotriva voinţei mele. Hai să rămânem aici.

Tulburat încă, Roman mi-a adus un pahar cu apă, apoi s-a aşezat lângă mine şi m-a prins de mână. Pe măsură ce trecea timpul, m-am liniştit pe când îl ascultam pe Roman spunând vrute şi nevrute, într-un efort de a mă face să mă simt mai bine.

El unul nu se supărase din cauza telefoanelor mele înnebunite. A tot încercat să mă facă să-i dau o explicaţie, dar văzând că rămân evazivă, argumentând doar că aveam motive să-mi fac griji din pricina lui, a încetat să mai insiste... deocamdată A continuat să mă înveselească, spunându-mi lucruri amuzante şi servindu-mi eternele lui monologuri pe teme politice în care se plângea de legile ilogice şi de ipocrizia puterii actuale

Deja spre sfârşitul serii eram din nou relaxată şi nu mai simţeam decât stânjeneală din cauza felului în care mă purtasem. Doamne, ce-l mai uram pe nephilimul ăla!

— Se face târziu. Crezi că te descurci dacă plec? m-a întrebat, stând alături de mine lângă fereastra livingului care dădea spre bulevardul Queen Anne.

— Probabil că mai bine decât dacă rămâi.

— Hm, e chestiune de opinie, a chicotit el şi mi-a trecut o mână prin păr.

— Mersi că ai venit. Ştiu... ştiu... pare o nebunie, dar va trebui să ai încredere în mine.

A ridicat din umeri.

— Nu prea am de ales. În plus de asta... e drăguţ că ţi-ai făcut griji din cauza mea.

— Normal. Cum era să nu-mi fac?

— Ştiu şi eu? Nu eşti uşor de citit. Nu-mi dădeam seama dacă mă placi cu adevărat... sau dacă eram doar cineva cu care să-ţi petreci vremea. O distracţie.

Ceva din vorbele lui mi-a tras un semnal de alarmă, ceva la care ar fi trebuit să fiu atentă. În loc de asta, eu eram prinsă de brusca apropierea dintre noi, de felul în care mâna lui mi se plimba pe obraz până pe gât şi apoi pe umăr. Avea degetele lungi şi senzuale. Degete care puteau face foarte mult bine într-o mulţime de locuri.

— Roman, chiar îmi placi. Dacă nu crezi altceva, pe asta trebuie s-o crezi.

A zâmbit, un zâmbet total şi frumos care mi-a topit inima. Doamne, ce dor îmi fusese de zâmbetul ăsta, de farmecul şi de dezinvoltura lui. Şi-a dus mâinile la ceafa mea, m-a tras spre el şi am realizat că avea să mă sărute din nou.

— Nu... nu... opreşte-te, am şoptit şi am dat să mă smulg din strânsoarea lui.

S-a dat înapoi şi a expirat zgomotos, ţinându-mă încă în braţe, cu un aer dezamăgit.

— Încă îţi mai faci griji din cauza asta?

— Nu înţelegi. Îmi pare rău. Dar nu pot...

— Georgina, nu s-a întâmplat nimic rău data trecută când ne-am sărutat. Cu excepţia reacţiei tale, vreau să spun.

— Ştiu, dar nu e chiar aşa de simplu.

— Nu s-a întâmplat nimic, a repetat cu o duritate neobişnuită în glas.

— Ştiu, dar...

Am rămas cu gura deschisă la jumătatea propoziţiei şi mi-am repetat cuvintele lui. „Nu s-a întâmplat nimic.” Ba

nu, ceva se întâmplase în noaptea aia la concert în timp ce ne sărutam în holul din spate. Îl văzusem pe Roman clătinându-se din cauza sărutului. Iar mie... mie ce mi se întâmplase? Ce simţisem? Nimic. Un sărut atât de intens, un sărut cu cineva puternic, cu un om pe care îl doream cu atâta ardoare ar fi trebuit să declanşeze ceva. Chiar şi în cazul unui furnizor sărac de energie cum era Warren, un sărut profund mi-ar fi trezit la viaţă instinctul de sucub, ne-ar fi conectat unul la celălalt, chiar dacă transferul de energie nu ar fi fost prea consistent. Faptul că îl sărutasem pe Roman aşa, mai ales că aparent avusese o reacţie, ar fi trebuit să aibă efecte şi asupra mea. Vreo senzaţie, ceva. Cu toate astea, nu se întâmplase nimic, absolut nimic.

La momentul ăla o pusesem pe seama alcoolului, dar era ridicol. Beam întotdeauna înainte să fac plinul. Alcoolul îmi putea amorţi simţurile, cum evident se întâmplase şi în noaptea aia, dar nici cea mai cruntă beţie nu putea şterge senzaţia transferului de suflet. Nimic nu avea puterea asta. Fusesem prea beată să realizez adevărul. Fie că beam alcool sau nu, întotdeauna aş fi simţit ceva în urma contactului sexual sau fizic, dacă nu cumva...

Dacă nu cumva eram cu un nemuritor.

M-am smuls din braţele lui Roman. La început i-am citit pe chip surprinderea, înlocuită imediat de înţelegere. A râs, cu un licăr ameninţător în ochii lui frumoşi.

— Ţi-a luat ceva timp.

Capitolul 22

— Te-ai prefăcut... te-ai prefăcut că te-a afectat sărutul meu, am spus când am realizat, iar din cauza şocului cuvintele îmi sunau greoi şi nesigur.

Chicotind încă, a făcut un pas spre mine, dar eu m-am tras înapoi, căutând cu disperare o cale să fug, să ies din propriul apartament. Ceea ce până acum câteva clipe părea un loc sigur şi ademenitor, devenise dintr-odată claustrofobic şi înăbuşitor. Apartamentul meu era prea mic, iar uşa prea departe. Nu puteam respira. Amuzamentul de pe faţa lui Roman a lăsat locul uluielii.

— Ce s-a întâmplat? De ce ţi-e frică?

— Tu ce crezi?

A clipit.

— De mine?

— Da, de tine. Tu ai omorât nemuritorii.

— Hm, da - a recunoscut - dar ţie nu ţi-am făcut nici un rău. Niciodată. Ştii asta, nu-i aşa?

N-am răspuns.

— Nu-i aşa?

M-am îndepărtat şi mai mult, nu că aveam unde să mă duc. Stăteam în aşa fel încât nu mă puteam duce decât la mine în dormitor, nu spre uşa de la ieşire. Chestia asta nu prea mă ajuta.

Roman părea dărâmat de reacţia mea.

— Haide, mă! Nu pot să cred. Nu ţi-aş face niciodată nimic. Sunt aproape îndrăgostit de tine. La naiba, ai idee ce mi-ai făcut în decursul operaţiunii ăsteia?

— Eu? Ce-am făcut eu?

— Ce-ai făcut? Mi-ai făcut inima ţăndări, asta ai făcut. Mai ţii minte în ziua aia, la librărie, când mi-ai făcut semn? Nu puteam să cred ce noroc aveam. Te studiasem toată săptămâna ca să-ţi aflu obiceiurile. Dumnezeule, niciodată n-am să uit ziua în care te-am văzut. Cât de plină de viaţă erai, şi cât de frumoasă. Aş fi mers până la capătul lumii pentru tine. Iar mai târziu... când n-ai vrut să ieşi cu mine după faza cu autografele. Nu puteam să cred. Iniţial tu trebuiai să fii prima mea ţintă, ştii? Dar n-am putut. Nu după ce am stat de vorbă cu tine, nu după ce am realizat ce eşti.

Am înghiţit în sec, şi m-a copleşit curiozitatea.

— Ce... ce sunt?

A făcut un pas spre mine cu o tentativă de zâmbet melancolic desenat pe faţa lui frumoasă.

— Un sucub care nu vrea să fie sucub. Un sucub care vrea să fie fiinţă umană.

— Nu, nu e adevărat...

— Ba cum să nu. Tu eşti ca mine. Tu nu respecţi regulile, te-ai săturat de sistem şi nu-i laşi să te împingă spre rolul pe care ţi l-au desemnat. Dumnezeule, te priveam şi nu-mi venea să cred. Cu cât păreai mai interesată de mine, cu atât încercai să te fereşti mai mult. Ţi se pare că asta face un sucub în mod normal? Era lucrul cel mai uimitor pe care îl văzusem vreodată, ca să nu mai zic frustrant. De-aia am hotărât într-un final să te provoc azi. Nu reuşeam să înţeleg dacă mă îndepărtai spre binele meu sau dacă acum erai interesată de altcineva... ca de exemplu de Mortensen.

— Stai un pic... de-aia ai pus la cale jocul ăla stupid de azi? Ca să-ţi hrăneşti amorul-propriu de căcat?

Roman a ridicat spăsit din umeri, păstrându-şi însă aerul de automulţumire.

— Pare aşa de superficial dacă o spui în felul ăsta. Da, mă rog, a fost cam stupid din partea mea. Şi poate un pic infantil, dar trebuia să aflu ce simţi pentru mine. Nici nu-ţi

dai seama ce emoţionant a fost să văd că eşti îngrijorată din cauza mea, ca să nu mai spun că eu am fost primul la care ai verificat. Asta a fost cireaşa de pe tort: am avut prioritate înaintea celorlalţi.

Mai că era să protestez că de fapt prima oară îmi făcusem griji din cauza lui Seth şi că îl sunasem pe el primul pentru că eu credeam că deja ştiu de Seth. Din fericire, am fost inspirată şi mi-am ţinut gura. Era mai bine să-i dau lui Roman impresia că a avut dreptate.

— Nu stai prea bine cu capul, am spus în loc de asta, nesăbuită, poate. Să mă pui să trec prin toate chinurile alea, pe mine şi pe ceilalţi nemuritori.

— Poate. Şi îmi pare rău pentru neplăcerile pe care ţi le-am creat ţie, dar celorlalţi? a spus şi a clătinat din cap. Le prinde bine. Au nevoie de aşa ceva, Georgina. Serios, pe tine nu te enervează? Nu te calcă pe nervi ce ţi-au făcut? E evident că nu te bucură prea tare propria tagmă, dar tu ai impresia că şefimea o să te lase să schimbi ceva? Nici gând. Şi nici pe mine şi pe ai mei n-or să ne lase în pace. Sistemul este greşit. Sunt adepţii mentalităţii „asta e bine” şi „asta e rău”. Nu există nuanţe şi nici mutabilitate. De-aia mai dau câte o tură şi fac ceea ce fac. Trebuie să se trezească la realitate. Trebuie să afle că nu ei stabilesc ce e păcat şi ce merită mântuire. Unii dintre noi încă nu am predat armele.

— Mai dai câte o tură... Cât de des faci treaba asta? Cât de des ucizi?

— Ah, nu chiar aşa de des. O dată la douăzeci-cincizeci de ani, cam aşa. Uneori la o sută de ani. În felul ăsta mă mai purific pentru o vreme, iar apoi, cu trecerea anilor, mă apucă iar nervii pe tot sistemul ăsta şi aleg un nou loc şi un nou grup de nemuritori.

— Urmezi întotdeauna acelaşi tipar? am întrebat, amintindu-mi de simbolurile de la Jerome de acasă. Faza avertismentului... apoi faza atacului decisiv?

Roman s-a înseninat.

— Măi, măi, chiar că ţi-ai făcut temele. Da, de regulă aşa funcţionează. Mai întâi elimin câţiva nemuritori mai puţin importanţi. Sunt ţinte uşoare, chiar dacă întotdeauna mă simt vinovat din cauza asta. Crede-mă, sunt şi ei victime ale sistemului, la fel ca noi doi. Totuşi, faptul că mă iau de ei îi bagă în sperieţi pe nemuritorii de rang înalt, iar apoi scena este aranjată pentru atracţia principală.

— Jerome, am spus posomorâtă.

— Cine?

— Jerome... arhidemonul local. Am ezitat. Tatăl tău.

— Ah.

— Cum adică? Nu pare să aibă mare importanţă pentru tine.

— În tabloul general nu are.

— Da... dar e tatăl tău...

— Şi? Relaţia noastră... sau absenţa ei... nu schimbă mare lucru.

Jerome spusese aproape acelaşi lucru despre Roman. M-am aşezat uimită pe braţul unui scaun din apropiere, dat fiind că distrugerea mea iminentă nu era, pare-se, tocmai iminentă.

— Dar nu e el... nu e el „adevărata ţintă”, nemuritorul de rang înalt pe care ai venit să-l omori?

Roman a clătinat din cap, cu un aer serios pe faţă.

— Nu. Nu astea sunt etapele. După ce termin cu nemuritorii mărunţi, mă concentrez pe mahărul local, pe adevăratul deţinător al puterii din zonă. Chestia asta pare să-i neliniştească şi mai tare. Efectul psihologic e mai puternic, înţelegi? Dacă îl elimin pe cel mai tare grangure din parcare, atunci se tem că nimeni nu mai e în siguranţă.

— Deci ăsta ar fi Jerome.

— Ba nu, m-a contrazis, răbdător. O fi ilustrul meu tată arhidemon, dar nu el e vârful puterii de aici. Nu mă înţelege greşit. Am o mare satisfacţie urinând pe preşurile lui, ca să

spun aşa, dar e altcineva care îl eclipsează. Probabil că nu-l cunoşti. Nu că ai avea tu motive să umbli cu el.

Mai puternic decât Jerome? Nu mai rămânea decât...

— Carter. Carter e ţinta ta.

— Aşa se numeşte îngerul local?

— E mai puternic decât Jerome?

— Cu mult, a spus Roman şi m-a privit curios. Îl cunoşti?

— Am... auzit de el, am minţit. După cum ai spus şi tu, nu suntem tocmai amici.

În realitate, mintea mi-o luase la galop. Carter era ţinta? Blândul şi sardonicul Carter? Cu greu îmi venea să cred că era mai puternic decât Jerome, dar pe de altă parte, nu ştiam mai nimic despre el. Nici măcar nu ştiam care era ocupaţia lui, care era treaba sau misiunea lui în Seattle. Totuşi, un lucru care mie îmi era evident, şi se pare că numai mie, era că, dacă într-adevăr îngerul era mai puternic decât Jerome, atunci Roman nu-i putea face nimic, nu şi dacă regula despre puterea nephilimilor care nu o putea depăşi pe cea a părinţilor era adevărată. Teoretic, Roman nu ar fi trebuit să le poată face nici un rău nici îngerului şi nici demonului.

Însă am decis să nu-i pomenesc nimic lui despre asta, sau despre faptul că îl cunoşteam mai bine pe Carter decât credea el. Cu cât era mai departe de adevăr, cu atât ne sporeau sorţii de izbândă în faţa lui.

— Bravo. Nu-mi închipuiam că un sucub ar fi prea apropiat de un înger, dar e greu de spus cum stă treaba cu tine. Oi avea tu limba ascuţită, dar tot reuşeşti să strângi o mulţime de admiratori. Roman s-a relaxat un pic şi s-a sprijinit de zid, încrucişându-şi mâinile pe piept. Dumnezeu ştie că am făcut deja pe dracu' în patru ca să-ţi evit prietenii.

Mânia m-a ajutat să-mi înving teama.

— Serios? Şi Hugh?

— Asta care mai e?

— Drăcuşorul.

— Ah, da. Hm, tot trebuia să dau o lecţie, nu? Aşa e, l-am ciufulit un pic. Fusese impertinent cu tine. Dar nu l-am omorât, a spus şi m-a privit, încurajator se presupunea. A fost spre binele tău.

Am tăcut, amintindu-mi cum arăta Hugh în spital. Impertinent?

— Şi ceilalţi? a insistat el. Îngerul ăla stresant? Vampirul care te-a ameninţat. Îmi venea să-i rup pe loc gâtul. Te-am scăpat de ei. Nu eram obligat s-o fac.

Mă lua cu leşin. Nu voiam să am morţile astea pe conştiinţă.

— Foarte drăguţ din partea ta.

— Haide, mai lasă-mă în pace. Trebuia să fac ceva şi, serios, când l-am cunoscut pe prietenul tău vampir la lecţia de dans, n-am avut inimă să-i fac ceva. M-ai pus într-o situaţie foarte neplăcută. Rămâneam fără victime.

— Îmi pare rău că ţi-am creat probleme, am izbucnit, cuprinsă de mânie la jalnicul episod de autocompasiune. De-aia ai fost mai blând cu mine în noaptea aia?

S-a încruntat.

— Ce vrei să spui?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun!

Acum că mă gândeam la atacul asupra mea, totul părea să se lege. Se întâmplase după ce fusesem la Krystal Starz, a doua zi după ce fugisem de Roman de la concert, scuza perfectă să fie supărat pe mine şi să vrea să se răzbune.

— Ai uitat? După concertul lui Doug. După ce am fost cu Seth.

Am citit pe faţa lui că înţelegea.

— Ah. La aia te referi.

— Atât ai de spus?

— A fost un pic infantil, recunosc, dar nu poţi să mă condamni. Nu îmi era simplu să te văd bine mersi cu Mortensen

după scena pe care mi-o făcuseşi. Te văzusem ducându-te la el acasă cu o noapte în urmă şi trebuia să fac ceva.

Am ţâşnit de pe scaun, cuprinsă din nou de groază.

— Trebuia să faci ceva? Ca de exemplu să mă snopeşti în bătaie pe aleea aia?

Roman a ridicat din sprâncene.

— Despre ce vorbeşti? Ţi-am spus că nu ţi-aş face niciodată nici un rău.

— Atunci despre ce vorbeşti *tu?*

— Vorbesc despre gelaterie. Vă urmărisem mai devreme în ziua aia, şi când am văzut ce drăgălaşi sunteţi unul cu celălalt, am fost gelos şi am trântit uşa. Infantil, după cum am mai spus.

— Îmi aduc aminte de asta..., am spus tărăgănat, într-un fel prostesc, amintindu-mi cum se deschisese uşa, făcând ca vântul de afară să semene dezastru în micul local.

Genul ăsta de vânt nu era prea des întâlnit aici, cu toate astea nu bănuisem nici o clipă influenţe supranaturale. Avea dreptate, fusese infantil.

— Şi care e faza cu aleea de care ai pomenit? m-a îndemnat.

Asta m-a smuls din visare.

— În noaptea aia. Fusesem să rezolv nişte probleme, iar tu... sau cineva... m-a atacat în drum spre casă.

Chipul lui Roman a rămas împietrit, iar ochii i-au devenit tăioşi.

— Spune-mi, spune-mi tot. Ce s-a întâmplat exact?

Şi asta am şi făcut, i-am explicat pista pe care o primisem şi care m-a condus spre cartea lui Harrington, apoi drumul spre Krystal Starz şi apoi acasă pe întuneric. Însă partea cu salvatorul am cosmetizat-o. Nu voiam ca Roman să ştie că îngerul nu-mi era doar o simplă cunoştinţă, de teamă ca nephilimul să nu gândească că i-aş putea zădărnici planurile. Cu cât era mai convins că nu mă

interesa cine ştie ce îngerul, cu atât îmi sporeau şansele de a lansa vreun soi de avertisment.

Roman a închis ochii, s-a sprijinit cu capul de perete când am terminat, şi a oftat. Deodată părea mai puţin un criminal periculos, ci mai degrabă o versiune obosită a bărbatului pe care ajunsesem să-l cunosc şi aproape să-l iubesc.

— Ştiam eu. Ştiam că e prea mult dacă cer să nu se bage.

— Ce... ce vrei să spui? am spus şi m-a luat cu fiori pe şira spinării.

— Nimic. Lasă. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să iau măsuri de precauţie din timp ca să te protejez. Ştiam şi eu... a doua zi spui? Când am venit şi mi-ai dat papucii? Îmi dădeam seama că erai rănită, deşi îţi schimbaseşi aspectul. Îmi dădeam seama şi că provenea de la o forţă supranaturală, dar nu am bănuit nici o clipă... credeam că este un alt nemuritor, cineva din cercul tău cu care avuseseşi vreo dispută. Aveai un fel de efect rezidual asupra ta... urme uşoare ale forţei altcuiva... cam ca cea a unui demon...

— Da, dar nu e... ah. Te referi la Jerome.

— Iar tăticul meu preaiubit? Nu-mi spune... nu-mi spune că ţi-a făcut ceva şi ţie.

Aerul de blândeţe al lui Roman s-a risipit şi a fost înlocuit de ceva mai sinistru.

— Nu, nu, am spus iute, amintindu-mi de palma mentală pe care mi-o trăsese Jerome, ţintuindu-mă pe canapea. N-a fost aşa, a fost mai degrabă o demonstraţie de forţă în care m-am nimerit şi eu. Nu el mi-a făcut rău. Nu mi-ar face niciodată nici un rău.

— Mă bucur. Tot nu sunt încântat de ceea ce s-a întâmplat pe alee, îţi spun clar, dar am să port o mică discuţie cu partea vătămătoare ca să mă asigur că nu se repetă. Când te-am văzut în ziua aia, mai că mă bătea gândul să curăţ toţi nemuritorii din zonă. Gândul că cineva

îţi face rău..., a spus şi s-a apropiat din ce în ce mai tare de mine şi m-a strâns şovăielnic de braţ.

Nu ştiam dacă să mă feresc sau să mă duc spre el. Nu ştiam cum să împac mai vechea atracţie faţă de el cu mai noul sentiment de groază pe care mi-l inspira.

— Nici nu-ţi închipui cât ţin la tine, Georgina.

— Şi atunci cum... pe alee...

Înainte să-mi duc gândul până la capăt, un altul şi-a vârât capul, stimulat de vorbele lui Roman. „Când te-am văzut în ziua aia.” Venise la mine în ziua de după atac, în timp ce Carter investiga amprenta unui nephilim. Dar era imposibil. Nu-mi aminteam unde apăruse amprenta aia, dar nu fusese în apropiere. Roman nu ar fi putut să-i facă semn lui Carter, apoi să ajungă atât de repede la mine acasă. „Ştiam că e prea mult dacă cer să nu se bage... Am să port o mică discuţie cu partea vătămătoare.”

Atunci mi-am dat seama de ce Roman simţea că poate să îl înfrunte pe Carter, de ce nu îl preocupa faptul că e mai puţin puternic decât îngerul. Iar înţelegerea asta mă apăsa ca o bucată de plumb, rece şi grea. Nu ştiu ce faţă am făcut, dar cea a lui Roman a fost străbătută deodată de compasiune.

— Ce s-a întâmplat?

— Câţi? i-am şoptit.

— Câţi ce?

— Câţi nephilimi sunt în oraş?

Capitolul 23

— Doi, a spus după o clipă de ezitare. Doar doi.

— Doar doi, am repetat pe un ton neutru, dar în gând exclamam: *Rahat!* Tu eşti unul dintre ei?

— Da.

Mi-am frecat tâmplele şi mă întrebam cum puteam să-i avertizez pe Jerome şi pe Carter că acum ne confruntam cu doi nephilimi. Nici unul nu luase în calcul posibilitatea asta.

— Ar fi trebuit să ştie cineva, am mormăit mai mult pentru mine decât către Roman. Ar fi trebuit să simtă cineva... ar fi fost două amprente diferite. După aia şi-a dat Jerome seama că eşti tu. Ai o amprentă unică, nu o mai are nimeni altcineva.

— Nimeni altcineva - a încuviinţat Roman cu un zâmbet afectat - cu excepţia soră-mii.

Rahat!

— Jerome nu a pomenit de mai mult de un... ăăă, am spus şi am clipit, înţelegând deodată - după cum recunoscuse chiar el, nu fusese de faţă la naştere. Sunteţi gemeni? Sau... mai mulţi?

Mai ştii, demonul putea chiar să aibă şi cvintupleţi.

Roman a clătinat din cap, uşor amuzat încă de deducţiile mele.

— Doar gemeni. Suntem numai noi doi.

— Şi atunci e o treabă de familie? Porniţi în lume împreună, mergeţi din oraş în oraş şi distrugeţi tot ce găsiţi în cale...

— Nu e deloc aşa de captivant cum pare, iubire. De regulă sunt doar eu. Sora mea încearcă să se ţină la fund,

îşi petrece mai mult timp la muncă şi îşi trăieşte viaţa. De obicei nu se lasă prinsă în maşinaţiuni de amploare.

— Şi atunci cum de ai implicat-o în asta?

Din nou mi-au venit în gând vorbele lui Erik, cum că majoritatea nephilimilor voiau pur şi simplu să fie lăsaţi în pace.

— Locuieşte aici, în Seattle. Suntem pe teritoriul ei, aşa că am convins-o să mi se alăture în atacul final. Ei nu prea i-a plăcut chestia cu nemuritorii mai mărunţi.

— Mai puţin caftul pe care mi l-a administrat mie, i-am reamintit.

— Îmi pare rău. Cred că ai supărat-o.

— Nici măcar n-o cunosc, am exclamat, şi mă întrebam ce era mai rău: un nephilim îndrăgostit de mine sau un nephilim care avea pică pe mine.

El zâmbea doar.

— N-aş fi prea sigur de asta, a spus şi s-a întins ca să mă atingă, aproape ca din întâmplare.

M-am dat înapoi, ceea ce i-a împietrit zâmbetul pe buze.

— Acum ce mai e?

— Cum adică? Te aştepţi să-mi verşi toate astea şi apoi totul să fie roz între noi?

— De ce nu? Sincer, acum de ce îţi mai faci griji?

Am deschis gura să protestez, dar a continuat înainte să apuc să vorbesc:

— Ţi-am mai spus, n-am de gând să-ţi fac rău ţie sau vreunuia dintre prietenii tăi. Singurul care mai e pe lista mea e o persoană pe care nici măcar n-o cunoşti şi de care nici nu-ţi pasă. Şi cu asta basta.

— Ah, da? Şi apoi ce se întâmplă? După ce îl omori pe Carter.

A ridicat din umeri.

— Apoi plec. Îmi găsesc un loc în care să pierd timpul o vreme. Probabil că am să predau din nou, a spus şi s-a

aplecat spre mine, susţinându-mi privirea. Ai putea veni şi tu cu mine, ştii?

— Poftim?

— Gândeşte-te, a spus nerăbdător, din ce în ce mai entuziasmat cu fiecare vorbă rostită. Numai noi doi. Ţi-ai putea găsi un loc al tău şi ai putea face tot ce-ţi place, să citeşti, să dansezi, fără ca viaţa să-ţi mai fie distrusă de politica nemuritorilor.

Am râs batjocoritoare.

— Da' de unde. Nu pot să nu mai fiu sucub. Încă am nevoie de sex ca să supravieţuiesc.

— Da, da, ştiu că tot ar mai trebui să agăţi câte o victimă din când în când, dar ia gândeşte-te la perioadele dintre momentele astea. Să fim noi doi, împreună, să fii cu un bărbat pe care nu trebuie să-ţi fie teamă că îl răneşti. Să fii cu cineva doar din plăcere, nu ca să supravieţuieşti, să nu mai fie nici un şef care să te hăituiască pentru că nu ţi-ai făcut norma.

În momentul ăla, în minte mi-a venit Seth şi o parte din mine s-a întrebat cum ar fi să fiu cu el „doar din plăcere”.

Am revenit la dura realitate şi i-am spus lui Roman:

— Nu pot să fug pur şi simplu. Seattle e zona mea. Sunt oameni în faţa cărora trebuie să răspund şi care nu m-ar lăsa să plec.

Mi-a cuprins faţa cu palmele şi mi-a şoptit:

— Georgina, eu pot să te protejez de ei. Am puterea de a te ascunde. Îţi poţi trăi propria viaţă fără să mai trebuiască să le dai socoteală birocraţilor care te conduc. Putem fi liberi.

Ochii ăia hipnotizanţi m-au prins cum se prinde peştele în cârligul pescarului. Timp de veacuri îmi trăisem nemurirea dureros de singură, trecând de la o relaţie de scurtă durată la alta şi punând capăt oricărei legături care devenea prea strânsă. Acum Roman era aici. Eu eram atrasă de el şi nici nu trebuia să-l resping. Nu-l puteam răni dacă aveam

contact fizic. Puteam fi împreună. Ne puteam trezi împreună şi ne puteam trăi nemurirea împreună. N-ar trebui să mai fiu niciodată singură.

M-a cuprins dorinţa. Tânjeam după aşa ceva, oh, Doamne, cât tânjeam. Nu voiam să-l aud pe Jerome certându-mă pentru politica mea de seducţie cu deviza: „întotdeauna numai scursuri”. Voiam să vin acasă şi să-i spun cuiva ce făcusem în ziua aia. Voiam să mă duc să dansez în weekend. Voiam să plecăm împreună în vacanţă. Voiam ca cineva să mă ia şi pe mine în braţe când eram supărată, când suişurile şi coborâşurile lumii mă necăjeau prea tare.

Voiam să am pe cine iubi.

Vorbele lui m-au străfulgerat până în inimă. Dar ştiam că erau doar atât, vorbe. O eternitate nu e puţin lucru; nu ne puteam ascunde pentru totdeauna. Până la urmă aveau să ne găsească, iar când Roman avea să fie distrus în final, cu prilejul vreunei misiuni de-a lui de „protest”, aveam să fiu vulnerabilă şi obligată să le dau explicaţii multor demoni furioşi. Îmi oferea un vis de copil, o fantezie despre o fugă de scurtă durată şi sortită eşecului.

În plus de asta, dacă fugeam cu Roman, asta însemna că sunt de acord cu rezultatul planului lui malefic. Din punct de vedere logic, îi înţelegeam angoasa şi dorinţa de a riposta. Îmi părea rău pentru sora lui care, deşi în mod inexplicabil mă ura, pur şi simplu voia să ducă o viaţă obişnuită. Fusesem martoră la măceluri şi vărsări de sânge de-a lungul anilor, la pieirea a populaţii întregi de oameni de ale căror nume şi cultură nu-şi mai aducea nimeni aminte azi. Să trăieşti cu asta fără încetare de milenii întregi, să fii tot timpul pe fugă, să te ascunzi din cauza unui accident la naştere... da, poate că aş fi şi eu supărată.

Totuşi, tot nu găseam că e un motiv suficient de puternic pentru a justifica uciderea aleatorie de nemuritori, doar de dragul de a „demonstra ceva”. Faptul că îi cunoşteam

personal pe nemuritorii ăştia înrăutăţea şi mai mult lucrurile. Atitudinea lui Carter încă mă mai irita, recunosc, dar îmi salvase viaţa, iar zilele petrecute alături de el nu fuseseră insuportabile. Roman ar fi trebuit chiar să îl laude pe înger. Cea mai mare nemulţumire a nephilimului era că nemuritorii rămâneau fideli regulilor şi rolurilor străvechi, însă Carter rupsese tiparul: era un înger care alesese să fie prieten cu duşmanii lui ipotetici. El şi Jerome întruchipau stilul de viaţă rebel şi nonconformist pe care îl proslăvea atâta Roman.

Păcat că asta nu părea suficient să-l facă pe nephilim să se răzgândească. M-am întrebat dacă eu puteam.

— Nu, i-am spus. Nu pot. Şi nici tu nu trebuie s-o faci.

— Ce să fac?

— Tot complotul ăsta. Planul de a-l omorî pe Carter. Lasă-l în pace, renunţă la tot. Violenţa nu atrage decât şi mai multă violenţă, nu pace.

— Îmi pare rău, iubire. Nu se poate. Seminţia mea nu are pace.

Am întins mâna şi i-am mângâiat faţa.

— Îmi zici tu aşa, dar vorbeşti serios? Mă iubeşti?

I s-a tăiat răsuflarea şi am realizat deodată că ochii mei îl puteau hipnotiza exact cum mă hipnotizau şi pe mine ai lui.

— Da.

— Atunci fă asta pentru mine dacă mă iubeşti. Pleacă. Pleacă din Seattle. Dacă pleci, merg cu tine.

Nu mi-am dat seama că vorbeam serios până ce nu am rostit cuvintele. E adevărat, era o fantezie copilărească să fug, dai ar fi meritat dacă puteam evita ce urma să se întâmple.

— Vorbeşti serios?

— Da. Atâta timp cât ai grijă de mine.

— Pot să am grijă de tine, dar...

S-a îndepărtat şi s-a plimbat primprejur, trecându-şi consternat mâna prin păr.

— Nu pot să plec, mi-a spus într-un final. Aş face aproape orice pentru tine, dar nu şi asta. Tu nu-ţi închipui cum a fost. Tu crezi că nemurirea ţi-a oferit o soartă crudă? Imaginează-ţi cum e să fugi întotdeauna, să te uiţi veşnic peste umăr. Mi-e la fel de greu ca şi ţie să îmi găsesc un loc al meu. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru sora mea. Numai pe ea o am, ea e singurul meu sprijin. Singura persoană pe care am iubit-o, până să te cunosc pe tine, cel puţin.

— Poate veni şi ea cu noi...

A închis ochii.

— Georgina, când mama încă mai trăia, acum mii de ani, locuiam într-o tabără alături de alţi nephilimi şi de mamele lor. Întotdeauna eram pe fugă, încercam să fim cu un pas înaintea urmăritorilor noştri. Într-o noapte... n-am s-o uit niciodată. Ne-au găsit şi jur că sfârşitul lumii nu ar putea niciodată fi atât de îngrozitor. Nici măcar nu ştiu cine a făcut-o, îngeri, demoni, sau mai ştiu eu cine. Când se ajunge în punctul ăsta, sunt cu toţii o apă şi-un pământ de fapt. Frumoşi şi cumpliţi.

— Da, am şoptit. I-am văzut.

— Atunci ştii de ce sunt în stare. S-au prăvălit asupra noastră şi au ucis pe toată lumea, nu conta pe cine. Copiii nephilimi, pe cei umani... Toată lumea era considerată dispensabilă.

— Dar tu ai scăpat?

— Da. Noi am avut noroc. Majoritatea nu au avut, a spus şi s-a întors din nou spre mine ca să mă privească, iar durerea din sufletul lui îmi pârjolea ochii. Acum înţelegi? înţelegi de ce trebuie să fac chestia asta?

— Nu faci decât să duci mai departe vărsarea de sânge.

— Ştiu, Georgina. Pentru numele lui Dumnezeu, normal că ştiu. Dar nu am de ales.

Am citit pe chipul lui în clipa aia că nu putea să sufere să fie implicat într-o vărsare de sânge, să aibă acelaşi comportament distructiv care îi bântuise copilăria. Dar în

acelaşi timp am văzut că era indisolubil legat de el. Nu i se putea împotrivi. Trăise prea mult timp, cu mult mai mult decât mine. Anii de frică, de mânie şi de sânge vărsat îl afectaseră. Trebuia să continue jocul ăsta.

Mă lupt în fiecare zi să nu las trecutul să mă copleşească. Uneori câştig eu, alteori câştigă el.

— Nu am de ales, a repetat, cu disperare pe chip. Dar tu ai. Tot mai vreau să vii cu mine când termin.

Eu aveam de ales, hm, aşa e. Aveam de ales între el şi Carter. Oare? Puteam face ceva în momentul ăsta ca să-l salvez pe Carter? Chiar voiam să-l salvez pe Carter? Probabil că măcelărise nenumăraţi copii nephilimi de-a lungul anilor în numele binelui. Poate că-şi merita pedeapsa pe care voia să i-o administreze Roman. Ce erau binele şi răul altceva decât nişte categorii cretine? Categorii cretine care îngrădeau oamenii şi îi pedepseau sau îi recompensau pe baza reacţiei pe care o aveau potrivit propriei naturi, natură pe care nu aveau nici cea mai mică posibilitate de a o controla.

Roman avea dreptate. Sistemul era greşit, atât că eu nu prea ştiam ce să fac în situaţia asta.

Ce îmi trebuia mie acum era timp. Timp să mă gândesc la toate astea, timp să analizez cum puteam să-i salvez şi pe înger, şi pe nephilim, dacă era posibilă o asemenea întreprindere măreaţă. Însă nu ştiam cum să câştig timpul ăsta, nu dacă Roman stătea şi se uita la mine, însufleţit de ideea romantică de a fugi împreună.

Timp. Aveam nevoie de timp şi nu ştiam cum să fac rost de el. Nu aveam puteri care să mă ajute în asemenea situaţii. Dacă Roman hotăra că eram o ameninţare, nu aveam cum să lupt împotriva lui. „Un nephilim poate foarte uşor să vă facă arşice pe oricare dintre voi.” Eu nu puteam să trag sfori divine sau să recurg la contracte, precum Hugh, şi nici nu aveam reflexe şi puteri supraomeneşti

precum Cody şi Peter. Eu eram sucub, eu îmi schimbam aspectul şi făceam sex cu bărbaţi. Atâta tot.

Atâta tot...

Capitolul 24

— Ei bine? m-a întrebat Roman încet. Ce zici? Vii cu mine?

— Nu ştiu, am răspuns coborându-mi privirea. Mi-e teamă, am vorbit cu glas tremurător.

Mi-a întors faţa spre el, vădit preocupat.

— De ce ţi-e teamă?

L-am privit printre gene. Era un gest sfios, care dovedea chiar vulnerabilitate. Irezistibil, speram eu.

— De... de ei. Vreau să... dar nu cred... nu cred că putem vreodată fi liberi. Nu te poţi ascunde de ei, Roman. Nu pentru totdeauna.

— Ba putem, a spus cu glas întretăiat şi m-a cuprins în braţe, cu inima copleşită de frica pe care o resimţeam eu.

— Nu m-am opus deloc şi l-am lăsat să-şi lipească trupul de al meu. Ţi-am spus, pot să te protejez. Mâine îl găsesc pe înger şi plecăm în ziua următoare. E aşa de simplu.

— Roman..., am spus şi l-am privit pătrunzător, cu ochii măriţi, cu aspectul cuiva copleşit de o emoţie.

De speranţă, poate. Pasiune. Mirare. Expresia mea era oglindirea expresiei lui, iar când s-a aplecat să mă sărute, de data asta nu l-am mai oprit, ba chiar l-am sărutat şi eu. Nu mai sărutasem de mult pe cineva de dragul sărutului, din dorinţa de a-i simţi limba pătrunzându-mi cu delicateţe în gură, buzele lui mângâindu-le pe ale mele în timp ce mâinile lui mă strângeau tare la piept.

M-aş fi putut săruta cu el aşa tot restul vieţii, lăsându-mă în voia senzaţiilor fizice, fără să simt nevoia de a mă hrăni, specifică unui sucub. Era splendid, îmbătător chiar. Nu era nici urmă de teamă. Însă Roman voia ceva mai mult decât

sărutări şi când m-a tras în jos, chiar pe covorul din living, nici atunci nu l-am oprit.

O pasiune şi o dorinţă vădită îi mistuiau trupul. Cu toate astea, s-a aşezat cu grijă, uşor, deasupra mea, dovedind o rezervă care m-a surprins şi m-a impresionat în acelaşi timp. Mă culcasem cu atâţia tipi care cedau imediat propriilor nevoi, încât era de-a dreptul uimitor să găsesc pe cineva care aparent era preocupat de împlinirea mea.

În nici un caz nu mă plângeam.

A rămas cu trupul lipit de al meu, aşa că nu era nici un pic de spaţiu între noi în timp ce continua să mă sărute. În cele din urmă, de la gură a trecut la ureche, marcându-i conturul cu limba şi cu buzele, după care a coborât pe gât. Întotdeauna gâtul a fost zona mea erogenă prin excelenţă, şi răsuflarea mi-a tremurat, pe când limba lui iscusită îmi mângâia uşor pielea sensibilă, înfiorându-mă. Mi-am arcuit corpul şi m-am lipit de el, sugerându-i că putea zori lucrurile dacă voia, dar el nu părea să se grăbească.

A coborât, şi a tot coborât, şi mi-a sărutat sânii prin cămaşa din ţesătură delicată de mătase până ce mi s-a udat şi mi s-a lipit de sfârcuri. M-am ridicat ca să-mi poată scoate de tot cămaşa. În timp ce făcea asta mi-a scos şi fusta, aşa că am rămas numai în chiloţi. Însă el s-a concentrat asupra sânilor şi a continuat să-i sărute şi să-i mângâie, oscilând între sărutări delicate, de catifea, şi din cele dure, cu muşcături care ameninţau să-mi lase vânătăi. În sfârşit, a coborât cu limba pe pielea netedă a abdomenului, oprindu-se când în final mi-a ajuns între coapse.

Eram deja terminată şi doream cu ardoare să-i ating şi eu corpul. Dar când am întins mâinile spre el, mi-a lipit uşor încheieturile de podea.

— Nu încă, m-a dojenit.

Presupun că nu era o idee rea, dat fiind că trebuia să fac ceva cu timpul. Să trag de el, nu? Da, aşa e. Trăgeam de

timp ca să-mi fac un plan. Un plan pe care aveam să-l aplic... mai târziu.

— Magenta, a remarcat, trecându-şi degetele peste chiloţii mei.

Erau fini, doar o combinaţie de fâşii de mătase şi material transparent.

— Cine ar fi crezut? adăugă.

— Aproape niciodată nu port haine în nuanţe de roz şi magenta - am recunoscut -, dar dintr-un motiv sau altul am lenjerie de culorile astea. Şi neagră, desigur.

— Ţi se potriveşte. Poţi să-ţi creezi altele oricând prin schimbarea aspectului, nu?

— Da. De ce?

A întins mâna şi, cu mişcări îndemânatice, mi i-a sfâşiat.

— Pentru că îmi stau în cale.

S-a aplecat, mi-a depărtat coapsele şi şi-a afundat capul între ele. Limba lui se mişca uşor pe marginile labiilor, apoi a ţâşnit ca să-mi alinte clitorisul cuprins de vâlvătăi, umflat. Am gemut, mi-am înălţat şoldurile şi mi le-am frecat de el, dornică să-mi văd focul stins. Încă o dată m-a lipit de podea şi a continuat pe îndelete, trasând cerculeţe cu limba, conducându-mă pe culmi din ce în ce mai înalte ale plăcerii. De fiecare dată când păream gata să ajung la orgasm, se retrăgea şi îşi cobora limba şi mă explora prin interior, pe când eu mă udam din ce în ce mai tare.

Când în sfârşit m-a lăsat să am orgasm, a fost unul zgomotos şi sălbatic, iar corpul meu efectiv s-a cutremurat, în timp ce el a continuat să mă ţină acolo, să sugă şi să guste pe când eu zvâcneam încă. Eram deja atât de excitată şi de ameţită, încât atingerea lui era aproape prea mult. M-am auzit ca prin ceaţă cum îl imploram să se oprească, în timp ce îmi mai provoca un orgasm.

S-a mai liniştit, mi-a dat drumul şi s-a îndepărtat puţin, privindu-mă pe când spasmele de fericire ale corpului meu se domoleau. Amândoi i-am dat hainele jos cam în două

secunde şi mi-a strivit corpul cu al lui, lipindu-şi pielea goală de pielea mea goală. Când mâinile mi-au coborât şi i-au cuprins şi i-au mângâiat penisul în erecţie, a gemut de o plăcere palpabilă.

— Doamne, Georgina, a spus cu respiraţia întretăiată şi privindu-mă. Doamne. Nici nu bănuieşti cât de tare te doresc.

Oare?

L-am tras spre mine şi mi l-am strecurat înăuntru. Trupul mi-a înflorit în întâmpinarea lui şi l-am primit ca pe o parte din mine revenită în sfârşit acasă, şi a intrat şi a ieşit cu mângâieri prelungi şi controlate, privindu-mi chipul şi cântărind cum mă influenţa fiecare poziţie şi fiecare mişcare.

Trag de timp, mi-am spus cu înţelepciune, dar când mi-a ţintuit încheieturile la podea, însuşindu-şi trupul meu cu fiecare pătrundere, am ştiut că mă mint. Nu trăgeam doar de timp până îi puteam avertiza pe Jerome şi pe Carter. Aici era vorba despre mine. Eram egoistă. Mi-l dorisem fără încetare pe Roman în ultimele săptămâni, şi în sfârşit îl aveam. Mai mult de atât, era exact cum spusese el: nu era vorba de supravieţuire aici, doar de plăcere. Mai făcusem dragoste cu alţi nemuritori, dar nu în ultimul timp. Uitasem cum era să nu mă gândesc la altcineva, pur şi simplu să mă delectez cu propriile senzaţii.

Ne-am mişcat într-o armonie deplină, de parcă trupurile noastre ar fi făcut asta tot timpul. Mângâierile controlate au devenit mai sălbatice, mai puţin precise. M-a pătruns mai tare şi mai necruţător, de parcă ar fi vrut să treacă prin podea. Cineva scotea o mulţime de sunete şi am realizat vag că eu eram aia. Începeam să pierd contactul cu lumea înconjurătoare, gândurile coerente mi se estompau. Nu era decât reacţia corpului meu, forţa crescândă care mă mistuia, mă arunca într-o vâlvătaie şi mă făcea să cer şi mai mult. Tânjeam după desăvârşire şi l-am încurajat,

împingându-mi corpul în întâmpinarea corpului lui şi strângându-mi muşchii în jurul lui.

Când a simţit că devin mai strâmtă, a gemut iar ochii îi ardeau de o pasiune aproape primitivă.

— Vreau să ai din nou orgasm, a icnit. Să ai un orgasm pentru mine.

Din cine ştie ce motiv, a fost de ajuns să-mi spună asta ca să mă aducă la climax, să mă împingă dincolo de limita extazului ameţitor. Am ţipat şi mai tare şi deja eram răguşită.

Cine ştie ce expresie aveam pe chip, dar a fost suficient ca să-l ducă pe culmile propriului extaz. Printre buzele lui întredeschise nu s-a strecurat nici un sunet, dar a închis ochii şi a rămas în mine după o ultimă împunsătură energică, tremurând de plăcere.

Când a terminat, înfiorat încă de forţa orgasmului, s-a rostogolit de pe mine pe spate, asudat şi satisfăcut. M-am întors spre el şi mi-am răsfirat degetele pe pieptul lui, admirându-i muşchii fini şi pielea bronzată.

— Eşti frumos, i-am spus şi i-am prins un sfârc cu gura.

— Nici tu nu eşti prea rea, mi-a şoptit, mângâindu-mă pe cap.

Sudoarea mi se scurgea şi mie de pe trup şi câteva şuviţe de păr mi se udaseră şi se încreţiseră şi mai mult decât de obicei.

— Aşa eşti tu? Forma ta adevărată? a spus.

Am clătinat din cap, uimită de întrebare, şi mi-am plimbat buzele până la gâtul lui.

— N-am purtat corpul ăsta decât o dată de când am devenit sucub. Cu mult timp în urmă. M-am oprit din sărutat şi l-am întrebat: Vrei altceva? Pot să fiu tot ce vrei tu, ştii?

A zâmbit larg, lăsându-şi la vedere dinţii albi.

— E unul din avantajele de a iubi un sucub, fără îndoială. S-a sculat în capul oaselor, m-a luat în braţe, apoi s-a ridicat, uşor dezechilibrat de greutatea în plus. Dar

răspunsul meu e nu. Mai întreabă-mă peste o sută de ani, poate, şi e posibil să răspund altceva. Deocamdată mai am multe de aflat despre corpul ăsta.

M-a dus în dormitor şi am făcut dragoste mai uşor şi un pic mai civilizat, iar trupurile noastre s-au întrepătruns asemenea unor panglici de foc lichid. Cum deja ne mai domoliserăm pofta animalică de la început, acum ne-am mişcat mai pe îndelete, explorând felul în care reacţiona trupul celuilalt. Ne-am petrecut mare parte din noapte parcurgând cam aceleaşi etape: lent şi tandru, rapid şi furios, odihnă, şi de la capăt. Cam pe la trei am început să obosesc şi în sfârşit am cedat în faţa somnului, lăsându-mi capul pe pieptul lui, ignorând grijile sâcâitoare din adâncul meu.

M-am trezit câteva ore mai târziu, sărind drept în fund când cele petrecute în timpul nopţii m-au plesnit cu toată forţa realităţii lor. Adormisem în braţele unui nephilim. Mai vulnerabilă de atât nu se poate. Cu toate astea... iată-mă, vie şi nevătămată. Roman stătea lângă mine confortabil, la căldura, cu Aubrey la picioare. M-au privit amândoi obosiţi, cu ochii mijiţi, nedumeriţi de mişcarea mea bruscă.

— Ce e? m-a întrebat, înăbuşindu-şi un căscat.

— N... nimic, l-am asigurat.

Smulsă de la sânul pasiunii, eram din nou capabilă să gândesc limpede. Ce făcusem? Poate faptul că mă culcasem cu Roman mă ajutase să câştig timp, dar nu eram mai pregătită să găsesc o cale de ieşire din situaţia asta nebunească.

Şi cum stăteam acolo, privirile mi-au căzut pe narcisele lui Carter şi ele m-au făcut brusc să iau o decizie. Florile fuseseră un gest mărunt, dar ceva din acest gest m-a făcut să realizez că nu puteam sta cu mâinile în sân şi să-l las pe Roman să-l omoare pe Carter. Trebuie să acţionez, indiferent ce risc îmi asumam, indiferent de probabilitatea

unui eşec. „Cu toţii avem momente de slăbiciune. Ce contează cu adevărat e felul în care ne revenim din ele.”

Nu conta dacă îl iubeam pe nephilim şi-l uram pe înger, deşi nici unul din cele două lucruri nu era cu totul adevărat. Avea mai degrabă legătură cu mine, cu felul meu de a fi. Secole de-a rândul rănisem bărbaţi pentru propria mea supravieţuire, uneori cu efecte devastatoare, dar nu puteam să mă implic într-o crimă cu premeditare, indiferent cât de nobilă era cauza. Nu ajunsesem în faza aia a vieţii mele. Cel puţin nu încă.

Am clipit ca să-mi alung lacrimile apărute pe neaşteptate, copleşită de ceea ce trebuia să fac, de ce trebuia să-i fac lui Roman.

— Atunci culcă-te la loc, a şoptit, trecându-şi mâna pe corpul meu, de la talie până la coapsă.

Da, ştiam ce aveam de făcut. Şansele de reuşită erau minime şi cu greu se putea numi asta plan, dar nu-mi venea nimic altceva în minte ca să profit de starea relaxată din prezent a lui Roman.

— Nu pot, i-am explicat pe când mă dădeam jos din pal. Trebuie să mă duc la serviciu.

A deschis larg ochii.

— Ce? Când?

— Eu deschid. Trebuie să fiu acolo într-o jumătate de oră.

S-a ridicat în fund, consternat.

— Munceşti toată ziua?

— Mda.

— Mai voiam să-ţi fac câteva lucruri, a mormăit şi mi-a cuprins talia cu braţul ca să mă tragă înapoi şi prinzându-mi un sân în căuşul mâinii.

M-am aplecat înapoi spre el, prefăcându-mă că mă copleşeşte pasiunea. Bine, recunosc, nu prea mă prefăceam.

— Mmm... Mi-am întors faţa spre el şi ne-am atins buzele. Aş putea să sun să spun că sunt bolnavă... nu că m-ar crede. Niciodată nu sunt bolnavă, iar ei ştiu asta.

— Dă-i dracu', a mormăit, trăgându-mă înapoi în pat, în timp ce mâinile lui deveneau mai îndrăzneţe. Dă-i dracu', aşa pot să ţi-o mai trag o dată.

— Atunci lasă-mă să mă ridic, am spus. Nu pot să sun în felul ăsta.

Mi-a dat voie fără chef şi m-am strecurat din pat, zâmbindu-i larg în timp ce mă îndepărtam. M-a privit înfometat, ca o pisică ce îşi cântăreşte prada. Sincer, chiar îmi plăcea chestia asta.

Dorinţa s-a transformat repede în groază pe când mergeam spre living şi îmi luam telefonul portabil. Lăsasem deschise uşile de la camere, purtându-mă normal, relaxată pe cât posibil, ca să nu-i dau motive de îngrijorare lui Roman. Conştienţii că probabil mă auzea în living, mi-am repetat în minte cuvintele în timp ce formam numărul de mobil al lui Jerome.

Însă, deloc surprinzător, demonul nu a răspuns. Să-l ia naiba! La ce servea legătura dintre noi dacă nu puteam să mă folosesc de ea când voiam? Anticipasem chestia asta, aşa că am trecut la următoarea opţiune: Hugh. Dacă îmi intra robotul, chiar că era semn că nu am noroc. Nu-mi puteam duce la îndeplinire planul dacă trebuia să sun la birou şi să trec prin armata lui de secretare.

— Hugh Mitchell la telefon.

— Salut, Doug. Sunt Georgina.

Pauză.

— Mi-ai zis Doug?

— Uite care e faza, azi nu pot să vin la muncă. Cred că am luat virusul ăla care şi-a tot făcut de cap pe aici.

Roman a ieşit din dormitor şi i-am zâmbit pe când mergea spre frigider. Între timp, Hugh încerca să arunce lumină în bălmăjeala mea.

— Aăă, Georgina... cred că n-ai sunat unde trebuie.

— Nu, vorbesc serios, Doug, aşa că nu face pe deşteptul cu mine. Nu pot să vin, da?

Linişte mormântală. Într-un final, Hugh a întrebat:

— Georgina, te simţi bine?

— Nu, ţi-am mai spus. Uite care e faza, vrei să dai mai departe mesajul?

— Georgina, ce se întâmplă...

— Sunt sigură că găseşti tu o soluţie - am continuat -, dar fără ajutorul meu. Încerc să vin mâine.

Am închis şi l-am privit pe Roman, clătinând din cap.

— Era de aşteptat ca Doug să fie acolo. Bineînţeles că nu m-a crezut.

— Te cunoaşte prea bine, nu? a întrebat în timp ce bea un pahar de suc de portocale.

— Da, dar o să mă acopere, deşi a făcut figuri. Aşa băiat bun e.

Am aruncat telefonul pe canapea şi m-am apropiat de Roman. Era timpul pentru încă un pic de distracţie. Mă îndoiam că Hugh o să înţeleagă pe deplin situaţia, dar cel puţin avea să presupună că ceva nu era în regulă. După cum mai remarcasem în trecut, nu puteai să trăieşti cât trăia un nemuritor şi să fii prost. Avea să bănuiască ceva şi, speram eu, să-l caute pe Jerome. Treaba mea era acum să-i dau de lucru nephilimului până venea trupa de intervenţie.

— Şi ce spuneai că vrei să-mi faci? m-am pisicit.

Erau câteva lucruri, din câte s-a dovedit. Ne-am dus înapoi la mine în dormitor şi am descoperit că aşteptarea momentului în care Hugh putea să intre în acţiune nu era chiar aşa de dificilă cum mă temusem eu. Se insinuau în sufletul meu momente în care mă simţeam vinovată pentru că mă bucuram aşa de tare de Roman, mai ales acum că luasem o hotărâre şi cerusem ajutor. Omorâse un număr necunoscut de nemuritori şi avea de gând să-mi elimine şi un aproape-prieten. Cu toate astea, nu mă puteam abţine să nu simt ce simţeam. Eram atrasă de el - şi asta chiar de multă vreme - şi era foarte, foarte tare la pat.

— Veşnicia nu pare atât de rea cu tine în braţe, a şoptit mai târziu, mângâindu-mă pe cap când m-am ghemuit lângă el.

Când am întors faţa spre el, am văzut că avea privirea plină de mâhnire.

— Ce e?

— Georgina... chiar vrei... chiar vrei să-l las în pace pe îngerul ăsta?

— Da, am spus după un moment de uimire. Nu vreau să mai faci rău nimănui.

M-a cercetat un răstimp, după care a spus:

— Noaptea trecută, când mi-ai cerut asta, nu credeam că pot. Nu credeam că pot să renunţ. Însă acum, după ce am fost împreună... în felul ăsta... Mi se pare josnic. Mă rog, poate că josnic nu e cuvântul potrivit. În fond, ce ne-au făcut ei a fost cumplit... dar poate că dacă am să continui să-i urmăresc, îi las să câştige. Devin ceea ce spun ei că sunt. Îi las să dicteze parametrii în care evoluează viaţa mea. M-aş conforma nonconformismului, presupun, scăpând din vedere ce e cu adevărat important. Ca de exemplu să iubesc şi să fiu îndrăgostit.

— Ce... ce vrei să spui?

Mi-a cuprins obrazul.

— Vreau să spun că accept, iubire. N-am să las trecutul să-mi domine prezentul. Am să renunţ, de dragul tău. Să fim doar noi doi. Plecăm azi şi lăsăm în urmă toate astea. Ne găsim o casă pe undeva şi ne începem viaţa împreună. Putem să mergem în Las Vegas.

M-am crispat în braţele lui şi am făcut ochii mari. Dumnezeule!

S-a auzit o bătaie în uşă şi mai că am sărit câţiva metri în sus. Trecuseră numai vreo patruzeci de minute. *Nu, nu!* am gândit. Era prea curând. Mai ales după noua turnură a lucrurilor. Era imposibil ca Hugh să fi acţionat atât de repede. Nu ştiam ce să fac.

Roman a ridicat o sprânceană, mai degrabă curios.

— Aştepţi pe cineva?

Am clătinat din cap, încercând să disimulez galopul în care îmi pornise inima.

— Doug întotdeauna mă ameninţă că vine şi mă ia pe sus, am glumit. Sper că nu s-a hotărât în sfârşit să acţioneze în sensul ăsta.

M-am dat jos din pat şi m-am dus la dulap, forţându-mi fiecare nerv din corp să se arate nonşalant. Am tras pe mine un kimono grena, mi-am trecut stângaci mâna prin părul ciufulit şi am pornit spre living, încercând să respir normal şi când ani ieşit din raza vizuală a lui Roman. Dumnezeule, am gândit în timp ce mă apropiam de uşă. Ce-am să fac? Ce-am să...

— Seth?

Scriitorul stătea la uşă, cu o cutie de la patiserie în mână, şi el la fel de şocat cum eram şi eu, fără îndoială. L-am văzut plimbându-şi ochii pe mine din cap până în picioare, şi deodată am devenit conştientă de cât de scurt îmi era halatul şi de cât de mult lăsa la vedere mătasea mulată pe corp. Ochii i-au ţâşnit apoi spre faţa mea şi a înghiţit în sec.

— Bună. Am... adică...

A trecut un vecin care s-a oprit şi a făcut ochii mari când m-a văzut în halat.

— Intră, i-am spus lui Seth cu o grimasă şi am închis uşa în urma lui.

Cum mă aşteptasem la o armată de nemuritori, acum eram mai nedumerită ca niciodată.

— Scuze, a reuşit să îngaime într-un final şi se străduia să nu-şi plimbe privirile pe corpul meu. Sper că nu te-am trezit...

— Nu... nu... nu e nici o problemă...

Normal, Roman şi-a ales exact momentul ăla să-şi facă apariţia, venind pe holul dinspre dormitor doar în boxeri.

— Ce e... ah, salut, ce faci? Seth te cheamă, parcă, nu?

— Exact, a spus Seth pe un ton neutru, uitându-se de la mine la Roman, şi apoi înapoi la mine.

După privirea asta, nu-mi mai păsa nici de nephilimi, nici de nemuritori, nici să-l salvez pe Carter. Nu mă gândeam decât cum trebuie să-i fi părut chestia asta lui Seth. Bietul Seth, care nu făcuse decât să fie drăguţ cu mine de când ne cunoscuserăm, dar care, cu toate astea, fusese rănit întruna de lipsa mea de sensibilitate, ca să nu mai pun la socoteală şi împrejurările nefericite.

Nu ştiam ce să spun; mă simţeam la fel de jenată cum părea să se simtă şi el. Nu voiam să mă vadă în felul ăsta, acum când toate minciunile şi semnalele mele contradictorii ieşiseră la iveală.

— Ai adus micul dejun? a întrebat nephilimul cu veselie.

El era singurul în largul lui.

— Ce? a întrebat Seth, care părea amuţit de uimire. Ah, da, a spus şi a pus cutia pe măsuţă. Mâncaţi-o voi. E o prăjitură cu sirop de arţar şi nuci pecan. Eu unul... am să... am să plec acum. Îmi pare rău că te-am deranjat. Chiar îmi pare. Ştiam că ai zi liberă şi m-am gândit că am putea... ştiu şi eu... Ieri ai spus... mă rog. A fost o prostie. Ar fi trebuit să sun, a fost o prostie. Scuze.

A dat să se întoarcă, dar răul fusese deja făcut. Din toate scenariile posibile, ăsta era ăla în care Seth cel scump la vorbă a ales să fie slobod la gură. *Ştiam că ai zi liberă.* Rahat. Roman s-a întors spre mine, iar neîncrederea de pe faţa lui s-a transformat în furie în faţa ochilor mei.

— Cine e? a spus cu glasul abia şoptit de mânie. Pe cine ai sunat? Pe cine *dracii'* ai sunat?

M-am dat înapoi.

— Seth, pleacă de...

Era prea târziu. Un val de forţă, nu foarte diferit de cel pe care îl folosise Jerome, ne-a izbit pe mine şi pe Seth, lovindu-ne de peretele livingului.

Roman a venit cu paşi mari spre noi, fulgerându-mă cu privirea, cu ochii scăpărând ca nişte flăcări albastre.

— Pe cine ai sunat? a tunat.

N-am răspuns.

— Tu ai idee ce-ai făcut? S-a întors de la noi, a apucat telefonul şi a format un număr. Trebuie să vii aici imediat... da, da. Mă doare-n cot. Lasă tot şi vino.

A spus adresa mea şi a închis. Nu era nevoie să întreb pe cine sunase. Ştiam deja. Pe celălalt nephilim. Pe sora lui.

Roman îşi trecea mâna prin păr şi îmi măsura livingul cu paşi agitaţi.

— Rahat. *Rahat!* E posibil să fi distrus totul! a urlat la mine. Îţi dai seama? Îţi dai seama, târfă mincinoasă? Cum ai putut să-mi faci aşa ceva?

N-am răspuns, pentru că nu puteam. Îmi era prea greu să mă mişc, sau chiar să vorbesc, în plasa asta mentală pe care o aruncase asupra mea. Nici măcar nu puteam să mă uit la Seth. Dumnezeu ştie ce gândea despre toate astea.

Zece minute mai târziu, am auzit o nouă bătaie. Dacă mai eram încă în graţia divină, trebuiau să fie Jerome şi Carter, gata să-mi sară în apărare. Sigur, până şi un sucub merita un pic de noroc din când în când, am gândit în timp ce-l priveam pe Roman deschizând uşa.

Şi a intrat Helena. La naiba!

— Era şi timpul, a izbucnit Roman, trântind uşa în urma ei.

— Ce s-a..., a dat să spună, dar s-a oprit şi a făcut ochii mari când ne-a văzut pe mine şi pe Seth. Apoi s-a întors din nou spre Roman şi s-a uitat lung la el şi la boxerii lui. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ai mai făcut de data asta?

— Vine cineva, a şuierat el, ignorându-i întrebarea. Acum.

— Cine? a întrebat ea, cu mâinile în şolduri.

Nu mai avea glasul răguşit şi părea teribil de stăpână pe situaţie. Dacă n-aş fi rămas deja fără cuvinte, aş fi rămas numai văzând-o pe ea.

— Nu ştiu, a recunoscut el. Probabil sus-pusul nostru tată. A sunat *ea* pe cineva.

Helena s-a întors şi s-a apropiat de mine, făcând ca groaza să-mi intre în oase când am realizat în ce pericol eram. Celălalt nephilim era Helena. Nebuna, impostoarea de Helena. Helena, pe care o insultasem cu mai multe ocazii, de care îmi bătusem joc pe la spate şi pe care o uşurasem de angajaţi. Privirea ei fixă îmi spunea că era conştientă de toate astea.

— Retrage-ţi câmpul, s-a răstit la Roman şi o clipă mai târziu Seth şi cu mine eram aruncaţi înainte, icnind, când forţa ne-a eliberat. Are dreptate? L-ai chemat pe tatăl nostru?

— N-am... n-am chemat... pe nimeni...

— Minte, a remarcat Roman cu blândeţe. Pe cine ai sunat, Georgina?

Văzând că nu răspund, Helena a venit spre mine şi m-a plesnit cu forţă, iar din cauza impactului s-a auzit un pocnet puternic. Era ceva ciudat de familiar în asta, dar era şi normal. Ea era cea care mă snopise în bătaie în noaptea aia pe stradă. În momentul ăla am realizat că trebuie să-şi fi dat seama că eram eu atunci când mă dusesem la Krystal Starz, deşi mă deghizasem. Îmi recunoscuse amprenta, dar preferase să se joace cu mine, servindu-mi povestea aia cu viitorul măreţ în timp ce continua să-mi vâre sub nas titluri şi anunţuri de întruniri.

— Ca întotdeauna o pacoste, nu? mi-a aruncat ea batjocoritoare. Ani de zile v-am suportat pe tine şi pe alţii de teapa ta, pe ăia care îşi băteau joc de stilul meu de viaţă şi de învăţăturile mele. Ar fi trebuit să fac ceva cu tine cu mult timp în urmă.

— De ce? m-am întrebat cu glas tare, recăpătându-mi glasul. De ce faceţi chestia asta? Din toţi oamenii care există, voi ştiţi despre îngeri şi despre demoni... şi atunci de ce promovaţi porcăria asta de New Age?

— Serios? Mi-a aruncat o privire usturătoare. Chiar e o porcărie să încurajezi oamenii să preia controlul asupra propriei vieţi, să se vadă ca pe o sursă de putere în loc să se lase copleşiţi de vina pe care o atrag după ele conceptele de bine şi de rău? Când a văzut că nu răspund, a continuat. Eu învăţ oamenii să devină puternici. Îi învăţ să renunţe la ideea de păcat şi de izbăvire, să-şi găsească fericirea acum, pe lumea asta. E adevărat, o parte din asta e... înfrumuseţată de dragul de a crea un sentiment de minune şi de veneraţie, dar ce contează, atâta timp cât este atins scopul? Oamenii pleacă de la cursurile mele simţindu-se ca nişte zei şi zeiţe. Descoperă asta în ei înşişi, în loc să-şi dea totul unei instituţii distante şi ipocrite.

Nici măcar nu puteam să formulez un răspuns, şi mi-a trecut prin minte că Helena şi Roman gândeau exact la fel, că amândoi erau nemulţumiţi de sistemul care le dăduse naştere, fiecare revoltându-se împotriva lui în felul său.

— Ştiu ce crezi despre mine. Am auzit ce spui. Te-am văzut aruncând materialele pe care ţi le-am dat în noaptea aia, gândind fără îndoială că sunt tâmpenii New Age fără sens. Şi cu toate astea... pentru o persoană atât de plină de sine, aşa de ipocrită, eşti dintre cei mai nefericiţi oameni pe care i-am întâlnit. Urăşti jocul, dar cu toate astea îl joci. Îl joci şi îl aperi pentru că nu ai curajul să faci altceva. A clătinat din cap şi a chicotit sec. Nu era nevoie să am puteri speciale ca să pot să-ţi prezic lucrurile alea. Eşti talentată, dar îţi iroseşti talentul. Îţi iroseşti viaţa şi ţi-o vei petrece în nefericire şi în singurătate.

— Nu pot să schimb ceea ce sunt, am spus cu ardoare, rănită de vorbele ei.

— Ai vorbit ca o sclavă a sistemului.

— Mai du-te dracu', am replicat.

Deseori, când îţi sunt rănite mândria şi amorul-propriu, devii incontrolabil de mânios, indiferent dacă e adevărat sau nu.

— Mai bine să fii un sclav cu o viaţă tihnită decât un ciudat de bastard divin, am continuat. Nu-i de mirare că specia voastră e ameninţată cu dispariţia.

M-a lovit din nou, de data asta mi-a dat un pumn plin de forţă nephilimă, cam ca în noaptea aia pe alee. Şi a durut... al naibii.

— Târfă ce eşti. Habar n-ai despre ce vorbeşti.

A dat să mă lovească încă o dată, dar s-a oprit când Seth s-a aşezat deodată în faţa mea.

— Terminaţi, a exclamat. Terminaţi cu...

Un val de forţă de la Roman sau de la Helena, nu ştiu, l-a azvârlit pe Seth prin încăpere, izbindu-l de zidul celălalt. Am tresărit.

— Cum îndrăzneşti..., a început Helena, cu ochii albaştri scăpărându-i de mânie. Tu, un nemuritor care habar n-are ce...

Deja pornisem înainte să rostească vorbele astea. Când l-am văzut pe Seth lovit, s-a declanşat ceva în mine, o reacţie plină de mânie, care ştiam că era inutilă, dar pe care nu mi-o puteam stăpâni. Am sărit la Helena, luând prima formă care mi-a venit în minte, fără îndoială mulţumită faptului că o văzusem pe Aubrey mai devreme: un tigru.

Transformarea mi-a luat numai o secundă, dar a durut ca naiba când corpul meu uman s-a extins, iar picioarele şi mâinile mi s-au transformat în labe greoaie cu gheare. M-am bucurat de elementul-surpriză, dar numai preţ de o clipă, când m-am izbit de ea, trântindu-i corpul firav la podea.

Victoria mea a fost de scurtă durată. Înainte să apuc să-i înfig colţii în gât, o forţă ca un uragan m-a aruncat de pe ea, trântindu-mă de bufet. Impactul a fost de zece ori mai puternic decât acela care ne ţintuise mai devreme pe mine şi pe Seth, iar durerea m-a făcut să-mi reiau forma obişnuită, în timp ce în spatele meu sticla şi cristalurile se

făceau ţăndări şi se prăvăleau asupra mea, crestându-mi pielea.

M-am lansat din nou, înnebunită, conştientă că era inutil, dar ştiind că trebuia să fac ceva, prea copleşită de pofta de a lupta. M-am aruncat asupra lui Roman de data asta, forţându-mi corpul ca acum să ia forma... hm, nu ştiam ce formă. Nu-mi venea nici o formă anume în minte, numai anumite detalii: gheare, colţi, solzi, muşchi. Totul ascuţit, mare, periculos. O creatură de coşmar, un diavol din infern.

Însă nici măcar n-am reuşit să mă apropii de nephilim. Unul dintre ei, sau amândoi mi-au anticipat mişcarea şi, la jumătatea procesului, m-au aruncat din nou, făcându-mă să aterizez de data asta din nou lângă Seth, care mă privea cu groază şi cu uimire. M-au lovit fascicule de forţă care m-au făcut să ţip de durere, strivindu-mi fiecare nerv din corp. Pielea noii mele forme m-a protejat numai pentru scurt timp, după care m-a durut, iar epuizarea m-a făcut să scap de sub control transformarea. Mi-am reluat trupul slăbuţ, omenesc, pe când o altă plasă de energie mă ţintuia la pământ, făcându-mi imposibilă orice mişcare.

Tot atacul meu sub noua formă n-a durat mai mult de un minut şi acum mă simţeam complet epuizată, în sfârşit rezerva mea de energie de la Martin Miller terminându-se. Halal curaj! „ Un nephilim poate foarte uşor să vă facă arşice pe oricare dintre voi.”

— Foarte curajos din partea ta, Georgina, a chicotit Roman, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Irosise şi el multă energie, dar avea mult mai mult de cheltuit decât mine. Curajos dar prostesc. S-a apropiat de mine, m-a privit de sus până jos şi a clătinat din cap, amuzându-se cu amărăciune. Nu ştii cum să-ţi drămuieşti energia. Te-ai epuizat.

— Roman... îmi pare atât de rău...

Nu era nevoie să-mi spună el cât de puţină energie mai aveam. Simţeam şi eu. Nu numai că aveam puţină, eram

secătuită, cu rezervorul gol, ca să spun aşa. Când mi-am privit mâinile, mi-am văzut contururile tremurând uşor, pâlpâind aproape precum dogoarea emanată vara. Nu era de bine. Dacă purtam un corp prea mult timp, chiar dacă nu era cel originar, după câţiva ani devenea parte din mine, iar pe ăsta îl aveam de cincisprezece ani. Îmi era ca o a doua natură şi îl consideram ca fiind al meu, la el mă întorceam inconştient. Cu toate astea, acum mă străduiam să-l păstrez, să nu revin la corpul cu care mă născusem. Iar asta era greu, foarte greu.

— Îţi pare rău? a întrebat Roman, şi pe faţa lui am citit cât de tare îl rănisem. Nici nu-ţi închipui...

Cu toţii am simţit în acelaşi timp. Roman şi Helena s-au întors unul spre celălalt, aruncându-şi priviri alarmate, apoi uşa mea de la intrare s-a deschis violent. Forţa care mă ţintuia a slăbit când nephilimii şi-au redirecţionat forţa spre apocalipsa ce pornea dinspre uşă.

Înăuntru se prelingea o lumină strălucitoare, atât de strălucitoare încât mai că durea. O lumină cunoscută mie. Aceeaşi siluetă cumplită pe care o văzusem pe alee a apărut din nou, numai că de data asta erau două. O imagine în oglindă, imposibil de distins. Nu ştiam cine era fiecare, dar mi-am amintit de afirmaţia spusă în treacăt de Carter acum o săptămână: „*un înger aflat în toată splendoarea lui sperie majoritatea fiinţelor, pe un om îl omoară chiar*...”

— Seth, am şoptit, ferindu-mi privirea de magnificul spectacol, ca să mă uit la scriitor.

El îl privea cu ochii lui căprui măriţi de veneraţie şi teamă, absorbit de splendoarea lui.

— Seth, nu te uita la ei. Cu forţa scurgându-se din mine, am ridicat o mână difuză şi i-am întors faţa spre mine. Seth, nu te uita la ei. Uită-te la mine, doar la mine.

Undeva în spatele meu a ţipat cineva. Lumea se spărgea în mii de cioburi.

— Georgina..., a spus Seth cu răsuflarea întretăiată, atingându-mi faţa cu grijă. Ce ţi se întâmplă?

— Mi-am adunat toată voinţa şi mi-am forţat trupul să rămână la forma în care mă cunoscuse el. Însă era o bătălie pierdută, chiar una în care puteam pieri. Nu mai puteam rezista prea mult în felul ăsta. Seth s-a aplecat mai tare spre mine şi m-am desprins de zgomotele haosului şi distrugerii dezlănţuite în jurul nostru, concentrând tot universul şi toată atenţia mea asupra feţei lui.

Spusesem că Roman era frumos, dar nu era nimic, absolut nimic în comparaţie cu Seth în momentul ăla. Seth, cu genele lui lungi, cu ochii căprui întrebători, mânat de bunătate în toate acţiunile lui. Seth, cel cu părul ciufulit şi barba un pic scăpată de sub control ce-i încadra chipul care nu-şi putea ascunde natura, forţa caracterului care radia asupra mea, sufletul lui ca un far călăuzitor într-o noapte ceţoasă.

— Seth, am şoptit. Seth.

— S-a aplecat deasupra mea, m-a lăsat să-l trag mai aproape, şi mai aproape, şi apoi, pe când raiul şi iadul se înfruntau dincolo de noi, l-am sărutat.

Capitolul 25

Uneori te trezeşti dintr-un vis, alteori te trezeşti într-un vis, iar uneori, din când în când, te trezeşti în visul altcuiva.

„Dacă ar vrea să mă ducă departe şi să facă din mine sclava lui sexuală, aş accepta, atâta timp cât primesc exemplare de semnal din cărţile lui.”

Primele mele cuvinte adresate lui Seth, când am discutat aprins despre cărţile lui. Prima impresie a lui Seth despre mine. Capul sus, părul aruncat pe umăr, veşnic având la îndemână o remarcă degajată. Graţie sub flacără. O încredere în sine dovedită printre oameni pe care introvertitul de Seth nu ar putea-o niciodată avea la îndemână, doar ar invidia-o. *Cum de reuşeşte? Nici o clipă de ezitare?* Mai târziu, explicaţia mea bălmăjită despre regula cu cele cinci pagini, un obicei prostesc care i-a stârnit tandreţe. Încă cineva care aprecia literatura, pe care o degusta ca pe un vin bun. *Inteligentă şi profundă. Şi frumoasă.* Da, frumoasă. Mă vedeam acum cum mă văzuse Seth în noaptea aia: cu fusta scurtă, bluza purpurie îndrăzneaţă şi vie ca penajul unei păsări. Asemenea unei făpturi exotice, total nepotrivită cu peisajul trist al librăriei.

Toate astea erau în adâncul lui Seth, trecutul sentimentelor înmugurite faţă de mine amestecându-se cu prezentul, şi am sorbit totul până la ultima picătură.

Nu doar frumoasă. Sexy. Senzuală. O zeiţă întrupată a cărei fiecare mişcare promitea o pasiune viitoare. Breteaua rochiei care îmi cădea de pe umăr. Broboane delicate de sudoare pe decolteu. În picioare la el în bucătărie, îmbrăcată numai cu tricoul ăla ridicol cu Black Sabbath. *Nici*

un fel de lenjerie pe dedesubt. Mă întreb cum ar fi să mă trezesc lângă ea dimineaţa, ciufulită şi sălbatică.

Toate astea se răspândeau prin mine, din ce în ce mai mult.

Mă privea la librărie. Îi plăcea la nebunie să mă vadă discutând cu clienţii. Adora faptul că păream să ştiu câte ceva despre orice pe lumea asta. Dialogul spiritual la care medita pentru personajele lui şi care mie mi se înfiripa pe buze fără nici o dificultate. Uimitor. *N-am mai întâlnit pe nimeni care să vorbească aşa în realitate.* Tocmeala cu proprietarul anticariatului. Un farmec care îl atrăgea pe timidul şi tăcutul de Seth şi care îmi dădea strălucire în ochii lui, îl făcea să se simtă mai încrezător în sine.

Sentimentele lui încă mai curgeau prin mine. Nu mai simţisem niciodată aşa ceva. Desigur, mai simţisem atracţie şi tandreţe la victimele mele, dar niciodată o asemenea dragoste, nu pentru mine.

Seth credea că sunt sexy, aşa e. Mă dorea. Dar pura dorinţă era amestecată cu ceva mai delicat, mai dulce. Kayla la mine în poală, cu căpşorul blond lipit de pieptul meu în timp ce-i împleteam părul. O scurtă schimbare a imaginii când, pentru o clipă, şi-a văzut propria fiică la mine în poală. *Sălbatică şi spirituală pe de o parte, delicată şi vulnerabilă pe de alta.* Beţia mea când am fost la el acasă. Mai ocrotitor când m-a dus în pat; mă privea la câteva ore după ce mă culcasem. Nu mă dispreţuia pentru slăbiciunea de care dădeam dovadă, pentru lipsa mea de control şi de judecată. Pentru el era ca şi când mi-aş fi dărâmat zidurile cetăţii dinaintea lui, un semn de imperfecţiune care îl făcea să mă iubească şi mai mult.

Şi am băut şi mai mult, prea disperată şi slăbită, incapabilă să mă stăpânesc.

„De ce nu iese la întâlniri*?”* îl întrebase Seth pe Cody. Pe Cody? Da, era aici, în mintea lui Seth. O amintire. Cody, care îi dădea lecţii de swing în secret, fără ca vreunul dintre

ei să-mi spună, în loc de asta inventând amândoi scuze subţiri pentru care trebuiau să se ducă „undeva”. Seth, care se străduia atât de tare să-şi îmblânzească picioarele ca să poată dansa cu mine, ca să poată fi aproape de mine. *„Îi e frică”,* îi răspunsese vampirul. „Crede că dragostea aduce suferinţă.”

Dragostea aduce suferinţă.

Da, Seth mă iubea. Nu era amorezat de mine cum îmi imaginasem eu. Nu era atracţia superficială pe care crezusem eu că o descurajasem. Era mai mult de atât, cu mult mai mult. Întruchipam tot ce putea fi pentru el femeia visurilor: simţul umorului, frumuseţea, inteligenţa, bunătatea, forţa, farmecul, sexualitatea, compasiunea... Sufletul lui păruse să-l recunoască pe al meu şi era incontrolabil atras de mine. Mă iubea cu o profunzime pe care nici măcar nu o puteam concepe, deşi, sincer, încercasem. Mi-o doream, doream s-o simt pe toată, să absorb toată vâlvătaia care sălăşluia în adâncul lui. S-o devorez, s-o las să mă mistuie.

Georgina!

De undeva, din depărtare, mă striga cineva, dar eu eram prea absorbită de Seth, prea preocupată să sorb forţa din adâncul lui, forţa împletită cu sentimentele pe care le avea pentru mine. Sentimente provocate, amplificate chiar prin faptul că îl sărutam. Buze moi şi dornice, înfometate, epuizante.

Georgina!

Aş fi vrut să mă fac una cu Seth. Simţeam nevoia. Aveam nevoie de el să mă umple... fizic, mental, spiritual. Era ceva acolo... ceva ascuns în adâncul lui la care nu reuşeam să ajung şi care plutea în străfunduri. Un adevăr ispititor pe care ar fi trebuit să-l recunosc de mult. *Eşti viaţa mea.* Trebuia să intru mai adânc, să iau şi mai mult. Să aflu ce ascundea de mine. Sărutul ăla era colacul meu de salvare, legătura mea cu ceva de o importanţă uriaşă, ceva după

care tânjisem toată viaţa, dar nu cunoscusem niciodată. Nu mă puteam opri. Nu mă puteam abţine să nu-l sărut pe Seth. Nu mă puteam opri. Nu mă puteam...

— Georgina! Dă-i drumul!

Nişte mâini aspre m-au smuls de lângă Seth, de parcă mi-ar fi smuls carne din trup. Am ţipat disperată că se întrerupsese legătura şi loveam mâinile care mă trăgeau şi mă ţineau pe loc. Mi-am zgâriat răpitorul pentru că trebuia să aflu taina care se insinua dincolo de sărutul acela, tânjind după împlinirea legăturii pe care o stabilisem cu Seth...

Seth.

Mâinile mi-au căzut pe lângă corp şi am clipit, revenind cu picioarele pe pământ. Realitatea. Nu mai eram în mintea lui Seth, eram tot la mine în apartament. Asupra mea s-a aşternut un sentiment de soliditate, şi nu a fost nevoie să mă uit ca să ştiu că trupul meu se oprise din transformare, revenind la femeia scundă şi suplă, cu părul de culoarea mierii. Fata din trecut fusese din nou îngropată în adâncul meu şi nu avea să mai iasă niciodată la iveală dacă o puteam împiedica. Acum forţa lui Seth mă umpluse până la refuz.

— Georgina, a şoptit Hugh din spatele meu, slăbindu-mi braţele din strânsoare. Hristoase, m-ai speriat.

Mi-am aruncat privirea în partea cealaltă a încăperii şi l-am văzut pe Carter, zdrenţăros ca de obicei, aplecat deasupra trupului lui Seth.

— Dumnezeule..., am spus şi am ţâşnit spre ei, îngenunchind lângă înger.

Seth zăcea întins pe podea, palid şi asudat.

— Oh, Doamne. Oh, Doamne. Oh, Doamne. E...?

— E viu, mi-a spus Carter. Pe muchie.

I-am mângâiat obrazul lui Seth, simţind umbra de barbă roşu-aurie, şi mi s-au umplut ochii de lacrimi. Respira superficial şi întretăiat.

— N-am vrut. N-am vrut să iau aşa de mult...

— Ai făcut ce trebuia. Erai într-o stare proastă, puteai să mori.

— Dar acum Seth ar putea să...

Carter a clătinat din cap.

— Nu. Are nevoie de timp să se refacă, dar o să reziste.

Mi-am tras mâna, temându-mă aproape că atingerea mea ar putea să-l rănească şi mai tare. Mi-am aruncat privirea împrejur şi am devenit conştientă de dezastrul din apartamentul meu. Arăta mai rău decât al lui Jerome: porţelanuri şi sticlărie sparte, mese rupte, scaunele şi canapeaua răsturnate, biblioteca strâmbă în sfârşit ruptă în bucăţi. Aubrey stătea aşezată sub masa din bucătărie, întrebându-se ce se întâmpla. Şi eu mă întrebam acelaşi lucru. Nephilimii nu se vedeau pe nicăieri. Ce se întâmplase? Chiar ratasem totul? Avusese loc bătălia grandioasă, bătălia divină a secolului, iar eu o ratasem pentru un sărut? Recunosc, un sărut superb, dar totuşi...

— Unde sunt... ceilalţi?

— Jerome s-a dus să evalueze distrugerile pe la vecinii tăi.

— Asta nu sună bine.

— Procedură standard. Bătăliile supranaturale nu sunt tocmai discrete, ştii? O să cureţe câteva creiere, ca să se asigure că nu sunt anunţate autorităţile.

Am înghiţit în sec pentru că mi-era frică să pun următoarea întrebare:

— Şi... şi nephilimii?

Carter m-a studiat, fixându-mă timp îndelungat cu ochii lui cenuşii.

— Ştiu, ştiu, am spus într-un târziu, coborându-mi ochii, incapabilă să-i susţin privirea aia. Nu se pune problema de zece ani cu posibilitate de eliberare condiţionată, nu? I-ai distrus.

— L-am distrus pe unul dintre ei.

L-am privit pătrunzător.

— Şi? Celălalt?

— El a fugit.

El. Lacrimile din ochii mi s-au revărsat pe obraji; nu mi le mai puteam stăpâni. „Pentru tine, am să renunţ.”

— Cum s-a întâmplat?

Carter a pus o mână pe fruntea lui Seth, verificându-i parcă semnele vitale, apoi s-a întors spre mine.

— S-a petrecut totul foarte repede. S-a ascuns şi s-a făcut invizibil în toată nebunia aia, cât timp noi îl rezolvam pe celălalt. Şi, sincer...

Îngerul s-a uitat la uşa închisă de la apartamentul meu, apoi la Hugh şi la mine.

— Ce e? am şoptit.

— Nu sunt... nu sunt pe deplin convins că Jerome nu l-a lăsat să fugă. Nu se aştepta să fie doi. Nici eu, deşi ar fi trebuit, dacă mă gândesc mai bine. După ce l-am omorât pe primul..., a spus Carter şi a ridicat din umeri. Nu ştiu, e greu de spus ce s-a întâmplat.

— Atunci o să se întoarcă, am realizat şi am fost cuprinsă de un amestec ciudat de frică şi uşurare la gândul că Roman fugise. O să se întoarcă... şi n-o să fie prea încântat de mine.

— Nu cred că asta e o problemă, a spus îngerul.

L-a ridicat uşor pe Seth şi a mers spre canapeaua răsturnată. O clipă mai târziu aceasta era în picioare, fără ca el s-o fi atins. Carter l-a întins pe Seth pe ea şi a continuat să vorbească.

— A mâncat o bătaie soră cu moartea nephilimul ălălalt. Una urâtă de tot. Nu pot să cred că a mai avut puterea să se ascundă de noi. Încă mă aştept să-l simt din clipă în clipă. Dacă are ceva minte, acum fuge cât de iute şi cât mai departe de noi, ca să iasă din raza noastră, din raza oricărui nemuritor, ca să poată renunţa la scut şi să se odihnească.

— Şi atunci ce se mai întâmplă? a întrebat Hugh.

— E într-o stare gravă. O să-i ia mult timp să se refacă. Şi când o să se refacă, ştie că nu mai are pe cine conta dacă vine înapoi.

— Dar tot poate să mă atace pe mine, am remarcat şi m-a luat cu tremur când mi-am amintit de ura pe care mi-a arătat-o Roman la final.

Era greu de crezut că numai cu o zi în urmă eram îmbrăţişaţi, prinşi în vâltoarea pasiunii.

— Te-ar putea ataca, a fost de acord Carter. Dar nu pe mine, sau pe Jerome. Cu siguranţă că nu ne poate ataca pe amândoi odată. Asta a înclinat balanţa în final. Nu se aşteptau la asta, să facem echipă. O să se gândească de două ori dacă să dea buzna aici, chiar dacă tu singură nu reprezinţi o ameninţare.

Nu mi se părea un lucru absolut deloc liniştitor. Gândul mi-a zburat la Roman cel pasional şi răzvrătit, veşnic dornic să dea o lovitură sistemului. Genul ăsta de personalitate părea înclinată spre răzbunare. Îl păcălisem, făcusem dragoste cu el, apoi îl trădasem, zădărnicindu-i planurile şi provocând moartea surorii sale. *„Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru sora mea.* Numai pe ea o am, ea e singurul meu sprijin.”

Poate o să-şi ia o pauză, după cum a sugerat Carter, dar nu pentru mult timp. Eram sigură de asta.

— O să se întoarcă, mi-am şoptit mai mult mie. Într-o bună zi o să se întoarcă.

Carter m-a privit ţintă.

— O să ne ocupăm de el atunci.

S-a deschis uşa de la intrare şi a intrat Jerome. Era îngrijit şi aranjat, cu greu lăsând să se vadă că fusese prins într-o bătălie apocaliptică cu propria sa progenitură.

— Gata curăţenia? a întrebat Carter.

— Da, a spus demonul, iar privirile i-au fugit repede spre Seth. E viu?

— Da.

Îngerul şi demonul au făcut schimb de priviri, iar între ei a plutit un moment palpabil de linişte.

— O întâmplare pe cât de fericită, pe atât de neaşteptată, a mormăit Jerome. Puteam să jur că a murit. Hm. În fiecare zi mai vezi câte un miracol. Presupun că acum trebuie să-l curăţăm.

M-am ridicat în picioare.

— Despre ce vorbeşti?

— Mă bucur că ai revenit printre noi, Georgie. Apropo, arăţi adorabil.

L-am fulgerat cu privirea, supărată de gluma lui, ştiind că energia lui Seth îmi dădea strălucirea specifică unui sucub.

— Ce vrei să spui cu „curăţarea”?

— Tu ce crezi? Nu putem să-l lăsăm să plece pur şi simplu după tot ce a văzut. Şi cât fac treaba asta, îi mai şi reduc afecţiunea pe care ţi-o poartă; e o problemă pentru tine.

— Ce? Nu. Nu poţi să faci aşa ceva.

Jerome a oftat şi şi-a luat aerul cuiva profund suferind.

— Georgina, tu ai idee la ce a fost expus? Trebuie curăţat. Nu ne putem permite să ştie de existenţa noastră.

— Cât din mine o să-i ştergi din memorie?

Frânturi din amintirile lui Seth, acum ale mele, îmi scânteiau în minte asemenea unor giuvaieruri.

— Suficient cât să uite că te cunoaşte altfel decât pe departe. În ultimele săptămâni ţi-ai neglijat îndatoririle mai mult chiar decât de obicei.

Nu era doar vina lui Seth; Roman contribuise şi el.

— Vă va fi mai bine amândurora dacă îşi găseşte vreo muritoare de care să devină obsedat, adăugă Jerome.

„Nu vrei să ieşi în vreun fel în evidenţă?” mi-a răsunat în minte întrebarea batjocoritoare a lui Carter de acum o veşnicie, îmi părea mie.

— Nu trebuie să faci chestia asta. Nu trebuie să mă ştergi şi pe mine împreună cu restul amintirilor.

— Dacă tot sunt acolo, poate te curăţ şi pe tine. Viaţa lui nu poate evolua la fel după ce a fost expus la vieţuitorii tărâmurilor divine. Până şi tu trebuie să fii de acord cu asta.

— Unii muritori ştiu de existenţa noastră, l-am contrazis. Ca de exemplu Erik. Erik ştie şi ţine pentru el.

De fapt, am realizat brusc, Erik păstrase şi secretul Helenei pentru sine. Îşi dăduse seama de adevăr, lucrând cu ea atâţia ani, dar nu-l dezvăluise niciodată, ci doar îmi servise indicii.

— Erik e un caz special. El are un dar. Un nemuritor obişnuit ca ăsta nu ar face faţă la aşa ceva, a spus Jerome, mergând spre canapea şi privindu-l pe Seth cu ochi împietriţi. E mai bine aşa.

— Nu, te rog, am strigat şi am pornit în fugă spre Jerome, trăgându-l de mânecă. Te rog, nu face asta.

Arhidemonul s-a întors spre mine, cu ochii negri reci şocaţi că îndrăzneam să pun mâna pe el. În momentul ăla am ştiut, pe când mă făceam mică sub privirea lui, că ceva se schimbase pentru totdeauna în relaţia noastră bazată pe afecţiune şi indulgenţă, ceva mărunt dar totuşi important. Nu ştiam cărui fapt i se datora. Poate lui Seth, poate lui Roman, sau poate era altceva, cu totul diferit. Tot ce ştiam era că se întâmplase.

— Te rog, l-am implorat, ignorând faptul că trebuie să fi părut disperată. Te rog, nu face asta. Nu mă smulge din el... din mintea lui în felul ăsta. Fac tot ce vrei. Orice, am spus, şi mi-am trecut mâna peste ochi, încercând să par calmă şi stăpână pe mine, dar ştiind că eşuam.

Pe faţa lui Jerome s-a ridicat uşor o sprânceană, singurul indiciu că îi trezisem interesul. Nu degeaba se spune „pact cu diavolul”; puţin demoni rezistă când li se oferă pe tavă un chilipir.

— Ce-ai putea tu să-mi oferi? Chestia cu sexul a mers numai cu fiu-meu, aşa că nici să nu-ţi treacă prin gând să apelezi la asta.

— Da, am fost de acord, cu glasul din ce în ce mai puternic pe când continuam. Cu el a mers. Merge la tot felul de bărbaţi. Sunt pricepută, Jerome. Mai pricepută decât ai tu idee. De ce crezi că sunt singurul sucub din oraş? Pentru că sunt dintre cele mai pricepute. Înainte să am căderea asta... ştiu şi eu, starea asta în care simt de ceva vreme, puteam avea orice bărbat voiam. Şi nu doar pentru puterea şi energia lor. Îi puteam manipula, îi puteam determina să facă orice le ceream eu, să-i împing la păcate la care nici n-ar fi visat înainte să mă cunoască pe mine. Şi ar face-o. Ar face-o şi chiar le-ar plăcea.

— Continuă.

Am inspirat adânc.

— Eşti sătul de deviza „întotdeauna numai scursuri”, nu e aşa? De faptul că îmi neglijez munca? Ei bine, asta se poate schimba. Îţi pot ridica ştacheta mai sus decât ai visat vreodată. Am mai făcut-o. Tot ce trebuie tu să faci e să-l laşi pe Seth în pace. Să-l laşi să-şi păstreze amintirile neatinse. Toate.

Jerome m-a studiat o clipă, cu rotiţele mentale în funcţiune.

— Nici toată ştacheta ridicată din lumea asta nu mi-e de folos dacă se apucă să dea din gură despre ce a văzut.

— Atunci mai întâi vedem dacă poate să facă faţă situaţiei. Când îşi revine şi se trezeşte, o să vorbim cu el. Dacă nu dă impresia că ar putea face faţă... atunci poţi să-i ştergi amintirile.

— Cine decide dacă poate sau nu să facă faţă?

Am şovăit, pentru că nu voiam să las decizia aia în mâinile demonului.

— Carter. Carter poate să-şi dea seama dacă cineva spune adevărul, am zis şi l-am privit pe înger. Tu îţi dai seama dacă e totul în regulă, nu? Dacă e în regulă că ştie... de existenţa noastră?

Carter mi-a aruncat o privire ciudată, greu de interpretat.

— Da, a recunoscut într-un final.

— Şi cum rămâne cu scopul tău? m-a întrebat Jerome. Ţi-l menţii chiar dacă decide Carter că nu e sigur?

Era dur. Aveam sentimentul că Jerome nu avea să stea la negocieri pe tema asta, dar eram dispusă să risc, atât de încrezătoare eram în capacitatea lui Seth de a accepta existenţa nemuritorilor. Deschisesem gura să încuviinţez când l-am surprins pe Hugh cu coada ochiului clătinând din cap la mine. S-a încruntat, şi-a acoperit ceasul şi a dat din buze ceva ce la început n-am înţeles.

Atunci mi s-a aprins un beculeţ. Timp. Îl ascultasem pe drăcuşor vorbind despre munca lui suficient încât să cunosc regulile negocierii: niciodată nu încheia cu un demon o afacere cu durată nedeterminată.

— Dacă Seth îşi păstrează amintirile, mă ţin cu sfinţenie de îndatoririle de sucub timp de un secol. Dacă trebuie să i le şterg, atunci am s-o fac pentru... o treime.

— Jumătate, a plusat Jerome. Nu suntem muritori. Nici măcar un secol nu înseamnă mare lucru raportat la eternitate.

— Jumătate, dar nu mai mult decât îmi dictează nevoia de supravieţuire, am încuviinţat plictisită. Nu am să fac treaba asta în fiecare zi, dacă la asta te gândeşti. Am să-mi iau doar porţia necesară, dar o să fie una plină de forţă. Încărcată de putere, mustind de păcat, cu bărbaţi de calibru, la... hm, la patru până la şase săptămâni.

— Vreau mai mult de atât. Credit suplimentar. La două săptămâni, fie că ai nevoie, fie că nu.

Am închis ochii, incapabilă să mai lupt.

— La două săptămâni.

— Bine, a spus Jerome, cu o uşoară notă ameninţătoare în glas. Dar înţelegerea rămâne în picioare atâta timp cât nu decid să o rup dintr-un motiv oarecare. Eu, nu tu. Tu nu poţi să te sustragi de la ea.

— Ştiu, ştiu. Şi accept.

— Atunci batem palma.

A întins mâna spre mine. Fără nici o ezitare, i-am luat-o şi pentru un scurt moment forţa a sfârâit în jurul nostru.

Demonul a zâmbit uşor.

— Ne-am înţeles.

Capitolul 26

— De ce eşti tristă, Kincaid?

Mi-am ridicat privirea de la monitorul computerului de la biroul de informaţii şi m-am uitat la Doug, care se sprijinea de marginea mesei.

— Sunt?

— Cum să nu. Ai cea mai tristă privire pe care am văzut-o vreodată. Mi se frânge inima.

— Îmi pare rău. Cred că e doar oboseala.

— Atunci şterge-o. Ai ieşit din tură.

Mi-am coborât privirea şi am citit ora de pe monitor. Cinci şi şapte minute.

— Presupun că aşa e.

M-a privit neîncrezător pe când mă ridicam fără vlagă de pe scaun şi ieşeam de la birou.

— Sigur te simţi bine?

— Mda. După cum am spus, sunt doar obosită. Pe mâine.

Am dat să plec.

— Auzi, Kincaid?

— Ia zi.

— Eşti în relaţii bune cu Mortensen, nu?

— Oarecum, am încuviinţat precaută.

— Ştii cumva ce-a păţit? Venea aici cam în fiecare zi, iar acum n-a mai venit de vreo săptămână. Turbează Paige. Crede că l-am jignit, sau ceva de genul ăsta.

— Nu ştiu. Nu suntem în relaţii chiar aşa de bune. Îmi pare rău, am spus şi am ridicat din umeri. O fi bolnav, sau o fi plecat din oraş.

— Aşa o fi.

Am plecat din magazin şi m-am afundat în seara întunecoasă de toamnă. Vinerea seara în Queen Anne aducea mulţimi de oameni, atraşi de varietatea de activităţi oferite şi de viaţa de noapte. I-am ignorat şi, cufundată în propriile gânduri, m-am dus la maşina pe care o parcasem lângă cvartalul următor. Instantaneu, o pasăre de pradă cu o Honda roşie a încetinit şi a semnalizat, realizând că locul meu era pe cale să se elibereze.

— Eşti pregătită? m-a întrebat Carter, materializându-se pe locul din dreapta.

Mi-am prins centura de siguranţă.

— Mai pregătită de atât n-am să fiu niciodată.

Am mers până în University District în linişte, cu mintea asaltată de sute de întrebări. De când îl luase pe Seth din apartamentul meu săptămâna trecută, îngerul îmi spusese să nu-mi fac probleme, că o să aibă el grijă ca scriitorul să se refacă. Normal, am continuat să fiu neliniştită, atât din cauza lui Seth cât şi a aranjamentului pe care îl făcusem cu Jerome. Eram pe cale să devin cea mai mare sursă de haos şi ispită din Seattle; nici măcar palmaresul lui Hugh nu avea să arate aşa de bine... ăăă, de rău. Aveam să fiu ceva mai mult decât sclava de care pomenise Helena. Simplul gând îmi făcea rău.

— O să fiu lângă tine, mi-a spus Carter liniştitor când ne-am apropiat de uşa lui Seth câteva minute mai târziu.

Îngerul a scăpărat un pic şi am realizat că se făcuse nevăzut în ochii muritorilor, dar nu şi în ochii mei.

— Ce ştie?

— Nu prea multe. În ultimele zile a fost conştient din ce în ce mai mult timp şi i-am spus câte ceva, dar sincer... cred că te-a aşteptat pe tine.

Am oftat, am dat din cap şi am rămas cu ochii ţintă la uşă. Dintr-odată mă simţeam incapabilă să mă mişc.

— Hai că poţi, mi-a spus Carter cu blândeţe.

Am dat din nou din cap, am apăsat pe clanţă şi am intrat. Apartamentul lui Seth arăta cam ca atunci când fusesem eu aici ultima oară, bucătăria era tot luminoasă şi veselă, livingul înţesat de cutii cu cărţi, nedesfăcute. O muzică discretă plutea din dormitor. Mi se părea că era U2, dar nu recunoşteam melodia. Am pornit spre sunete, am ajuns la dormitorul lui Seth şi m-am oprit în prag, pentru că-mi era frică să trec de el.

Stătea în pat, un pic ridicat şi sprijinit de perne. În mână avea *Povestea zânei verzi,* din care părea să fi citit trei sferturi. M-a privit când m-am apropiat şi mai că m-am prăvălit de uşurare văzând că arăta cu mult mai bine. Îi revenise culoarea în obraji şi avea ochii strălucitori şi vii. Numai obrazul arăta neîngrijit, pentru că nu se bărbierise timp de o săptămână, am presupus eu. Asta îmi oferea răspuns la întrebarea dacă Seth îşi lăsase dinadins barba să crească.

S-a întins după o telecomandă de pe noptieră şi a oprit muzica.

— Salut.

— Salut.

Am mai înaintat câţiva paşi în încăpere şi mi-era teamă să mă apropii mai mult.

— Vrei să stai jos? m-a întrebat.

Faţa lui Cady şi a lui O'Neill mă scrutau de pe panoul de afişaj, în timp ce eu trăgeam un scaun aproape de Seth. M-am aşezat, l-am privit, apoi mi-am ferit privirea, incapabilă să le fac faţă ochilor acelora chihlimbarii şi pătrunzători după ce pătrunsesem în mintea lui.

Mai vechea tăcere dintre noi s-a lăsat din nou, iar progresul pe care îl făcuserăm în conversaţiile noastre s-a dus pe apa sâmbetei. De data asta, Seth nu a mai preluat conducerea. După cum spusese Carter, scriitorul mă aştepta pe mine. Mi-am înălţat din nou capul şi m-am forţat să-l privesc în ochi. Trebuia s-o fac, trebuia să-i explic, dar

evitam. Ce ironie, am gândit. Eu, care cea mai mare parte a timpului nu eram în stare să-mi ţin gura. Eu, celebră pentru panoplia de remarci zeflemitoare.

Ştiind că nu avea niciodată să-mi fie mai uşor, am inspirat adânc şi apoi i-am dat drumul, conştientă de povara raiului din spatele meu şi a iadului pe care acceptasem să mi-l întind la orizont.

— Adevărul e... adevărul e că nu lucrez la librărie. Adică lucrez, dar nu ăsta e adevăratul motiv pentru care sunt aici, nu ăsta e scopul meu. Adevărul e că sunt sucub, şi ştiu că probabil ai mai auzit de noi, sau crezi că ai mai auzit, dar mă îndoiesc că e corect ce ai auzit.

Şi am continuat. I-am spus. I-am spus tot. Regulile vieţii de sucub, nemulţumirea mea în privinţa asta, de ce nu ieşeam cu tipi care îmi plăceau. I-am spus despre ceilalţi nemuritori, îngeri şi demoni care umblau printre noi. I-am explicat chiar şi despre nephilimi, sugerând că prezenţa lui Roman la mine acasă era parte dintr-un plan de ademenire a lui şi trecând peste mare parte din împrejurările stânjenitoare în care ne găsise. Şi am tot continuat, fără măcar să ştiu ce spuneam în majoritatea timpului. Tot ce ştiam era că trebuia să continui să vorbesc, să-mi continui încercarea de a-i explica lui Seth ceva ce sfida orice logică.

În sfârşit mi-am terminat povestea, epuizată de cât vorbisem.

— Şi cred că asta e tot. Poţi să crezi sau nu, dar forţele binelui şi răului, sau după cum le percep cel puţin fiinţele umane, există şi trăiesc bine mersi pe pământ, iar eu sunt una dintre ele. Oraşul ăsta e plin de agenţi şi făpturi supranaturale, doar că oamenii nu-şi dau seama de asta. Probabil că e mai bine aşa. Altfel, dacă ar şti prea multe despre noi, ar afla cât de josnică şi de aiurea e de fapt viaţa noastră.

Am tăcut şi mă gândeam că, dacă Seth n-ar fi văzut ce văzuse deja, probabil ar fi crezut că sunt nebună. Să fim

serioşi, chiar şi după toate astea probabil gândea că sunt nebună. Avea şi motive. Ochii lui căprui m-au cântărit pe mine şi vorbele mele în linişte şi, spre iritarea mea, mi-am simţit ochii umezi. Mi-am ferit privirea ca să mă ascund, am clipit iute, pentru că, deşi poţi acuza un sucub că face o mulţime de lucruri ciudate în prezenţa bărbaţilor din specia umană, eram destul de sigură că plânsul nu era unul dintre ele.

— Ai spus... ai spus că ai fost umană, a rostit cu dificultate, încercând fără îndoială să cuprindă cu mintea tot conceptul ăsta despre muritori şi nemuritori. Atunci... cum de ai devenit sucub?

Mi-am înălţat din nou privirea spre el. În momentul ăsta nu-i puteam refuza nimic, indiferent cât de dureros ar fi fost.

— Am făcut o înţelegere. Ţi-am mai spus că am fost căsătorită... că mi-am înşelat soţul. Urmările nu au fost... prea plăcute. Mi-am dat la schimb viaţa, devenind sucub, ca să repar răul făcut.

— Ai ales eternitatea ca să repari o greşeală? a spus Seth încruntat. Nu pare echitabil.

Am ridicat din umeri, stânjenită de subiect. Nu mai vorbisem cu nimeni despre asta.

— Nu ştiu. S-a întâmplat deja.

— Bine, a zis şi s-a mişcat uşor, iar fâşâitul delicat al cearşafului a fost singurul sunet care s-a auzit. Mersi că mi-ai spus.

Îmi dădeam seama că mă trimitea la plimbare, şi era de parcă ar fi înfipt un cuţit în mine. Gata. Seth nu voia să mai audă de mine, se terminase totul. După tot ce-i spusesem, era imposibil ca lucrurile să revină la normal, dar, de fapt, nu era mai bine aşa? M-am ridicat repede şi dintr-odată nu mai voiam să mă aflu aici.

— Mda. Bine, am spus şi am luat-o spre uşă şi m-am oprit brusc ca să mă uit înapoi la el. Seth?

— Da?

— Înţelegi? De ce fac ceea ce fac? De ce nu putem... de ce trebuie... N-am reuşit să termin gândul. Este imposibil. Mi-aş dori să fi fost altfel lucrurile...

— Da, a spus uşor.

— M-am întors şi am fugit din apartament. M-am urcat în maşină, mi-am lăsat capul pe volan şi am hohotit, incapabilă să mă controlez. După câteva minute, m-au cuprins nişte braţe delicate, m-am întors spre Carter şi am plâns lipită de pieptul lui. Auzisem mărturii ale oamenilor care se întâlniseră cu îngerii, martori care vorbeau despre liniştea şi frumuseţea pe care le simţiseră în asemenea momente. Nu mă gândisem niciodată prea mult la asta, dar, pe când se scurgeau minutele, durerea cumplită din piept s-a domolit şi m-am mai calmat, iar într-un final mi-am ridicat capul şi l-am privit pe înger.

— Mă urăşte, am spus cu glasul înecat. Acum mă urăşte.

— De ce zici asta?

— După tot ce i-am spus...

— Bănuiesc că e tulburat şi nedumerit, asta da, dar nu cred că te urăşte. O dragoste ca asta nu se transformă în ură aşa de uşor, deşi recunosc că cele două uneori se împletesc.

Mi-am tras nasul şi l-am întrebat:

— Ai simţit-o tu? I-ai simţit dragostea?

— Nu aşa cum ai simţit-o tu, dar am simţit-o.

— Pentru mine e ceva nou. Nu pot egala asemenea sentimente. Îmi place... îmi place atât de mult. Poate chiar îl iubesc şi eu, dar nu la fel cum mă iubeşte el pe mine. Nu sunt demnă de dragostea asta.

Carter a ţâţâit uşor, dojenitor.

— Toată lumea merită dragoste.

— Chiar şi ăia care tocmai au fost de acord să-şi petreacă următorul secol făcându-le rău fiinţelor umane, pângărind

suflete, atrăgându-le în capcana ispitei şi a disperării? Probabil că şi tu mă urăşti pentru asta. Până şi eu mă urăsc.

Îngerul m-a privit cu un aer calm.

— Şi atunci de ce ai fost de acord?

Mi-am sprijinit capul de tetieră.

— Pentru că nu suportam gândul că eu... că dragostea aia i-ar putea fi ştearsă din minte... că n-o să-şi mai amintească de ea.

— E paradoxal, nu?

M-am întors spre el şi nu mă mai surprindea nimic deja.

— Cât de multe ştii despre mine?

— Destul. Ştiu ce ai primit ca să devii sucub.

— Atunci am crezut că aşa era corect..., am şoptit, iar gândul mi-a zburat la o vreme şi un tărâm îndepărtat şi la un alt bărbat. Era aşa de trist şi aşa de furios pe mine... nu-şi putea vedea de viaţă, ştiind ce făcusem. Voiam să-i fiu ştearsă definitiv din minte. M-am gândit că ar fi mai bine dacă el, dacă toată lumea m-ar uita, ar uita că existasem vreodată.

— Şi acum nu mai eşti de acord?

Am clătinat din cap.

— L-am văzut... peste câţiva ani, când era deja bătrân. Mi-am luat forma în care mă cunoscuse el, de fapt atunci a fost ultima oară când am luat-o, şi m-am apropiat de el. Dar el s-a uitat drept înainte. Nu mă cunoştea absolut deloc. După cât timp fuseserăm împreună, după cât mă iubise. Se dusese totul, pentru totdeauna. M-a ucis lucrul ăsta, m-am simţit de parcă aş fi fost o stafie. Nu puteam să permit să se întâmple din nou, nu cu Seth şi după ce simţisem ce sentimente avea faţă de mine. Chiar dacă dragostea asta este sortită pieirii... întinată de ceea ce crede despre mine acum. Chiar dacă nu mai vorbeşte niciodată cu mine. Tot e mai bine decât să nu fi existat niciodată dragostea asta.

— Rareori dragostea e fără cusur, a spus Carter. Oamenii îşi fac iluzii gândind că aşa trebuie să fie. Imperfecţiunea face dragostea perfectă.

— Te rog, lasă-te de ghicitori, i-am spus, obosită deodată. Tocmai am pierdut omul pe care l-aş fi putut iubi din nou după atâţia ani. Cu adevărat. Nu doar pură plăcere, ca în cazul lui Roman. Seth... Seth avea de toate: pasiune, devotament, prietenie. Mai mult de atât, am fost de acord să redevin un sucub „activ”. Am închis ochii şi mi-am înghiţit amărăciunea. M-am gândit la toţi băieţii de treabă din lumea asta, bărbaţi precum Doug şi Bruce. Nu voiam ca eu să le aduc pieirea. Chiar urăsc situaţia asta, Carter. Habar n-ai cât o urăsc, habar n-ai cât aş vrea să renunţ. Dar merită efortul dacă aşa îşi păstrează Seth amintirile. M-am uitat la înger nesigură. O să şi le păstreze, nu?

Carter a încuviinţat din cap, şi am răsuflat uşurată.

— Bun, am spus. Măcar e un sâmbure de speranţă în toată afacerea asta.

— Sigur că e. Întotdeauna e o speranţă.

— Nu şi pentru mine.

— Întotdeauna e o speranţă, a repetat cu mai multă hotărâre, cu un glas poruncitor care m-a făcut să tresar. Toată lumea mai are o speranţă.

Am simţit că mi se umplu din nou ochii de lacrimi. Dumnezeule, în ultima vreme plângeam tot timpul.

— Şi un sucub?

— Mai ales un sucub.

M-a cuprins din nou cu braţul şi m-am pus iar pe hohotit, un suflet osândit care îşi lua un moment de răgaz în braţele unei făpturi a raiului. M-am întrebat dacă era adevărat ce spunea el, dacă era posibil să mai existe o speranţă pentru mine, apoi mi-am amintit de ceva care mai că m-a făcut să izbucnesc în râs şi să mă înec în acelaşi timp.

— Îngerii nu mint niciodată.

Epilog

— Casey e bolnavă, mi-a spus Paige pe un ton energic pe când îşi îmbrăca haina. Aşa că probabil va trebui să îi ţii locul la casă.

— Nici o problemă, am spus şi m-am sprijinit de zidul biroului ei. Aşa rămâne totul mai interesant, ştii?

A făcut o pauză şi mi-a zâmbit iute.

— Apreciez că ai venit aşa de repede, a spus şi şi-a bătut distrasă burtica. Sunt convinsă că nu e cine ştie ce, dar toată ziua am avut dureri...

— Nu, nu-i nimic. Du-te. Trebuie să ai grijă de tine, de amândoi.

Mi-a zâmbit din nou, şi-a luat geanta şi a pornit spre uşă.

— Doug bântuie şi el pe aici dacă ai nevoie de ajutor, aşa că apelează la el. Hmm... mai trebuia să-ţi spun ceva... Ah, da, e ceva pentru tine în biroul tău. Pe scaun.

La cuvintele astea m-a luat cu leşin la stomac.

— Ce... ce e?

— Du-te să vezi, eu trebuie să plec.

Am urmat-o pe Paige din biroul ei şi m-am dus nesigură într-al meu. Ultimul lucru lăsat la mine pe scaun fusese un plic de la Roman, încă o piesă în jocul ăsta nebunesc al iubirii şi al urii. *Dumnezeule,* am gândit. *Ştiam eu că nu are să fie aşa de simplu cum a spus Carter. S-a întors Roman, o ia din nou de la capăt şi aşteaptă să...*

Am făcut ochii mari şi mi s-a tăiat răsuflarea. Pe scaunul meu se odihnea *Pactul de la Glasgow.*

Am luat cartea cu grijă, tratând-o ca pe un porţelan fin. Era exemplarul meu, cel pe care i-l lăsasem lui Seth să-mi dea o dedicaţie acum mai bine de o lună. Uitasem de ea.

Am deschis la prima pagină, iar din ea au căzut nişte petale de trandafir mov. Erau numai câteva, dar erau mai preţioase pentru mine decât orice buchet de flori pe care îl primisem luna asta. Am încercat să le prind şi am citit:

> Lui Thetis,
> Ţi-o datoram de mult timp, ştiu, dar deseori lucrurile pe care ni le dorim cel mai tare vin numai după ce ne pun răbdarea la încercare şi după o luptă îndelungată.
> Ăsta este adevărul fiinţelor umane, cred. Până şi Peleus ştia asta.
> Seth

— Ştii, s-a întors.

— Ce? am spus, ridicându-mi ochii de la uluitoarea dedicaţie, şi l-am văzut pe Doug sprijinit de tocul uşii.

A dat din cap spre cartea mea.

— Mortensen. E iar sus, la cafenea, scrie ca de obicei.

Am închis cartea şi o ţineam strâns cu amândouă mâinile.

— Doug... te pricepi la mitologia greacă?

A pufnit.

— Kincaid, nu mă jigni.

— Thetis şi Peleus... erau părinţii lui Ahile, nu?

— Aşa e, mi-a spus, plin de sine că apelam la domeniul lui de specialitate.

Eu una eram pur şi simplu uimită. Nu prea înţelegeam dedicaţia şi nici de ce făcuse Seth referire la cel mai mare războinic din războiul troian.

— Ştii şi restul poveştii? m-a întrebat Doug.

— Ce? Că Ahile era un psihopat şi un tip disfuncţional? Da, ştiu.

— Ei, toată lumea ştie asta. Mă refer la partea mai tare. Despre Thetis şi Peleus. Am clătinat din cap şi el a continuat pe un ton profesoral. Thetis era nimfă, iar Peleus un muritor care o iubea. Numai că atunci când s-a dus la ea s-o cucerească, s-a purtat ca o scârbă cu el.

— În ce fel?

— Era din aia care îşi schimbă forma.

Mai că mi-a scăpat cartea din mână.

— Poftim?

Doug a dat din cap.

— S-a apropiat de ea, şi ea s-a transformat în tot soiul de porcării ca să-l sperie, animale sălbatice, forţe ale naturii, monştri etc., etc.

— Şi el ce-a făcut?

— A rezistat. S-a prins de ea şi nu i-a dat drumul cât timp ea s-a transformat în toate chestiile alea. Indiferent ce formă a luat ea, a rezistat.

— Şi apoi? am spus şi abia mi-am auzit propria voce.

— Până la urmă s-a transformat înapoi în femeie şi aşa a rămas. Apoi s-au căsătorit.

Eu mă oprisem din respirat pe undeva pe la „îşi schimbă forma”. Ţinând cartea încă strâns în mână, mă uitam în gol şi simţeam că inima îmi prinde aripi.

— Te simţi bine, Kincaid? Dumnezeule, că ciudată ai mai fost în ultima vreme.

Am clipit, readaptându-mă la realitate. Senzaţia din piept a explodat şi s-a prins într-un zbor magnific, iar eu am început să respir din nou.

— Da. Scuze. Am avut multe pe cap. Apoi am adăugat, forţând o glumiţă: Am să mă străduiesc să nu mai fiu aşa de ciudată de-acum înainte.

Doug părea uşurat.

— Venind din partea ta, se poate să am mult de aşteptat, dar tragem şi noi nădejde.

— Da, am încuviinţat cu un zâmbet. Tragem şi noi nădejde.